





**g. A. B. von Bowsky:**

**A hun Isten kardja**  
*(fantasy)*



## Előszó

Az univerzumban megszámlálhatatlan a teremtő hatalom által alkotott, a földéhez hasonló létforma.

Ezeknek a külső védelmezői az univerzum harcosai, kik kevesen vannak. Nem képesek minden életet megmenteni. Nem is ez a feladatuk. Csak az arra méltókat védik. Amíg azok.

A rend szerint egyedül jelennek meg. Feladatuk az életek megannyi bölcsőjének védelme. Hatalmuk és erejük elképzelhetetlen az ember számára. Az elmén keresztül érkeznek és születnek a teremtő gondolatból. A tudati energiájuk olyan hatalmas, hogy támadásuk esetén a létet veszélyeztetők meg sem tudják közelíteni a harcos által őrzött életeket.

Az érintett bolygó körforgását (belső rend) ok nélkül nem változtatják meg. Jelenlétükről tájékoztatják a láthatatlan veszélyben lévő, védelmezett bolygó összes lakójának minden vezetőjét. Azok általában nehezen fogadják a harcos megjelenését. A beilleszkedésük túlzott ellenállás esetén fájdalmas.

A bolygónkról a hamisított és elmékbe táplált képzetek miatt évezredek óta rabolják idegen létformák a testeket, melyeket megtisztítva, tudat nélkül vesznek el. A testekbe saját tudatuk magvát vetik.

Az ember addig nem jelentett a felsőbb hatalom számára semmit, míg az egy ember nem vált egyedül képessé saját életének megváltoztatására.

Az egy embernek sem volt joga a teremteshez, de megtalálta hozzá az utat. A lét értelmét kutatta, miközben a saját tudati energiájának növelésével és befolyásával az egy átlépte az őrzők által védett belső határokat.

De bűne nem a tudás volt, melyet megszerzett. Bűne az volt, hogy tudását válogatás nélkül továbbadta. A kollektív tudatot méltatlanokra is kiterjesztette.

A könnyen szerzett tudással a hamis ember az elképzelt személyek és Istenek igaznak történt beállításával álca (élő) lényeket teremtett. Ezzel nem csak saját belső gondolatvilágának rendjét, de bolygójának egyensúlyát is megbontotta. Új rendszert akart építeni, mely a hamisnak jó. Gondolatainak energiái terjedtek, így veszélyt jelentettek az univerzum több élőlényére. Ezért az egy ember a felső ítélőszék elé került. Ott bűnét tagadta, mást nem is tehetett, hisz nem az Ő bűne volt, csak tőle származott.

Az egy bűne miatt a felsőbb ítélet az egész emberiségre szállt: egy-más pusztítása és a szolgaság. Élete és léte csak a jövő építését szolgálhatja, majd végső pusztulás.

De a szenvedéstől, haláltól és a teljes feledéstől való félelmében a másik egy ember rátalált Isten valódi kardjára. Ekkor megtudta, hogy tárgy és lélek az emberrel egy is lehet. Kérte hát az embernek, s mivel így kérte, titokban kapta. Kardot, s energiát - külön. Ahogy való. Előbb a gondolat, aztán a dolog.

Az új egy ember új teremtményének eddig nem ismert ereje megrázta az univerzum rendjét. A teremtő hatalom ekkor ismét felfigyelt az emberre és a Földön felnyitotta szemét.

Az igaz háború csak ekkor kezdődött a földtől idegen tudati létformákkal, gondolatokkal. Kívül, s belül.

A teremtő hatalom a kard születését követően másfélezer év múlva közölte az emberrel: Isten kardja az univerzum harcosai közül való. Ő az élet egy védelmezője. Mindenki ismerje meg. Senki se hallgassa el létét.

Az ember ekkor még egy választ kapott, mellyel létezése értelme is megváltozott, mintha a teremtő kegyelmet gyakorolt volna: a Föld bolygó az élet egy bölcsője.

A tudás birtokában az ember rövid idő múlva a Föld Galaxys immunrendszerének legelső védelmi vonalába lépett. Azóta kívülről őrzi a földet, kiterjesztve a

teremtő gondolat hatalmát saját galaxysának minden létező szegletére.

De nem csak a teremő hatalom figyelte az embert. Soha nem látott veszély közeledett felé, mely a Földet akarta, s vele együtt mindent, mit az magán hordott.

A Föld, hogy önmagát óvja, megsegítette az embert. A halhatatlan hőseit és teremtményeit az álmokból felélesztette. De viselte idegen és ismeretlen bolygók őrzőit, emberszerű teremtményeit, kiknek energiája átjárta a galaxysokat. De félelmében a Föld feledte, hogy másfélezer éve megszületett egy ember. Ő. Aki csendben figyelte, hogy mi történik körülötte. Figyelt, hogy a hamis ember, vele az őt szülő Föld és annak összes lakója méltó-e még a védelemre. A Föld, s hű szolgálai elfeledték: itt van *Oguz*.

Itt van az Isten kardja!





*„Attila már az új hazában volt, mikor egyszer különöset álmódott. Azt álmodta, hogy meghasadt az ég, szállt belőle egy ősz öregember, s egy kardot kötött a király oldalára. De nagyon különös kard volt az. Arany a markolata, s az volt a legkülönösebb, hogy amint a kardot kezébe vette, egyszerre maga előtt látta az egész világot, rengeteg erdőt, végtelen tengereket, fényes városokat, rettentő hadseregeket. S ahogy megsuhogtatta a kardot a világ négy tája felé, hát az erdők meghajoltak, a tengerek meghasadtak, a városok lánggal égtek, a hadseregek földre hulltak.”*

*(id.: Lengyel Dénes: Régi magyar mondák)*



# **A hun Isten kardja**

## **Első könyv:**

### **A kezdet**

#### **I. kötet**

#### **A remény angyala**

##### **I. rész**

##### **A kard**

##### **1. fejezet.**

Aldar csatakos hajjal, zihálva állt meg az aranyozott sátor előtt. Ruhája piszkos. Lába meztelen. Homlokáról izzadságcsepp gördült sűrű, fekete szemöldökére. 11 éves kora ellenére látszott testén, nem először fogott nehéz szerszámot földművelésre.

Most rémülete teljes valóján látszott. Karjai remegtek, mikor ott állt a nagy, aranyos sátor előtt és két kezében maga előtt tartotta a kardot, mint valami áldozati kegytárgyat, melyet csak fél órája talált a legelőn, de azzal úgy rohant, hogy még azt is feledte a pillanat hevében, lóháton gyorsabb.

Kr. U. 441-et írunk, Napisten hava, június van, minek is lábbeli egy szolganép lábára, kinek nevét apja Urkon, mint elsőszülött fiának adta. Úgy már talán megértjük az Aldarnak nevet adó apát, ha tudjuk róla, földműves volt, de szavát írás nélkül is hitte mindenki. Egymaga szerződést is mondhatott. Ezért is neve Urkon.

Az aranyozott sátor három emelet. Nem is sátor, inkább lakóház. Alsó felének három oldalát takarja nemes állatbőr. Medve, farkas, szarvas. Felső szint borítása csak aranylemez, néhol ablakszerűen áttetsző szövet. Elöl címer. Két keresztbe tett kard között a nap.

Az alsó szint bejáratát középen nyíló arany posztó fedi. Két ajtónálló a sátorajtót nyitja.

## 2. fejezet

Attila kilép. Szeme, haja fekete. Állán fekete szakállát mellére engedve viseli. Arca frissen borotvált. Termete közepes. Válla széles, járása könnyű. Ruhája arany mellvért, arany köpeny, arany nadrág, oroszlánbőr csizma és oroszlánbőr süveg. A süveg nem kúpos, csak csapott. Köpenye, mellvértje gyémántos aranycsattal díszes. Köpenyét jobb vállán hátraveti. Szabadon engedi hatalmas izomtömegetől duzzadó felkarját. Bal oldalán ezüstös markolatú kard. Gyémánt gombján pihen bal keze. Kora idejének már derekán jár, ereje most a legnagyobb.

Az aranyos sátorból kilépő Attilát a környékben felállított 10 ezer harci sátorban lakó összes nép figyeli. Aki teheti közelít. Háború van és ilyenkor minden hír számít, ha csatát várnak. Talán a vezér szól. Talán megtudnak valamit.

Aldar felnézni nem mer. Csak nyújtja a kardot. Attila kérdez:

- Mi az nálad, fiú?!

Aldar arca elkékül, majd hirtelen fehérlik. A másodperc tört része alatt villan át az agyán az előző fél óra története, de olyan hosszan, mintha gyenge tizenegy évéből az a nyolc ismétlődött volna meg, melyre fiatal kora emlékezni engedi.

## 3. fejezet

A sátrak közötti úton a távolban, olyan száz méterre egy nyolc éves forma fiúcska fekete paripa hátán, szórén fekszik. Oldalt. Sötétbarna haját könyökölve támassza jobb kezével, arccal Attila felé.

Senki sem figyel fel az ügető ló hátán fekvő Oguzra.

Urkon azért nevezte így, mert hadban, csatatéren született, s anyját egy nyíl ölte meg. Átvitte a szekér falát. Annak a nyílnak kapta a nevét. Oguz.

Eszkam, a „nagy pap” – táltos - segítette világra ott a csata sűrűjében a szekéren. Legalábbis Urkon ezt mondja, s ha Ő mondja, az úgy van. Eszkam, ahogy kivette halott anyjából a fiúcskát, ezt mondta: „Ez a gyermek elpusztíthatatlan!”, s Urkon kezébe adta Őt, aki azóta is anyja szemét látja arcán, Ildáét.

Oguz némán figyelte testvérét, amint Attila előtt térdelt. Nem a hatalmas hadvezér, fejedelem érdekelte, vagy király, ahogy egyesek nevezik, hanem az a kard, melyet Aldar tartott maga előtt. A távolból is hallott minden szót. Az értelmükből nem sokat fogott fel, de hallotta. Bal lábának ujjaival fogást keresett lova ébenfekete sörényében és óvatosan, de annál erősebben húzta hátra, megáljt parancsolva.

Pej, mert így nevezte a lovat, érezte a húzáson, hogy valami nincs rendben. Valami megváltozott. Már nem az az Oguz fekszik a hátán, akit egy órája a mezőre vitt és száguldott vele széleseben.

A fiúcska igazi fehér hun volt a javából. Haja világosbarna, hosszú, vállig érő. Szeme fekete. Bőre hófehér, orrának vonala egyenes. Arca bájos. Csupasz testét a Napisten havában egyetlen alsó fedte. Szikár izmain visszaverődött a napfény. Megszokott látvány volt ez a hunok között, de nem egy nyolcéves fiúnál, hanem egy tizenkét évesnél. De senki nem ismerte e hatalmas seregből Oguzt, így korát nem sejtették.

#### 4. fejezet

Attila választ várt, Aldar csak nyögött:

- Találtam a mezőn. Kéken égett, világított. – hebegte.

Az aranyba öltözött király további választ nem várt, kezét nyújtotta az aranyos markolatú, díszes művű kardért. Jobbjával nyúlt, határozottan, de még is félszegen.

Nem tudta, álmodik e most is, vagy az imént a táltosának mesélt álmomtörténet tényleg valóra vált. De hol az öregember, hol a kék fénysugár?

## 5. fejezet

Eszkam egy időben lépett ki a sátorból Attilával, annak jobbján. Haja őszes már, szeme fekete, tekintete élénk. Fekete medvebőr palástja alatt szakértő szemek meglátják az öregnek tűnő csontozatot mozgató hatalmas izomtömegeket. A királynál fejfel magasabb természetét meghajlott hátával fedi. Megszokta már. A táltos háborúkból edződött. Tudását megannyi leigázott nép papjainak tudása gyarapítja.

Szeme azonnal megakadt a díszes kardon, melynek arany markolata csillogott a napfényben. Szúrósan nézett, gyanakvón. Hosszú ideje már annak, hogy apja, Gorda, aki a Napisten leszármazottjának vallotta magát, mesélt neki erről a fegyverről. Azt mondta: - Fiam, ha aranymarkolatú kard jó az égből, melynek fénye kék, akkor Isten kardjának szellemét látod. Ha látod, Isten nem könnyörből adá, hanem célja van vele. Akár gonosz, akár jó, célja kiismerhetetlen előtted, de követned kell azt, akinek hatalmat ad vele.

Eszkam a kardot nézte, de fényét nem látta. Mikor Attila jobbába került a csillámló fegyver, Ő kérdés nélkül az ég felé tartotta.

Eszkam ekkor vette észre a fekete lovat, a hátán fehérén világló fiúval, aki már nem feküdt. Négykézláb volt. Ugrásra készült. Olyan száz méterre is lehetett. Lábaikat maga alá húzta, izmai megfeszültek. Már nem Aldart bámulta, hanem Attilát nézte, a kezét, a kardot.

## 6. fejezet.

A kietlen mezőn Aldar hajtott tíz üszőt. Ennyi volt apjának, s ennyi a családnak is összesen. Meg a Pej.

Oguz lova. Mert Oguznak ló kell, vágtatni naphosszat. Apja mondta, Urkon, akkor úgy van.

Azért is van ez, mert Oguz csatában született. Ezt apja mondogatta Aldarnak, aki hitte kérdés nélkül, amit az mondott. Szemével is látta, hogy Oguz másfél lehetett, mikor a széna tetejéről ugrott a fekete Pej hátára, aki a szomszéd lovának csikója volt még akkor. Igaz, hogy Aldar ott még csak négy és fél volt, de még tisztán emlékszik. Oguz nem esett le. Onnantól van a Pej hátán. Legalábbis úgy tűnik, hogy csak aludni szállt le az eltelt hat és fél év alatt, vagy tán azért se. Így lett csak tíz ökrük. Kettőbe került a Pej.

Na meg az íj. A kard, a tör, meg a hajítódárda. Urkon azt mondta, hogy a dárda még veszélyes. Ha mondja, úgy van. Oguz azzal is csak úgy játszik, mint a tizenkét évesek. De a lóról le nem esik. Soha. Szőrén üli. Nyerge nincs is. Csak pokróca. Azt is csak télen veszi fel.

Aldar csak nézi, ahogy most is ott játszik Oguz a Pejjel a réten. Ő meg csak ás, földet túr és üszőt terel. De nem bánja. Eddig.

Apja, Urkon mondta: - Ami csillog, vagy fényesebb az ezüstnél, s persze akkor is, ha nemes tárgy, az Attilát illeti, s Ő rendelkezik vele.

Ez ötlött fejébe, mikor észre vette, hogy egy sánta üsző lába vérnyomot hagy. S mikor abba az irányba nézett, melyről az üsző jött, látta, hogy tőle vagy úgy félszáz méterre egy kéken világító penge - mely fényesen ragyog abban az ékes égszínű kékségben -, éllel felfelé áll ki a földből. Markolata nem látszik, csupán a penge fele.

Komótosan indul a látvány felé, gondolatai már Attilánál járnak, s apja szavai zúgnak a fülében, mikor látja, hogy Pej, s rajta Oguz csak úgy suhan a villogó penge felé.

## 7. fejezet

Oguz korán kelt. Nem állhatta, hogyha Aldar előbb ért a legelőre az üszőkkel. Oda, ahol Pej a legnagyobb

iramban szelhetette a mezőt a nagy tér miatt. Imádta a zöldet, a meleget. Különösen így nyáron. Falt hát párat, s mikor úgy gondolta, hogy Aldar már lassan kiérhetett az üszökkal a legelőre, kiment a sátorból, merthát sátorban éltek ők, mint minden rendes hun. Nem afféle mives fa, meg kőházban, amit az elkergetett népek hagytak ott. Abba csak nagy esőben mentek be a gyerekek, meg az asszonyok. Csak Oguz nem. Ő inkább apjával maradt olyankor is a sátorban, meg Pejjel. Nem úgy, mint Aldar.

De mindegy is. Már Pej hátán ült és Aldar után iramodott. Alighogy elérte a mezőt, szinte egyszerre Aldarral, meg az üszökkal, de inkább előbb, mikor látta, hogy a mező közepén, mintha az ég szállt volna alá, úgy ragyogott kéken egy penge. Tudta Ő, hiszen pengéje neki is volt, kettő. Egy kard és egy tör. De ez a kéken ragyogó, ez nem afféle, gondolta.

Rá is iramodott hát. Mint a hunok. A lábait Pej nyakába csavarta, a kettőt össze fogta bokánál. Pej úgy tartotta a fejét - mert már össze szoktak -, hogy Oguz meg ne csússzon, így, kicsit oldalvást.

Oguz hanyatt lógott Pej oldalán. Vágta közben akarta felkapni a kéken izzó pengét. Amint egyre közelebb értek, Oguz látta, hogy a penge egyre kékebb, egyre melegebb. Elérte a kékséget. A keze közül kicsúszott a penge. A vére jött. Fröccsent. De a kék fény csóvát fogott, s Oguz kezére csavarodott.

Olyasmi történt Pejjel, mi még soha. Elvesztette a lovasát.

Oguz a földön feküdt. Ott, ahova vágódott. Sajgott. Mindkét csuklója a feje felett, ő az eget nézte. Olyan két és fél méterre lehetett a pengétől. Aztán csak egyre közelebb. Hasmánt fordult, ahogy tudott. Szembe az éllel. Elfogta a gyermeki kétségbeesés. A rémület. A tehetetlenség. Félt, a penge közeledett, húzta, a ríktó kékség, el nem engedte. Oguz szeme is halvány kéken kezdett izzani.



Aztán mégis. A fény kimúlt. Oguz szeméből is. Az ég csattant. A menny dörgött. Isten nyila csapott a földre. A kard pengéjét csapta el. Por szállott fel. Oguz térdére kúszott, rémült arccal meredt maga elé. A füle csengett. Pej távolabb állt meg. Visszajönni nem mert.

A következő pillanatban egy aranyos markolatú kard esett Oguz elé a porba.

## 8. fejezet

Aldar rohant, ahogy csak tudott. Látott valamit, de nem értett semmit. Azt tudta csak, a kard kéksége már nem látszik. Oguz a Pejről leesett. Ő meg ott volt. Urkon mit mond majd, és Attila mit.

Oguz néma volt, mikor Aldar odaért. Sírnai nem szokott. Nem is gondolt vele. Semmivel sem gondolt. Pejt sem látta akkor. Kezei megnyúltak, úgy érezte. Lúktetett mindkét csuklója a fájdalomtól. Élettelennek tűnőn lógtak azok a porban. Üvölteni nem volt ereje. A csuklóit bámulta. Néma volt.

Aldar felvette a kardot és Pej után nézett. Aztán Oguzra.

– Jól vagy? – kérdi Oguzt.

A kérdés eléri a nyolcéves agyat.

– Jól. – jön halkan a válasz.

- Menj haza, én viszem a kardot Attilának.

- Mi történt? – de a választ meg sem várva Aldar elrohan. Emlékezett, hogy mit látott, de az agya nem értette, s mivel nem értette, fel nem foghatta. Miként kéne előadni - gondolta rohanás közben -, hogy az Attilát illető kard kéken ragyogó fénye húzta magához Oguzt, mikor most nem is világít. És hova lett a kék? Ha volt. Így gondolkodott, meg úgy, hogy most kard volt-e ez, vagy az ég maga? Ha jól látott?!

S mivel csak tizenegy volt, így gondolatai is csak tizenegyek voltak, ezért hát a nagy félelem.

Pedig ha tudta volna, ha csak kicsit várt volna, akkor rájön, hogy amiért félnie kell, az nem ez. Ennél sokkal

nagyobb veszély vár mindenkire, aki csak el nem fedi tekintetét az ég kékét villogó kard haragja elől.

## 9. fejezet

Oguz ült még vagy két percig a földön. A tíz üsző körülötte. Pej is odajött, s most Oguz nyakát lihegi.

A fiú a karjára néz. Mintha törött lenne. Mindkettő. Ég. A csuklója ég. Hallott már ilyet Eszkaamtól, mikor fiatal serdülők a színlelt csatában elesnek és karjukra a ló hág. Törik a csont. A harcos életnek vége, hacsak a jó táltos meg nem gyógyítja, ragasztja a csontot. Ha tudja.

Nézi, forgatja kezeit. A tenyere ép. Seb sehol. Vér pedig van a földön. A jobb alkarja, annak is a belső fele viszket. Tán gyógyul? Fiatal, gyerek még, de ezt az érzést érti. Tapasztalat. Nézi. Egy vonal kezd éktelenkedni a fehér bőrén, a jobb alkarja belső felén. Majd a vonalból egy rajz. Magától. Csak úgy.

Egy kard rajza. Nem olyan, mint aminek a pengéje az előbb a kezéből kicsúszott. Nem. Ez egy ékeesebb annál. Hatalmas, talán pallos, talán kétkezes is. Vagy mégse. A penge körül színben pompázó lángkígyó. Kék. Égkék. A jobb alkarja izzik a rajz helyén. A kard olyan, amilyennek látni akarja. Nem hiszi, de ott van mégis, az alkarján. Mutatja a kezét Pejnek. A ló hátra lép. Viszolyog, prűszköl.

- Hé Pej!! – kiált. - Én vagyok. - Pej nem érti.

Hátrál, aztán megáll. Oguzt nézi. A fiú meg a bal alkarját. Az is viszket. Ott is kard, égkék színű lángkígyóval. Az is szép. Olyan változatos. Hol ilyen, hol olyan. Bármilyen, de szép. De csak olyan, amilyeneket eddig látott, képeken, vásárban, díszes urak oldalán, csak más színben. Hol ezüstös, mert annak képzeli, hogy aranyos, mert olyat akar látni. Hol nagy, hol közepes, hol kicsi. Aztán a kardok a tenyere felé csúsznak a bőrén, majd vissza, de az alkarja közepénél tovább nem. Ott pillanatra elnyugszanak. Ahogy csúszkál ott, úgy viszket. Vakarja is. Dörzsöli

mindkettőt. Majd már nem viszket, csak ott van. A kardok elnyugszanak. Gyönyörűek. Látott már hasonló képeket festve az urak bőrén, legfőképp a hátukon, de ilyen szépet még nem látott. Mintha igaz volna. S neki volt, csak neki.

Aztán egyszer csak eszébe jut Aldar, meg az aranyos kard. Pejre ugrat. Vágtába kezd. Szélsebesen. Attila táborozó hada felé veszi az irányt. Tudja, érzi merre kell mennie. Csak süvít szélsebesen.

## 10. fejezet

A jó Jenő a tízezer sátor között áll, olyan helyen, hol útszerű hely van egyenesen a sátrak között, s mint mindenki, Ő is Attilát figyeli. Most nem az aranyban pompázó király balján áll. Ott, ami hely Őt megilleti, hiszen mint neve is mondja, Ő a király tanácsosa, s olyankor annak bal fülébe szokott sügni.

Nem ott van, mivel kérte urát - aki el is bocsátotta -, hadd igyon régi katona cimboráival a rómaiak oly áldott méz ízű borából.

Ivott is rendesen. Elöl járt a cimborák között is a kupa mézes bor illatú fenekének gyakori figyelésével, szimatolásával. De hát Ő csak a király tanácsosa, s mint ilyen kitüntető cím viselője, neki itt is mutatni kell.

Jenő olyan negyven lehetett. A királlyal tán egyivású, de csak kicsit fiatalabb. Arcán hunos bajusz. Ruházata jelezte, nemes. Csapott fekete süvegén az oroszlánbőr csak mutatóban, nem úgy, mint Attilának van.

Vállá széles, palástja bíbor, mert ura szerint jól megy az aranyhoz ott mellette a balján így, csata idején. Meg rangos is. Ő nem szerette, mert hivalkodó, vívás során hamar rátalált az ellen. De hiába. Nemesnek csatában is nemesnek kell lennie, ha alkalmanként sok dologgal is jár, vagy veszéllyel.

Néhol arany szegésű, de inkább szerény bőr mellénye csak úgy csattan hatalmas mellkasán, annyira

feszes. Karjainak izmai szabadon. Szeme szúrós, orra fitos a sok kóstelástól és akkora, mint egy sziklaszirt a kietlen síkságon. De mint minden jó hunnak, az Övé is laposra ütlegelve. Már tíz éves kora óta viseli ezt az éket ilyen formán az arca közepén. Akkor lett harcos. Legalábbis ezt gondolja, s mondja is. Kik ismerik, nem vonják ezt kérdőre. Van, ki nem meri, Attila pedig nem bánja, ha a jó Jenő ezt gondolja. Még úgy sem, ha eme éket Ő tette egy csapással Jenőn ilyené.

Mert Jenő mindig azt mondja, amit gondol. Ezért is került baljára Attilának. A király úgy gondolta, ha ármányt akar hallani, vagy cselt, azt bárkitől hallhat, de a valót, azt Jenő mondja meg.

Hát ez a nagy harcos, a király tanácsosa, most, kissé borgőzös tekintettel nézett Attila felé, ugyanúgy, mint körülötte ezek is, majd kicsit oldalvást, úgy balra fordult. Sandított kicsit. Láta, de nem hitte.

Fekete sörényű, fekete szőrű ló. Háttal Attilának, fejével a mezőnek. Vad, ugrásra készen. Ami még jobban esztét vette Jenőnek, az a hátán lévő gnóm. Apró, fehérnek látszó, olyan gyermekemberforma valami. A ló hatalmas farizmán kuporgott, lábait maga alá húzva. Szeme kékesen izzott, mintha tüzelne, de látszott, hogy szembogara erősen fekete.

Jenő behunyta a szemét és megrázta a fejét. Ismét nézte. Ott volt. Láta. Vagy mégsem? Jobban kezdte nézni.

A gnómon arcvonás nem volt, legalábbis nem emberi. Jenő ezt látta. Mintha egyik pillanatban kutya, majd farkas lenne. Vagy mégsem. Az orra nem olyan hosszú, nem igazán kutya, de a torz arc egyre feketébbnek hat. Körülötte nagyon halvány kéken izzik a levegő. Tán tigris, vagy oroszlán az a fej. De vad és tajtékzó. A düh látszik rajta. Gyilkos.

S még valami. Mindjárt ugrik. Attilát nézi, vagy arra, de inkább Attilát.

Jenő bambán bámul, s mivel harcos, jobb keze a bal oldalán, aranyos övön függő hosszú, kemény acélú

pengéje míves markolata után nyúl. Nem tudja, csak teszi. Szeme elkeskenyedik, válla kissé előrebillen. Bortól ingadozó testtartását enyhén előre tett jobb lábával támasztja meg. Számol. Agya vadul kattog. A másodperc tört része alatt ismeri fel még ebben az állapotában is, hogy a tőle olyan nyolc lépésre lévő kis gnómot ugrása közben is eléri. Csak arra a nyeregpre kell fellépnie, ami alig egy hosszabb ugrásra van tőle, így a kardja és a teste hossza kiteszi a hiányzó távot. Csak a megfelelő pillanatot kell elcsípnie és már ketté is szabja a levegőben ezt a kéken izzó valamit.

Így gondolt. Közben lábait már egy feszes ugrásra eresztette, mikor hirtelen ennél is jobban meglepődött.

## 11. fejezet

Oguz kuporodva guggolt Pej farán. Minden izma megfeszült. A kardot látta. Csak azt. Attila nem is létezett többé, csak a kard, melyet a király az égnek emelt, s ami egy időben izzott fel kéken Oguz szemével.

A torzult arcvonásai alatt érezte, hogy a fülében pattognak az erek. A távolság nem izgatta. Tudta, eléri. Kell neki. Nem tudja, hogy miért akarja, de kell neki.

Az elrugaskodáshoz fogást keresett, ezért meztelen lábujjaival Pej farába markolt. Akkor, hirtelen, mintha vihar támadt volna, és rettenthetetlen ellenszél kapná fel, úgy kezdett távolodni a hőn áhított céljától, melyet már összefüggő porfelleg takar.

## 12. fejezet

Pej már akkor biztos volt benne, hogy lovasa, kit senkinek nem adott volna, még saját életéért sem - ha rajta múlik -, nem ugyanaz, mint ezelőtt.

Rettentő erőt érzett, mikor ott állt a tömeg közepén és a mezőt nézte. Arrafelé, hol Urkon lakott, s hol jó szénát kapott.

S miközben így merengett, némán, ahogy csak a lovak szoktak, egyszer csak igen erős fájdalmat érzett a far tájékán. Hirtelen olyan hatalmasat, hogy még olyat soha. Nem bögöly, nem vadmadár mart belé. Akkor mi? Ösztönei azonnal arra felé terelték, ahol eddig csak jót kapott. Urkon háza felé.

A marást Oguz meztelen lábujjai okozták. De nem csak ezt. Hirtelen, mintha gigászi erő öntötte volna el Pej testét. Patái kékesen izzottak fel. Az iramodás sem olyan volt, mint szokott, hanem fergeteg. Egy eszeveszett száguldás vette kezdetét, melyet emberi szem még nem láthatott, és akkor sem látott, s nem látott azóta sem, annyira volt csak sebes.

Erre figyelt Jenő. Mintha forgószél csapott volna fel úgy magába, ahogy szokott itt a kietlen pusztaságokon. Hiszen ez is az volt. Egy kietlen, puszta mező, ahol ez a rengeteg had a tízezer sátorral elfért. Nézett is Jenő maga elé bambán, hogyan is ránthatott kardot forgószélre.

### 13. fejezet

Attila miközben fátyolos tekintettel tartotta feje fölött a kardot - melyről éppen az este álmodott, s most lám kezébe kapta -, csak úgy fél szemmel nézte hűségese népét, kik szavára már vagy egy hónapja mind harci díszbe bújtak, hogy kényeztessék királyukat a csatamezőn bátorságukkal, akár életükkel.

A nép pedig borfátyolos tekintettel nézett hálásan urára, kinek kezében a kéken izzó kard oly hetykén meredt az ég felé. S akkor egy emberként szóltak, mely szavak áradtak, mint mennydörgés a százezres tömegből:

- Áldás! Áldás!

Mert a hun nem győzelmet, nem hajrát, vagy hurrát kiáltott, hanem áldást. Azt kiáltotta csata előtt, vagy mondta, mikor evett, de legfőbbképp mindig, mikor valamit nagyon akart.

Hát most is nagyon akarták, hogy királyukat Isten kardjával a kezében lássák, s meglátták.

Ott magaslott felettük, ahogy egy királynak kellett. Ezrek szemében egyre nagyobbnak tűnt, sőt, óriásnak. Aranyozott ruhájában a nap sugarain át szinte tündökölt. Nem emberi - vélték sokan. Legyőzhetetlen!

S az volt. Akkor, ott, az volt. Nem tűrt el semmi ellenszegülést. Szörnyű hadával döntötte a népeket, de irgalmát is mindenki beszélte. Csak azt vágta le, ki szegült neki. Ki meghajlott, csak sarcolta. Királyok sora állt mellette már, országaikkal, népükkel. Mentek, ha Attila hadba hívta őket. Most is itt voltak. Még nem mind, de itt voltak.

#### 14. fejezet

Eszkam csak állt ura mellett, s a távolodó forgószelet figyelte. Megszokott ez itt a pusztán, így a százezrek figyelmét a király, s kardja kötötte le, nem holmi forgószelet. De Eszkam tudta, hogy amit látott, az nem forgószelet volt, s tudta azt is, akit látott ki volt.

Ismerte a gyermeket születése óta. Ő segítette világra. Láttá az anyját holtan, mellében a nyilat, s látta, amint első alkalommal - mikor még más gyermek az anyja mellével játszik -, hogyan vágta egy fekete szőrű csikón.

Eszkam tudta, a mai napon Attilának már nem kell táltos. Ellesz kardjával és uraival, akik majd új szerzeményét csodálják, melynek izzó kék fénye a forgószelet távozásával kihuny.

#### 15. fejezet

Oguz haragjával együtt szemének kéken izzó fénye is elszállt, ahogy távolodott a táborozó hadtól és szeme elől a vadul felcsapó porfelhő Attilát és a kardot eltakarta. Vonásai rendeződtek.

A fénnyel iramodó Pej érezte, ahogy az erő, mely eddig sebesen hajtotta lábait, elhagyja. Pár másodperc volt csak, míg a kilométereket megtették, de most a vad, mindent söprő sebesség Pej súlyát sokszorosára növelte. Szügyének tömege irtózatosan nehezedett mellső lábaira, melyeket a patáján nemrég még kéken izzó fény eloszlásával megemelni már nem tudott.

Oguz már elhelyezkedett Pej hátán, vágta formán ült ott. Két kezével markolta a lobogó sörényt, melyben apró kezei elvesztek.

Érezte, hogy lába alatt Pej izmai megremegnek. Mintha szakadt volna valami az állatban.

Oguz megrettent. Már késő.

Az erő, mely eddig oly sebesen hajtotta Pejt előre, most mellső lábait térdénél a földbe szegezte. A jobb érte előbb a talajt. Talán hajszálnyival, de előbb. A mozdulat ösztönös volt, nem tanult, vagy szokott. Pej a hátát megülő gyermek termetéhez képest hatalmasra nőtt fejét balra fordította. Az esés elkerülhetetlen volt. De a lovasa. Az az apró ember lény. Csak az maradjon meg.

## 16. fejezet

Urkon némán állt puritán sátrának bejáratát elfedő szerénynek mondható, szarvasbőrből készült takarók előtt. A sátor címere a család foglalkozását mutatta – mint szinte mindenütt a szegény hunnál -, mely náluk apáról fiúra a hadviselés és földművelés volt. Így egyenesített kasza került a bejáratnál oda tűzve, mely nyelének végén fekete lófarok díszlett.

Érzése rossz volt. Az előbb érkezett, terelve a tíz üszőt az alkalmi, de még is célra készült karámba. Eléjük szalmát vetett, most vár. A távolba néz, tekintete egy forgószélen pihen, melyet szemével a messze táborozó had irányából másodpercek óta követ. Amióta keletkezett.



Gondolatai kuszák. Értetlenül áll ott a nagy, erős, de élete derekát már elhagyó, tán hatvan telet is megért Urkon, kinek fiai Aldar és Oguz. Még sosem hagyták el mindketten az üszöket. Ez az első alkalom.

Őszülő haját jó földműveshez méltón fonva, háta közepére eresztve viseli. Süvege kúpos, nem nemesi. Azon még toll sincs, hiszen minek. Lába meztelen, talpa kérges, kemény rajt a bőr. Ezért se hordja a lábbelit. Kíméli.

Rangját külsők nélkül is mindenki tudja. Az Ő szava a szerződés, mely két fél közötti cserét szentesít. Mert állatot nem csak aranyra lehet ám cserélni, hanem másik állatra, hajóra, házra, de még másra is. De mi van, ha valamelyik állat kórt visz, hajó rosszul tapasztott léket hord? És mi akkor, ha az egyik ezt elhallgatja, de tudja?

Ezért kérdez hát Urkon mindenkit, ki hozzá jön szerződni a másikkal: - S mi baja az állatnak vagy annak, mit cserélni vagy adni kívánsz? S értékét annyinak tartod-e, mit itt mondasz? Fizetted-e? Adtál e érte eleget, mikor adsz, ha nem most, hogyan fogod adni, ha nem így?

S ha a válasz akkor jó mindnek, ezt Urkon elfogadja. De ha ezt később az egyik eltagadja a felek vitára mennek. A király kéri őket is, meg Urkont, ki előtt az ügylet írás helyett kötöttet. Urkon szavára a hazugnak Attila fejét veszi, de csak néha, s akkor is csak nemesnek, vagy ha az barátja. Ellenben köcsögre húzatja. Azonnal. Ez itt a jog, vagy szokás. Kinek hogy tetszik. Mert ugye hogyan szárítja a hun a köcsögöt?

Hát fán vagy inkább oszlopon. Olyan karófélén, minek hegye van. Oda kerül a szegő is, kinek szava hazug. De csak azért, mivel kárt okoz, s azt el nem ismeri. Szegés után fogadkozni már nem lehet, csak kiváltani. Életet a vagyonnal, s erre még rab is lesz, mert a munka is vagyon. Ha a szégyent nem viseli, marad az ítélet.

Nagy ember hát Urkon, s tudja ezt körülötte mind, de Ő nem hiú, vagy dölyfös. Csak Urkon. Olyan

egyszerűen, ahogy addig is, míg Attila a hatalommal fel nem ruházta. Már akinek hatalom. Urkonnak nem. Neki becsület.

## 17. fejezet

Eszkam elhaladt Attila mögött és sietősre fogta a lépteit, mikor leért a sátordombról. Azt is Attila hordatta a pusztaságra az állítás előtt, csak azért, hogy jó szokás szerint lásson minden felől arany palotája. Hiszen háború van.

A domb alján Eszkam már kiegyenesedett. Látszott hatalmas termete, tekintélyt parancsoló hatalmas teste. Fekete medvebőr palástján most láthatóvá válik a hajdan hatalmas termetű állat kikészített feje, melyet fejére billent egy gyakorlott mozdulattal.

Mivel nem szokatlan a hadban a táltos látványa, van belőlük elég és ruházatuk sem sokban különbözik egymástól, így a bortól homályos nép nem lát különbséget köztük, ezért Eszkam rangját sem sejtik.

Csupán egyvalaki.

Jenő látja a fekete medvebőr palást alatt gyorsan felé lépdelő alakot. Sokszor látta már, szinte ugyanígy, mivel ez az alak áll nap-nap után megannyiszor Attila jobbján, miközben Ő a balján. Többször vitázott már vele tán fogas kérdéseken, mint tulajdon apjával, vagy akár Attilával.

Jenő kinyúlt, Eszkam bal karját fogta meg, ki erre megtorpant, de kardot nem vont a jól ismert, de szédült arc és a kirívó bíborpalást láttán. Hun hagyomány ugyanis, hogy a bortól megerősödve vívniak csata előtt a nemesek, s olykor hullanak is, csak úgy, szórakozásból. A táltos pap is harcos, hát találtak már rá is. De még él. Ez is jelleme. Ől, ha kell, mindegy a személy, ha támad.

- Eszkam!

A táltos pap kérdően fordult Jenőhöz:

- Szólj!

És Jenő kezdi:

- Tudom, hogy te bölcs vagy, mint jómagam, s gondolom most is józan, nem úgy, mint jómagam. Valami nincs rendjén a római mézes fajta borral. Íze jó, sőt! Még az illata. De furcsát láttam tőle. Vadat, s majdnem forgószelet harcoltam már, mikor végre tisztultam, s csitultam is.

Eszkam gyanakvón nézett Jenőre. Tudta, hogy mit akar. Láta is messziről a fekete ló mellett lebegő bíbor palástot, ezért így kérdezi: - Mit láttál jó Jenő?

Erre a hadban edzett válaszolja ezt:

- Fekete lovat, hátán kéken izzó szemű, gyermekemberforma gnómmal, kinek sötét arca változott és vad tekintete Attilát szelte fel darabjaira. Mond Eszkam. Gomba, vagy kender? Esetleg mák? Valami sámánt gondolok a hadban itt, közöttünk. Olyan lopakodót. Nehogy az ellen fogjon rajtunk így.

Eszkam nem nevet fel, nagyobb ennél most a terhe, s ideje kevés. Tudja, hogy baj van, ezért csak röviden, de meggyőzőn érvel. Ő nem Jenő fajta, igazmondása saját gondolata szerint való:

- Gomba. Jenőm. Gomba. A forgószelet nem lehet kenderből való. A kender átlátszó alakokat szül. Hiszen te is tudod, oktattalak tavaly, hogy ne higgy a sámán cselvetésnek, s magad is tapasztaltad akkor, hogy füstje is, íze is más. A mák meg lassít, nyugtat és nehezít. Attól nem ugrottál volna sehogy, nemhogy forgószelelre. De jól szóltál, holnap toborzom táltosaimat. Addig is már mindegy, ha már ittatok belőle. Az ellenség biztos nincs itt. Ne csináljunk riadalmat.

Ennyit beszéltek csak, majd Eszkam karját az utolsó szavakra Jenő már nem fogja, így az elsiet, de talán szalad is. Jenő megértette Eszkam szavait, s az indokot megemésztette tudata:

- Tehát nem vagyok bolond mégse. – mondta maga elé, miközben már csak azt hallotta Eszkam szavaiból, hogy „már mindegy, ha már ittatok belőle”. S ez igaz is. Mindegy, de a hatása jó. Fordult is a következő boroskupáér.

## 18. fejezet

Urkon még mindig a forgószelet bámulja, s ami előtte fénynél is gyorsabbnak tűnőn suhan. Pislant, s a fekete pont már majdnem kivehető alak, tőle olyan kétszer száz méterre.

Ösztöne indítja izmait. Teste lendül. Iramodik. Azon a mezőn, melynek minden kövét ismeri, s eddig tudta hova lépjen, hogy kerges talpából vére ne serkenjen, most halad egyenest. Tudja, mint mindenki, hogy a legrövidebb út, ha rögtön oda megy szembe egyenest, ahova akar. Nem csatában, az más. De itt, most, akár csata is lehetne, akkor is így rohanna, ahogy bír.

Iramban halkan nyögi:

- Pej! – s gondolja szemvillanás alatt a kimondott szóval egyszerre, Oguz. Eszeveszett tempóján nem lassít akkor sem, mikor már szinte odaér, pedig már tudja, nem segíthet. Már messziről látja, hogy a ló jobb mellső lába elakad, amit a szemlátomást arra nehezedő súlya miatt nem bír megemelni. Látott már ilyet, sokat. Dombról lefelé vágta az esztelenek engedik úgy a lovat, hogy az nem szedheti a lábát a gördülő kerek sziklával együtt, s inkább jobb, ha kitér előle, nem pedig szalad előtte, mivel az esés után a szikla úgyis eltapossa.

Itt nincs domb se, szikla se. A látvány mégis ugyanaz, csak mintha hosszabban nyúlna el a földön az a jó Pej, kinek a csúszó háta alatt ott van a kis Oguz.

## 19. fejezet

A porfelhő gyorsan elül. A szokottnál is gyorsabban. Urkon a vonagló Pej alatt keresi Oguzt. Először nem, csak kis idő elteltével tisztul Urkon látása annyira, hogy lássa, Oguz már nincs a Pej alatt. Tőle úgy méterre fekszik a földön, hason. Mozdulni nem látja, hát Urkon mellé térdel. Simítja hátát jobb keze durva, földműves tenyerével. Törést, abnormát keres, olyat, mi addig nem

volt. Hiszen ismerte a kisembert, annak minden porcikáját. Lefekvéskor, mikor már mindenki elpihent csendesen, számolni nem tudja, hogy hányszor tette már ugyanezt, időzve hosszú percekén át.

De törés nincs, nem érzik. A kis Oguz légzése egyenes, nyugodt. Mintha aludna. Pej toporzékol, kapar, nyüszítet a háta mögött. Fejét Urkon a ló felé fordítja, s csak úgy nézi, hogy Oguz hátáról kezét el nem veszi.

A jó Pej már egyszer biztosan addig rúgta magát az eltelt időben a még jó hátsó lábával, hogy fejénél megfordult körbe, s most olyan négy méteres körben fekszik a porban. Fel állni nem tud, csak küzd, de hangosan.

Urkon száján halvány mosollyal nézi Pejt, elismerő mosollyal. Még dereng az előbbi emléke. Tisztán látta, amint Pej estében úgy fordult, hogy Oguzt baj ne érje, csak szemének nem hitt. Mostmár hisz. Látja.

Urkon bal kezével Oguz jobb vállát gyengéden megfogja, majd maga felé fordítja, hogy a legényke arcát lássa. Az arc gyermeki, tiszta, ártatlan, azon sérülés legkisebb nyoma sem látszik. Ez furcsa, gondolja Urkon. Majd szeme a gyermek karjaira téved. Mindkét alkarjának belső felén furcsa kép.

Egy-egy kard. Csak amolyan egyszerűek, mint Urkon is, amilyen egyszerű. Talán olyanok, milyeneket pont Ő is viselt a harcban. Nem. Nem talán, hanem pont olyanok. Mindkettő. Mert olyat akar látni Urkon, s olyat is lát. Másféle nem is jut eszébe.

Kék, égszínkép a kardokat körbefutó láng, mely most annyira fakó, hogy jól meg kell néznie, hogy színét lássa. A kép kimunkált, mint egy nagy művész festménye. Mintha csak való volna.

Így gondolt Urkon, abban a pár másodpercben. Aztán már nem gondolt. Teste izmai ernyedten engedték földre testét Oguz mellé. Felső testének súlya szíve mellett, a mellkasát átütő vas nyílhegyet a puha földbe nyomta, mely azonnal elkezdte felszívni kicsorduló véré.

Még két nyíl ért testet, s majd félszáz esett körébük. Egyik Pej testét ütötte nyaknál. Mélyen, mert magasról jött. Pej vergődése azonnal csitult.

Másik Oguzt találta, fejen. Mivel arccal az ég felé volt már, bal halántékát találta a vas. Kemény acél, amolyan római. Míves, többélű. A csatában használatos, mely akkor is szakít, ha rendesen nem talál, de ha bement, ki nem jön, csak át. Csontot is tör ha kell, de nem most.

## 20. fejezet

A távolban, Urkon sátra mellett olyan ötvenfős, római lovas seregnek is mondható csapat. Zászlóval, jellel. Testüket páncél borítja, talptól tetőig. Mindegyiken fényes, csillogó lemezek. Mellükön bíbor bőrből a test izomzatát rajzoló bőrpáncél még, hogy az ellen higgye, a fém is ilyen kimunkált testet takar. De ez így is volt. Viszont a fém a bőr elfedte. Különös had volt. Mindegyiken sisak, amolyan rostélyos, fényes, nagy taréjjal. De egyiknek különösen nagy taraja volt. Az is bíbor, míg a többieké csak amolyan szürke, vagy más, esetleg kék, vagy sárga. S a bíbor taréj egy arany sisakon volt.

Ő volt Triosz. A nagy bíbor taréjjal. Magát csak Istennek hívta. Nem egyszerű Istennek. Zeusztól valónak, ki ha kell nyilazott az égből. Kevély volt, dőlyfős és könyörtelen. Háborúban nem nézte az ellent, nem bánta, hogy az gyermek, ki oly csöpp, hogy csak mellet játszik még, asszony, vagy egyszerű földműves, ki hadat nem visel. Csak sajátját nézte mindig. Most azt, hogy enni kell a hadnak, mit vezet, hogy a vissza útra, a roppant római légiónhoz elég ereje legyen katonáinak és lovaiknak.

Messziről látta már a forgószelet, mely a mező másik oldalán lassan elülni látszott. A helyén viszont pár emberalak. S mivel Triosz problémát nem akart, de a hun sátor körül elég élelmet látott, vagy tíz üszőt, szénát

a lovaknak, apró jószágot, ezért sort állított hadából. Ahogy szokta. Csak úgy. Ki tudja már, hányszor.

A sor lőtávolságba állt, miközben addig nyeregkávájukhoz erősített íjuk már kezükben, azon feszítve az ideg. Triosz parancsol:

- Most!

A parancsszóra ötven nyíl szeli az eget a mező fölött közel száz méteres szakaszon enyhén fel, majd hirtelen alábuknak, s mint süvöltő szél, ahogy a réseken fúj be a házba vihar idején, így ereszkednek alá. Célt találnak.

Triosz gondolja, elég lesz a nyíl. Ami célt tévesztett, azt is össze kell szedni. Nem látja pontosan hány ember maradt a földön, de azért mint mindig, most is óvatos. Tízet küld, hogy nézzék meg, van-e ott is valami üsző, s hozzák a kilőtt nyilakat. Hosszú a visszaút a légioig.

## 21. fejezet

Oguz furcsa, zizegő hangot hallott bal füle mellett. Érezni már nem érzett semmit, csak a nap melegét a testén, de az a hang, az igen. Ismerős volt, de még sem a megszokott. Az Ő nyila nem így zizeg, nem így szól. Selymesebben. Ez valami idegen. Még sose halotta. Kinyitotta a szemét és enyhén bal felé fordult, de nem nagyon, csak kicsit. Már látta is. Szeme mellett a földből áll ki az első, mellette szana-szét több. Sok. Nem tudja mennyi. Fejét enyhén megemeli. Lábai felé néz. Látja Urkon testét. Apjáét, ki mindig viselte gondját, ha rossz napja volt mesélt neki anyjáról, szépeket. Ha kellett, akkor csak vele hallgatott, nézték a naplementét, vagy hallgatták a szelet. De volt, hogy harcot tanultak. Vágni, szúrni, íjjal löni. Amúgy, csak férfiasan, de apja mindig türelmes volt vele. Így esett, hogy nyolc évesen már nem volt idegen neki sem a kard, sem a tör, sem a dárda.

S a jó Urkon most mozdulatlanul feküdt a földön, hátából nyíl állt ki, mely a földhöz szegezte.

Oguz most érzett először olyan fájdalmat, mely nem a testén kívül hasított, mint eddig annyiszor már rövidke életében. Belül. Szíve tájékán. Ott, ahol érezni szokta esténként, ha kezét ráteszi, hogy valami mocorog belül. A jó Urkon mondta, hogy az a szív, s ha Ő mondja, akkor úgy van. Azt is mondta, hogy neki is fájt, mikor anyja, Ilda nyilat kapott. Hát tényleg igazat szólt Urkon. Most neki is fájt. Nagyon.

A fiú felült, majd oldalra nézett. Pej is feküdt. Az oldalán. Nyakában nyíl. Ugyanaz, mint a többi. De Pej még zihált.

Oguz kiemelkedett a rengeteg nyíl közül, mikor felállt. Mint mikor a fűből tekint szét az üregi nyúl. Látványa is olyan, magasabbra nem látszik. Sátruk felé néz. Mivel a helyet ismeri, tudja, hol keresse szemével. Látja arról a csonka hadat. Vagy tíz fényes, olyan tyúkszerű emberforma közelít lóháton. Oguz nézi Őket, s a tarajak miatt csak az apró baromfi jut az eszébe. Lassan kilépdél a nyilak közül. Még mindig fáj ott, ahol a szíve van. Nagyon. De tudata tiszta. Most nem érzi azt, mikor Attila kezében a kardot nézte. Ott dühös volt, vágni, ütni akart. Most nem. Átgondolta. Tudta, mit fog tenni.

## 22. fejezet

Eszkam rohant, ahogy tudott. Már messziről látta, hogy Urkon, a jó Urkon ott van fia mellett, aki a földön hever. A por miatt Pej eséséből semmit nem látott, de most, hogy oszlott a felhő már tudta, nagy a baj. Csak azt nem tudta, mekkora. Még messze volt, vagy kétszer száz méterre. Mellette néhány fa, bokrok. Őt Triosz nem láthatta, de Eszkam sokat látott szeme azonnal észre vette ahogy a napfény a páncélon megcsillant. Rengeteg az a csillogó öltözet. Egymagam végem – gondolta Eszkam, s inkább egy fa mögé lépett. Jól tette.



Már látta is a csatasort. Ismerte, nem most látta először. Pár pillanat, s az ég sötétül, majd ismét világos. Látta, amint a távolból egyre zúgó nyilak célt találnak.

Vagy mégsem. A végtelennek tűnő másodpercek után Eszkam látta, ahogy az a kis fehér bőrű fiú, akit csak Oguznak ismert, kinéz a rengetegnek tűnő nyilak közül, majd lassan megindul a felé közelítő maroknyi római légiós felé.

Eszkam gyomra összeszorult, szíve vadul kalapálni kezdett. Nem tehet semmit Oguzért. A rómaiak levágják. A felderítők nem hagynak hírnököt. Soha.

### 23. fejezet

Oguz nyugodtan lélegzett. Fejében már kész volt a gondolat. Azt is érezte, megteheti. Ki ne áhítaná titkon, hogy úgy öljön, ahogy akar. Ki ne gondolna azzal, hogy fájdalmát azon töltse, ki azt okozta, s úgy, hogy a kínok ezernyi legyenek a mi kínunk ellenében. Ez az érzés már Attila hadi táborában is elfogta, csak a vak dühtől nem értette, kormányozni nem tudta. Még jó.

Most gondolata volt csak, más fegyvere nem. Ez tervnek nem volt terv, csak gondolat. Gyilkos volt az.

A két alkarján lévő rajz lassan araszolni kezdett a tenyere felé, miközben a kardokat ölelő égkék lángnyelvek egyre jobban fénylettek. Kezeit maga mellett lógatta. Csak várt, s közben gondolattal kérte, hogy rajzai elevenedjenek. Had markolja őket, mint igazi fegyvereket. S mit gondolt, az lett a való. Két rajzolt kardja tenyerén átkúszva kelt életre. Szó szerint, mintha éltek volna. Nem egyszerű kardokká lettek, hanem égkékké. Izzó kékké. Ahogy karjai meghosszabbított vonalában a földbe merültek, maguk mögött vagy fél méteres árkot hagyva kúsztak sercegeve Oguz után, aki lassan indult meg ismét az ellenség felé. Mint két kígyó, úgy tekeregtek mögötte, de más is látta, hogy azok kardok. Oguz nem is sejtette, mennyien.

A fiú le sem nézett. Tudta, hogy amit akart, az lett a való. Amit gondolt, az úgy lett. Nem kellett látnia, érezte. De halált még nem érzett. Olyat nem, mit Ő okozott. Ezzel nem gondolt. Hát csak nyolc volt, nem is gondolhatott igazán.

## 24. fejezet

Triosz csak nézte, ahogy tíz főből álló maroknyi csapata vonul a legelőn, s azt is látta, ahogy az apró fehér lény, az a kis kócos forma fiúcska feláll a nyilak közül, majd csapata felé indul. Még mosolygott is, hiszen tudta, emberei jó katonák. Elvégezik feladatukat mindig. Senkit sem hagynak hátra.

Triosz zavaros elméje apjáéra hasonlított. Emlékszik még, mikor a jó öreg, kinek nevét is utálattal mondaná ki - ezért ha teheti, felejtí -, hogyan ölte meg rabszolgáik gyerekeit, akik játszópajtásai voltak. Bűnük az éhség volt, meg a kakas, amit elettek.

Triosz különbenk gondolja magát apjánál, de nem volt az. Ezt minden katonája tudta. Meg is mondták volna neki, ha nem félik annyira apját jóval felülmúló szadista haragját, melyhez testi ereje is megvolt.

Egyszer marokkal roppantotta szét egy tizenkét éves fiúgyermek koponyáját, aki vívni akart, karddal, s csak úgy mutatta a többi maflának, kik szintén ott sereglettek, milyen hatalmas is egy felnőtt, de legfőbbképpen Ő, mit is neki egy gyermek.

Éppen ez jutott eszébe, mikor látta a fiúcskát, az apró kis fehér bőrű fiúcskát, aki olyan tizenkét éves forma lehetett, éppen iramodott. Nem ismerte, nem tudta, hogy csak nyolc. De nem akárhogy iramodott az. Keze lángolt. Kéken. Égkéken izzott.

Triosz elejtette az üszőlábat, melyet addig gondolataiban annyira magasztalt még előtte, s közben jóízűen falt, hogy milyen jól is sütnék ezek a népek. Kardja után kapott, de már nem volt mit. Kézfeje a

porba esett kardja markolatával. Felső teste épp akkor vált el lábaitól.

Akkor Triosz már Oguz szolgálójaként várt a fiúra a másvilágon, hajszálnyival előzve meg harminc társát, kikkel együtt volt akkor, a hun sátonnál. De pillantás alatt érkezett a többi hús. S még pár földműves, kiket még nem látott soha, s lesznek majd oly sokan, nem is tudják mennyien.

## 25. fejezet

Eszkam látta, amint Oguz iramodik, karja kétségben meghosszabbodik, s előre csap. Ösztönösen húzta fejét, s csapta magát a földre a fa tövében, s jól tette. De milyen jól tette. A fa, mely mögött megbújt, s törzse annak volt vagy méteres, éppen háta vonalával egyezően hasadt meg, s újra hasadt, meg újra, majd kezdett lassan dőlni, de nem rá, hanem amerre a lombja húzta, úgy ferdén balra. Háromba szakadt az, ahogy volt.

Felnézett, s Oguzt látta, amint a legelő közepén olyan arasznyira a talaj fölött kéken izzó testtel lebeg. Egyhelyben, nem mozogva. Teste mellett az izzó ég színű kardok egyenesen lógnak. Lángnyelveik csak szikráznak. Hatalmas körben Oguz körül minden megsemmisült fél méternél magasabban. A mező túloldalán álló sátrak is, amelyek felé tartó rómaiak közül húznak - vagy lehet többnek -, szerteszét heverő darabjai látszanak. A mező vörös a vértől. Testek darabjai mindenütt. A szörnyű csapástól, melyek érték azokat pillanat alatt, még estükben darabolta azokat a lángoló kard, vagy inkább Oguz. A mező másik felén álló sátrak is vörösek a vértől, pedig oda a római még nem ért el, mielőtt a halál igen.

Eszkam hangosan nyögött:

- Ha Isten kardja jó, akkor mi a gonosz?!

A táltos látja, hogy a mező közepén a fiú karja zsugorodik. Lába a földre ér. A vöröslő sátrak felé

fordul fejével, majd a földre rogy. Eszkam indul. Sebesen, ahogy tud. Érzi nagy a baj. Apja, Gorda szavai vízhangzanak fejében: - Fiam, ha aranymarkolatú kard jó az égből, melynek fénye kék, akkor Isten kardjának szellemét látod. Ha látod, Isten nem könyörből adá, hanem célja van vele. Akár gonosz, akár jó, célja kiismerhetetlen előtted, de követned kell azt, akinek hatalmat ad vele.

## 26. fejezet

Oguz iramodott, majd röviddel utána megállt. Érezte, megvan a hely. Innen elérheti, akit akar. Teste a földről felemelkedett, vagy arasznyira. Először jobbával csapott, majd balljával. A sístergő kék kardok kinyúltak karjaiból hosszan. Aztán fordult és ismét előre, hátra. Így csapott Oguz mindkét karddal, de akkor már teljes kört írva, kétszer. Egy pillantás volt csak. Látta a széthulló testrészeket, de agya nem foglalkozott vele. Aztán vége. Ennyi volt. Semmi több. Nem volt csata, vagy harc, csak a bosszú. Az a jó, édes érzés, ami a fájdalom helyét váltotta ott benn. A szívében. Olyan emberi. Kellett neki akkor, ott. Elégedett volt, majd jobbra fordult.

Szeme és agya nem volt felkészülve arra, amit lát. Tőle ugyanolyan távol, csak átellenben lakott Filéne, az a gyönyörű teremtés. Haja fekete, arca fehér, járása kecses, könnyű. Alakja sudár. Olyan szépet az a nyolc éves fiúcska még sosem látott. Hát most eszébe jutott Filéne, ki tizenkettő, és annak az aranyos, csatakos szürke paripája. Feléjük fordult hát, gondolta mi lenne, ha a lány látta volna az Ő erejét onnan a sátor elől. De nem látta.

Oguz csak némán nézte a sátor helyét, melynek maradéka vöröslött. Nem értett már semmit. Gondolatai elvesztek. A meleg érzése elillant.

Ahogy roskadt magában, úgy, gondolatok nélkül, egy fekete palást lebbent a szeme előtt. Medvebőrből volt, s az illata is ismerős.

Oguz felnézett, szemében gyermeki fény gyúlt ismét, nem az előbbi félelmetes, gonosan kék, hanem olyan ártatlannak tűnő. Átölelte a zömök lábakat és rebegette elcsukló hangon:

- Eszкам! Kérlek! Segíts!

## 27. fejezet

Az aranyos sátor első szintjén a posztóval fedett ablakok mögött két szempár tekintett a távolodó forgószél után. Egy kék és egy zöld. S mindkettő oly bájos, ártatlannak tűnő, s legfőbbképp kíváncsi, hogy a férfinépek mindkettőt kerülték, ha nem akartak bajt maguknak. S jól tették.

A látvány miatti érzés, mely elfogta a nőket egyszerre volt izgalmas, új, de olyannyira félelmetes is, hogy hasonlót se nem láttak, se nem éreztek még soha. Tekintetük találkozott. Szavak nélkül is értették már egymást. Hosszú és mély kapcsolat volt az övék, mit megannyi titok övezett és tett elválaszthatatlanná.

Fiumé bólintott, majd szó nélkül távozott. Tudta, sietnie kell, ha el akarja érni Eszкамot, ki szinte a forgószél távolodásával együtt hagyta el a sátordombot.

- Hozd el nekem őt! – Réka csak ennyit mondott, majd a sátor belső lépcsője felé indult, hogy méltón fogadhassa urát annak új szerzeményével.

A táltos papnő, ki medvebőr palástot viselt, ugyanúgy mint férfitársai, fejére hajtotta a kikészített medve fejet, majd kilépett az emeleti sátor külső falán épített lépcsősorhoz, s azon a helyen távozott, hol az ágyasok közlekedtek. A külső lépcső is posztóval fedett. Az ajtónállók kérdés nélkül, lehajtott fejjel, szabad utat engedtek a távozó személynek.

## 28. fejezet

Eszkam remegve, aggódó tekintettel nézett a lába előtt heverő apró gyermekre, ki nem is hasonlított már az előbbi, kéken izzó, hatalmasnak tűnő valamire.

Agya vadul kattogott, ahogy a szerteszét heverő emberi maradványokat nézte. Tudta, Attila hamarosan érkezik, s a holtak rejtélye csak megborítaná a jelenlegi hadiállapothoz szükséges egyensúlyt.

Tennie kell valamit. Tekintetével túlélők után kutatott. A gyermek a lábába kapaszkodott, vadul szorította azt. Így nem tehet semmit. Nem tud közlekedni a kapaszkodó Oguzzal, de nem is viheti magával. Azt sem láthatja, amire most készül. Döntenie kell.

Ha meg akarja menteni a gyermeki agyat, annak tudatát, akkor most kell cselekednie. Nincs sok ideje, ha befolyásolni akarja Oguz emlékeit és védeni elméjét. Veszélyes, de nem tehet mást. Időt kell nyernie.

Leguggolt Oguz mellé, majd táskájából egy üvegcsét vett elő. Mire most készült, azt eddig csak felnőtt harcosoknál alkalmazta csata után, hogy annak rémségei ne akadályozzák őket éltükben. Az abban lévő folyadékból mutató ujjára kent, melyet Oguz alsó ajkához érintett.

- Ne félj Oguz. Ettől jobban leszel. Hagyd, hadd tegyen a nyelvedre.

A gyermek engedelmeskedett. Az édeskés íz, melyet érzett mindjárt elterelte a gondolatait, majd mintha varázsütés érte volna, hirtelen emlékei visszarepítették a rétre, Pej hátára. s csak vágatott a mezőn. Izmai lassan elernyedtek. Már nem akart Eszkamba kapaszkodni, csak száguldani a mezőn Pejjel.

## 29. fejezet

Fiumé gyönyörű arca még a medvebőr palást alatt is vonzotta a katonák tekintetét, s szinte azonnal gyújtotta

lánggra gondolataikat valami kellemesebb szórakozás után vágyva. Így történt ez most is, s egy újonnan leigázott sereg magas rangú katonája állta útját a táltos papnőnek.

Fiumét a hun seregből szinte mindenki ismerte, s tudták szokásait. Többek mesélték már, hogy éjszakánként egy-egy alkalommal meglepte a kiváló harcosokat, s szerelemet osztott kérdés és elvárás nélkül. De esett már meg az is, hogy olykor őlt, ha kedve ellenére közelítettek nemes szándékkal lányékához arra nem érdemesek.

A katona daliás természetét mutatva teljes valójában kihúzta magát, s erősen ragadta meg Fiumé jobb felkarját, majd húzta magához, de nem jól tette. A papnő bal kezében villant egy penge, melyet a borgőzös férfi lányékához szorított, majd erősen felfelé húzta.

A penge hegye felszaladt a nadrág első vonalán, majd ahogy felhasította a bőrt, vér serkent a helyén.

A katona elengedte a papnő felkarját, majd kardot rántott, de már nem volt kire. A nő szemvillanás alatt eltűnt a tömegben.

Fiumé rövidíteni akart az úton, mely őt elválasztotta a forgószéltől, vagy legalábbis attól a helytől, ahol az csitulni látszott. Ezért is választotta a harci sátrak között vezető kanyargós utat, s vette bal kezébe pengéjét. Tudta, hogy a borgőzös katonák között nem tud harc nélkül átkelni, de most ölni nem akart. Azzal sok vesződség jár. Tempóján így nem sokat lassított, s egyetlen katona férfiasága bánta míg kiért a poros hadiútra.

Úgy számolt, nem sok előnye lehet Eszkamnak. Talán még eléri. Még erre emlékezett, miközben rohant, majd hirtelen a földre vetette magát az út mellett úgy jobbra. A kék villanás aztán suhant el felette, melyet még fél szemmel azelőtt látott, hogy egy hatalmas fa leszakadt kisebb ága zuhant a fejére, majd minden elsötétült körülötte.

### 30. fejezet

Eszkam elengedte az elernyedtt testű Oguzt, majd a gyermek lábait keresztbe fonva leültette a földre. Kezeit a lábai elé támasztotta, s közben utasításokat adott neki.

- Oguz! Maradj így! Támaszkodj a földön a karoddal és ne engedd, hogy a fejed leérjen a földre! Lassan ringatózz a felső testeddel! Úgy!

Oguz követte a táltos utasításait. Nem értette, hogy miért, de követte. Kellemes érzéssel töltötte el a testét ez a lágy ringatózás. Egyre inkább úgy érezte, hogy a mezőn vágtaázik.

A táltos kicsit figyelte a gyermeket, majd kérdezett.

- Mit csinálsz Oguz?

- Pejjel vágatok és ugratok a mezőn. – jött a válasz. A táltos megnyugodott. Ez eltart még jódarabig. Van ideje.

Gyorsan fát kezdett gyűjteni, majd megszokott alakban kisebb tűzrakásokat készített elő. A farakatokra különböző füveket tett, majd leveleket, hogy sűrű füst keletkezzen. Gyors volt és hatékony. Az egész szertartást megfelelő távolságban végezte a gyermektől, de nem messze a testrészektől. Egy ősi nyelven kezdett mormolni egészen halkan. Majd ritmusos kántálásba kezdett, s az egész testét felhasználva dölöngélt, hajlongott. Messziről úgy tűnhetett, hogy csak járkál fel, s alá, miközben a tüzeket szittya.

Figyelt a széljárásra, s a kisebb tüzek körül úgy mozgott, hogy az illatos füst ne szálljon a gyermek, s a mellette fekvő halott apja, Urkon felé.

Levette palástját, majd a sűrű füstöt az erdőbe, s a halott rómaiakra vezette. Erőfeszítése ekkor már-már emberfelettinek tűnt, mégis könnyen, gyorsan mozgott. Testét átjárta az ősök ereje, s az áhitat, melyet avatatlan nem érthetett, s nem ért azóta sem.



### 31. fejezet

Fiumé szeme könnyes volt, mikor magához tért. Feje lüktetett. Nem tudta mennyi ideig lehetett eszméletlen, de miközben magához tért próbálta megfejtetni mi történhetett vele. Mintha egy villám csapott volna a mellette lévő fába, de vihar nem volt sehol.

A táltos papnő nem abból az irányból igyekezett Urkon háza felé, ahonnan Eszka, így nem láthatta, az ott lévő aprócska domb takarásában, hogy előtte mi történik. Közel volt, nagyon közel. Mikor kilépett a domb mögül, megpillantotta a tüzeket. Megérezte a füst illatát és azonnal rohanni kezdett a másik irányba. Medvebőr palástját levette, majd a hóna alá gyűrte, mikor kiért az illó füveket sodró szél vonalából. Utját a földön ülő, ringatózó gyermek felé vette.

Ott lassított, majd a távolabb ténykedő Eszkamra nézett. Egyszerre fogta el az érzés, mi a nőket szokta, mikor érzik, hogy olyan férfit látnak, ki megfelelő lenne számukra, hogy utódot hozzanak a világra, de ennél többet is érzett.

Erőt, melyet még soha. Egyszerre jött a gyermek és Eszka irányából. Nem tudta eldönteni, melyik az erősebb. Behunyta a szemét és egy lóháton vágató gyermeket látott, majd hirtelen megannyi vadat, madarakat, kik elhullott tetemekből lakmároznak. De jól tette, hogy elszaladt a füst elől.

Már értette, mit csinál Eszka, kiről azt mesélték, hogy egymaga képes megfordítani egy sereget, ha kellő áhítatba kerül. Az álmok és képzetek, melyeket közvetít oly erősen tódulnak az agyba, hogy szinte megbénítják azt, aki nem számít rá. Most Fiumé is érezte és megértette, hogy anyja miért is mondta neki, hogy Eszka megfelelő lesz számára, ha utódot szeretne. Ismét gyengéd érzelmek fogták el, s előjöttek annak az éjszakának az emlékei

Fiumé tudta, hogy cselekednie kell. Eszka olyan szertartást végez, melyet őt táltos szokott. Tüzenként

egy-egy. Tehát még egy darabig el lesz. Van ideje körülnézni. Mivel a pap áhítatban van, Őt még nem vette észre. Tudta, hogy a tüzekhez ennél közelebb mennie nem szabad. Akármilyen erős legyen is elméje, Eszkamnál nem lehet erősebb, s ott veszne egy szempillantás alatt.

## 32. fejezet

Réka leért a földszintre, Attilához lépett, ki még mindig a sátorajtó előtt állt, s mutogatta kardját Urainak. Királyok népes tábora sereglett körük, mind arra várva, hogy a földszinti terembe nyerjenek bebocsátást a vacsora asztalhoz. Ez amolyan kiváltság, s a helyek száma is véges.

Ki észrevette Rékát, elfedte pillantását. Kerülte, nehogy szemébe nézzen a király feleségének, kinek tekintete, alakja, nomeg az arca oly csodás, hogy azonnal megbabonázza a gyenge férfi agyát, s utána mással nem tud gondolni, csak vele.

Attila szerette is ezt hangoztatni, s férfiaságáról kérkedni, de a viccet, élcélődést egygyasszonyáról csak Ő tehette. Ki elkívánta, az számolt haragjával, s bele nyugodott saját halálába. Nem úgy többi ágyasát. Azokat Attila még ajándékozta is. De csak Réka óhajával és beleegyezésével, s csak annak, kinek Réka akarta.

Attila ezt nem értette, de nem is érdekelte igazán, míg első asszonya csak Őt szerette, mást nem kívánt.

- Urak! Nézzétek, s csodáljátok, mily hatalmas is az ember Istene, ki először álmodt küld, majd valósá teszi azt! Láttam ezt a fegyvert már nem egyszer, reméltem, hogy kezembe foghatom, s itt van!

- Minden királyok leghatalmasabbja vagy Attila! S ezt Isten is így látja, ezért eme jutalom. – Gork, ki most úgy érezte, talán eljött az Ő ideje, halkan, de határozottan mondta eme szavakat.

- Attila felé fordult, majd kérdően húzta fel szemöldökét, s közölte:

- Folytasd táltos!

S az öreg táltos pap, ki eddig Eszkam miatt szinte mindig háttérbe szorult, most úgy érezte, itt az idő, hogy hön áhított helyét elfoglalhassa a király mellett.

- Királyom. A vacsora asztalnál bővebben kifejthetném mondanivalóm.

- Hát legyen. Asztalhoz!

S a király kíséretével együtt vonult be az alsó szintre, ahol már bőségesen meg volt terítve.

- Hozzátok Jenőt, hadd lássa kardomat!

### 33. fejezet

Jenő kicsit még részegülten, de gyanakvón pillogott a boroskupára, s nehezen felejtette a nemrég látott forgószelet. Épp készült volna tölteni, mikor egy medvebőrbe öltözött vékony alak hasította meg egy nemrég csatlakozott katona nadrágját. Mosolygott is, s motyogta maga elé: - Fiumé, Fiumé!

Aztán hirtelen eszébe ötlött Eszkam, meg a forgószelet, de aztán elhessentette a gondolatot, mivel a nő nem Eszkam után ment, hanem kicsit arrább.

- Már megint a mézesbor! - mormogott hangosan Jenő, mikor a király küldönce megjelent előtte.

- Attila hívat!

Jenő már indult is, nem gondolt mással.

Kis idő elteltével lépett be az aranyos sátorba. Azonnal Attila mellé sietett, ahol helye szabadon volt, de Eszkamé nem. Pillanatra megállt, majd Attilára nézett, ki felállt és átölelve üdvözölte tanácsosát.

- Csatlakozz hozzánk! Nézd! – s azzal Jenő felé nyújtotta a kardot. A teremben hirtelen csend lett, majd mindenki a két személyt figyelte.

Attilát és Jenőt. Eddig senki kezébe nem adta a fegyvert a király, s most mindenki számára bizonyosságot nyert a hatalom.

Jenő félszegen nyúlt a kardért. Kezébe vette. Vizsgálta. Attila közben a sátor egyik sarkában kuporgó gyermekre nézett, majd hirtelen valami kellemes bizsergés fogta el.

Aldar nem mert az asztalnál ülőkre nézni, de érezte, hogy a király most Őt figyeli. A jelenlévők is észrevették, s Ők is a gyermeket kezdték figyelni. Réka, ki eddig a király oldalán állt most előre indult, s a gyermekhez lépett.

- Gyere. – mondta. S az emeletre vezető lépcső felé kísérte.

Jenő szinte megbabonázva nézte a fegyvert. Majd hirtelen valami rossz érzés fogta el. Gondolatai támadtak. Láttá magát, amint a karddal a kezében hatalmas seregek előtt áll, s a kard lángol. Kéken lángol, majd látta messziről, amint a kardot egy másik személy tartja a kezében. De nem egy kardot, hanem kettőt. Ugyanolyanokat, amilyet most Ő fog a kezében, s annak az embernek hosszú, barna haja van, arcán sisak, testét fekete palást fedi. s az egész teste kéken lángol.

Hirtelen kinyitotta a szemét és elengedte a kardot, ami az asztalra esett.

- Mi a baj? – így Attila.

- Semmi. Csak nem vagyok méltó arra, hogy ezt a fegyvert a kezembe fogjam.

Jenő szíve hevesen kalapált. Arca lángolt. Most először hazudott Attilának.

### 34. fejezet

Fiumé magára terítette palástját, majd kerülve a füstöt és Eszkamot, körbejárta a mezőt, amennyire tudta, de ez is elég volt számára. A látvány, mely szeme

elé tárult rengeteg kérdést vetett fel benne. Odament Oguzhoz, majd lassan leguggolt és közeledni kezdett felé.

- Mit csinálsz itt?? – sziszegte Eszkam, halkan, de hangjából érezhető volt az indulat és az ellenszenv, melyet a nő iránt érzett.

Régen volt már, talán tíz tél is eltelt azóta, hogy Fiumé az övé volt. Azóta sem bírta túltenni magát azon, ami azután következett.

- Ki a gyermek? – a nő célra törő kérdése hátrálásra készítette a táltost.

- Mi közöd hozzá?

- Nekem mindenhez közöm van, ami itt és gyermekkel történik. Ezt te is tudod.

- Ezek szerint láttad őt a táborban. Réka?

- Akarja a gyereket.

- Az lehetetlen! – Eszkam tajtékozott. – Én sem tudom, mi történt itt igazán.

- Ezek szerint Ő csinálta? – Fiumé szeme érdeklődést mutatott.

- Felejts el, papnő. Ne is gondold rá! Nem mehet a papnők közelébe.

- Egyezzünk meg. Most olyan tizenkettő lehet. Még öt tél és az enyém. Addig viheted, de tudni akarom hova.

Eszkam tehetetlenségében még szólni sem tudott. Ez a nő képtelen veszíteni, vagy lemondani valamiről. Nem ismer semmilyen megalkuvást, ha a rend továbbéléséről van szó és ebben minden segítséget megkap.

- Még csak nyolc, Fiumé. Csak nyolc. Egyezzünk meg. Segíts most nekem és tíz tél után visszatérünk erre.

Fiumé tudta, hogy sarokba szorította a táltost. A nagy Eszkamot. Valami miatt elérzékenyült és ez nincs így rendjén. Valamit nem ért. Lassan felállt, majd

körülnézett és akkor észrevette nem messze tőlük a lovat, mely még lélegzett. Mellette Urkon. Attila főbírája. Fiumé szeme kikerekedett, majd pillanatnyi rémület fogta el.

- Kié a gyerek?!! – sziszegte – Kié? Ilda? - nyögte halkan a papnő. Eszkam bólintott.

- Melyik? – most remegni kezdett Fiumé gyomra a vak dühtől és kétségbe eséstől.

- A második.

- Mi a neve?

- Oguz.

Fiumé elfordult, majd megkönnyebbülésében kiengedte a levegőt. Tehát nem Ilda első fia, nem Aldar. Talán Réka meghátrál és lemond erről a gyerekről.

### 35. fejezet

Attila letette a kardot maga elé az asztalra, majd a rémült arcú Jenőt asztalfőjéhez ültette. Gork beszélni kezdett.

- Most, hogy eme nemes fegyver is a kezében van, melyről álmodtál, most jött el az ideje, hogy megvalósítsd terveid. Egyesítsd a királyságokat, hogy ne legyen több háború.

- Vérrel?! – Jenő arca elvörösödött a dühtől és már feledte is az imént látott gondolatait. – Hogy gondolod Gork, te csúszómászó... Eszkam kiteszi a lábát és máris...

- Hagyd Jenő. Igazat szól. Erről láttam álmot. Még fönt a nap. Elmegyünk Urkonhoz. Holnap hadba indulunk. Értesíteni kell a népeket, hogy készüljenek. Kell az élelem.

- De Attila. Ezt jobban át kellene gondolni.

- Jenő. A sereg éhes, unatkozik. Nemsokára itt a tél. Vagy hadba megyünk, vagy haza.

- Küldetni kellene Bledához is uram. Tudatni kellene vele szándékat, hogy újra hadba vonulsz a nyugatiak ellen. Nehogy ránk támadjanak kelet felől.

- Elég legyen Jenő. Nincs itt Eszka és mégis olyan, mintha itt ülne. Te harcos vagy, nem asszony. Bleda várhat.

A jó tanácsos most hirtelen először érezte mindennél jobban a táltos hiányát. Attila ilyet még soha nem tett. A királyok előtt döntött egy égi jelre, hogy hadba vonul. Szinte mindenki egyszerre hagyta el a vacsora asztalt. Kint már őrzöng a tömeg. A fegyverek csattognak.

Attila feláll. A kardot az oldalára köti, majd lovát kéri. Jenő kellenlennl indl utána.

- Attila! – Réka hangja kedvesen csengett. – Feljönnél?

A fejedelem szó nélkül az emeleti feljáró felé indult, míg Jenő a lovakhoz.

### 36. fejezet

Fiumé beleegyezően bólintott, majd hirtelen megállt. A távolból csatakiáltás hallatszott. Kevés az idejük és sok a földön a fegyver, a páncél. Elkezdtek egy részét összeszedni, majd elhordták és a széna alá rejtették. Alig végeztek, megjelent az első fekete madár, majd jött a többi. Rengeteg.

Eszka a lovat vizsgálta. A nyakából kivette a nyilat, majd a lábát nézte. Bekente, majd kötést helyezett rá. Erős jószág, tán kibírja.

A papnő csodálattal és félelemmel nézte az elkövetkező eseményeket. Az erdő vadjai elkezdtek takarító munkájukat. Szinte csak pár méterre tőlük, de közelebb nem jöttek.

- Ne aggódj Fiumé. Nem bajlódnak veled, ha van könnyebb zsákmány is. De ha megérik, hogy félsz... - Eszka elégedetten elmosolyodott.

- De ezek rengetegen vannak.
- Tetem is van. - Eszkam az üszők felé mutatott.
- Tíz volt Urkonnál, kétszer annyi a másik oldalon. Néhány földműves is.
- Mennyi lehet? Mármint ember?
- Nem tudom. Olyan ötven katona még.
- Kibír ekkora terhet egy gyermeki elme?
- Csak remélni tudom.

A papnő gondolkodott, majd ismét Oguzra terelte a szót.

- Nekem biztosíték kell Eszkam.
- Miféle biztosíték?
- Nem akarom, hogy ellenem fordítsd. Tudom, hogy képes lennél rá. Hadd beszéljek vele.
- Nem kutathatsz benne!! Nem léphetsz be!! Most nem!! Végzetes lehet... - Eszkam olyan gyorsan állt fel és kereste Fiumé tekintetét, ahogy csak tudta, de már késő volt. Érezte, mit akar a papnő.

Fiumé szemhéjára festett kékes-sárgás színű, igéző szempár meredt rá erősen fekete szembogárral, mi egy pillanatra kibillentette egyensúlyából. Hirtelen elkapta tekintetét, de már nem tehetett semmit.

Ekkor már Fiumé sem. Teste lassan kezdett emelkedni a földtől. Ajkát néma sikoly hagyta el, ahogy gyönyörű, most már nyitott szemével Eszkamra meredt. Tekintetében segélykérés lángja lobbant. Teste halványkéken kezdett izzani, ahogy lassan vízszintesbe fordult, olyan deréktájt.

### 37. fejezet

A lány olyan tizenkettő lehetett. A pataknál mosott édesanyjával, mialatt apja az erdőt járta. Szerették a nyúl ízét, s ebédre kívántak egyet.

Filéne épp a patak fölé hajolt, mikor egy éles villanást látott, majd csak azt érezte, hogy arcát víz éri.



Mellette faágak repülnek minden felé. Anyja abban a pillanatban esett utána, hogy kezével megérezte a patakmeder kavicsos alját.

Mire mindketten kikászálódtak ruhájuk megtelt vízzel, így az elnehezedett. A sodrás miatt pár méterrel arrább értek partot, s a kimerültségtől hanyat heveredtek a fűvön.

Röviddel utána felálltak, majd sietve indultak sátruk irányába. Szótlatlanul haladtak egymás mellett.

Filéne apja távolabb tűnt fel az erdő sűrűje felől. Sátruktól jöhetett. Bal karja felkartól hiányzott, de nem vérzett, csonknál volt kötve. Arcán a rémület és a fájdalom egyszerre látszott.

Filéne anyja rémületen és aggodalommal kezdte:

- Mi történt?
- Nem mehetünk vissza a sátorhoz. Itt vannak a római felderítők. Mindenütt.
- A jószágok? – a lány anyja elviselhetetlen fájdalmat érzett belül. – Mindenünk nem vesztetett oda.
- Már rohant is a sátor felé.

Filéne és apja követte őt. Mikor elérték az erdő szélét megálltak, majd hirtelen mindhárman leguggoltak és pisszenni sem mertek. A hatalmas mező telis tele volt vadakkal, madarakkal. Többjük húst vitt a szájában és távozott az erdő másik oldala felé. Rengeteg volt így is a mezőn.

Olyan kétszer száz méterre tőlük három alak volt kivehető a messzeségben. A nap már alábukni készült, de még fénye elérte a földet.

### 38. fejezet

Az emeleti sátorrészben gyönyörű kelmék között mívesen faragott asztalok, tele gyümölcsessel, szebbnél szebb tálakon. Arany és ezüst, nemes vadbőr mindenütt. Puha párnák, kelmék, függönyözött ágy, faragott oszlopok.

Aldar csodálkozva nézett körbe. Még sohasem látott ilyen gazdagságot és pompát egy helyen. És az a nő, aki ide kísérte. Olyan gyönyörű, hogy a szemét is alig bírta levenni róla. Már akkor észre vette, mikor a sátor előtt meglátta, de akkor még rá sem mert nézni. De most ketten voltak és ez merészebbé tette.

- Te találtad a kardot? - Réka hangja lágy volt és biztató. Aldar szinte mindent el akart mesélni és kezdte is.

- Igen. A mezőn voltam, mikor egy kék fénysugár csapott a földre és a testvérem leesett a lóról, de olyat még soha nem tett és akkor én szaladtam. Azután meg ott volt a földön az a kard és én rohantam vele Attilához.

- Mi a neved? - Réka mosolyogva próbálta nyugalomra inteni az ifjút, aki szemmel láthatóan megrészegült az őt körülölelő látványtól.

- Aldar. Aldarnak hívnak. Apám Urkon, anyám ...

- Ilda. - szólt Réka, majd elcsuklott a hangja és arca elkomorodott. Jobb karját a levegőbe emelte, majd hirtelen elfordult.

Régen volt már, talán tizenkét tél is eltelt azóta, hogy Attila első nője lett és lelkük egyesült a szertartáson. Még tisztán emlékszik, mikor hívatta Urkont és kiházásította Ildát olyan gyorsan, ahogy csak tehette, mielőtt három hold eltelik.

Háborúra készültek. Nem akart szólni Attilának és haza sem küldhette az ágyast Bledához, ahogy szokás.

Réka meredten nézett maga elé és nem értett egy pillanatra semmit. A mágia a táltos papok világa és nem az övé. Mindig a való gondolatok híve volt, nem álhatta az ájtatosságot, de most egy pillanatra elbizonytalanodott.

Hogyan lehetséges ez? Hogyan történhet ilyen? Attila álmát pont Aldar teljesíti be? De Réka erős asszony, elméje egyszerű, más magyarázatot keres.

- Ki a testvéred? Mi a neve?

- Oguz.
- Hány éves?
- Nyolc.
- Lovagol? Hosszú haja van?
- Igen. Pej a lova. Fekete.

Réka még tisztán emlékezett a forgósélre és az érzésre, mi akkor fogta el.

### 39. fejezet

Attila megtorpant az emeleti feljáróban, majd megállt. A beszélgetés, mely eljutott hozzá és elméjében tiszta képeket sorakoztatott fel, láthatóvá tette emlékei közt Ilda arcát. A nőét, ki Réka kegyéből elsőik között került kiházásításra ágyasai közül, s Urkont ajándékozta meg gyümölcseivel.

Bírája pedig Aldar nevet adta a gyermeknek, minek jelentése: Attila fia. S lám, egy nemes jellem magva segíti őt világuralomhoz eme karddal.

Attila keze az aranymarkolatú fegyveren nyugodott, s most tekintete is követte. – Ez nem lehet véletlen. – mormolta.

Fellépett az emeletre, s már nem is figyelte Réka és Aldar párbeszédét, csak a gyermek bájos arcát nézte. Ilda vonásait kutatta, s megint valami különös érzés fogta el. A gyermek szemében valóban annak a csodás teremtésnek a szemei látszanak. Itt kéne tartania maga mellett a fiút. Csak úgy. Megbeszéli apjával, hogy Ő taníthassa. Ezt most eldöntötte. Mindegy Urkon mit gondol. A gyermek saját inasa lesz.

- Indulok Urkonhoz. A gyermek marad szolgálatomban.

- Nem egyedül van Attila! Testvére és apja is neheztelne. Szültem már neked. Mért nem közölük választasz? – Réka pillanatra nem tudta türtőztetni magát és szeme elárulta dühét.

- Annak is eljön az ideje. Szeretem, ha haragos vagy. Ilyenkor szépséged jobban tündököl.
- Akkor én is megyek. Jobb, ha én beszélek az apjával. Tudod milyen Urkon.
- Legyen. Az Urak mindig megzavarodnak, ha téged lovagolni látnak. Jót tesz egy kis szórakozás így csata előtt.

Réka elengedte a füle mellett Attila szavait, s gondolatban már Fiumét kereste.

#### 40. fejezet

Oguz csak száguldott a réten Pejjel. Élvezte a szelet, a napot és a látványt. Mindkét kezével Pej sörényét markolta, mikor hirtelen egy medvebőrbe öltözött alak jelent meg előtte. Oly gyorsan termett ott, hogy kikerülni sem tudta, csak tolta maga előtt. Nem értett semmit. Gyermekek agya ezt a látványt fel nem foghatta.

Az alak feltette a kezét, majd ő mintha repülne. Pej is. Csak szállt a levegőben, s tehetetlenül kapálózva megállt. Mint mikor a vízben úszik. Legalábbis úgy tűnt. Aztán hirtelen fájdalmat érzett. Belül. A szíve helyén.

Pej már a földön hevert. Nyakában nyíl.

- Pej! – kiáltotta.

Aztán kicsit arrább nézett, s apját látta a földön, ki hason feküdt, hátában nyíl.

- Apám! – kiáltotta.

Majd ismét, még lebegés közben oldalra nézett, s Filéne háza helyén vöröslő sátrát látott.

- Filéne! – ordította, most már szinte önkívületi állapotban.

Akkor megjelent a lány. Oguz képzelete előhozta, s felé tartott. Csak felé. Arca már kivehető volt. Gyönyörű szép.

Fiumé megkapta, amit akart. A nevet és az arcot. Filéne. Mást nem akart, így távozott volna. Kezét leengedte, s elfordult.

Az emlékkép ekkor elmosódott. Oguz kapálózott a levegőben, hogy elérje azt a bájos teremtetést. Nem tudta mi történik. Nem is tudhatta, hogy csak képzelete játszik vele, hiszen csak nyolc volt.

Aztán ahogy eltűnt Filéne, úgy halványult a medvebőrbe öltözött alak képe is. Oguz nem értette mi történik, de tudatát harag és düh kezdte előnteni.

Gyermeki agya oly sok rosszat élt át szinte pillanatok alatt. Az előbb még Pejjel száguldott a mezőn, most meg itt ez az alak, aki nem Eszkam, de nem is ismeri és elvette tőle Pejtt, meg Urkont és Filénét.

Biztos, hogy Ő volt, így gondolt Oguz. Lebegése akkor abba maradt. Lába a gondolatában a földre ért, mert azt akarta. Teste halványkéken kezdett izzani. Szeme erősen kék lett.

Az alak most megfordult, rá nézett, majd mondott valamit. Oguz nem értette mit, de az megismételte.

- Ne! Ne tedd! Engedj el!

De Oguz nem engedte. Haragját kezdte erre az alakra zúdítani. Két karját kitárta. Az alkarjain egy-egy kard jelent meg. Távol volt tőle ez a személy, de elérte. Felé nyújtotta a kardokat, ami most mint két kéz, körbe ölelte az alakot, majd lassan elfordította a levegőben. Közben egyre közelebb ment hozzá Oguz, hogy megnézzze, mielőtt megöli. Látni akarta az arcát. Nem tudta miért, de látni akarta.

Aztán oda ért. A medvebőr palást a földre hullott, szabadbá téve a nő teljes testét. A lány lány ruhája együtt lebegett a széllal.

Azok a gyönyörű szemek. De mintha nagyon félne. Oguz ekkor hirtelen elengedte. A test a földre esett.

Oguz ismét Pej hátán ült. Száguldott. Mintha ez az előbbi meg sem történt volna. Kardjai nyugodtak voltak. Megnézte őket. Nem izzottak.

Az előbbi emléke akkor is valónak tűnt. Már nem értett semmit.

#### 41. fejezet

A táltos három szót hallott Oguztól. Pej! Apám! Filéne! Csak ennyit.

Hirtelen hátrált, majd lélegzete szinte elakadt. Hallott már ilyenről. Apja, Gorda mesélt neki erről. Mikor belül két olyan erő találkozik, mely a testet kívül is mozgatni tudja. Mivel Fiumé Oguzt akarta, máshol nem is lehet. A táltos agya sebesen vágtatott. Gondolatai oly gyorsak voltak, hogy cselekedete szinte alig érte utol az agya által kiadott parancsokat.

Tudta, hogy belül az idő másképp telik. Utánuk nem mehet. Tapasztalta már sokszor, de azt nem, hogy milyen akkor, ha külső jelek is vannak.

- Fiumé! – sziszegte. – Soha nem hallgatsz senkire! Gyere ki! Megkaptad, amit akartál.

Mire a mondatot befejezte, már Oguz szájában kente szét mutatóujjával a főzetet, csak most sokkal nagyobb adagban.

- Ha meghal a gyermek, én nem tudom, mit csinálók veled!

Fiumé még mindig lebegett. Eszkam legnagyobb döbbenetére kinyitotta a szemét. Rá nézett, majd szavakat akart mondani:

- Nem tudok! – szinte csak sóhajtott. – Nem enged!

A papnő hirtelen a földre esett. Az egész nagyon rövid ideig tartott. Külső szemlélő szinte észre sem vette volna az egészet.

Fiumé teste rázkódni kezdett, majd hirtelen abba maradt. A lágyékát forró nedvesség öntötte el, mit a puha föld azonnal felszívott. A földön fekvé magára tekerte a palástját, majd összekuporodott és rövid ideig semmit nem szólt. Halálfélelmet ennyire még nem érzett, soha. Nem volt hova menekülnie. Hazudtak neki. Nincs más világ, vagy nem az, amiben eddig hitt. Az előbb képtelen volt irányítani saját gondolatait.

Rövid idő múlva a gyermekre nézett, aki ismét ülő helyzetben dülöngélt a földön. A gyermek alkarjain két rajz. Egy-egy kard rajza. Változnak. Hol ilyenek, hol olyanok. Nagyon halvány kékek.

Fiumé a táltosra nézett, majd lassan feltápászkodott. Magára vette palástját, majd alsó ruhájából egy-egy csíkot szakított, melyeket a gyermek alkarjára kötött, takarva ezzel a rajzokat.

- Láttam őket. Éreztem is. Nem tehettem semmit. Nem ismerek ígét, varázslatot, ami megállítaná. El kell őt vinned. Nincs választás. Ha nem tudod befolyásod alá vonni, akkor...

- Elég Fiumé! Erről nem beszélhetsz senkinek. Én már hallottam róla. Elviszem a hegyre, ahol Apám könyvét őrzik.

- Tedd. És ne is gyertek vissza. Soha.

Fiumé újabb csíkot hasított ruhájából, majd azzal a gyermek szemét kötötte be. Közben körülöttük lassan csitulni kezdtek a vadak. Már csak a madarak lakmároztak.

## 42. fejezet

Attila hatalmas kíséretével elérte a mezőt. Lovát vissza fogta vágтарól. Már látta a három alakot a földön. Az egyik apró termetű volt, gubbasztott a földön. A két medvebőrbe öltözött alak csakis táltosai közül való lehet.

Nincs ok aggodalomra. Lassan ügettek, majd jobban körülnézett. Tekintetével Urkon házát kereste. Főbírája már elé kellett volna jöjjön. Valami nincs rendjén.

Ahogy lassan közeledtek érzése igazolódni látszott. A dögevő madarak tetemeket marcangoltak. Itt halál járt.

Hamar elérte a menet Eszkamot, Fiumét és a fiút. Attila a földön fekvő Urkonra nézett, majd leszállt lováról.

Halkan kérdezte a tálostól:

- Mi történt?

- Nem tudom Attila. A tetemek egy részét már a vadak elvitték. A gyermek maradt csak életben. Urkon már halott volt, mire ide értem. A papnő utánam érkezett. Segített ellátni a gyermek sebeit.

Réka ösztönösen pattant le lováról, majd ment Aldarhoz és takarta el szemét. Mentette a gyermek elméjét. Nem akarta, hogy így lássa apját. Kicsit dühös is volt. Láta, amint Oguz a földön ül. Dülöngél. Karja, feje bekötve. Ezek szerint már menthetetlen. Elméje sérült, mint az örült katonáké, kiket a táltosok valami fűvel és igékkel gyógyítottak. Sikerre ott is alig lehetett számítani. Nemhogy egy gyermeknél.

Attila intett Rékának, ki Aldart a menet végére kísérte, majd egy kísérőre bízta, aki megindult vele vissza a haditábor felé.

#### 43. fejezet

A távolból három alak kezdett közeledni Attiláék felé. Lassan jöttek, óvatosan.

- Felderítők lehetnek? – kérdezte Attila Eszkamtól.

- Feltehetőleg. Ha így van, a légió sem lehet messzebb olyan két-három napnál. Élelemért jöhettek a visszaútra.



Itt tartottak a beszédben, mikor az erdő felől, hol Urkon sátra állt olyan tíz hun lovon, s ugyanannyi római közeledett gyalogosan. Lovaikat a hunok vezették.

Fiumé is észrevette a közeledőket, s halkan motyogta Eszkamnak:

- Horka.
- Mióta lehetnek itt?
- Most jöhettek. Talán másik egységet fogtak. – súgta Eszkamnak.
- Csak remélni tudom, hogy igazad van. Szerezz bizonyosságot Fiumé.
- Nincs erőm Eszkam. A gyermek elvette. Pihennem kell. Neked kell megtenned.
- Figyeld a gyermeket. – ennyit beszélt egymással a két táltos, majd Eszkam Attila felé fordult.
- Uram. Körül néznék. Hátba megtudok valamit.

Attila bólintott a pap felé, majd a gyermekre nézett, ki a földön dülöngélt.

- Ő ki?
- Urkon kisebbik fia. – válaszolt Fiumé.
- Kisebbik? – így Attila, majd gondolkodóba esett. – Ikrek?
- Nem. Ő csak nyolc Eszkam szerint.
- Ááá. – Attila jobban megnézte a gyermek szabadon lévő izomzatát. – Kár érte. Jó harcos lehetett volna.
- Az. Valóban. - mondta Fiumé halkan.
- Tudsz érte tenni valamit?
- Én nem. – ezt határozottan szinte felcsattanva mondta a papnő. – Talán Eszkam. Ő biztosan. Én tehetetlen vagyok.

A fejedelem sajnálkozva nézett Oguzra. Éppen háborúra készülnek. A sérült gyermek csak hátráltatná őket. Eszkam sem a régi. Egyre jobban ellenzi a háborút. Talán jobb is, ha mindkettő visszamegy

Bledához, gondolta. Urkon fia megérdemel ennyit. Majd később megemlíti a táltosnak.

- Mi a neve?

- Oguz! – jött a határozott válasz. - A nevem Oguz! A kard, ami az oldaladon van az enyém.

Mindenki a gyermekekre nézett, aki hallotta a szavakat, melyek mint súlyos kő nehezedtek a hallgatóságra, s formáltak jogot a nemes tárgyra.

Attila csak most figyelt fel arra, hogy oldalán a kard két fénnel világít. Erősebben, mint a táborban.

Testét hirtelen vak düh és féltékenységgel vegyes irigység kezdte rázni, mint gyermek korában, mikor Bledával veszekedett a fakardon, mit apjától kapott harcot tanulni. Pont úgy.

Elméje kezdett zavarodni. Lehet, hogy a gyermek Bleda? A kard pedig fából van, mint akkor, régen?

Jobb keze a kard markolata után nyúlt, közben vérben forgó vörös szemmel fordult Oguz felé, feledve a külvilágot.

- Jogot formálsz? Követelsz? Tőlem? – Attila lassan emelte ki a kardot oldaláról, majd közelebb akart lépni a fiúhoz, hogy elérje.

Réka épp elkapta ura bal karját, s maga felé fordította, miközben elé lépett szemébe nézett, kereste tekintetét, s minden báját bevetve mondta:

- Csak nyolc, Attila. Ő csak nyolc. Nem formálhat jogot. Nincs még tizenkettő, így szava sincs. Gyermekek. Mintha meg sem szólalt volna. A kardot Aldar találta, ki tizenkettő és neked adta, ahogy kell, ahogy a jog kimondja.

Jenő is oda lépett, s ugyanúgy mondta:

- Ha nyolc, szava sincs. Nemhogy joga. Ne foglalkozz vele Attila.

- A gyermek áhitatban van Uram. – Így Fiumé. – Nincs magánál.

Attila agya tisztulni kezdett. A körülötte állók jól beszélnek. Talán meg sem szólalt a gyermek, hiszen ha nyolc, akkor szava sincs, nemhogy joga. Ahogy elengedte a kard markolatát gondolatai azonnal visszatértek a valóságba. Megrázta a fejét és eltávolodott a gyermektől. Mindenki igyekezett feledni a történeteket.

#### 44. fejezet

Horka hatalmas termete, mint két hun. Nemcsak súlyra, magasságra is. Lova is hasonló volt. Nagyobb a többinél. Ki nem állhatta az íjazást, miközben vágat, de ha kell hatalmas íját Ő is olyan gyorsan feszítette, mint apróbb termetű társai.

Elsőként érkezett a haditábor felé a reggeli felderítő útról. Feje felett seregnyi dögevő madár szállt. Csak mosolygott a baljós jeleken, mikor észrevette a maroknyi római.

Köztük is az a díszes sisakos keltette fel érdeklődését, kinek páncélzata is mivesebb volt a többinél. Hanyat fordult le lováról, annak fara irányába, majd kezével ellökte magától az állatot.

Hirtelen indult meg áldozata felé.

Argosz, ki most áldotta saját eszét, hogy ismét ruhát cserélt egyik katonájával, csodálkozva figyelte a kialakult jelenetet. Tizenegy emberével vonult ki, s biztosította Triosz számára a visszatérést. Itt várták feljebbvalójukat.

A hatalmas termetű hun harcos, kinek fonott haja nyaka köré volt tekerve, s annak végén egy penge villogott, hátra felé fordult le lováról és kiszámíthatatlanul gyorsan közeledett a díszes páncélzatú római katona felé. Már oda is ért. Bal kezével fogta meg annak nyakát sisakrostélyával együtt, s csak egyetlen mozdulat volt az egész. A recsenés, mint mikor csonthéjú termést törnek, de most betöltötte az egész teret, s mintha ismét és ismét hallatszott volna.

Majd a következő pillanatban tíz bamba szempár meredt Argoszra, ki tudta, ezzel vége. Harcolnia kell, ha életben akar maradni. A hun valószínűleg egy felderítő, mint Ő, s így csak egyetlen dolgot akar, a légió távolságát a hun hadtól. Így nem érdekli vallatás sem. Sokkot akar okozni, ahogy Ő is szokta, s ezt a vezető leölésével teheti. Mivel társai elárulták, így nincs csel. Ölni kell, vagy ölik.

Horka már akkor érezte, hogy nem a vezért közelíti meg, mikor megcsapta a díszes páncél felől a vizelet szaga. Már nem változtathatott, ezért a bénult katonának még azelőtt törte el a nyakát, hogy a többi felemelhette volna a tekintetét. Már csak tizenegy. Számolta magában. El is mosolyodott, hiszen tudta, az Ő csapata már ott van mögötte, s mindegyikre íjat húztak.

A maradék római ösztönösen egy személyre nézett, aki azonnal kardja után nyúlt.

- Megvagy. – motyogta Horka, s már érezte is azt a kellemes bizsergést, mit férfias csata előtt szokott, mikor életét tette kockára.

Argosz egy pillanat alatt leemelte sisakját. Láta az előbb, hogy annak hasznát nem veszi. Most biztosan nem. A földre dobta magát, s lendületből csapott a hatalmas hun bal alsó lábszárára. A fém-fémen csattant.

Argosz miközben talpra állt, elkomorodott. Egy hun, kinek alsó lábszárárt a nadrág alatt fémpáncél fedi.

Termete fejfel alacsonyabb volt Horkánál, de rendkívüli ügyessége miatt a hatalmas hun gyors csapásait rendre védte.

Horka megelégedte ezt a már szinte hosszúnak mondható csatát. Tiszteletre méltónak tartotta a római harci tudását. Lassított, majd eltávolodott a harcostól. Tunikája alól elővett még egy rövid kardot, majd mindkettőt alkarja felé fordította. Nyaka köré tekert hajfonatát most kiengedte a háta közepére.

Argosz nem értette ezt a testtartást. Elkezdte körbejárni a hatalmas hunt, közben kardjával felé bökött

ütemesen, majd vadul kutatott gondolatai között. Nem volt ideges harcos. Felmérte ellenfeleit és sohasem becsülte le azokat.

A hosszú hajfonatot, s azon a pengét figyelte, ami megindult vele ellenkező irányba, s közben a hun két karjában lévő kardok hirtelen nagyon hosszúnak tűntek annak karjaival együtt. Először az egyik. Erre számított, majd a másik, de az nem a megszokott irányból, hanem félkörben érkezett letről. Ezt már nehezebben érte el, de megvolt. Ezzel egy időben ernyedett el a kardot tartó keze. A hajfonat pengéje elérte a csuklója fedetlen belső részét, s elmeteszte azt. Fegyvertelen maradt. Hanyat gurult, bal kezével azonnal a vérzést csillapította, ösztönösen.

Horka kiegyenesedett. A római felé fordult. Eltette kardjait, majd hajfonatát a nyakára tekerte. Hun katonái közben leszálltak lovukról és lefegyverezték a többi katonát, kik az eddigiektől lebénultan állva nézték vezérüket, kit eddig még szemük előtt nem győztek le párviadalban. Halálát várták, de az elmaradt.

Horka meggondolta magát. Tetszett neki a római harcmódora, aki okos volt, harc közben is figyelt.

A hun sokat tanult a táltosoktól.

Az ilyet nem vallatni, vagy kínozni kell, hanem harcolni vele. Az is egyfajta vallatás. Ha túl sok hasonló van belőle a légióban, még meglephetik közelharcban a hunokat.

#### 45. fejezet

Eszkam most felegyenesedett a fa mögül, ahol eddig ült és ott figyelte Horka és katonái emlékeit. Beavatkozni nem kellett, mivel látta, hogy semmit nem észleltek a mezőn történekből. Ez egy másik felderítő csapat, mely külön vált attól, mi elpusztult. A villanást sem látták.

- Horka, aki otthagya a táltos rendet, mert nem bírta a fondorlatot. Még a beavatás előtt. Kár érte. – motyogta maga elé Eszka.

A táltos harcmodor, melyet Horka is elsajátított sokszor csodálatra készítette az ellenfelet, de megtanulni csak igen kivételes fizikummal rendelkezők tudták.

A gyermek életmód része kellett hogy legyen a folyamatos gyakorlás, hogy a test megjegyezze a mozdulatokat, s harci helyzetben ösztönszerűen működjön, így az elme külön úton harcolhatott. Bár a táltosok hite szerint ember ellen való a háború, hacsak célja nem magasabb rendű és nemes.

Harcmodoruk lényege ennyi volt csupán, s mikor eme titkot felfedték bortól mámoros táltosok a katonáknak, azok mindig csak mosolyogtak, vagy hangosan nevettek.

Számukra az elme csatája elmével csak szóbeszéd volt, tündérmese. Igaz, ki így keveredett harcba táltos pappal - akár papnővel -, az túl nem élhette, el nem mesélhette.

De Horka nem jutott el a beavatásig, így elméje bent nem csatázhatott, csak teste kint. Bámulatos volt ez is.

## 46. fejezet

Filéne anyja félszegen állt Réka előtt. Látták, amint a hun felderítők lóháton kísérik az előttük gyalogosan haladó rómaiakat, s bátrabban siettek át a mezőn a királyhoz és kíséretéhez. Talán nem kell éhen halniuk. Talán Urkon szavára befogadja őket Attila felesége. Így gondolták addig, míg a kísérethez nem értek, s meg nem látták Urkont a földön, hátában római nyíllal. Nomes a kis Oguz, ki a földön ülve dülöngélt.

Azután értek a kísérethez, miután Attila megnyugodott. Fiumé csak rápillantott a tizenkétéves forma lánykára, s nem bírt parancsolni szemének. Réka azonnal követte a papnő tekintetét, majd nagyon

halványan elmosolyodott. Intett Fiuménak, ki felállt Oguz mellől.

Közben Eszka érkezett. Attila elé lépett, ki meg sem várta mit akar mondani a pap, s kezdte. Nem akar Oguzre nézni többet, s a mezőt is el akarta hagyni, hol főbírája feküdt.

- Bledához mész Eszka. Közlöd vele, háborúba megyünk. Holnap indulsz.

- Királyom. Nekem vigyáznom kell rád. Apád akarata...

- Gork a helyedre lép, míg távol leszel. Urkont méltón temetjük ma este. Addig maradtok. A gyermekét is viszed. Elméje és teste is sérült. Hasznát nem vesszük, de főbírák fia. Esélyt kell kapnia. Hátha te rendbe tudod szedni. Harcos már nem lesz, de olyanná válhat, mint te. – kiérződött hangjából némi ellenszenv.

Eszka kissé döbbsen hallgatta királyát, így még nem beszélt vele, de most hirtelen érezte, jobb ez így. Nem neki kellett kérnie távozását. Legalább elviheti Oguzt.

Fiumé odalépett Rékához, ki halkán kérdezte:

- Ismered a lányt?

- Igen. Azt hiszem igen. – Érezte, hogy most nem hazudhat. Gyenge egy fondorlathoz. Réka nagyon okos asszony. Inkább elmondja, amit tud, s majd később foglalkozik Filénével. Még rengeteg ideje lesz.

- Úgy tudom, a neve Filéne. A szomszédban lakhatott. Oguzzal kedvelhették egymást.

Réka bólintott. Több információra nem volt szüksége. Attila ágyasairól és kísérőiről Ő döntött.

Filéne anyja felé fordult, s szólt:

- Hogy hívják a gyermeket?

- Filéne. – jött a válasz.

- Kíséremhez csatlakoztok. A gyermeked négy tél múlva ágyassá lehet. Addig te felügyeled, s vigyázod erényét fővesztés mellett. Féjred – s a félkarú

mihasznára nézett, ki fél térdre ereszkedett – haszontalan. Ha van erőd, s kedved hozzá etetheted. Az ágyasok közelében életével, s a te életteddel is fizet, ha gyarló.

Filéne anyja hálásan nézett Rékára, ki mindenki első asszonya volt, s szava törvényt jelentett. Tehát nem halnak éhen, s nem fagynak meg a közeledő télen. Mindhárman hálásak voltak Rékának, életükkel tartoztak.

#### 47. fejezet

Másnap a rettentő hun sereg indulásra készülődött. A táborbontás még jó ideig eltart. Az elfogott felderítők elmondták, két napnyi lovaglásra van a római légió, még egy napra van kettő, melyeket könnyűszerrel elkerülhetnek. A hun sereg tíz légiót is kitesz. Eszük ágában sem lesz támadni. A legközelebbi város, mely ellen igyekeznek, hét napnyira van. A terv jó. Nem veszhetnek még csatát sem.

Eszkam három lóval hagyta el a táborn. Az egyik sánta volt mellső lábára. Előtte bekötött szemű fiúgyermek ült, kire meleg állatbőr palástot terített

Horka közvetlenül mögöttük lovagolt. Két hatalmas lovat vezetett még maga után. Egyiken élelem, másikon sábornak való. Ha beköszönt a hideg tél a haza úton, nem tudnak minden nap haladni, csak jobb időben. A harci sátor hamar összerakható. Elférnek benne a lovak is. Megvédi őket a hidegtől. Az állatok teste pedig kisebb tüzzel is elegendő hőt ad, hogy kipihenhessék magukat. Egyetlen személy is elég az éjszakai őrzésre. Ez volt Attila kérése. Horka is velük megy, hogy biztosan elérjék Bledát és a fővárost.

Az út egy teleholdig is tarthat télen. Tehát olyan három holdnyi idő, s érkezik a sereg másik fele. Addigra már enyhülhet a tél. Így számolt Attila. Ha Bleda küldi a katonákat. És miért ne tenné.



## 2. rész

### A hegy

#### 48. fejezet

Bleda előtt térdeplő személy vadul kapkodta a levegőt, mikor igyekezett visszafogott beszéddel elmondani, amit akar. Tudta, hogy a király ki nem állhatja, ha számára nem kedvező híreket hall. Főleg Attiláról. Kettőjük között régi ellentét húzódott, mely apjuknál gyökeredzett.

Attila harcos volt, dicső. Bledának csak az udvar jutott, s az, hogy hallgassa a híreket testvéréről, annak tetteiről. Egyre inkább ingerelte a sok hősiesség. Feszélyezték a kincsek, miket Attila követei hordtak az uralkodói várba.

Bleda nem tudott másra gondolni, csak arra: mi lesz, ha Attila hazajön, s követeli a trónt. Mit tesz ő, aki gyenge, fizikai ereje csak töredéke a nagy harcosénak. Nem beszélve annak hadáról. S most az otthon maradt katonákat is akarja?

Bleda már gyermekkorukban is mindig alul maradt Attilával szemben. Annak testi ereje jóval meghaladta az övét. Gyermekként táltosoknál tanultak mindketten, de Attila értette a harcmodort, míg Bleda nem, s így csupán a beszédet, s az uralkodóknak szánt tudást sajátította el. De ebben Ő volt a jobb. Kedvelte a fondorlatot, de táltos nem lehetett. Nem vehetett részt beavatáson, ez volt a jog, s a törvény. A táltosok nem gyakorolhattak világi hatalmat oly nagy volt az erejük. Valamiért nem is akartak, de ez Bledát cseppet sem érdekelte. Mostanáig.

Egy véletlen folytán fogtak le egy idegen papot a vár közelében, kit nem engedett udvari táltosai közelébe. Maga vallatta ki. Érdekes dolgot mondott neki ez a szerzetes. A vár alatt húzódó barlangokról. Hogy

odalent van valami, aminek hatalma akkora, hogy nincs földi erő, had, vagy uralom, mi bírna vele, s ki ténylegesen birtokolja, az a világ ura lehet.

Apja, s táltosai is tiltottak mindenkit a barlangoktól. Hát Bleda kíváncsisága feléledt.

Kérte hát a kitaszított táltost, ki magára maradt. Most itt térdel az udvaronca, akiért küldött meg sehol nincs.

#### 49. fejezet

Krall régóta várt erre.

Mióta elmondta Gordának, hogy világi uralommal mennyivel könnyebben elérhetnék céljaikat, s mily hatalmasak is lehetnének nemcsak a hunok, hanem a táltosok is, őseik, elődeik.

Be sem fejezte akkor szavait, már Gorda teljes erejével találta szemben magát, s gondolatai között elveszve, belül magyarázkodott. Nem rejthette már vágyait.

Apja intelme ellenére kérte felvételét a tizenketek közé.

Mindent megtett, hogy a huszonegyek tagja is lehessen, de már a tizenketek tanácsában elbukott.

Olyan hamar taszították ki, arra sem maradt ideje, hogy a tanait tartalmazó tekercseit, véseteit összeszedje. Mindenét elpusztították.

Lakhelyét szertartással tisztították meg, így gondolatainak emléke sem maradt a nagy hegyen. Még a könyvet sem láthatta, melyet Gorda írt.

A hír, hogy kitaszított lett, előbb ért el mindenhová, mint ahogy megjelent. Évekbe telt, míg tizenegyet talált a bukott táltosfiak közül, kik sértődöttségükben hajlandókká váltak arra, hogy legyőzve félelmüket vele egyesüljenek. De végre eljött az ideje. Tizenketten voltak.

Már csak egy világi uralkodót kellett találnia, kit a harag, féltékenység, becsvágy vezérel, ki világ ura akar lenni. Hát eljött a nap. Meglett.

Bleda hitt a történetnek. Nem véletlen. A hun uralkodói vár alatt húzódó barlangok már évtizedek óta zárva voltak. Néhány öreg táltos maradt csak, kik tudták ott az utat. Ők nem beszéltek, de már nem is fognak soha. Krall tett róla.

Hatalmas szellemi erő lakozott ott lent rengeteg tudással, mit halott barlanglakók hagytak ott hátra.

Ha minden jól megy, akkor egy hold sem kell, és terve valóra válik.

## 50. fejezet

Az udvaronc remegő hangon mondta:

- Attila küldötte, Eszkam érkezik hamarosan hozzád. Akit kérettél, Krall nem jön ide. Egy ifjú táltos elvezet hozzá, de nem beszélhet helyette. Felteszem nem is tud felség.

Bleda az ajtóban várakozó állatbőrbe öltözött ifjúra nézett. Intett neki, hogy jöjjön közelebb. A táltos engedelmeskedett. Ahogy közelebb ért Bleda csodálkozva nézte. Nem a megszokott öltözetet és díszeket viselte.

Kezét is furcsán tartotta, mintha folyamatosan mutatna valamit. Fejdíszre volt. Fémes. Mintha ragyogott volna egy kő a feje tetején. Hajzata nem volt. Fejének gyermeki lágyrésze pedig tele volt tetoválva. Groteszk látvány volt, s ennek Bleda nem örült. Lejött trónjáról, s körbejárta a táltost. Eddig nem tűnt fel neki, de mintha a száját valamikor összevarrták volna. Lehet, hogy csak tetoválás. Jobban nézte. Inkább rajz, de akkor is visszataszító volt.

Ekkor a pap kinyitotta a száját, mintha tudta volna, hogy Bleda tudni akarja, miért nem beszélhet. Nyelve nem volt.

A király egyetlen mozdulattal hajtotta a táltos fejére az addig a hátán pihenő csuklyát, majd körül nézett, mint a gyermek, akit rajta kaptak.

- Egy kitaszított, kit elnémítottak. – mormolta.
- Az uram. – már vissza is csinálta volna az udvaronc. Meg nem történté tette volna kijelentését. Bánta, hogy felnézett, hogy látta a mozdulatsort, hogy észrevette a király gyengeségét.

- Kísérd őt a hátsó kijáráthoz és ott várj. Láttak bejönni titeket?

- Csak az ajtónállók.

Bleda bólintott, majd elhagyta a tróntermet.

Nem sokkal később három alak hagyta el a várat. Kíséretük nem volt.

## 51. fejezet

Horka nehezen viselte ezt a táltost, ki jóval korosabb volt nála, de még így is legalább olyan testi erővel bírt, mint Ő.

Eszkam egyetlen mozdulattal helyezte fel a lebontott sátrat a hatalmas termetű ló hátára. Bár egy fejjel alacsonyabb volt mint Horka, de így sem bajlódott annyit, mint az óriás hun. Szeme sarkából látta, ahogy Horka kissé meglepetten figyeli őt.

- Mire lemegy a nap oda érhetünk, ha ilyen marad az idő.

- Sátrat már nem kell állítani. – Eszkam elégedett volt. Még mindig jól vág az esze ennek a harcosnak.

- Mihez kezdesz a gyerekekkel?

- Még nem tudom Horka. Nem tudom. Majd meglátjuk.

Oguz tőlük kicsit messzebb volt, játszott a lovakkal. Szemét már nem fedte kötés, de karjait igen. Meleg szarvasbőr palástja, nadrágja és zekéje volt. Úgy tűnt Horka számára, hogy a gyermek még akár harcos is

lehet. Bár nem értette, hogy Eszkam bizonyos időnként miért megy oda hozzá és beszélget vele bizalmasan, majd köti le a szemét. A táltos ezt azzal magyarázta, hogy ez szükséges, mivel hétnél tovább volt rajt a kötés, így a nagyon éles fénytől és a sötétségtől is óvni kell a tekintetét.

Horka nem akadékoskodott, bár sok mindent nem értett a gyermekkel kapcsolatban. Kétszer találkozta római katonákkal. Minden alkalommal elrejtette Őt Eszkam. Karjait egyetlen alkalommal sem kötötte át előtte, bár látta, hogy a kötés változik a kezén. A táltos arra is megkérte, hogy Urkonról ne essen szó, míg a fővárosba érnek.

Hát mindegy. Ha így van, akkor így van. A táltos meg amúgy is magának való. Horka már akkor tudta, hogy nem lesz felemelő társasága, mikor parancsba kapta Attilától, hogy kísérje haza őket.

Nem örült ennek a feladatnak. Főleg akkor nem, mikor arra gondolt, hogy a többiek háborúznak, hódítanak. A hadizsákmány és a fehérség izgalmasabb lett volna, de ha Attila akarta, akkor elfogadta és belenyugodott feladatába. A halál várhat.

Holnap már készülhet is vissza harcolni. Ez nyugtatta.

## 52. fejezet

A két alak, mely farkasnak tűnt óvatosan haladt előre négykézláb. Az állatbőrök kikészített feje takarta arcukat, így senki meg nem ismerhette őket. Ennek ellenére óvatosságuk indokolt. A farkasok sem szeretik a magányosan, vagy kettesével kóborló idegen állatokat.

Komoly bajuk eshet, ha nem figyelnek. Még egy napi járásra vannak a megbeszélt helytől. Hirtelen mindkettő megállt, aztán hasra feküdt. Nem jól tették.

Horka feljebb állt. Hagyta, hogy a hat ló és a szarvasbőrbe öltözött lovasuk eltávolodjon, majd lassan indult meg a vadak felé. Eszkam is óvatos volt. A farkas

falkát még nem látták, de az állatok nem fogják meglepni őket. Mindketten elkapnak kettőt-kettőt, ha közelebb jönnek és támadnak.

Ha azok nem vadásznak, békén hagyják egymást. Ez itt a módja. Ölsz, vagy ölnek.

A hatalmas hun harcos elmosolyodott, mikor a medve láttán a két farkas lehasalt és kilapult a földön. A bőrök alól emberi lábak lógtak ki. Majdnem hangosan felnevetett, de nem akarta elrontani a mulatságot és azt sem akarta, hogy az a két alak elszaladjon, mielőtt kikérdeznék miért ólálkodnak körülöttük.

A medvebőrbe öltözött táltos, mikor úgy mozgott, mint egy medve, egymaga megrémisztette a farkasbőrbe öltözött két táltost, kikről ők gondolták, hogy farkasok. Érdekes megfigyelés lesz.

Kis idő elteltével már Eszkam is mosolygott, de igyekezett leplezni jókedvét. Két lábra állt, majd közeledett a földön lapuló két alak felé. Horkával egyszerre értek oda.

Eszkam felsegítette egyiket, majd a másikat a földről, majd arcukra nézett. Elkomorodott. Mindkettő száján tetoválás.

- Megbélyegzett kitaszítottak!! – szisszent fel Horka. – Még kardomra se méltók. Az ördög lakik bennük. Rég nem láttam egyet sem. Miért jöttek elő?

Eszkam nyugodtabb volt. Levette egyikük farkasbőr álcáját, majd végignézte testét. Ugyanezt tette a másikkal is. A fejükön lévő tetoválás. A testdíszek. Jól szemügyre vette őket.

- Krall!! – sziszegte Eszkam. - Itt van a közelben.

Hirtelen előrántotta kardját, majd meggondolta magát. Útjára engedte a két kitaszítottat, de előtte észrevétlenül lehasított egy rókalábat az egyik övéről.

### 53. fejezet

Krall már messziről figyelte a három közeledő alakot, kik a hajnali fénynél körvonalazódtak. Lassan

jöttek felfelé, hogy elérjék a barlang bejáratát. Izgalmaival nem bírt, ezért merészkedett kijjebb, de most visszahúzódott a sötétbe. Már mindent előkészített.

Ha most sikerül meggyőznie Bledát, akkor egy nap, s beteljesíti tervét.

Az ifjú kiteszített lépett először a sötét barlangba. Kezébe halványan pislákoló fáklyát vett, majd elől haladva vezette a többieket.

Rövid ideig haladtak, majd egy nagy, tágas térbe értek. Bleda érdekesnek találta a helyet, majd hirtelen ennél is nagyobb lett ámulata.

A helység sötét oldalától kezdve hirtelen, mint valami tüzkigyó, egy lángcsóva indult meg az aljzaton a fal mellett körbe. Mire a lánggyűrű teljesen befutotta a terem falát, ott nappali világosság áradt.

A terem felfedte titkait. Az ezüstösen csillogó aljzaton különböző alakzatok voltak kivehetők. Krall intett Bleda felé, ki követte őt.

Egy bejáráshoz értek, hol a lángok alig voltak magasabbak egy tenyérnél. Ott beléptek, majd egy lépcsőn felfelé indultak. Mikor megérkeztek a következő ajtónyíláshoz, vissza kellett fordulniuk a terem felé. Egy magaslatra értek, a terem felső része közelében. Ott egy korlát látszott, előtte két kőből faragott szék.

Krall helyel kínálta Bledát, ki szó nélkül leült. A terem aljzatán már elhelyezkedtek a tizenegyek. Az ezüst fénnel csillogó ábrák egy-egy pontját foglalták el.

A király látott már hasonlót. Szíve vadul kalapált. Ennyire még semmi nem hozta izgalomba. Még ágyasai sem. A beavatás helyszíne. Apja óva intette ettől. Ilyen terem közelébe sem mehetett eddig, mikor szertartásra, tanácskozássra készültek. A tizenkettek.

- Miért hoztál ide Krall?

- Úgy éreztem, hogy szeretted volna látni. Ez olyan hatalom, melynek megismerésével megérthetnéd, hogy mi rejlik királyi várad alatt. Sokkal nagyobb király

lehetnél, mint bárki eddig a földön. A beavatás nélkül nehezen tudnám elmagyarázni neked.

- Tudod Krall, hogy nem lehet. Apám megtiltotta. Megölnének, s azonnal Attila lenne a hunok királya.

- Akkor, ha megtudnák, mielőtt belépsz. De nem tudhatják meg. Hacsak... – Krall az udvaroncra nézett.

- Ő megbízható. Nem árulna el soha.

- Sokan gondoltak már hasonlót királyom.

Bledának tetszett amit lát, de ki nem állhatta a bizalmaskodást annak előtte, hogy a hűségeskü megtörtént volna.

- Királyom? – kérdezett vissza Bleda.

- Ha megengeded. – Krall tudta, hogy messzire ment. Nem ez volt a szándéka, de nincs más lehetősége. Ezzel is számolt. Először feltárja magát a királynak. Legyen hát. Letérdelt Bleda elé, aki gyanakvó pillantást vetett a kitaszítottra.

A király tudta, hogy ha elméjébe fogad egy kitaszítottat, azzal nagy bajt okozhat magának.

Mesélték már, hogy csellel jutott közel más királyhoz ilyen személy. Soha nem tudta kitörölni fejéből. Csak hosszas utánajárássra, rítusokkal tudták megtisztítani gondolatait, de akkor sem véglegesen. A hatalom mámor lehet úrrá szellemén.

De ha beavatják, akkor a tizenkettek vezére lehet. Fő táltos. Nem egyszerű pap, kik annyian állnak szolgálatában. Nem. Olyan, kihez továbbiak és továbbiak csatlakoznak. Messziről is látják egymást, beszélhetnek. Legalábbis ezt hallotta róluk. Ha van ilyen.

Bleda lassan a kitaszított fejére tette tenyerét, ki már négykézláb térdelt előtte. A király furcsa bizsergést érzett kezében, mikor a pap festett fejtetőjét megtapintotta.

Krall sokat készült erre a pillanatra. A levegőt nagyon lassan vette. Tudatát messze küldte. A múltba.



A tengerhez, apjához, anyjához. Gyermekként játszott a parton. Nézegette a kagylókat. Rajzolgatott a homokba.

Bleda furcsállta a dolgot. Nem erre számított. Tehát a kitaszított nem erősebb, mint Ő. Elméjét meg sem borzolta. Vagy túloztak a történetek, vagy Ő tényleg hatalmas király, kinek tudata erősebb egy főpapénál is. Bleda ezt szeretne volna hinni. Nyugodtan vette vissza kezét a haj nélküli fejbőről.

- Szólj hát táltosom!

- Ha átesel a beavatáson, már nem állhatják utadat a táltosok. Hitük nem engedi, míg ellenük és néped ellen nem teszel. Tizenketek közé kerülsz. Te nem a rendben születél. Világi hatalom birtokosa vagy véred jogán. Aztán már egy karnyújtás, és ...

- A huszonegyek – suttogta Bleda. Hallotta már. Huszonegy táltos egyszerre. Háromszor hét, három szinten. A középsőn a főpap közepén, ki áhitat közben elemelkedik a földről, majd leszáll. - Folyamatos áhitat. Másképp telik majd számomra az idő. Örök uralom, hallhatatlanság. Több száz évig élhetnek. Mindent elérhetnek. Nagyobb lehetnek, mint apám, olyan hatalmas, akár mint Nimród.

Bleda szeme becsukódott. Gondolatban már a világ ura volt. Minden király előtte hevert térdelve a földön.

Krall mosolygott, mert már tudta. Ha lemegy a nap, Bleda itt lesz, s a terem közepén fog ülni. Dülöngélve. Körötte a tizenegyek. Az emelvényen meg Ő. Mindegyik felett. Aztán a király már soha nem lesz szabad. Álmodni sem merte, hogy pont a hunok királya lesz az övé.

## 54. fejezet

Eszkam nézte, ahogy a két kitaszított rohan a távolban. Lépteit sietősre fogta. Kinézett egy dombot a közelben. Egy bokor volt a tetején. Az jó lesz. Horka

távolabbról követte, miután Oguzt és a lovakat is visszahozta.

A táltos felment a dombra. Apró tüzet gyújtott, majd füveket szórt rá. Tetejére tette a rókalábat. Még erősen érezte rajta a kitaszítottat.

A tűz mellé ült, majd elfojtotta a lángot. Erős füst csapott fel. Két kezével arca felé terelte, majd hanyat dőlt. Lábaival megtámaszkodott, majd mormolt valamit és felült. Az áhitat átjárta testét.

Egy barlangteremben találta magát. Körben lángok. Ült a földön, dülöngélt és mormogott. Lassan kinyitotta a szemét, de a dülöngélést és a mormogást nem hagyta abba. Tízen ültek körülötte. Lassan felemelte a fejét. Tudta, hogy milyen teremben van, csak azt nem tudta, hogy pontosan hol. Egyetlen nyílás sem volt a mennyezeten, melyen kinézhetett volna. Szellőzés csak fentről megoldott. A testet, melyet birtokolt, nem mozdíthatja meg, tehát csak nézelődhet. Egyetlen személyt sem ismert fel azok közül, kik körülötte ültek. Ismét felemelte fejét és körülnézett. Egy karzatot látott, majd egy ismerős személyt. Ott állt, mellette még egy. Bleda. Őt tisztán látta. De ki van mellette? És akkor találkozott tekintetük.

- Krall!! – hagyta el Eszkam száját a szó.

Horka döbbsen nézte az áhitatban lévő táltost. Már nagyon kíváncsi volt arra, mit látott a pap.

## 55. fejezet

Krall felállt és kiegyenesedett Bleda mellett, aki szintén teljes termetét mutatva bámult lefelé a karzatról. Már minden porcikája várta az estét. Ma van a telehold első napja, tehát nap végén megejthetik a szertartást. Ez kéjes izgalommal fogta el. Nem tudott betelni a gondolattal, hogy uralhatja majd mások elméjét, ha úgy kívánja királyi kedve.

A kitaszított lendületesen beszélt Bledának. Még hadonászott is kicsit, mikor lefelé nézett az aljzat felé, majd hirtelen elakadt a szava. Egyik papja, ki Bledát kísérte ide, most áhítatban felnézett a karzatra. Nyitott szemmel bámult az ő szemébe, majd ismét lehajtotta fejét és mormogva dülöngélt tovább.

Krall torka összeszorult. Azonnal lekísérte Bledát. Ha az, ki most a szemébe nézett Gorda volt, vagy másik főpap, akkor ez az utolsó napja az élők sorában. Nem vesztethet el ennyi időt és munkát. Tervének sikerülnie kell. Nem győzheti le a táltos rend. Bizonyítania kell igazát. Ha ez megtörténik Isten Őt fogja jutalmazni.

## 56. fejezet

Eszkam kinyitotta szemét, majd Horkára nézett. Agya vadul zakatolt. Ha elmondja Horkának, azzal megölheti Bledát, hiszen Ő elmondja Attilának, aki végez Bledával. Ez háborút jelentene a hunok között. Ha nem mondja el, egyedül marad és nem tehet semmit. Ketten talán többre mennek.

Még nem avatták be a királyt, ezt bizonyossággal látta, de hamarosan meg fog történni. Talán ma este, vagy holnap. Ez a két legközelebbi időpont. Horka amúgy is tudja, hogy miről van szó.

- Be akarják avatni Bledát.
- A kitaszítottak? – Horka azonnal prüszkölni, köpködni kezdett. Nem tudta leplezni undorát. Nemes volt Ő is. A rend szülötte. Ki nem állhatta az árulókat.
- Bledának vesznie kell.
- Ezt nem te döntöd el Horka. Most Ő a király. A hunok ura, így a tiéd is. Ha beavatják, egyébként sem tehetsz semmit. Olyan hatalmas lesz, hogy családod emlékét is elpusztíthatja.

Horka most gondolkodóba esett, aztán szólt.

- Nem hiába vagy Attila tanácsosa. Mít tegyünk?

- Először is értesítenem kell a táltos főpapokat. Ehhez időre van szükségem. Tüzekre, különböző növényekre. Ha ma este lesz, nem tudjuk megakadályozni. Ha holnap, akkor van még esélyünk.

## 57. fejezet

Bleda kora este lépett be a barlangba. Az utat már egyedül is tudta a teremben, így udvaroncát a bejáratnál hagyta azzal, hogy bármeddig is tartson, várja meg, de közelebb ne menjen.

Odabent már égtek a tüzek. A tizenegy kitaszítottból tíz már a helyén ült. A terem közepén három kör egymás mögött. A középső volt Bleda helye.

Ahogy számított rá a terem mennyezetéről kötél lógott, mely a középső körtől olyan másfél méterre ért. Végén ülő alkalmatosság.

Bleda helyet foglalt a középső körben, szemben az emeleti erkéllyel, ahol Krall már kitárt karral mormolta az ősi szöveget a teremben ülők felé. A hold lassan feljön, nemsokára itt az idő. Az ég tiszta. A telehold fénye beragyogja majd a termet.

Az ötágú csillagot formáló alakzat egy-egy csúcsán helyet foglaló személyektől egyenlő távolságra az alakzat közepén formálódó ötszög csúcsait is kitaszítottak foglalták el. Körülöttük rajzolt ezüst körök jelezték, hogy a szertartás ideje alatt hol kell maradniuk. Palástjuk alatt más ruházatot nem viseltek.

Testüket egész napos pihentetéssel készítették fel napközben a hosszú szertartásra. Megfelelő mennyiségű élelmet és folyadékot vettek magukhoz. A körökön belül kialakított mélyedések segítették őket dolguk könnyítésében.

A telehold elérte a barlang kupolás mennyezetén kialakított nyílást. A terem megtelt a holdfénnel.

A kitaszítottak és Krall egyszerre kezdtek egy Bleda által még sosem hallott szöveg mormolásába. A király

tudta, még nincs itt az idő. Meg kell várnia, míg Krall elfoglalja helyét. Most a tizenegyedik kítaszított Bleda mögötti körbe ült. Kezeivel furcsa jeleket formált, majd Bleda háta felé nyújtotta karjait. Tekintetét az előtte ülő tarkójára szegezte. Csatlakozott a mormoláshoz.

Bleda karjai gyengülni kezdtek. Teste ernyedő állapotba került. Bal karját csak rendkívüli erőfeszítéssel tudta szájához emelni, de sikerrel járt. A fűvet a szájába tette, majd lassan rágni kezdte.

## 58. fejezet

Miután Eszka befefejezte a szertartást, mivel a táltos főpapokkal vette fel a kapcsolatot már a nap az ég tetején járt. Kissé kimerült. Horka kíváncsian várta, mit kell tennie, melynek hangot is adott.

- Mit mondtak?

- Egyenlőre semmi biztatót. Várnunk kell. Elsőre a te javaslatodat támogatták. Azzal kiegészítve, hogy Krall fejét el kell választani törzsétől és külön helyre vinni, majd elrejtteni.

- Ez tetszik. Vállalom!

- Csak lassan. Horka. Gorda mást akar. Tanácskoznak. Még egy óra. Addig együnk valamit. Erőt kell gyűjtenem.

Mikor Eszka másodszor is visszatért az áhitatból, arca gondterheltnak látszott. Hangjából, testtartásából Horka érezte, hogy nem ért egyet a táltos azzal, mit apja, a nagytanács feje mondhatott neki. Eszka biztosan csak azt mondja el, ami rá tartozik. A hatalmas hun ismerte Gordát, s mikor meghallotta a nevét már tudta, hogy a fondorlatok igazi mestere olyasmit fog kérni tőlük, amit átgondolniuk nem szabad, csak végrehajtani.

Rendes gondolatú ember belezavarodna Gorda csavaros eszejárásának követésébe, megfajtáséba. Látott már táltost, aki ebbe vesztette el ép eszt.

Azt is tudta, hogy nevét Gorda már ismeri, így nincs vissza út. A főtáltosnak nem lehet ellentmondani. Valószínűleg most is figyeli őket. Mindent megjegyzés nélkül végrehajtott, mit Eszkam kért tőle. Majd egy órát töltöttek az előkészületekkel.

Mire végeztek a hat ló egymástól egyenlő távolságra, kör alakban feküdt. Horka eltávolodott Oguzzel, s a közeli dombra mentek. A gyermek szeme most nem volt bekötve. Mindketten ámulattal bámulták a táltost. Hiába kérte tőlük, hogy az esetleges ellenséget kémleljék, a két avatatlan tátott szájjal figyelte a történeteket. Volt mit.

## 59. fejezet

Krall lement a terem aljára, majd oda állt Bleda elé. Lendületet vett, felhúzta magát a kötélén. Helyet foglalt a király feje felett. Odaerősítette magát, hogy áhitatban le ne essen. Láthatóvá vált a másik köté is, melynek segítségével a helyzetét tudta változtatni.

Miközben lassult hintázása a kötélén, annál jobban mélyült áhitata. Lassan átjárta a teremben áramló láthatatlan tudati energia.

Lassan látni kezdte a királyi várat, a szolganépet. A királyságot, annak arc nélküli rengeteg népét. Kezdte jó érzés eltölteni. Tudatát nyitotta. Érezte a világi uralom erejét, mely szétáradt ereiben. Láta, mit a hadvezérek, királyi tanácsosok, Bleda táltosai, s még megannyi szolganép látott.

Krall érezte, hogy ereje egyre nagyobb. Még kicsit várnia kell, aztán lemehet. Szembe ülhet a királlyal, és minden hatalmát elveheti. Onnan Bleda csak báb lesz, s Ő, Krall lesz a hunok igazi ura. Lassan látni kezdte képzeletben Önmagát, ahogy a nagy Krall a többi király felett áll, s a föld minden népe az Ő óhaját lesi. S majd akkor, majd akkor Gorda is meghajol előtte. Ezt gondolta, mikor elméjében fájdalmat érzett.

Karjai és teste elkezdtek ernyedni. Testi ereje elhagyta, s mint valami rongybáb úgy lógott a hintán.

## 60. fejezet

Bleda látta, amint Krall felmászik a feje felett lévő kötélén lógó fapadlóra. Teste ernyedtsége múlni kezdett. Érezte a kellemes bizsergést a feje tetején. Hagyta, hogy átjárja testét az ereje, mely visszatért. Eszka így mondta neki. A mögötte helyet foglaló pap azért van, hogy elgyengítse elméjét és testét, hogy Krall a helyére tudjon lépni.

Ekkor kell cselekednie és az édes füvet a szájába tennie. Bleda kételkedett, de milyen jó, hogy hitt a táltosnak. Most elővette a köpenye alól a serleget, majd a kést.

Tenyerét felvágta, majd a vérét a serlegbe engedte. Közben hangosan mondta a körülötte ülő kitaláltoknak: - Gyertek! Azok pedig egyenként áhítatban felkeltek, elvették a kést, majd felsértették tenyerüket, vérüket a serlegbe engedték, majd a helyükre ültek.

Mire végeztek a serleg félig telt vérrel. Bleda undorodva nézett rá, majd bele akart inni, mire csodálkozva nézett fel.

## 61. fejezet

Horka most érezte először, lehet, hogy rosszul döntött, mikor elutasította huszonegyedik telét követő nyáron a beavatást, s elhagyta a táltos rendet. Oguz kikerekedett szemmel bámulta a nagy papot. Először még a lélegzete is elakadt.

Eszka rövid rítussal esett első áhítatba. Ezt továbbiak követték, pontosan öt. Ami ezután következett, azt avatatlanok normál körülmények között nem láthatják, de ez más volt.

Eszka leült az egyik ló előtt, majd teste ott maradt ülve, s mégis felállt. Két Eszka volt a körön belül. Majd a második leült ismét a következő ló elé, majd

ismét felállt, de egy harmadik. Így tovább, míg a kör be nem zárult, majd felállt az első ismét és a kör közepébe lépett, ahol áttetsző alakká vált.

Ez volt a hetek köre. Horka hallotta már, de nem hitte. Elméje eddig a pillanatig ezt fel nem foghatta. Úgy mesélték, Gorda képes erre, s még talán páran. Nem gondolta, hogy egyikük Eszka.

A hetek ereje együtt olyan elképzelhetetlen a világi, másfajta tudást nem ismerő ember számára, hogyha ilyet lát, ördögöt, vagy Istent kiált, de nem hiszi, hogy halandó erre képes lenne.

Most Horka is kétkedett pillanatig, hogy a táltos, kit eddig ismert, vajon ember-e, vagy valami földön túli idegen. Aztán elhessegette a gondolatot. Ismerte Eszkamot gyermekkorá óta.

## 62. fejezet

Krall mikor rájött, hogy csel vetett de csel áldozata lett, ember feletti erőfeszítésbe kezdett. Ernyedt testét mozgásra akarta bírni. A szertartás előtt minden segédeszközét levette a köpenye alól, így most csak elméje volt támasza.

Behunyta szemét, majd gondolatban elhelyezte magát a teremben. Rövid köröket tett fejével négyszer, majd visszafelé is. Áhítatból-áhitatba lépett, majd vissza. Előre-hátra dülöngélt. Keze megmozdult. Esetlenül ért földet Bledával szemben, aki csodálkozva meredt rá. Krall elkapta a padlón lévő kést, majd tenyeréből vért serkentett, amit a kupába engedett.

- Igyál Bleda, ha mersz! – a kitaszított időtlen vigyort meresztett.

A király pedig ivott Krall legnagyobb megdöbbenésére. Aztán letette a poharat. Fejét most hátra vetette. Krall ügyetlenül igyekezett az üresen lévő körbe. Bledával szembe ült, majd kapkodva kereste a szavakat, melyekkel a szemben ülő elméje közelébe



férkőzhet, aki olyan gyorsan lett ájtatos, majd emelkedett belül, hogy a kitaszított alig érte el.

Most Bleda gondolataiban voltak. Krall és a király, egymással szemben.

- Ki segített?!
- Eszkam! – Bleda vigyorgott.
- Mi okból? Miért tett téged főpappá?
- Hogy téged gyengítsen. A főáltosok a fejedet akarják. Hát nekem ennyit megért. Átadlak nekik.

Krall elmosolyodott. Ez az ember itt vele szemben tényleg nem tudja ki ő. De még a táltosok sem. Vesztek. Hatalma még nem teljes, ahogy azt várta, de már jóval erősebb, mint gondolják.

Bleda a kimerültségtől elterült a padlón, melegség öntötte el lágyékát, ahogy izmai ernyedés közben ürítették elhasznált folyadékát. A körülötte lévő kitaszítottak hajnalig folytatták a mormogást. A nehéz vizelet szaga átjárta a termet.

### 63. fejezet

Bleda épp befejezte az ebédet. Hatalmas asztalánál ült kényelmes trónszékében. Kicsit lehunyta a szemét, hogy felkészüljön a következő étkezésre és folyadékbevitelre, ami meghatározott sorrendben történt, különböző gyógynövényekből főzött teafélékből. Ahogyan Krall leírta neki. Az udvaronc készítette el az italokat és az ételeket. A táltosokat mára menesztette, nehogy valamelyik gyanút fogjon.

Ahogy lecsukta a szemét, megjelent előtte egy medvebőrbe öltözött alak. Kellemetlen érzés volt, de nem rémült meg. Hallotta már azt, hogy a táltosok némelyike erre is képes. Kinyitotta a szemét. Az asztalánál ült. Tehát csak a képzelete játszik. Aztán egy hang szólalt meg az elméjén belül. Ez már kissé zavarta.

- Bleda! Eszkam vagyok. Húnyd be a szemed, hogy láss.

- Mit akarsz? - a király engedelmeskedett. Bár nem tudta miért, de engedelmeskedett.

- Tudok arról, hogy ma este részt veszel a táltosok beavatási szertartásának egyikén. Azt is tudom, hogy kivel.

- Nem tehetsz semmit ellene Eszkam. A felderítőim jelentették, hogy több mint egy napi járásra vagy tőlem. Attila messze van. A táltosaim nem fogják megakadályozni.

- Ők nem is tudják.

- Akkor mit akarsz? Mire ideérsz, már beavatott leszek, táltos pap, s ha nem hallgatsz, sajátjaid ölnek le, vagy én veszem a fejedet.

- Nem vitatkozni akarok. Alkut ajánlok neked. Segítek, hogy Krall ne tudjon ellened cselt vetni, s te király maradhass.

- Mi az ára?

- A kitaszított főtáltos fejét akarom. Már holnap, mikor megjelenek színed előtt.

- Mit tanácsolsz? Mit tegyek?

Ezután hosszasan beszélgettek egymással. Eszkam részletesen kikérdezte Bledát a terem berendezéséről, a padlózat festéséről, a karzatról, oltárról, kegytárgyakról. Több lehetőséget is felvázolt a királynak, hogy mit figyeljen, s legfontosabb, hogy hova ültetik és kire fog nézni.

Elmondta neki azt is, hogy a legveszélyesebb, ha Krall a feje felett foglal majd helyet. Akkor biztosan világi hatalmát akarja, ezért kétféle gyógyfüvet vigyen magával. Egyiket jobb kezébe, másikat bal kezébe vegye, s össze ne keverje azokat semmilyen körülmények között.

Bleda eldöntötte, hogy részt vesz a beavatáson, s gyanakodott arra, hogy Eszkam csak el akarja tántorítani. Azért magával vitte a füveket, s előtte utánanézett még egy-két dolognak a beavatásokról. Rég volt, mikor hallott a vérszerződésről.

## 64. fejezet

Horka úgy nézte az előtte zajló jelenetet, mintha nem is létezne körülötte más. Oguz már rég szölongatta, majd oldalba is bökte a hatalmas hunt, aki csak akkor fordította felé tekintetét, mikor a gyermek erőteljesen rátaposott bal lábfejeére.

- Mit akarsz? – szisszent fel, mikor abba az irányba nézett, merre Oguz mutatott. - A fene! Miért nem szóltál?

- Szóltam. Csak nagyon messze van a füled az agyadtól, mert olyan magas vagy. Azt meg gyerekként is tudom, hogy az agyad itt van. Ezt Eszkam mondta, hogy ott van a te agyad. – Oguz a férfi lágyékára mutatott.

- Te szemtelen! Szerencséd, hogy nem érek rá, mert nem voltál képes időben szólni.

Oguz csak mosolygott a hatalmas férfi tépelődésén. Szerette ugratni Horkát, aki érezhetően nem szerette a viccet.

Olyan hús fő közeledhetett a réten, tizenöt fegyveres. Valószínűleg azért nem az úton haladtak, mivel a férfi földműveseket rabláncon kísérő személyek vagy útonállóak, vagy teljesen idegen katonák lehettek, akik nem akarták, hogy a hun helyőrségek észre vegyék, és adó alá vonják zsákmányukat.

A rabszolgapiacon jó árat fizetnek portékájukért.

- Maradj itt kölyök. Ne tegyél semmit. Nehogy elfogjanak téged is.

Horka lerohant a dombról, majd megfeszítette hatalmas íját. A legnagyobbat vette célba. A kiszemelt a földre esett. A többi összezavarodott, majd a távolabbi erdőszél felé vették az irányt, de mire oda értek volna, már csak tizenketten maradtak. A foglyok a földre kuporodtak.

A hatalmas hun élvezettel kezdett a vadászatba, de nem számolt az idegenek harcmódorával. A fák között már csak négy fegyverest számolt. – Ezek csapatokra osztották magukat! – mormolta haragosan magának.

A négyet hamar levágta kardjaival. Ölni indult, nem látványos harcra. Gyorsan nézett körül. A nyomokból két csoportot számolt. Három és öt fő. A többet vette célba, azok indultak Eszkam felé.

## 65. fejezet

Bleda bágyadtan ébredezett. Már egyedül volt a teremben. Az mindjárt feltűnt neki, hogy a barlangterem kupoláján már nincs rés. A termet csak a tűz világítja meg. Oldalról Krall érkezett.

- Mond király. Mozogni tudsz már?
- Érdekes ember vagy Krall. – Bleda haragosan kezdett felállni, majd érezte, hogy testi ereje egyre nő. A tizenegy kítaszított besorakozott, majd egy sorba rendeződtek.

Bleda érezte, amint a teste egyre erősebb, mintha tizenegyszer erősebb lenne, mint volt. Ugrott egyet, s talpa a még mindig a mennyezetről lógó kötélig emelkedett. Köpönyegét félre húzta mellkasánál, és döbbsen nézte, hogy izomzata erősödött. Az erős hugyszag kissé zavarta, de most Krall felé fordult.

Odaszökkent hozzá. A táltos meglepetésében hanyat esett. A király föléje emelkedett. A kezében lévő törrel lesújtott Krall szívére. Majd ismét, ismét. Aztán kinyitotta szemét és a vigyorgó Krall arcába bámult. Újra lesújtott, de egy hüvelyknél közelebb nem tudta tolni a pengét Krall testéhez. Eldobta, majd két marokkal a torkát ragadta meg.

Képtelen volt erőt kifejteni annak nyakán. Krall csak hahotázott a szenvedő királyon.

- Ne csiklandozz!! Nem tehetsz semmit. Nem tudsz megölni. Nem is lenne jó számodra, ha megtennéd. Ittál a véremből.

- Mi? Ki vagy te? – Bleda most ellökte magát a kitaszítottól, majd éles szúrást érzett a fejében. Hirtelen a fejéhez kapott, majd a kezeit nézte. Jobb keze medve, míg bal kézfeje farkas manccsá kezdett alakulni. Szőrösödő alkarjait bámulta. – Alakváltó! Te ... - Bleda nem tudott szólni az indulattól. Feje vörös volt, arca lángolt. – Megöltél!!

- Azért azt nem. Királyom. Te tetted. Nem én ittam meg a vért.

- Mikor lettél sámán? – Bledának hányingere támadt. – Hogy nem vettem észre? Hozzád értem. Megfogtam a fejed. Éreznem kellett volna.

- Ne aggódj. Ez még csak a kezdet. – Krall a király felé nyújtotta a kezét, majd elkezdett rázkódni. Lassan, nagyon lassan kezdte átvenni arca Bleda vonásait.

A király döbbenetn nézett a kitaszítotttra, majd kezeire, amik ismét emberiek lettek. Szőrzete lehullt. Közben a tizenegy fiatal rengeteg élelmet kezdett behordani a terembe. Bleda figyelme kezdett éhsége felé fordulni. Elviselhetetlen éhséget érzett. Négykézlábra ereszkedett, majd zabálni kezdett. A véres serleg után nyúlt. Tartalmát utolsó cseppig kiitta. Krall döbbenetn nézett az előtte zabáló személyre, ki viselkedésével most inkább állatra kezdett hasonlítani, mint emberre. Majd Ő is csillapíthatatlan vágyat érzett, hogy kövesse a földön térdeplőt. Mellé mászott és rágni kezdte az ételt.

## 66. fejezet

Oguz hallotta, amint valaki a háta mögé kerül, majd elkapja a nyakát és elemeli a földtől. A hatalmas harcos bűdös szájszaga és elviselhetetlen dörmögése a gyereket védekezésre készítette. Oguz ösztönösen ütött a kezével

a sisakra, ami benyomódott az ökle alatt. A harcos üvöltött. Elengedte Oguzt, majd tépte volna a fejéről a sisakot, de nem tudta. Annak alsó rostélyja az arcába szakadt az előbbi ütéstől.

A másik két katona meredten bámulta a társát, majd Oguzt. Felváltva. Egyikük felemelte kardját, hogy lesújtson.

Horka nem érte el az öt harcost, de nem is volt kiket. Eszka két rövid kardja vértől áztatott volt. Körötte öt személy hevert holtan a földön.

- Oguz?
- A dombon hagytam. Biztosan nem mer lejönni.
- Nem mer?! – Eszka arcára a düh és a kétségbeesés vonásai ültek. – Vannak még? Vannak még Horka?
- Hárman. Még öt fogoly.

Eszka rohanni kezdett a domb felé. Horka utána. A látvány, ami fogadta őket, Horka számára leírhatatlan volt. A gyermek nyugodtan állt a földön. Két kardja sercege mélyedt a talajba. Lassan kezdtek zsugorodni. A tetemek most egyben voltak.

- Miért pont engem? Miért engem Attila? Bárkit küldhettél volna!! – Horka prüszkölt és hangosan elégedetlenkedett. – Egyetlen nap és két ilyen látvány. Egy osztódó táltos és egy kéken világító kard kezű gyerek.

- Horka! Tedd a dolgod. Te hagytad itt. – Eszka az öt megláncolt fogoly felé intett fejével, akik olyan félszáz méterre lehettek, és tátott szájjal nézték a gyermeket.

Mikor a hun harcos a foglyokhoz ért, azok kezdtek felébredni a látvány okozta meglepetésből és beszélni kezdtek.

- Repült. Kék volt a kardja és repült.
- Az egész teste kék volt.
- Szárnya is volt.

- Nem repült, nem volt kék és nem volt kardja sem, szárnya sem! – üvöltötte Horka. Már útközben eldöntötte, hogy nem öli meg ezeket az embereket akkor sem, ha ezzel Eszkam haragját kivívja. Ő nem öl földműveseket. – Ha nem fogjátok be a szátokat, mindegyik torkát elmetszem.

- Nem láttunk semmit nagyuram! Semmit!
- Ááá. Nem repült. Dehogyan repült.
- Az csak egy gyerek nagyuram. Nem lehet annak szárnya sem ...

Miközben elengedte a foglyokat, azok mindegyike vagy kétszer elismételte, hogy semmit nem láttak és nem is tudnak semmilyen gyermekről, akinek kék kardjai nőnének a kezéből. Hálájukat is ki akarták fejezni, de Horka elhajtotta őket.

Eszkam mikor meglátta, mit tesz a hun harcos, nem tudott haragudni rá. Tudta, hogy Horka vissza akar térni a táltos rendbe. Láta a szemében az előbb. Nem ölhet ártatlanokat. A táltos most nem volt abban az állapotban, hogy a földművesek emlékein módosítani tudott volna. Úgysem hisz majd nekik senki, gondolta. Tévedett.

## 67. fejezet

Krall hanyat dobta magát a földön, majd hangosan hahotázni kezdett. Bleda indulatosan nézett rá, de még mindig négykézláb volt. Már nem zabált, de álláról zsír csöpögött.

- Meg kell tanulnod türtőztetni magad királyom. – Krall hahotázott. – Furcsán mutatnál így a trónteremben.

- Igaz! – Bleda kezdett magához térni az éhség okozta kábulatból és magára nézett. Vizelet szag, mindenhol ételmaradványok. Ő is nevetni kezdett, aztán mindketten hanyat fekvé röhögtek. Mint két örült látványát keltették.

Az udvaronc hallotta kint, amint a terem mélyről hátborzongató hahotázás hallatszik. Csak remélni tudta, hogy királyának ehhez semmi köze.

Még délelőtt visszaértek a királyi várba, ahol Bleda rendbe szedte magát. Kipihent volt. Elméje éles. Egyre vadabb és nagyratörőbb gondolatait már gyorsan rendezni tudta.

Az ebédet követően kérte udvaroncát, majd Krallért küldetett. Tudta, hogy nemsokára érkezik Eszkam. Nem akarta, hogy másik felét egy táltos leölje. A kitaszított hamar érkezett. Bleda nehezen szokta, hogy gondolatai között érti Krall szavait. Kicsit zavarta még, de elviselte. Ezzel nem tizenketek lettek. Ők ketten tartoztak egy elmébe és fordítva. Félig cseréltek csak tudatot. Ezzel Bleda elnyerte Krall sámáni képességeit is. Szellemi erejét pedig segítség nélkül Eszkam azonnal felfedezte volna.

## 68. fejezet

Már besötétedett, mire Attila táltosa és kísérője a gyermekkel és hat lóval átlépte a hun királyi vár bejáratát. Oguz büszkén ült Pej hátán. Az állat szinte visszanyerte régi erejét. Már nem volt sánta. A ló volt az egyetlen Eszkam szerint, mely hozzájárulhatott Oguz gyors gyógyulásához. Horka is osztotta a véleményt. Míg a gyermek aludt, a táltos elmesélt mindet Horkának a gyermekről, amit annak tudnia kellett. Azt is elmondta, hogy miután itt végzett, apjához, Gordához fogja vinni a gyermeket.

A hun harcos felajánlotta szolgálatait, melyet a táltos nem utasított vissza. Egy évig is eltarthat az út. Elkél a segítség.

Bleda a trónterembe kérte a táltost. Miután Eszkam belépett hosszasan méregették egymást. A pap nem érzett változást a láthatatlan erőterben, melyen meglepődött. Mivel Attila táltosa volt, nem eshetett itt áhítatba. Világi vezető előtt nem. Bleda táltosai azonnal



felhatalmazást kapnának arra, hogy végezzenek vele, ami nem biztos, hogy sikerülne nekik.

A táltosok energiáját és tudatát egészében érezte a hatalmas terem mennyezetét tartó oszlopok mögött, ahol bújtak. Ennek ellenére nem tett semmit. Nem akart kitaszítottá válni.

Bleda jól tudta, hogy Eszkam nem támadhat világi vezetőre, míg az nem vét népe, vagy a táltos rend ellen. A beavatást szóba sem hozták.

- Mi járatban barátom? - Bleda szavai barátián csengtek.

- Attila küldött hozzád. Háborút kezdett egy holddal ezelőtt!

- Tudok róla. Már jelentették embereim. Ezért nem kellett volna ekkora utat megtenned.

- Valóban. – Eszkamnak feltűnt, hogy Bleda beszéde még a szokottnál is modorosabb. Valamint testtartása is változott. Jobb kezével már nem a megszokott módon támasztja állát karizmai miatt. Tartása feszesebb. – Támogatásért küldött.

- Gork maradt vele? – Bleda lényegre törő volt. – És Jenő?

- Jól értesültséged engem is meglep királyom. – Eszkam azonnal értette. Emlékezett Krall és Gork viszonyára, mielőtt Krall kitaszítottá vált. Veszélyes terepen halad. Mennie kell. Ha most rosszul beszél, életével fizethet. – Gork hamar megtalálja a hangot Attilával háború idején.

- Ezt nem tudtam! – Bleda tekintete szinte átdöfte Eszkam elméjét, mely meglepte a táltost. – Küldöm a sereg másik felét. Értesítheted Attilát. A magad módján. – A király egy bizalmas mosolyt intézett felé, ezzel is utalva előző találkozásukra.

- Köszönöm felség. – a táltos mélyen meghajolva távozni készült.

- Még valami. Krall nem járt erre. Hallottam keresik a főpapok. Nem tudok segíteni. Elmehetsz táltos.

Eszkam fejére billentette a kikészített medvebőr fejet és sarkon fordult. A vak düh szinte elvette az eszét.

Bleda tudatában sámán gondolatok vannak. Vagy ami ennél is rosszabb, Krall maga, s a kitaszított lelt sámáni tudásra.

Miközben viharzott kifelé egy udvaronc jött szemközt. Kezében áldozati serleget vitt. Nem nézett a táltosra, de az jól megnézte őt.

## 69. fejezet

Horka a fogadóban várta a táltost a gyermekkel együtt, aki a késői óra miatt már mélyen aludt. Eszkam halkán lépett be a szobába. Levette palástját, majd átöltözött. Horka meglepve figyelte, amint a pap egyszerű földművessé alakul, mint sokan itt a városban.

- Öltözz Horka. – Neki is ruhát dobott. – Azonnal indulnunk kell.

- Hova?

- A közeli hegyre. Csak ott lehetett a szertartás. Sámánt sejtek.

Horka szót sem szólt többet, csak tette, amit a másik mond, s követte azt. Táltos volt maga is, tudta miről beszél Eszkam. Ha igaza van, nagy a baj.

Rövid idő elteltével már egy barlang bejáratánál voltak. Hallgatóztak. Nem volt bent senki. A táltos halványfényű fáklyát gyújtott, majd bement. Hamar beértek a nagy terembe. A bejárat mellett Eszkam a földre guggolt, majd a fáklya lángját a padlózatához érintette. A teremben erős fény gyúlt, ahogy a tűz körbe futott a fal mellett.

Körbe néztek. A kupola zárva. A terem közepén kötél. A papot a padlózat érdekelte. A középső három kör közelében kezdett vizsgálgódn. A hűgyszagot már messziről érezte. Tudta, hogy a beavatás sikeres volt. Megtalálta amit keresett. Ételmaradékok az aljzaton. Zsír és nyálfoltok. Már mindent tudott, amit akart.

Aztán hirtelen a középső körhöz mászott. Egy foltot kezdett vizsgálni. Mutató ujjával belenyúlt. Arca eltorzult az utálattól. Megszagolta. Vér. Arrébb nézett. Kezét végighúzta az aljzaton. Állati szőr ragadt a másik kezére. Medve. Farkas.

Intett Horkának, aki odament.

- Ülj le velem szemben. Ha szemem fehérvét látod, akkor üss arcon, ahogy bírsz. Ne engedd, hogy hanyat essek.

Horka bólintott. Eszkam a szájához emelte véres mutató ujját. Hamar áhítatba esett, majd mormolt néhány szót, s lenyalta a vért az újáról.

Hamar kifordult a szeme, s mielőtt elkezdett volna dölni, Horka hatalmas pofont adott neki. Eszkam kapálózva keresett támaszt a talajon.

- A jó Isten áldása rád te óriás barom. Ettől még egy medve is elriadt volna. Nem azt mondtam, hogy szakítsd le a fejem.

- Ne haragudj. Csak te mondtad, hogy ...

- Menjünk.

- Mit láttál?

- Nem akarod tudni. Nem akarod tudni Horka.

A hun harcos nem vonta kétségbe a táltos szavait. Elméje így is romokban hevert a mai nap élményeitől. Hamar visszaértek a fogadóba.

## 70. fejezet

Krall hátulról lépett a trónterembe. Bleda már tudta, hogy a kitalált teste is megérkezett. Ez zavarta leginkább. Teste izmai véletlenszerűen remegni kezdtek a közeli kapcsolat miatt, mikor öt méteren belül ért hozzá. Idő kellett, míg a remegések csitulnak.

- Majd megszokod. Idő kell. El fog múlni.

- Minden bizonnyal. Ha nem leszel a közelemben, akkor biztos. Ha fejedet veszik, akkor is.

- Nem örülnél neki. Ha én kikerülök a tiedből, ki tudja, ki kerül be oda, ahol hely lesz. – Krall idétlenül röhögött.

- Ezt hogy érted?

- Ahogy mondom. Most tizenhárman vagyunk. Én elviselem a tizenegy kitaszítottat, meg téged. Te hogy vagy ezzel?

- Lehet bármelyik jobb lenne nálad. Kivágott nyelvvel legalább nem beszélnek hangosan.

- Az tény. Nem is gondolkodnak sokat. Majd ők tovább vezetnek az úton. Még csak inasok, mint te.

- Hogy? Nincs köztük mester? Mind második szintű? Hogyan?

- Áthidaló ige. Bleda. Ahogy téged is megemeltelek.

- Te!! Alávaló gazember.

- Jól esnek e dicsérő szavak. Királyom. Ez a helyzet. Meg az, hogy Eszkammal végezni kell. Van vele egy fiú és egy harcos. Horka, aki a táltos rend szülte, de nem lett pap. Azt beszélik a gyermekekről, hogy repülni tud.

- Mesebeszéd.

- Valóban? – kérdezte Krall, majd a király kézfejére bökött mutató ujjával, ami szőrösödni kezdett.

- Ez is mesebeszéd?

- Hagyd abba. Mit tegyünk? – Bleda észre sem vette, amint lassan elfogadja Krallt és bevonja döntéseibe.

- Mondtam. Végezni kell vele és Horkával is. Kell a fiú.

- Küldök tíz embert.

- Nem kellene?

- Kik?

- Az embereid.

- Miért mondok?

- Eszkam egymaga ölt le ötöt tegnap. Horka meg tízet is elbír.

A várból csapat fegyveres indult a fogadó felé. Olyan harmincan lehettek. Rövid idő múlva érkeztek vissza. Jelentették a királynak, hogy Eszkam, Horka és egy fiúgyermek elhagyták a fogadót. Aznap éjjel senki nem aludt a fővárosban. Minden házat átkutattak a király katonái.

## 71. fejezet

A tízezer harci sátrat szállító szekerek hada olyan hosszan nyúlt el a tekergő földúton, hogy településtől településig ért.

Lassan haladtak előre. A megszámlálhatatlan hun had több részre oszlott, így vonulásukkor híruk megelőzte őket. A hódításhoz minden rendelkezésre állt Attilának. Már csak a hun sereg másik felét várta, vagy hírt arról, Bleda miként döntött.

Eszkam éjszaka jelent meg. Hírül adta, hogy Bleda felkészíti a sereget és küldi a támogatást. Ennyi elég volt a hadvezérnek, hogy Gork tanácsára elfoglalja a római birodalom peremvidékeit.

Hatalmas seregét tél idejére csellel földműveseknek álcázta. Tervei szerint két tízezer fős, egy ötvenezer fős hun települést építenek fel tavaszig, s telepítenek be katonákkal. Ha megérkezik a támogatás, már kétszázezernél is többen lehetnek majd.

A közelben állomásozó római légióktól most kapott hírt, hogy hadvezéreik szívesen szolgálnák a hun királyt, Attilát.

Délről nincs fenyegetés, arról hírt nem kapott. Egy éven belül olyan sereget tarthat majd ezen a területen, mely alkalmas lesz majd a hun birodalom határait egyre messzebb és messzebb tolni.

Majd akkor tárgyal a környező királyokkal. Addig hagyja katonáit, had éljenek, fosztogassanak. Csak arra kell ügyelnie, hogy ne széledjenek szét. Ha fehérnéppel le is telepednének, harci kedvük ne csökkenjen.

Szinte folyamatos lesz majd a háború az elkövetkező öt – hat esztendőben. Hát erre rendezkedik most be.

Ha a területfoglalás miatt nem támadnak, beljebb mennek. Ahogy most is. Ez is hadviselés. Ahogy atyja tanította. Törvényeit elfogadtatja, népét elkeveri, s gyarapítja. Székhelyét egyre közelebb és közelebb viszi.

### **3. rész**

#### **Gorda könyve**

##### **72. fejezet**

Majdnem tizennyolc hold telt el, mire Eszka, Horka és Oguz megérkezett a hegyhez, mely a két földrészt időtlen idők óta elválasztotta, s határa volt keletnek, nyugatnak. A hegy, mely mindent ural a területen, s annak vize, mely hideg, mint a jég, s fekete, mint a szén.

Első időben menekülniük, bujkálniuk kellett Bleda katonái elől. Később már kitaszítottjai is veszélyt jelentettek. Félttek, hogy a kis Oguz harcba keveredik az úton. Híre így is megelőzte őt, s lassan már rendes fogadóba sem mehettek, mivel kíváncsiak voltak a gyermekre az emberek. Oguz egyszer kérkedett is kicsit. A halálfélelem azóta sem múlt el abban a városban.

Onnantól minden nap szellemi oktatásban részesült Eszka, míg táltos harcmódot tanult Horkától a kis Oguz. Ha netán mégis harcolnia kell, ne használja képességeit.

Mire a hegyhez értek, már olyan fondorlattal harcolt, mint aki tizennyolc. Nehezen, de megértette, hogy ha szemét elfedi, fülét is beköti, akkor nem izzik teste kéken, kardjai helyén maradnak, ha támadás éri őket.

Ennek ellenére nem sikerült mindig távol tartsák a harctól. Ilyenkor nem engedhették, hogy bárki

megússza. Horka feladata lett a menekülők utáni hajsza. Többször össze is vitatkozott ezen a gyerekekkel.

Eszkam ilyen alkalmakkor mindig kinevette. A tízéveshez hasonlította.

Útjuk onnantól még nehezebbé vált, hogy Krall hatalma emelkedésével kitaszított nőket is beavatott. Később ezek már álcázták magukat Horka legnagyobb bánatára. Már két hold óta kerülnie kellett a fehérnépet.

Gondolatai miatt gyakran riadt fel éjszaka. Nem szerette egyedül a társas játékot. Nagyon megkönnyebbült, mikor a táltosok hegyéhez értek. Imádta a papnőket. Sokat ismert közülük.

### 73. fejezet

A településnek lakói őrizték a barlang bejáratához vezető utat. Szinte minden lakója kisereglett és fogadták a jövevényeket, kik hat lovat kísértek. Eszkam a vezetőkkel kívánt tárgyalni, míg Horkának meghagyta, keresen szállást éjszakára.

A harcosnak nem tetszett a megbízatás, mivel már ki is szemelt egy hölgyet, akivel szívesebben töltötte volna idejét. Kelletlenül, de megtette, mire a táltos kérte.

Eszkam rövid időn belül megérkezett a főépülethez. A vezetők elébe mentek, úgy fogadták. Ki elől jött, a földre borult, s lábai előtt homlokával megérintette a talajt. Fel sem nézett, úgy kezdett beszélni:

- Ó táltosok mindenható ura, ki legnagyobb, s legnemesebb köztünk. Hát visszatértél hosszú utadról, s elhoztad magaddal a gyermeket is. Híretek megelőzött benneteket. Mond, mit kívánsz tőlünk? – s háta mögött sorakozó vezetők felé tárta szét karjait.

- Nem vagyok én mindenható. – felelte Eszkam, s felsegítette a még mindig térdeplőt a földről. – Élelmet, szállást éjszakára. Csak ennyit kérnék, s lovainkat vigyázzátok, míg az szükséges.

- Mint mindig, most is szerény vagy jó uram. Természetesen megtesszük, amit kérsz. Érkezésedet

nagyon várják a nagy hegyen a főpapok. Rég nem látták Gordát.

A beszéd kissé meglepte Eszkaot, s meglepetten kérdezte:

- Merre jár apám? Talán nincs itt?
- Hát te vagy az uram. Te vagy Gorda.
- Az én nevem Eszka. Nem ismersz fel?
- Ahogy óhajtod főpap. - a vezető mély meghajlással hátrálni kezdett. - a szolga majd rendezi lovaidat, s megmutatja szállásod, hol az éjszakát tölthetitek. Nem kell fizetned érte - mondta kétségbeesetten, mikor látta, hogy Eszka az erszénye felé nyúl - itt minden a tiéd.

Eszka bólintott. Nem értette, hogy mit beszél neki ez az ember. Talán ha egyszer találkozott vele eddig. Még a nevét sem tudja. Mindenesetre aggodalma nőtt. Ha Gorda nincs itt, az nem jelent jót. Már tizenöt tél is eltelt azóta, hogy utoljára itt járt. Biztos ezért keverik apjával. Ahogy korosodik, talán jobban hasonlítanak rá vonásai. Ezzel letudta a dolgot.

## 74. fejezet

Az éjszaka zavartalanul telt. Másnap kora hajnalban a hegyre mentek. A barlang bejáratáig kísérték őket. A nap már az égbolt tetején járt mire oda értek. Ott ifjú táltosok várták őket, kik bekísérték a jövevényeket a nagy hegy belsejébe. Az első csarnokba.

A terem meglepően világos volt és hatalmas, szinte beragyogta a nappali fény. Eszka szívét melegség öntötte el. Agyában feltódultak az emlékek. - Itthon vagyok. - gondolta. Már rég várta ezt a pillanatot. Szinte azóta visszavágyott ide, hogy elindult apja kívánságára Attila szolgálatára.

Ibla megállt az emeleti terem karzatán, majd messziről figyelte a három új jövevényt. Szürkés kéken



ragyogó szeme, bájos arca igéző látványt nyújtott. Lenge öltözetét meleg, gyapjúból készült vörös palásttal fedte. Hosszú, szőke hajfonata végigúszott a hátán egészen combja tetejéig. Mikor meglátta a főpapot, szíve vadul kezdett kalapálni. Harmincöt volt most, s húsz, mikor szerelmét Eszkam először fogadta el. Ő azóta sem felejtett el semmit abból, mi akkor történt, míg a főpap igen. Idősebb lett, s hatalma erejével együtt megnőtt. De a férfi iránti érzelme kissé gyengévé tette. Lábai megremegtek.

Turda már alig tudta szedni a lábait, olyan vén volt. Igyekezete a gyors mozgásra mosolygásra készítette Eszkamot, ki széttárt karokkal várta a felé igyekvőt. Mielőtt azonban a vén főtáltos elérte volna, térdre rogyott előtte, majd ugyanaz a groteszk látvány fogadta, mint a településen.

- Ó nagy Gorda. Hát visszatértél hozzánk.
- Nem vagyok Gorda! Eszkam vagyok. Itt mindenkinek elment az esze?
- Mondtad, hogy ez lesz. Mondtad, hogy nem fogsz rá emlékezni, s azt is, hogy mit kell tenni, ha visszatérsz. – Turda intett a fiatal táltos papnak, ki a csarnok másik oldalán állt, kezében kegytárgyakkal.

Az feléjük indult, mikor oldalról egy papnő hirtelen port fúvott Eszkam arcába, ki a meglepetéstől azonnal belélegezte azt. Elméje vadul zakatolni kezdett. Mire odaért hozzájuk az ifjú, Eszkam már áhítatban volt.

Turda remegő lábbal felállt, majd levette Eszkam hátáról a medvebőrt, mi addig elfedte hatalmas izomzatát. A fiatal pap kezéből Turda elvette a fém fejdísz, majd a főtáltos fejére helyezte. A következő a díszes palást volt. A kék szövetre aranyos, ezüstös, piros és fehér fonálból gyönyörű minták voltak szöve. A palást Eszkam vállára került.

- A halál csarnokába kell menned főpap. – Turda hangja kedvesen csengett. – Egymagad. Nem kísérhet senki.

Eszkam elindult a csarnok másik oldala felé, majd belépett egy sötét alagútba. Turda nézte még pár pillanatig, aztán bólintott, s Ibla felé fordult.

- Hét nappal, s hét éjszaka. Kezdődjön a rítus.

A jelenlévők lázas készülődésbe kezdtek. Mindenki tudta a dolgát.

## 75. fejezet

Horka döbbsen bámulta a jelenetet, majd végignézte, amint az a táltos, akit eddig Eszkamnak ismert egy pompázatos ruhában, fejdísszel eltűnik, s a halál csarnokába megy. Hallott arról a helyről, s minden idegszálát a hideg rázta. Ott a halál az úr. Csak a legerősebbek térhettek onnan vissza ép ésszel ilyen fiatalon. A legnagyobb főpapok, mint Turda, vagy Gorda. De Eszkamról nem gondolta volna.

Oguz a karját bökölte, próbálta felhívni magára a figyelmet.

- Hova ment Eszkam? Ki az a Gorda? Mi történik itt? Mi az, hogy hét nap? Mit csinálunk addig, míg visszajön?

- Nem tudom mi ez Oguz. – válaszolt Horka, mikor Turda odalépett hozzájuk.

- Ő Oguz? – kérdezte.

- Engem is kérdezhetnél. Nem vagyok már olyan kicsi. – elégedetlenkedett Oguz.

- Valóban. Téged is kérdezhettelek volna. Eszkam most elfoglalt lesz pár napig. Pontosabban hét napig. Addig majd én mesélek neked erről a helyről. Hagyd ezt a nagy embert - a harcosra mutatott -, hogy megtalálja régi ismerőseit.

- Rendben. – szölt Oguz, miközben figyelte, ahogy Horka egy nagyon szép, tűzhajú lánnyal kezd beszélgetni, s őt mintha már el is felejtette volna. – Tényleg semmi hasznom ebből a nagy mamlaszból. Sose figyel rám. Nekem nincs olyan szép hajam, meg

olyan gömbölyű valamim itt a mellkasomon, mint annak a lánynak.

Turda elmosolyodott a fiú szavain. Meglepően csípős a modora. Eszkam jó tanítómester.

- Szóval Gorda, akit kérdeztél, Eszkam apja.
- Miért hívjátok akkor Eszkamot úgy, mintha az apja lenne?

- Mert Ő Gorda is. Már tizenöt tél óta annak, hogy ketten egyek lettek.

- Mi? Nem értek ebből semmit.

- Majd elmesélek neked erről mindent. Most nehezen értenéd meg.

- Nekem is volt apám. Urkon. Akkor most én vagyok Urkon is, vagy mi?

- Nem. Te nem vagy az apád. Ez nem ilyen egyszerű Oguz. Sok mindent nem tudsz még a táltosok világáról. Nem kell sietnünk. Majd megtudsz mindent. De most inkább te mesélj magadról. Úgy hallottam van valamilyen rajzod a karodon. Megmutatod?

- Persze. Neked biztos megmutathatom, ha ilyen jóban vagy Eszkammal. De ez titok. Tudod? – s Oguz fecsegni kezdett, mint a tízévesek. Csak úgy.

Turda és Oguz távolodni kezdtek a csarnok egyik vége felé, majd eltűntek egy világos alagútban. Távolról úgy tűnt, régóta ismerősök lehetnek.

Másnap Oguzt már körberajzották vele hasonló korú gyerekek. Nekik nem szabadott megmutatnia a rajzát. Ezt Turdával megbeszélték. Dalia is tíz telet élt meg, s nagyon tetszett gyönyörű barna haja Oguznak. Jó illata volt, szép barna szeme, s hófehér bőre. Ha őt nézte, elfeledkezett még Eszkamról is. Voltak még sokan fiúk is, mint Ő. Érdekes dolgokat tudtak, s kérkedtek is.

## 76. fejezet

Bleda őrzöngött. Vad haragját egyre kevésbé tudta vissza fogni, s a trónterem körüli szobákban mindinkább

úrrá lett a félelem a szolganépeken. Ha királyuk hívatta őket, már előre féltek, s a fejüket sem merték felemelni, nehogy Bleda haragja lesújtson rájuk.

Azóta van ez, mióta megérkezett az a furcsa táltos a palotába, s minden nap hajnaltól-hajnalig a vár alatti barlangokat kutatják. Rengeteg halottat hoztak fel az eltelt tizenhét hónap alatt. Minden nap volt egy-egy szolgál, vagy fiatal szerzetes, aki oda vészett a mély barlangokban, ahol a fáklya tüze sem égett.

Ha nem az idegen táltos, akkor királyuk kényszerítette őket a halálba, s megparancsolta neki, hogy két kötelet vigyenek magukkal. Egyet húzniuk kellett, egy pedig a derekukra volt kötve, ha meghaltak a testet ki lehessen húzni.

A trónteremből rendszeresen hangos veszekedés hangja hallatszott, ahogy most is. Éjszakánként pedig még furcsább dolgokat figyeltek meg a szolgák. A királyi szoba felől néha vagy egy medve, vagy egy farkas távozott. Először úgy hitték, hogy álmot látnak. Aztán mikor beszélni kezdtek egymással róla, rájöttek, hogy mindegyikük látta. Mikor egyikük megkérdezte erről a táltosokat, másnapra karóba húzták. Senki sem mert beszélni a várban.

- Azt mondtad, hogy ismered az utat odalent!! – Bleda szinte üvöltött Krallal.

- Mert ez így is van. Valószínűleg a vén táltosok eltorlaszolták azokat az alagutakat, melyek a levegőt biztosították. Hallottam már olyan barlangi csarnokokról, ahová úgy terveztek utat, hogy egyes részekén nem szabadott lélegezni, mert megfulladtak, akik nem ismerték az utat.

- Ezt elhiszem. De már egy hónapja nem jutunk előrébb. Semmit. A halottak száma meg egyre nő. Már büntetnem kell az embereket. Nincs önkéntes. Az egész országban elterjedt a híre annak, hogy mire kellenek a szolgák.

- Nem csak ez az ok felség. Ezt te is tudod. Nem kellene éjszaka kijárnod. Az életedbe kerülhet.

Bleda szólni akart, de inkább nem tette. Ki nem állhatta, mikor Krall erről beszél neki. Szinte minden nap vita volt ez miatt közöttük.

- Nem akarok itt vészmadárkodni megint, de nem telt el egy telehold azóta, hogy meglőtték, s míg a nyilat ki nem szedtem a lábadból, nem is tudtál vissza változni.

- Ne is emlegesd azt az éjszakát.

- Ha már kimész, miért kell átváltoznod? A fehérnép elfogadna így is, ebben az alakodban.

- De úgy gyorsabban haladok, s több helyre elérek.

- Bleda. Ez már biztosan Attila fülébe jutott, s ha bizonyosságot is visznek neki, akkor nem menekülhetsz.

Bleda szeme bevörösödött. Krall tudta, hogy megint elevenébe tapintott.

- Azt mondtad Krall... Bizton állítottad, hogy itt a könyv. Itt őrzik Gorda könyvét, s abban olyan ige van, mely még erősebbé tesz.

- Itt van. Bizonyos vagyok benne, csak...

- Akkor találd meg. Ha nincs elég szolgál, te magad menj le.

- Ha én meghalok, akkor...

- Egyre kevésbé érdekel Krall. Egyre kevésbé. – Bleda vérben forgó szeme már szinte lángolt. Egy hete már annak, hogy fájdalmai előjöttek. Agya egyre inkább kívánta az átváltozást.

Mindegy, melyik állati alakot öltötte fel, medvét, vagy farkast. Egyre fájdalmasabb volt, hogy nem abban az alakban van. Erről még nem szólt Krallnak.

## 77. fejezet

Tíz hold telt el azóta, mióta Eszkam elment, s helyét Gork vette át Attila oldalán, mikor először hallotta a hadvezér, hogy bátyja nem emberként járja országát

éjszakánként. Ki a híreket hozta, nem mehetett tovább azzal, s a táborból már vissza sem. Attila saját megbízható emberét küldte vissza a fővárosba, hogy hírt hozzon erről, s másról is.

Mikor Itlár visszaért Attilához, ő azonnal fogadta:

- Hatszor töltötte a hold az eget, mióta elmentél Itlár. Remélem jó hírt hoztál.

- Ez a hír csak rád tartozik. Másra nem.

Attila intett Jenőnek és Gorknak, hogy távozhatnak. A táltos nem örült ennek. Nagyon kíváncsi volt a fejleményekre. Már hírből hallotta, hogy régi ismerőse, akit Gorda kiteszített, Bleda mellé került. Kedvelte Krallt. Gondolkodásuk is hasonlított, csak Gork nem mondta ki hangosan, mit Krall igen.

- Nincsenek jó hírek hadvezérem. Bleda szövetkezett egy Krall nevű kiteszített táltossal. Az emberek azt beszélik a várban, hogy beavatáson vettek részt. Innen eredeztethető, hogy a királynak miért tulajdonítanak természetfeletti képességet.

- Ez nem jó hír Itlár. Nem jó.

- S van még valami. Azt beszélik, feltárták a vár alatti barlangokat. Ölik a népeket.

- Van ennek látszatja?

- Nincs. Holtestek nincsenek, de az országban beszélik, hogy emberek tűnnek el a falvakból, s a várba hurcolják őket.

- Mi okból tennének ilyet?

- A táltosok azt beszélik, hogy Bleda király Gorda könyvét keresi. Attól félnek, már meg is találta.

- Ez mesebeszéd Itlár. Mesének nem hihetek. Nem fordulhatok bátyám ellen feltételezésekre és mesékre. Ha én lennék a helyében, engem is vádolnának rossz nyelvek. Ha embert nem találtál, ki bizonyosat tud, akkor erre nem tehetek semmit, s ne is halljak erről többet.

- Ahogy óhajtod hadvezérem.

- Erről a táborban fővesztés mellett hallani sem akarok.

Attila ezzel lezártak tekintette a beszélgetést.

## 78. fejezet

Eszkam mikor leért a sötét csarnokba, fáklyával a falon lévő csatornába tüzet engedett. A teremben halvány fény kezdett játszani a falakon. A színezett, ősi ábrákkal díszített falak rémisztő látványt nyújtottak.

A csarnok közepén egy kőkoporsóra emlékeztető építmény állt. Körülötte asztalok. Azon étel, ital.

Eszkam a kőépítményhez ment, majd annak fedelét leemelte. Egy lépcsősor látszott. Lement. Egy kisebb helyiség következett. Ott a halál szaga nem volt idegen. A fentről beszűrődő fény még halványabb volt. Eszkam behunyta a szemét, hogy ne zavarják az árnyak. Itt úgysem fog látni semmit.

Nagy levegőt vett, majd jobb keze felé indult. Negyven lépést tett meg, majd egy lépcsősorhoz ért. Ott fellépett két fokot, majd felfelé fordította arcát, s lassan kifújta a levegőt, melyet eddig a tüdejében őrzött. Érezte, ahogy arcát friss levegő simogatja. Teleszívta lassan tüdejét, majd lelépett a lépcsőkről, s tovább ment, most bal keze felé. Húsz lépést tett meg, majd felfelé egy lépcsősor. Egy terembe ért. Itt már nem volt a halálnak szaga. Nyugodtan kezdett lélegezni.

Elmájában felidézte a látványt, mikor először járt itt. A teremben akkor tűz égett, s előkészítő munkák folytak. Gorda sírhelyét készítették elő. Apját, ki még szintén részt vett a terem kialakításában. A bejárathoz ment, ahol kitapintotta a kőajtót, melyet a felső csarnokból lehet nyitni, innen pedig bezárni. Ha bezárják, a teremben lassan elfogy a levegő. Nyitott állapotban pedig átjárja a fuvallat, mely az ember számára az éltető levegőt adja.

Eszkam sírva fakadt. A terem aljzatára roskadt és hangosan zokogott. Senki sem hallotta.

## 79. fejezet

A hatalmas felső csarnokban halk dobszó kezdett szólni. Eszkam egy napja, hogy elment a halál csarnokába. Ibla csak remélni tudta, hogy a főpap vissza is tér, s nem marad ott, hova minden főpap egyedül megy. Ha meghasad elméje, s magára zárja az ajtót, hat hold alatt biztosan meghal. Addig senki sem mehet utána. Ez a törvény. Ha nem tér vissza, új főpapot kell választaniuk. Ibla utálta a halál csarnokának még gondolatát is. Fiatal volt még, nem is tehetett mást.

Ő is örjöngve szaladt saját apja után, kiért kilencven tél elteltével sem jött el a halál, így maga ment elé. Elviselhetetlen érzés volt ez számára. Nem is értette, Eszkam honnan vette az erőt ahhoz, hogy fogadja Gordát saját elméjében akkor.

Most, mikor már egy nap eltelt, s még mindig csönd volt, már aggódni kezdtek, aztán megszólalt a dob. Ütemesen jelezve, ahogy Eszkam szíve ver.

A táltosok a rítus csarnokában kezdtek gyülekezni. Megjelentek a barlangbejáratnál a névtelen táltosok. Mindenkinek elakadt a lélegzete.

Turda, a főpap is ámulva és vágyakozva nézte az első hetet, kiknek arca el volt maszkírozva, s már áhítatban léptek be a csarnokba. Majd a következő hét. S jött a többi hat. Díszesek voltak. A rítushoz méltók. Innen még hat napig tart.

Az ifjak élelmet, s italokat hoztak a terembe. A dobosok elfoglalták a helyüket a csarnokban. Az emeleteken a tanoncok ültek le. Ott volt Horka, s Oguz is.

- Ilyent még nem látott világi szempár, ki nem táltosnak született! - szólt Horka Oguznak.

- Mi történik most?



- Megjöttek a nevenincs táltosok Oguz. – ezt már Turda mondta, aki a kis Oguz mellé ült. – Ők a hetek körének tagjai, kik hatalmasabbak, mint a tizenkettek. S ha háromszor hetek, akkor huszonegyek.

- Ők csak húszan vannak.

- Okos vagy Oguz. Számolni is tudsz?

- Eszkam tanította.

- S mit tanított még?

- Képeket rajzolni, s olvasni azokat.

- Ez dicséretes. Akkor tudod, hogy mit jelent az egy és a nulla.

- Eszkam szerint a nulla a semmi, az egy pedig egy. De azt is mondta, hogy a nulla is lehet egy. Akkor a nulla az nem a semmi, hanem az egy és az egy a kettő.

- Nagyon okos kis legény vagy hallod-e.

- Kik azok a nevenincs táltosok? Miért nincs nevük?

- Azért, hogy ne ismerd meg őket. Az arcukat se láthatjuk. Ha figyelsz, megmutatom őket.

- Te sem ismered őket?

- Én sem. Csak Eszkamot. Őt mindenki ismeri.

- Az a furcsa alak, kin szép képek vannak. Fa, virágok, s egy embernek a rajza, Ő a gyógyító, ki a föld, a természet őre, a test ismerője.

- Az ki? Akin azok a furcsa ábrák vannak? Kör, háromszög, meg a nyújtott kör?

- Róla úgy beszélünk, hogy ez meg azoló, erről-arról mesélő, mindenről- semmiről beszélő, maszatoló. Általában az utolsó a beszédben. – mosolygott Turda.

- Hihi. Ez jó. Tehát mesél?

- Igen. Mesél, de nem nagyon lehet megérteni, hogy miről, csak akkor, ha nagyon figyelsz. Ha nem figyeltél, nem érted a szavait és azt is elfelejtetd, miről előtte a többi beszélt. Fura egy alak.

- És azt hogy nevezitek, akin az a sok kör, meg vonal van?

- Ő a számokat igéző. A ruháján és a testén a nulla és az egyes van. Róluk kezd beszélni, mikor

mesél, s utána mindegyik számot hívja. Nézd. Ott, akin az írás van, amit te is tanultál Eszkomtól, az a múltat ismerő. Az – mutat a mellette lévőre, akire az a sok ember arc van rajzolva - a személyeket ismerő. Rólam, rólad, rólunk beszélő, aki lát minket akkor is, ha nem vagyunk ott, ahol éppen vagyunk. Az a táltos pedig, akinek a feje tetején egy nagy kör van és két vonal, úgy hívjuk, hogy Ő-ző.

- Micsoda? – kacagott halkán Oguz. – Ő-ző?

- Igen. Ez tűnik a legkönnyebbnek, de talán ez a legnehezebb. Őrőla beszél, segítséget kér Őtőle, kit nem szívesen mondunk ki, s nem is szívesen hívjuk, mert Ő az idő. Az a táltos tud Őz-ni, meg Őz-ni is.

Oguz most hangosabban kezdett kacagni. Tetszett neki ez a sok ember, akik olyan érdekesek voltak és egyáltalán nem tűntek félelmetesnek. Pedig otthon még apja Urkon tiltotta a táltosoktól. Azt mondta róluk, hogy veszélyesek, mert éjszaka is jönnek, mikor nem tud védekezni. Hát nem tűntek veszélyesnek.

- És az kicsoda, akinek az a fejdísz van? Hasonlít Eszkaméhoz, amit adtál neki, mikor elment a halál csarnokába.

- Az a táltos, aki Őt, s vele együtt mindet ismerő. Az időnek igézője. Az mindnek vezére. Ők együtt a hetek.

- S Eszkam kicsoda köztük?

- Ő az első a huszonegyből, ki mindnek vezetője, s egy a hétből.

- Addig mit csináltak, míg Eszkam nem volt itt?

- Ők akkor is erősek együtt. Akkor húszaknak nevezik őket. A vezetőjük pedig én voltam addig, míg Eszkam vissza nem jött. Én voltam a huszonegyedik, s a hetek egyike.

- Akkor most neked nem jó, hogy Eszkam visszajött?

- Nekem nagyon jó hogy itt van. – Turda meglepődött azon, amit a kis Oguz mondott. Szíve összeszorult.

## 80. fejezet

A nagy pap a földön heverve még mindig zokogott, mikor megszólalt Gorda. Eszkam abbahagyta a sírást, majd feltápáskodott. A szemeit meresztgette, de a korom sötétben semmit nem látott. Nagyon gyengének érezte magát. Teste minden izma zsibbadt. Bizonytalan volt, hogy elméje milyen játékot űz vele.

- Gorda? Itt vagy Apám? Te vagy? Hát élsz?

- Itt vagyok fiam. Rád vártam eddig. Tizenöt hosszú tél óta vártam itt ebben a sötét kamrában bezárva, hogy gyere, s átadd nekem a tested, ahogyan azt kell.

Eszkam egyre bágyadtabb volt. Mindinkább úgy érezte, hogy ereje elhagyja testét, s lassan elnyúlt a hideg padlózatán. Hanyat terült el, a sötétben nem láthatta, hogy egy szellemalak kezd lassan, alig észrevehetően megjelenni a fejétől olyan két lépésnyire.

A táltos lehunyta a szemeit, majd érezte, ahogy tudati energiájának legnagyobb része elhagyja testét. Ő is kezdett szellemalakká válni Gordával szemben. A terem ekkor kivilágosodott. Nagyon lassan. a két személy egymással szemben állt, olyan három lépésnyire egymástól. Eszkam tudata most kiélesedett. Mindent kezdett megérteni.

- Hát ezért kellettem Én neked. – hangja szemrehányó volt.

- Eddig is tudtad fiam, hogy ezért. Erre készültél életed minden napján. Tisztán éltél, hogy az ereje teljében lévő földi léteddel is engem szolgálj és rendelkezhessem veled, ha eljön az ideje. Nem most kellett volna lejönnöd, hanem tizenöt téllel ezelőtt.

- Akkor Attilához küldtél. Vagy nem?
- Nem teljesen. Eszkam. Én kellett volna Attilához menjek abban a testben, melyben te voltál. Ez lett volna a helyes.

Eszkam gondterhelten lépkedett szellemalakjában, majd hirtelen emlékezni kezdett.

- Akkor sem adtam a testem Gorda és most sem adom. Keress mást!! – Eszkam ezt most teljes határozottsággal mondta. - Még dolgom van. Nagy feladat áll előttem, melyet én akarok elvégezni. Még nincs itt az ideje, hogy távozzam az élők sorából!

- Ezt nem te döntöd el Eszkam!! Ez elrendeltetett!! Ez a sorsod, hogy átadd nekem magad!! – A szellemalak tajtékozott. – Nem zárhatod a tudatodat egy halotti kamrába. Akkor te sem mész innen sehová!!

Gorda kicsinyessége meglepte a főpapot. Tudta, hogy saját tudati energiájának egy része még mindig a testében van, így Gorda nem foglalhatja el a helyét. Mindketten a testében vannak, de vére és születése jogán a teste az övé. Most kell ennek véget vetni. Ez a törvény. Aki szabadul, az megy fel és lesz a táltosok vezetője. Tizenöt téllal ezelőtt zárta ezt az emléket a tudatának legmélyére, vette körül falakkal és most minden éjszakerre tört a felszínre.

Akkor, a szertartás előtt nagyon sokat beszélgettek a legöregebb táltosokkal erről. Mi fog történni, ha Gorda elhagyja ötszáz éves testét, mivel annak minden energiáját felélte. Mozgatni is alig bírta akkor. Ki lesz az, aki feláldozza magát és megküzd ennek a több mint ezerötyszáz éves táltos főpapnak a tudati energiájával? Gorda hataloméhsége rémítette meg a főpapokat.

Mindenki nagyon félt, majd Eszkam volt az, aki magára vállalta ezt a terhet. Fiatal volt és erős. A jutalom pedig nagy. Most, hogy már teljesen tudatában volt annak, Gorda nem vér szerinti apja, csak szellemi atyja, s így nemcsak neki, hanem több száz táltos

főpapnak is, így már nem érzett semmilyen lelkiismeret furdalást. Azonnal cselekedett, s visszatért testébe.

## 81. fejezet

Krall nyugodtan lépkedett fel, s alá a hatalmas barlangteremben, mely nagyon mélyen volt a vár alatt. A rengeteg fáklya, melyeket különböző magasságokban helyeztetett el a falon, s a terem különböző részein, beragyogta a helyet.

Félelmetes rajzokkal teli falak jelezték, hogy egykor sötét titkokat rejtettek el itt azok az emberek, kik megalkották azokat.

Krall már tizenöt holddal ezelőtt jött le ide először Bledával, s nézte meg a falakon található ábrákat.

Tudta, hogy itt kell lennie a megoldásnak, egy térképnek, vagy valami jelnek, mely megmutatja az utat a könyvhöz.

Gorda mikor először tett neki említést arról, hogy a hunokra bízta a könyvet, Attila és Bleda apjára, akkor még nem is sejtette, hogy egyszer Ő is a közelébe kerülhet. Úgy képzelte, hogy valami nagy, keményfedelű, jó vastkos, papiruszból, vagy szövethől álló lapokkal készített könyv lehet. Képzletben már sokszor forgatta kezében. Lapozgatta. Most is ezzel a gondolattal játszott, mikor hirtelen nagyon furcsa dolog történt.

Halk dobszó kezdte áthatni a termet. A hang a jobb keze felől érkezett. Ütemesen. Mintha csak szívdobogás volna. Ha jól hallotta.

A háttérben Bleda jelent meg a lefelé vezető lépcsősoron. Már megtanulta a király, melyek azok a szakaszok, ahol vissza kell tartania lélegzetét, ha nem akar meghalni. Eddig a teremig biztonsággal lehetett közlekedni. Az innen vezető járatok viszont időszakosan felteltek valami furcsa szagú gázzal. Ha a szolgák belélegezték, sokáig már nem bírták, s aki nem ért ki, megfulladt. Bizonyos járatokban egyáltalán nem

volt levegő. Fáklyát sem lehetett égetni. Vakon kellett közlekedni.

Bleda leért, észrevette Krallt, s odasietett hozzá.

- Te is hallod királyom?

- Mit Krall? Mit kellene hallanom?

- A dobot.

- Mintha nagyon távolról szólna valami. Hallom

Krall. Mi ez? Mit jelent ez?

- Nem tudom.

S akkor, valami mélyről jövő morajlás, morgás kezdett megszólalni. A hegy feléledt. Lassú rázkódás kezdte mozgatni a lábukat. Az aljzaton lévő kör és háromszög ábrák életre keltek, s elfordultak. A szolgák fejvesztve menekültek kifelé.

## 82. fejezet

A rítus csarnokában a húszak elfoglalták helyüket. A hatszögben kialakított fa építmény kétszintes. Legszélesebb a talajon, majd gúla alakban erősen meredeken tart össze, míg az építmény teteje majdnem összeérni látszik. A két emeleti szintek közül az alsón csak hat táltos foglal helyet, a középső rész üresen marad.

A dobok halkan veszik fel a halál csarnoka felől szűrődő dobszó ritmusát. Lassan mindenki elfoglalja a helyét, ahogy Turda is, aki a fa építmény előtt egy külön számára kialakított részen foglal helyet.

A karzatról figyelő ifjabb táltosok és növendékek egyszerre elhallgatnak. A következő pillanatokban a húszak mormogásba kezdenek, s a terem összes része áhítatba kerül.

A főpapok tudják csak ettől kezdve, hogy hol vannak, s mit tesznek, mindenki más felejt. De van még valaki, akivel senki sem számolt még ekkor.

### 83. fejezet

Eszkam felállt a földről, majd ösztönösen nyúlt a köpönyege alsó részéhez, s közben határozottan haladt a bejárat felé. Minden gondolati erejére szüksége volt, hogy a zsibbadt testét megfelelő sebességgel és irányba tudja mozgatni, így nem foglalkozott Gordával, kinek szellemteste még mindig ott lebegett mellette, s meglepődve nézett Eszkamra.

A táltos a köpenye alját díszítő két követ egymáshoz ütötte a fal előtt, ahol hirtelen fény gyúlt. A fáklya lángra kapott és az eddig halvány fényben úszó termet bevilágította. Ezüstösen csillogó feliratok mindenütt a falakon.

A bejárat mellett a kar, melyet Eszkam keresett. Két lépés. Ennyire volt tőle, mikor a szellemtest elkezdte tolni a kart, majd az ajtó bezáródott.

- Ennyi volt Eszkam. – szólt Gorda kimérten. - Most szépen lassan elalszol, s én kinyitatom a termet fentről Turdával. Vége. Jobb, ha nem ellenkezel. Ha nem adod át a tested, a gyermekeidnek is elveszem az életét. Ibla gyönyörű nő, Fiumé úgyszintén. Ne feledd, hogy régóta veled vagyok már. Minden titkodat ismerem. Kijutok innen nélküled is. Ha nem te, akkor valamelyik sarjad lesz az enyém. Ez a törvény. Te is ezt tennéd.

- Ez nem fog megtörténni Gorda! – Eszkam tudta, hogy nincs sok ideje. Odament a fáklyához, majd levette a falról. A terem közepére ment. Ott a fáklya behelyezte az aljaton lévő erre kialakított résbe.

- Így gyorsabban vége lesz Eszkam. Hamarabb elfogy a levegő! – Gorda szellemalakja mosolygott. – Látom megértetted. Add át magad nekem.

- A harc csak most kezdődik Gorda. Emlékszel? Emlékszel, mit mondtál nekem még akkor, régen?

- Mire gondolsz pontosan Eszkam?

- Ezt mondtad: ... ha arany markolatú kard jő az égből, melynek fénye kék, akkor Isten kardjának szellemét látod...

- Ne folytasd!! – a szellemalak most jobban háborgott, s őrjöngött, mind eddig bármikor. – Ezt nem teheted!! Erre nem lehetsz képes te sem!! Nem használhatod fel a kardot!! Nincs itt a kard!! Nem hoztad el!!

Eszkam válasza sem méltatta Gordát. Levette díszes palástját, majd a földre terítette. Azon az ábrát halkan olvasni kezdte. Közben elsétált a másik falig, onnan leakasztotta a dobót, s lassan, ütemesen kezdett dobolni, miközben visszatért a terem közepére, s palástja elé ült. Az írott szöveg olvasására áhítatba esett, majd a dobszóhoz igazította szívverését. Egyre lassította, majd légzését is. - Tíz dobütés, belégzés. Tíz dobütés, kilégzés. – mormogta maga elé.

- A gyógyító!! – Gorda szellemalakja már nem dühöngött. Rájött, hogy nagyon komoly csatába fognak kezdeni. Így napokig is kibírhatja ez a pap. Kívülről nem látta Eszkam testét. A főtáltos gondosan ügyelt erre, hogy kerülje a csillogó felületeket az elmúlt tizenöt tél alatt. Hát ezért. Még a vízhez is csukott szemmel közelített. Minden cselekedetét kódolta magában, így ösztönössé váltak ezek számára. Tizenöt télen keresztül megtévesztette ez az ember. Alábecsülte Eszkamot. A hatalomvágy elterelte Gorda figyelmét.

- Nem gyengültél el. Sőt. Lejöttél ide élelem nélkül, de ahogy elnézem erre nincs szükséged. Inni sem fogsz egy jó ideig. Visszamenni nem tudsz a rítus ideje alatt, hacsak ... - Gorda elkomolyodott. Eddig ismeretlen érzés lett úrrá rajta. A halál jött el érte is? – Hacsak le nem jön érted valaki.

Gorda gyorsan elhelyezkedett Eszkammal szemben, tőle olyan két méterre, a palástja szélénél. Lábaik összefonta. Ujjjaival ábrát formált, majd kántálásba



kezdett. A tudati energiából álló, látható formában megjelent szellemtest áhítatba esett.

Megkezdődött a harc, melyről Gorda könnyelműen remélte, hogy elmarad. A táltosok fővezére, ki minden élő energia és holt táltos ura, most elveszítheti hatalmát.

- Nyíljon hát Gorda könyve – szólt Gorda, miközben kezeit széttárta, s a szellemtest lebegni kezdett a kőpadló felett, majd egyre fényesebben ragyogott.

Innen távol még húsz hegy belsejében gyúltak lángok, s kezdett morajlani a barlangok belseje, s remegett meg a föld az öt kontinensen.

#### 84. fejezet

A világ tetején a barlang belsejében szunnyadó szerzetes narancssárga ruháját meglebbentette egy fuvallat. Fehér szakállát, hosszú, ősz szemöldökét is végigsimította egy szellő. Régen nem érzett ilyesmit. Felült, majd lábait összefonta. Behunyta szemét, s a hegy belsejébe nézett.

A látvány, ami fogadta nem volt megszokott. A hatalmas acél fedlapot, melyet nézett, aranyból készített nap díszítette. Mérete két ember magas volt, s egy ember széles. Ha az acélfedlap megmozdult, s kinyílt, a hatalmas méret a duplájára nőtt. A fedlapot mozgató négy szerzetes, s az azon található aranyos róvásokat olvasó most áhítatba esett.

A róvásokat ismerő odalépett az aranyozott jelekhez, majd mormogni kezdett. A hatalmas napnak tizenkét arany sugara volt. Közepén ugyanilyen, csak tenyérnyi.

Az olvasni tudó most a kisebb napot forgatta sugaraival együtt. Négyszer balra, majd tizenegyszer jobbra. Az acélfedlapon az aranyozott ábrák felragyogtak.

A négy szerzetes a hatalmas fedlapot nyitotta. Gorda könyve kitárult. Acél oldalai láthatóvá váltak ott, ahol nyitották. A negyvennegyedik oldalon.

A szám elegendő volt a fehér szakállú szerzetes számára. Szemét felnyitotta, majd felállt. A barlang bejáratához ment. Eddig sütött a nap, de most fellegek gyűltek bal kéz felől. Sötét fellegek.

A barlang mélye felől mormogás hallatszott. A szerzetes tudta. Az ezerötszáz telet élt Gorda lelke elveszett. A sötétség, a halálfélelem átvette az irányítást felette. Háború lesz. Ha nem tesznek valamit, nagyon sok ember elpusztul kelettől nyugatig.

Ébresztenie kell a sárkányokat.

Ahogy a szerzetes kilépett a hegytetőről, narancssárga ruhája mintha szárnyakká változott volna.

## 85. fejezet

Bleda visszatartotta a lélegzetét, majd szorosan ott csúszott Krall mögött. Ez volt az egyetlen módja, hogy fulladás nélkül lejjebb jussanak. Egy rejtett csúszda, amit a talapzat alatt rejtettek el az építők. Ha nem fordul el a padló az ábrák mentén, soha nem találják meg ezt a lejáratot.

Olyan sokáig csúsztak, hogy Bleda kezdett aggódni. Bár fogott egy kötelet, de nem volt már róla meggyőződve, hogy emberi alakban vissza tud jutni. Azért nem szolgát küldtek le, mert féltek, hogy más kijáratot talál és elloppja a könyvet.

Leértek, majd nagy levegőt vettek.

- Gyűjts fényt Krall. Ne húzd az időt. Korom sötét van.

- Én látok. – a kitasztatott élvezte, hogy a király aggódik. Valóban látott. Neki elegendő volt a félhomály. Hamar megszokta a szeme a sötétséget, mivel több évet élt a barlangok mélyén mielőtt kitasztatottá vált volna.

- Ez gyönyörű. – Bleda szája tátva maradt, ahogy Krall összeütötte a köveket és a szikrától a fáklya lángra kapott.

Hatalmas csarnok bejáratánál álltak. Krall észrevette a falba vájt mélyedést és meggyújtotta az abban lévő foyadékot. A terem szemközti falánál egy hatalmas acéltömb volt látható. Olyan két ember magas lehetett és egy ember széles.

Úgy nézett ki, mint egy könyv. Közelebb mentek.

A környező bejáratokból elmaszkolt arcú táltos papok léptek a terembe. Még Krall sem látott ilyen ábrákat arcra festve. Öten voltak. Négy közülük a hatalmas, könyvre emlékeztető tárgy jobb oldalához ment, míg egyikük oda állt a hatalmas acéltömb elé. Kezét ráhelyezte egy kis aranyból készült nap formájú tárgyra, majd elforgatta balra, majd jobbra. A kattogás zaja betöltötte a termet.

Krall és Bleda már hosszabb ideje ámulva nézték a jelenetet. Krall a terem közepén állt meg. Ott a padlón egy ellipszis volt, abban egy kör. Bleda kissé távolabb, tőle balra medve alakot öltött, majd fel alá járkált nyugtalanul.

- Kik ezek Krall?
- Nem tudom pontosan Bleda. Úgy gondolom, a barlang őrzői lehetnek, de jobb lenne, ha ...
- Nem fogok vissza változni. Széttépem őket.
- Nem hiszem, hogy ez ilyen egyszerűen menne királyom. Ide is alig jutottunk le. Nem nagyon félnék tőled. Nem is figyelnek ránk. Áhítatban vannak. Nem foglalkoznak velünk. Szerintem ennek oka van. Lehet, hogy többen is vannak.
- Ez lenne a könyv?
- Úgy tűnik.

Krall lába alatt az arany kör, mely az ellipszisen belül volt, most lassan mozogni kezdett. A kitaszított arcvonásai eltorzultak. Bleda valami furcsa erőt érzett,

mely Krall tudatán keresztül őrá is hatott. Hátrább szökellt, majd a földre lapulva csak bámulta, mi történik. Krall teste lassan felemelkedett, majd fehér fény vette körül, mely az arany körből áradt felfelé. A karjai kifeszültek, teste lassan elfordult a levegőben.

## 86. fejezet

Gorda féktelen dühe kezdte átjárni tudati energiájából táplálkozó áttetsző alakját. Erőfeszítései, melyeket arra tett, hogy átvegye Eszka teste felett a hatalmat és kiteljesítse erejét, most kezdte meghozni gyümölcsét.

A könyv, melyet annyi évszázadon keresztül készített, s oly sok helyen rejtett el, hogy az abban rejlő évezredek tudását bármikor fel tudja használni, most is megmutatta határtalan erejét.

Gorda érezte az áramló energiákat. Hallotta az olvasni tudók gondolatait, s Ő is mormolni kezdte az általuk olvasott varázslatos igéket. Úgy gondolta, hogy ki sem kell nyitnia a könyvet, elég, ha annak fedő lapját olvassa. Tévedett.

Eszka olyat tett, mit élő főtáltos még soha. Használta a halál csarnokának erejét. Gorda meghallotta a hívó szavakat. Tudatát a halál gondolatától való félelem kezdte átjárni.

- Jöjj elő, s vidd, kit neked szánt az ég Istene. Jöjj elő, s vidd, ... - kántálta Eszka most már jól kivehetően.

A terem bejáratnál szemközt falán vakítóan fehér fény jelent meg egy tenyérnyi pontban. Ahogy Eszka folytatta a kántálást, a fény egyre nagyobb és nagyobb lett, majd ember nagyságúra nőtt. Mint valami alagút bejárata. Bevilágította az egész termet. Az energia most vonzani kezdte Gorda áttetsző alakját.

- Ezt a kaput te nem nyithattad volna meg egyedül Eszka. – Gorda most jobban félt, mint eddig

bármikor, de ereje nem volt elegendő, s a fény magába húzta. Rádöbbsent, hogy Eszka és a főpapok cselt vetettek. A rítus csarnokából megérezte a húszak erejét.

A lány fuvalat ekkor átjárta a termet, s Eszka teste mély, ütemes légzésbe kezdett. A kőajtó lassan feltárult. Eszka kinyitotta a szemét, s látta, hogy a fáklya nagyobb lánggal kezd égni. Az átjáró még mindig nyitva volt, fénye betöltötte a teret. A táltos felállt, majd a fáklyát magához vette, s a terem falához lépett. Ott újabb fáklyákat gyűjtött.

Az előkészített aljzaton most több helyre tette a fáklyákat. Azok, mint tűzrakások látszottak. Majd leült, s áhítatba esett. Pontosan ötször. Majd felállt, de úgy, hogy közben helyén is maradt, s megint leült. Így tovább, míg hatan nem lettek, majd ismét felállt, s a kör közepére ment. Ott áttetsző alakot vett. Az áttetsző alak megvárta, míg az öt Eszka alakja feláll, s egyesül vele. Az egyként egyesült áttetsző alak a nyitott fénykapuba lépett. A táltos teste üresen maradt a teremben. Tudata elhagyta, s Gorda után ment.

## 87. fejezet

A csarnok már négy napja megtelt áhítattal. A résztvevők felváltva vettek magukhoz élelmet. Aki elhagyta a termet, az is csak rövid időre tette, s kint nem beszéltek a bent történetekről.

Turda is pihenőt vett többször, majd ahogy előre megbeszélte Gordával, a halál csarnokába ment. Mivel élelem nem fogyott, ezért ott elfordította a zárszerkezetet. Most már biztos, hogy Eszka nem tér vissza. Két napja nem hallják a dobszót. Ha Gordának van elég ereje, akkor még fel tudja éleszteni a testet. Ha nem, akkor majd kap másikat. Így egyeztek meg tizenöt téllal ezelőtt ketten, s azóta is minden nap beszéltek erről Gordával. A főpap biztos akart lenni abban, hogy

megkapja a testet, de nem bízott Eszkamban. Milyen jól tette.

Turda ígéretet kapott a táltosok fővezérétől, hogy újabb száz telet megélhet, ha segítségére lesz. Ezzel Ő lehet a második legöregebb táltos. Turda így gondolkodott.

Majd később vissza jön, s megnézi, hogy fogyott e élelem. Hirtelen kék fény kezdte elárasztani a termet. Turda a kőépitmény mögé rejtőzött.

## 88. fejezet

Oguz nézte, ahogy Turda a halál csarnokába megy. Mivel nem tartozott a táltos rendhez, Ő nem esett áhítatba, ellenben azokkal, akik ott voltak körülötte. Sokszor ment ki, mert jobban érezte magát a kint játszó gyerekekkel, bár nem értette, miért nem beszélnek arról, ami a csarnokban történik. Sőt. Mikor szóba hozta, elfordultak tőle, mintha ott sem lenne.

Hát most felkeltette az érdeklődését Turda, mivel a szertartás elején még azt mondták ott egymásnak, hogy hét nappal és hét éjszaka nem szabad lemenni a halál csarnokába. Már akkor aggódni kezdett, mikor nem hallatszott a dobszó Eszkam felől, de senki nem tudott neki válaszolni arra, hogy mi történt. Nem is aggódott senki, így azt gondolta, minden rendben van.

Csak átsétált a termen és a halál csarnokához vezető bejáratához ment. Senki nem foglalkozott vele. Leért a csarnokba. Semmit sem látott, s ez zavarni kezdte annyira, hogy a szeme kéken kezdett izzani. Az áradó fénye betöltötte a teret.

Kényelmesen sétált a csarnokban. Élelmet, s egy kőépitményt látott a terem közepén. Turda nem volt sehol. Az épitményhez ment, majd látta, hogy tetejét elmozdították. Lesétált a lépcsőn. A sötét barlangban teste is felizzott, ruháját kék láng lengte körül, melynek fénye világított.

Valamiért nehezebben vette a levegőt, mint odafent. Nagyon bűdös volt, mintha rothadó dög lenne valahol. Aztán jobbra fordulva erősebb fényt látott. Abba az irányba ment. Ott talált egy lépcsőt, de az nem vezetett sehová. Olyan öt lépcsőfok volt csak, semmi több, de a legfelsőn könnyebb volt lélegezni. Balra fordult, ahol nagyon világított valami. Arra indult. Mikor belépett a helységbe, a nehéz légzése elmúlt. A dögsgzagot sem érezte már.

Eszkam a terem közepén ült. Szeme csukva. Körötte fáklyák. A háta mögötti falnál ember nagyságú fehér fény, mely vakító volt. Oguz teste már nem lángolt.

- Eszkam! Hallasz engem? Mi van veled? – a gyermek rángatni kezdte a táltos testét, de az nem reagált semmire. Mintha nem lenne magánál. Lélegzik, de nincs magánál.

Oguz a fényhez ment. A kezét arra nyújtotta, majd belépett.

## 89. fejezet

Gorda tudata felfogta amit lát, de félelme hatalmas volt. Az előtte magasodó emberszerű teremtmény nem tűnt veszélyesnek.

- Ki vagy te? – kérdezte Gorda.
- Jól tudod, hogy ki vagyok. – jött a válasz.
- Én miért vagyok itt?
- Mert a tested már régóta elporladt. Semmi sem maradt belőle.
- De én élek. A tudatom él, csak testem nincs.
- Ez így igaz. Már ezerötszáz telet éltél meg. Nem úgy, mint mások, kiknek negyven is alig jut. Sokan vannak.
- Nekem ez volt a sorsom. A táltosok főpapja és vezére vagyok.

- Az egyik. De nem mindegyik. Nem adsz lehetőséget a táltosok közül másoknak. Nem úgy, mint más istenek papjai. Ők ezer télnél kevesebbel is beérik.

- Mert nem voltak méltók.

- Szerinted. De most te is itt vagy. Hát vége. Gyere velem. Ítéljenek meg volt társaid.

- Nem akarok. Nem lehet vége. Én uralkodni akarok a földön.

- Uralkodni? – az alak halkán kacagni kezdett. – Pontosan ezért szövetkeztek ellened tizenöt télrel ezelőtt a fő táltosaid. – az alak most közelebb ment Gordához, méregetni kezdte tekintetével. - Tehát hajlandó lennél alkut kötni, hogy uralkodhass?

- Igen. – Gorda határozottan válaszolt.

- Még a halállal is?

- Igen.

- Akkor sietnünk kell!! Nincs sok időnk.

- Miért? Hogyhogy neked sietned kell?

A következő pillanatban Eszka megragadta Gorda vállát, majd hátra húzta. Most egy olyan világban voltak, ahol képzeletük minden hatalma rendelkezésükre állt. A fény és a sötét közötti szellemvilágban.

Az alak távolodni kezdett tőlük, majd elfordult, s el akart menni. Aztán egy pillanatra megállt, mintha gondolkodna, másfelé figyelne, majd visszaneézett.

- Ha uralkodni akarsz a földi világban Gorda, akkor most kell alkut kötnöd.

- Nem fogsz te a halállal semmilyen alkut kötni Gorda!! – Eszka saját gondolataival vértézve páncélzatot kezdett öltetni testére. Kezébe kard került, - Innen nem jutsz ki, ha rajtam múlik.

- Most kell válaszolnod. – Az alak távolodott, de kezével Gorda felé nyúlt. – Mielőtt ideér.

- Ki?

- A kard. Az égi istenek kardjának teste.



- Mi az alku? – Gorda döbbenten és értetlenül nézett. Ezt Ő sem igazán értette. Eszka is a kardot említette.

- Engem kell szolgálnod. Gorda. Csak engem.

- Ezt nem engedhetem!! – Eszka üvöltött. Próbált Gorda közelébe menni, de mintha láthatatlan pajzsa lett volna. – Ez nem történhet meg. Gorda! Térj észre! Ennyit nem érhet a hatalom!

- Megegyeztünk!! – Gorda határozottan válaszolt.

- Akkor nyissuk ki a könyvedet a negyvennegyedik oldalon. S tied a hatalom, amire vágytál.

- Azt nem lehet! Ahhoz te nem kellettél volna. – Gorda nyögött. – Akkor a hunok ... - de már nem tudta befejezni a mondatot.

- A hunok Ősével, a királyok királyával kell szembenéznie. – fejezte be a gondolatot Eszka.

A hatalmas gépezet beindult. A hegyek belseje megmozdult az öt kontinensen.

## 90. fejezet

Turda döbbenten bámult Oguz után, aki lement a lépcsőn. A vén táltos akármennyire szégyellte is tettét, nem akarta, hogy a gyerek megfulladjon, ezért lassan utána ment. Kíváncsi is volt, hogyan lánghat így a teste, s miért nem ég el a tűzben, melyet maga okoz. Követte a fényt, s csodálkozva látta, hogy a gyermek nem esik össze. Mintha tudott volna itt is lélegezni. Talán a láng az oka. Gondolta.

A kis Oguz miután belépett a terembe, bement a fénybe. Turda döbbenten állt, s bámulta a fényt a falnál, melyben Oguz eltűnt teljes testével. Soha nem halott ezelőtt ilyesmiről. A két világ között élő ember még nem lépett át soha. Csakis tudati szinten, a beavatottak tudták használni a kapukat. Nem csak táltosok, más

papok is, de ilyenről ők sem tettek említést a nagytanácsok alkalmával.

Aztán Eszkamot kezdte nézni, aki mintha nem lenne magánál. Turda odalépett az ülő testhez és felhúzta a szemhéját.

Azonnal tudta, hogy a táltos teste üres. Tudata teljesen elhagyta. A fényre nézett, majd vissza a táltosra. Leült vele szemben. A palást másik széléhez. Összeszedte minden szellemi erejét és mormolni kezdett. Gordát hívta.

## 91. fejezet

A hely furcsa volt. Minden olyan elmosódottnak tűnt, aztán lassan tisztult a kép. Oguz megrettent kicsit, de kezdeti félelme eloszlott. Eszkam állt előtte és két másik alak, kiket eddig még nem látott. Az egyik távolabb. A másik Eszkammal szemben.

A fiú kicsit félrebillentette a fejét, úgy nézett a távolodó alakra. Vágyat érzett, hogy utána menjen.

Teste kéken kezdett lángolni. Eszkam tudata érezte, hogy nagy a baj. Itt olyasmi fog történni, melyre nincsenek felkészülve. Igaza lett.

Oguz hátából a testéhez képest hatalmasnak tűnő, lángoló, kék szárnyak nőttek ki. De nem lassan, hanem mintha kirobbantak volna. A hirtelen nyomás térdre nyomta őket, s Oguzt is, így jobb kezével meg kellett támaszkodnia. A jelenséget kísérő hang is irtózatossá volt. Ahogy a fiú lassan felállt, hatalmas szárnyaira nézett.

A távolodó alak is szárnyakat növesztett, aztán felrepült. Alakja sötétre váltott. Szárnyai feketék lettek, s mintha menekült volna.

Oguz egy szárnycsapással elemelkedett a földtől. A széllökés taszította a lent maradtakat.

- Oguz!! – Ordította Eszkam, kinek szavai elérték a gyerek agyát. – Azonnal gyere vissza!! Hagyd!!

- Mit csináltok itt? Hol vagyunk? – A gyerek leszállt a földre, majd szárnyai visszahúzódtak testébe. Gorda felé fordult. – Ő ki?

Gorda a földre rogyott. Halkan mormolni kezdett. Tőlük nem messze egy nagyon halvány alak körvonalazódott. Eszkam arrafelé nézett és azonnal felismerte Krallt. A teste arcával felfelé lebegett. Eszkam próbálta minél jobban megfigyelni a kitaszított lebegő testével együtt áttetszően feltűnő környezetét. Egy medveszerű teremtményt látott a földön lapulni. Krall teste egy kör fölött lebegett. Távolabb hatalmas acélszerű doboz. Körülötte táltosok. Talán három, vagy több.

Gorda tudata hirtelen Krall teste felé repült. Vakító fehér villanás következett. A kép eltűnt.

## 92. fejezet

Eszkam lassan nyitotta ki a szemét. Turda ült vele szemben. Ütemesen mormolta a hívószavakat, s Gorda nevét. Eszkam elmosolyodott, hiszen régóta ismerte titkukat. Ha Turda nincs, akkor az Ő tervük is kudarcra lett volna ítélve. Az öreg táltos nem is sejtette, hogy a főpapok felhasználták. Eszkam feltápászkodott a földről, miközben szemével kereste a fényt, mely a háta mögötti falon volt, de most nem látszott.

- Hol a gyerek?! – kérdezte Eszkam kissé ingerülten Turdát, aki alig ébredezett még az áhítatból.

- Bement a fénybe. Azt még láttam.

- Tudom. De hol a fény? Oguz nem jött ki onnan? Mikor tűnt el? – Eszkam kezdett komolyan aggódni. - Hogy érted azt, hogy belépett? Miről beszélsz te Turda? A teste is belépett? Nem csak a tudata?

- Mondom. Belépett. Kéken égett a teste és ... - Turda szája tátva maradt, a falra mutatott.

Oguz lángoló karja átnyúlt a falon, majd a teste is követte. A gyermek belépett a terembe. Eszkam magához ölelte. Nem értette, hogyan lehetséges ez. Oguz átlépett a kapun, mely a földi létet a szellemvilágtól elválasztotta, s egész testi valójában ott volt. De hogy jött vissza? Később megkeresi a választ, hogyan lehetséges ez.

- Mennyi idő még Turda?
- Három éjszaka. Ezzel együtt.
- Menjetek fel. Nem maradhattok itt. A rítust be kell fejezni. Most már biztos lehetsz benne Turda, hogy Gorda visszatért. Majd mindent elmondok.
- Mit csináltatok odabent Eszkam? Miért léptetek be oda?
- Ez volt az ára. Így maradhattam életben.
- Gorda mit tett? Kinyílt a könyv! Mit tegyünk most Eszkam?
- Eszem valamit és gondolkodom. Te, Oguz maradj nyugton. Nehogy szárnyat növessz fenn!! – hallatszott Eszkam hangján, hogy ezt komolyan gondolta.

Turda és Oguz távozott. Eszkam felment a csarnokba, majd evett, ivott. Gondolkodnia kellett. Gorda nagyon rosszul döntött. Még látják azt a fekete szárnyú alakot is. Ebben Eszkam biztos volt. De még valamiben. Gorda nem a halállal kötött egyezséget. Ez valami rosszabb. Ez a lény ismerte a könyvet. Tudta, mi van benne.

### 93. fejezet

Triosz már nagyon hosszú ideje figyelte azt a fekete szárnyakkal röpdöső sötét alakot a hegy körül. Rengeteg katonájával – kiket az általa leöltek, meg azok által gyilkolt földi emberek tudatának energiája alkotott -, most már több mint ezer légiónak parancsolt itt. Vágyott

arra, hogy újra lássa azt, aki ide küldte, a kéken lángoló gyermeket.

Minden alkalommal érezte, hogy kik azok, akiket ez a gyermek pusztított el. Mikor megérkeztek, kutatót utánuk, s ha meglelte őket, részletesen kikérdezte mind. Mindent tudni akart arról, hogyan néz ki a gyermek, miért ölte meg őket. Utoljára három harcos érkezett, akik beszámoltak a lángoló karddal gyilkoló fiúról.

A fekete lény a sötétség egyik hadura. Triosz már rengeteg dolgot megtanult erről a helyről. Jobban érezte magát ebben a világban, mint a földi léte során bármikor. Láta már apját, s megszokta a furcsa lényeket is, kik ellen harcoltak embereivel. Majdnem úgy épült fel az itteni lét is, mint a földi. Megvolt a hierarchia, s harcoltak itt is egymás ellen. Voltak földművesek, s királyok is, kikről eddig csak hallott. Úgy tudta, király csak akkor jelenik meg, ha egy hadúr serege olyan hatalmas lesz, hogy méltónak tartja az uralkodó saját szolgálatába állítani azt. Triosz is várt már egy királyra, de nem jött érte senki, így magát szolgálta.

Azt még nem értette, hová lesznek azok, kiket leölnek, de volt már, kiket egy idő elteltével viszont látott. Itt nem kellett a háború után az elhullott tetemekkel bajlódniuk. Nem maradt hátra semmi. A leöltek szertefoszlottak. A papok hatalma is jóval nagyobb volt, mint a földi létben.

De voltak ezek a fekete szárnyas alakok. Kik rájuk törtek alkalmanként, s elvittek rengetek katonát, földművest, papot. Kik azok közül visszatértek sereget alkottak, s vörösen izzó szemükről felismerhetővé váltak. Páncélzatuk is más lett. Száz egyszerű katonával is elbírtak akkor.

Triosz figyelt. Ennek a lénynek más volt a szándéka. Nem rabolni jött az emberei közül. Egy olyan hely fölött repült, honnan eddig a hunok papjait látta elő jönni. Ez nem volt megszokott ezen a vidéken.

A róvásokat ismerő hirtelen abbahagyta a mormogást. Bleda medve alakban hasalt a földön. Kezdte nagyon rossz érzés elfogni, miközben a kör közepén lebegő Krallra és a közeledő másik papra nézett. Az már nem mormogott, hanem elfordult a könyvtől és Krall felé indult.

Az ellipszis hozzá közelebb eső szélénél megállt, majd karjaival Krall felé nyúlt. A kitaszított teste függőleges irányba mozdult, majd a fénylő körben egy harmadik alak jelent meg.

A medve lassan emelkedett fel a földről. Közben szőrzete lehullt, s emberi alakot öltött. Bleda tehetetlenségében felüvöltött. Hangja vízhangzott a teremben. Lassan a levegőben az ellipszis ellenkező oldalára úszott, s talppal a földre ért. Mozogni nem tudott. Krall háttal volt neki. Teste kifeszült. Talpai már a kőpadlón voltak.

Gorda hirtelen érkezett Krall testén keresztül. Ahogy átvágódott rajta, úgy megállt még a fénylő körön belül. Tudata összeállt. Ahogy szellemteste látható alakot öltött, nézte a jelenlévőket. Meglátta a körön kívül a könyvét.

A termet figyelte, majd hátra tett kézzel lassan körbe járta Krall testét. Méregette, majd felé nyúlt.

- Krall. Te kitaszított disznó. Hát te vagy az, ki most a könyvem közelében van.

- Gorda? – Krall értetlenül bámult a főpapra, ahogy lassan visszanyerte tudatát. Érezte az energiát, mely tudatában szétáradt.

Bleda örült fájdalomat érzett, ahogy a fejében lüktetett egy ismeretlen energia. Figyelte a kör közepén zajló jelenetet, de mozdulni nem tudott. Ugyanabban a testhelyzetben volt, mint Krall. Hallott tisztán és érthetően mindent, mit a kitaszított és ez az eddig számára ismeretlen beszélt.

Érezte, hogy Ő itt tehetetlen.

- Én sem rád számítottam Krall. Elhiheted. Öreg vagy már. Ha most a te testedet foglalom el, jó esetben is csak ötven telem marad. Az sem tetszik, ahogyan kinézel. Nem vigyáztál magadra. - Gorda ahogy kezeivel a kitaszított felé mutatott úgy távolította el annak ruházatát. Majd Bledára nézett, s így tett vele is, s a fiatal táltossal.

- A hun király? A te fejedben? – a főtálos arkifejezése most megváltozott.

- Tehát a fekete szárnyat növesztő alak előre tudta. Látott benneteket. Ezért kötötte az alku. – Gorda most az ellipszis másik végéhez fordult. Odament a táltoshoz, ki egyedül volt, áhitatban.

- Bledába költözz főpap. Azzal jobban jársz. – Krall most jött rá, hogy mi történik itt. – Te lehetsz a hunok királya.

Gorda már ennél jóval előrébb járt. Áttetsző testtel az olvasni tudó testébe úszott. Lassan átvette a test felett a hatalmat. A nyújtott körön lassan menni kezdett. Először Krall felé. Érezte a kitaszítottnak az idegen, sámáni tudását. Jobb keze lassan alakot váltott. Gorda elmosolyodott, majd egészen lassan kezdte arca Krall vonásait felvenni. A kitaszított rémulten meredt a főpapra, akin most Bleda arcvonásai jelentek meg, ahogy a király felé indult.

Aztán lassan átalakult a fiatalkori Gorda arcvonásaira.

- Ezt nem is reméltem. Újabb ezerötyszáz tél. – Gorda döbbenten bámulta új testét. Újra kezdheti egész életét, s megmaradt minden tudása. Így gondolkodott, majd kimérten a könyv felé sétált.

Megállt, hol azelőtt az olvasni tudó is elhelyezkedett. Arcát, ki most már a fiatal Gorda volt a mennyezet felé emelte, majd kántálásba kezdett. Az acélon lévő vésetek, melyek arannyal voltak kiöntve felragyogtak.

Az aransárga szín betöltötte a teret. Az oldal írásjelei feketében pompázva megjelentek Gorda meztelen hátán.

Bleda üvöltött a fájdalomtól, de mozdulni nem tudott. Érezte, ahogy tudatába egy harmadik, eddig idegen hatalom költözik, mely jóval nagyobb Krallnál. A kitaszított arcán a rémület és a félelem sikollyá alakult. Hang nem hagyta el a torkát. Mozdulni ő sem tudott. Tudata lebényt, de felfogta, hogy Gorda megérkezett az Ő testébe is.

## 95. fejezet

Trioszt a szeme előtt lezajló jelenet megdöbbsentette. Saját maga is láthatta, hogy valóban létezik a gyermek, ki őt ide küldte. Távol volt tőlük, de ahogy feltűnt a kéken lángoló fiú, azonnal arra felé indult.

Már hallotta, mit beszélnek. Triosz hirtelen megtorpant. A fiú szárnyakat vett a hátára. A hang, mely azt kísérte, robbanásszerű volt, s a katonát a földre lökte.

Majd felszállt a földről, s az egyik utána kiáltott. – Oguz!! – Triosz ezt a nevet hallotta, majd szemével látta, hogy a gyermek hallgat rá, s arra is, ki azt a nevet kiáltotta.

- Tehát így hívnak!! Nyíl!! Ez a neved!! – Triosz hangosan motyogott, majd elrejtőzött. Jobbnak látta így.

Az események már gyorsan lezajlottak. Minden résztvevő eltűnt, a fekete szárnyú alak elrepült. Aztán egy új személy jelent meg. Egy táltos pap, ki fiatal volt. Értetlenül állt a helyen. Triosz odament hozzá. Megszólította.

- Te ki vagy?

- Nem tudom. – Jött a bizonytalan válasz. – Nem emlékszem semmire.

- Ez furcsa. – Triosz meglepetten figyelte a fiatal táltost. – Ha ez így van, akkor velem kell jönnöd a papokhoz!! Gyorsan!!



A két alak együtt indult útnak. Fejük felett áramlani kezdett egy sötét felleg a kapu felett. Triosznak nagyon rossz érzése volt. Kedvére való volt ez a hely. Nem akart elmenni.

## 96. fejezet

A halott királyok hegyén egy vékony, magas alak állt. Fején fényes arany korona, melyet süveg díszített. Hosszú, összefont fekete szakálla melle közepéig ért. Haja sötétbarna. Fonott. Ruhája mélyzöld. Arany fonállal díszes. A szikár hun király aggódva nézett a kapu felé, honnan táltosai eddig rendre, időben megérkeztek.

Hosszú ideje már annak, hogy ebbe a világba költözött, s testét ott hagyta ő is a beavatása után, hol papjai. Gyönyörű hitvese mellette állt, s aggódó pillantásokkal figyelte urát, kinek hatalma akkora volt, hogy sem világi, sem pedig holt ember tudata azt el sem tudta képzelni.

- Mi a baj? Miért látok aggodalmat a tekintetében?

- A földi lét, melyért testünket áldoztuk, most veszélybe került kedvesem. Az átjáró körül a sötétség katonái gyülekeznek. – a király a felhőkre mutatott.

- Régen volt már, mikor Gorda erről mesélt nekem. Elmondta, mikor apja évezredekkel ezelőtt elbukott, s az ég istene helyett a sötétség szolgálatába állt, olyan öldöklő háború indult a földön, mely emberek millióit pusztította el. Akkor lett oly hatalmas a sötétség serege, mellyel máig harcolunk.

- Ez azt jelenti, hogy a népek háborúja közeleg? – az asszony félszegen kérdezte urát.

- Nem tudom pontosan. Fel kell keresnünk a papok tanácsát. Ha Gorda elbukott, az öldöklés kezdetét veszi. A könyve évezredek tudását rejtí magában, de annál többet is. Nem csak táltos papok, hanem más tudásnak ismerői is írták. Hatalmát a sötétséggel erre a

világra is kiterjesztheti. Akkor pedig nincs erő, mi útját állhatná.

A király hátat fordított a látványnak, majd a barlang bejárata felé indult. Gyönyörű asszonya követte. Ahogy mindig is tette.

## 97. fejezet

A harmadik éjszakát követően Eszkam megjelent a halál csarnokának bejáratában. A tömeg áhitata lassan múlni kezdett.

A tekintetek felé fordultak, majd síri csönd lett a rítus csarnokában. A húszak némán ringatóztak tovább. A főáltos a fa emelvényhez ment, majd az első szintre húzta magát a kötélén.

Összefont lábbal leült a gyógyítónak háttal. Teste szinte azonnal lebegni kezdett. Turda felállt, majd elkiáltotta magát:

- Éljen Eszkam! Éljen az ég Istenének kegyeltje! Áldás a táltosok új fővezérére, ki minden élő táltos ura, s holt táltos ismerője.

A tömeg egyszerre hördült fel:

- Áldás!

A teremben még ötször hangzott el a kiáltás, s visszhangzott. Aztán a főpap teste visszaereszkedett a fa emelvényre. Ott elnyugodott, majd a huszonegyek lassan elhagyták a csarnokot.

A barlang mélyében a hatalmas acéltömb körül a négy pap megmozdult, majd az emelőszerkezettel a helyére tették a fedlapot. Azon a nap sugarai sötétedni kezdtek. Gorda leengedte karjait, majd közelebb lépett a könyvhöz. Kezét a tenyérnyi méretű nyitó szerkezetre helyezte. Az arany szín ezüstösen kezdett csillogni, s a fogyó hold alakját vette fel.

A táltosok fővezérének szeme feketébe váltott. Meztelen hátán a fekete írásképek mintha éltek volna.

Hatalmassá vált izomzata látványosan mozgott a tűz fényében, mikor magára terítette a földön heverő köpönyeget. Mozgása könnyed volt. A hatalmas csarnokban hat szempár figyelte távozását.

#### **4. rész**

#### **A Föld szülötte**

#### **98. fejezet**

Oguz a hátán feküdt a halvány fénnel megvilágított hálóterem aljzatára vastagon terített puha állatbőrökön. Gondolatai messze jártak. Nyolc tél telt el azóta, hogy apját utoljára látta. Már több éjszaka gyötörte a visszatérő emlékkép, melyet nem tudott most sem felejteni.

Dalia feje a mellkasán pihent. A lány lassan, mélyen lélegzett. Ahogy rápillantott bájos arcára, gyönyörű, formás testére, mely most mezítelenül simul az övéhez, megnyugodott. Beszippantotta a lány hullámos sötétbarna hajának illatát, majd óvatosan felkelt, hogy ne ébressze kedvesét.

Első éjszakájuk volt együtt. Dalia őt választotta. Ez itt a szokás, vagy jog. Ahogy tetszik.

Oguz teste már felnőtt férfiére hasonlított. Szikár, de természetes izmain játszott a fáklya fénye. A lány figyelmét nem kerülte el egyetlen mozdulata sem. Régóta figyelte Oguz szívverését, mely összevissza kalapált. Légzése is szokatlan volt. Miután óvatosan felkelt mellőle, akkor nyitotta csak ki gyönyörű barna szemeit. Még az éjszaka emlékei égték tudatában.

- Máris elmész?
- Lemegyek a fürdőbe.
- Oda én nem mehetek veled. Maradj még.

- Aludj kicsit Dalia. Odakint még sötét van. Nemsokára visszajövök. – Oguz kilépett a függönyözött barlangbejáraton.

A fürdő kellemes, tágas terme teljesen sötét volt. Vize meleg. Bizonyos helyeken szinte forró. Lassan ereszkedett a vízbe. Jó érzés töltötte el. Egy ideig hallgatózott. Senki nem volt rajta kívül a teremben. Legalábbis ezt hitte.

Hátára ereszkedett, a vízben elterültek hatalmas kéken lángoló szárnyai. Karjait széttárta, s kéken lángoló kardjait is kissé kiengedte. A terem is megtelt annak fényével. Élvezte, ahogy lebeg.

A víz tőle távolabb halkan morajlani kezdett. Lassan egy alak vált kivehetővé. Oguz nem vette észre. A szemét nem nyitotta ki.

## 99. fejezet

Gorda fel-alá járkált a hatalmas teremben, mely a vár alatti barlangrendszer első csarnoka volt. Gondolatai máshol jártak. Egy másik világban, ahol a fekete szárnyat növesztő alakkal először találkozott, s vele alkut kötött.

Hataloméhisége az idő múlásával egyre nőtt. A hun királytól kapott aranyakból - melyet Attila győztes csatái után küldött Bledának -, a csarnokot már korábban átépítette. Különböző tárgyakat hozatott messzi földről. Hatalmas oszlopokat helyeztetett a terem két oldalára, melyek a mennyezetig értek. Már nem egy barlanghoz hasonlított a terem. A világi gazdagság pompás jelképévé emelkedett. Az aljzaton elhelyezkedő mintázatok sötét rítusokhoz készültek. Az oszlopsorok bejáratától távolabb eső végénél hatalmas, háromszintes köoltár tornyosult. Tetején háromszög alakzat. Úgy tűnt, egy nagy átjáró.

Gorda az oltár felé nézett, mely egy pontban fényesen kezdett ragyogni. Kis idő elteltével ember nagyságúra nőtt a fény, majd egy alak lépett át azon.

A főtálos felé indult. Az alak megállt az átjárótól egy lépésre.

- Nem kell közelebb jönnöd Gorda.
- Mit kívánsz tőlem?
- Eszkam és Oguz vissza fognak térni Attilához.
- Ez jó hír. - Gorda elmosolyodott. Ha ez így történik, gondolta, akkor végre el tudja pusztítani őket. – Már öt tél óta keresem a fiút és Eszkamot.
- Pedig nem mentek sehova. Ott vannak, ahol eddig. – az alak szemrehányóan mondta a szavakat.
- Nem teljesen. Elhagyták a halál csarnokának hegyét. Ott már Krall seregei szinte minden élő elpusztítottak. A kémeim sem találják őket.
- A hegyek belsejében húzódó rengeteg barlang menedéket adott nekik. Eddig. – az alak sokat sejtetően mondta-e szavakat.
- Mit tudsz? – Gorda kezdett türelmetlenné válni.
- A fiú nyáron jött erre a világra. Háborúban. A tizenhetedik nyarat éli. A föld istene eljön érte. Pusztító gyermekével elveszi az emberektől, amit adott nekik. Segítsd Oguzt a pusztításban. – az alak eltűnt a fényben.

Gordát elfogta a rémület és az undor. Eddig hatalmat akart. Oguz, de főképp Eszkam pusztulását. Most sokkal inkább visszavágyott oda, honnan ez az alak jött. Bárcsak ne kötött volna alkut. Szeme még mindig fekete. Hátat fordított az oltárnak. A terem közepére ment. Ott lábával meghatározott sorrendben lenyomta a köveket az aljzaton. A feltároló nyílásba lépett. Gondolattal már kiadta az utasítást táltosainak, kik dolguk szerint a könyvet nyitották. Ha az alak igazat szólt, nem lesz itt már semmi, min uralkodhatna.

Eszkam gondterhelt arckifejezése Turdát és a többi főtáltost is nyugtalanította. A tanácsot sietve hívatta össze, figyelve arra, hogy Oguz most elfoglalt. A lány gyönyörű, és ahogy a fiút ismerik ez kedvére való. Nem fog itt téblábolni.

- El kellett volna mennetek innen Eszkam. Már két télrel ezelőtt, ahogy akkor mondtam. – Turda elégedetlen hangja a tanács többi tagját is felbátorította.

- Felszította a bűnös érzéseket. A fiatal férfiak irigyek képességére. Kérkedik is vele. Vágynak arra, hogy olyanok legyenek, mint Ő. Folyamatosan be kell zárunk emlékeiket. Vita van a fiatal táltos papnők között is. A falubeliek is látták repülni. A világi vezetők elméje meg fog bomlani, ha ezt így folytatja. A bűnös gondolatok miatt, melyeknek az emberek hangot is adnak, egyre többen buknak el a beavatások előtt.

- Egy estéjére öt megfelelő jelentkező is akad Eszkam. – Ibla elégedetlenül morgott a főtáltossal. – Mióta elmúlt tizenöt nincs szabad éjszakája. A lányokat el kell rejtenünk előle. Neki sem tesz jót. Ez nem mehet így tovább Eszkam. El kell őt vinned innen. Ha te nem tudsz rá hatni, keress neki más szellemi vezetőt. Meg kell értenie, hogy különleges képességeit nem használhatja átlagos tudású emberek közelében. Még a harmincnál többet élt nők között is feléled a vágy iránta. – Ibla elpirult.

- Na ne mond. – Eszkam érdekes mosolyt küldött Ibla felé. – A gond ennél nagyobb. Már nem az a kérdés, elviszem-e őt innen.

- Miért? Mi történt? – Turda értetlenkedett.

- Négy éjszaka és beteljesedik a tizenhetedik nyara. – a teremben hirtelen néma csend lett. A főtáltosok a fejüket vakargatták. Kümmögés, szipogás kezdett hallani. Turda szólt először.

- Négy éj. Be sem tudjuk avatni. A legközelebbi telehold három éjszakányira van. Ezalatt lehetetlen felkészíteni egy kívülállót.

- Miért jönne pont Őerte? – Ibla komoly kérdést tett fel. – Honnan tudna róla? Milliányi ember él a földön. Nem említve a többi élőlényt. Több mint csillag az égen. Legalábbis ezt beszélük. Nem világi uralkodó sarja, s nem is táltos vérű, vagy más szellemi vezető. Egyszerű, világi ember gyermeke. Miért éppen Ő kellene neki?

- Ez nem egészen így van. – az eddig háttérben ülő női alak felállt. Közelebb sétált a tűz fényéhez, ahol láthatták arcát a többiek is. – Oguz anyja Ilda. Apja Urkon.

- Ezt itt mind tudjuk. – Ibla ingerültségét nem tudta leplezni. Ki nem állhatta a vén táltosnőt, ki vagy kilencven is lehet. A szaga is olyan.

- De azt nem, hogy Ilda kié volt. – Eszkam most elhalkult kicsit. Emlékezett még a gyönyörű nőre, ki a kezei között hallt. Hangja elérzékenyült. – Én is múlt nap tudtam meg. Véletlen. Nem is lett volna szabad ...

- Mond már!! – Ibla imádta ezeket a titkokat. Neki is volt. Sok.

- Seruzád vitte Attila és Bleda anyjának szolgálói közé. Onnan lett ágyassá. Véletlen került rá a választás, mielőtt Attila hadba vonult. – a teremben néma csend lett. Ibla szemei is kikerekedtek.

Ha Oguz abból a vérből való, akkor nemcsak a rendhez tartozik.

- Biztos ez Eszkam? – Turda kérdése kétkedő volt. - Seruzád felmenője ...

- Ez nem bizonyos!! Erre nincs írás. Tudója sem él már, ki történetét ismerné. Ez csak szóbeszéd. Arra való, hogy királyokat, meg főpapokat ijesszenek. Ha rosszat tesznek, akkor majd eljön értük valaki. Így van kitalálva. – Ibla megint hangosabb volt a kelleténél. A többi főpap rendre intően nézett rá.

- Ne nézzetek így rám. Ez egy kitalált történet. A Föld rideg volt, fagyott és sivár, mikor a Nap vágyat érzett iránta, s egy forró sziklát lövet belé. – Ibla huncut pillantást vetett Eszkamra. - A Föld magába fogadta, ami belülről lángra gyújtotta. Ebből a szerelemből születtek az első emberpárok és minden, ami él a Földön. Bla .. bla ... majd a többi is. Aztán meg a Föld és a Nap figyelni kezdte a sokasodókat és annyira megkedvelt közülük egy emberpárt, hogy bla .. bla .. bla. Utálom ezt a mesét. Na persze. A Hold meg elrejtett előlük utódokat és így tovább. Lehet. Ne nézzetek így. Akkor jó. Lehet. Mondjuk, hogy Eva létezik. Na persze. Akkor nem is a papnők feladata ez az egész. Nem mi hozzuk világra a gyermekeket. Csak úgy kiköpi őket a Föld. Ugye? A fájdalom, amivel jár az nem is létezik? Már megint kezdik. – a férfiak értetlenül néztek egymásra. Nem tudták, hogy ki szólt rosszat megint, s Ibla kivel kezdett vitát. - Az örök vita. Mi, nők nem is vagyunk. Azért ülök most is egyedül itt ebben a tanácsban. Meg ez a vénség itt mögöttem. Nem létezőnk, csak földanya van. Akkor miért nem éppen föld apának hívjuk, vagy Apónak, vagy ...

- Ibla elég legyen. Mi tudjuk a legjobban, hogy milyen erők vannak jelen. Nem lenne szabad így beszélned. – a táltosok elismerően néztek a felszólalóra, bár fülük izzott. Ha egyszer ez a nő elkezd, elég nehéz megfékezni a nyelvét. Reggelig hallgathatták volna, ha nincs közöttük egy bátor. Talán az egyetlen, ki még nem hált gondolatban a nővel. Ibla gyönyörű szeme szikrát szórt, a férfiak rosszul kezdték érezni magukat. Derekek forni kezdett a nő elképesztő erejétől, mely a vágyakra hatott.

- Akkor én megyek is. Nincs mit mondanom. – a hatalmas szőke hajtömeg most nem volt fonva a nő hátán. Halványkék, éttetsző vászonból készült ruházata szabad utat engedett a férfi szemeknek.



Ahogy felállt a tűz mellől a vén táltosok lélegzete, s szava elakadt. A hajzuhatag elvonult. Eszkam is elfeledte egy pillanatra, miért van a gyűlés. A vének krákogása hozta vissza.

## 101. fejezet

Oguz energiája lassan átjárta az egész termet. Kéklő fénye kellemes érzést nyújtott. A nő figyelte a fiatal férfit. Érezte hatalmas erejét. Ott lüktetett mindenhol a teremben. Olthatatlan vágyat érzett, hogy megérintse. Akarta. Kellett neki. Egyre közelebb és közelebb haladt hozzá.

Oguz lassan kinyitotta a szemét. A hátán úszott a vízben. Döbbsen bámolt a látványra. Sokat látott már fiatal kora ellenére, de ezzel nem tudott mit kezdeni. Egy gyönyörű női alak lebegett előtte a vízen. Mintha a lágyékán ült volna, s onnan ketten egyek lennének.

Az arca nem volt ismerős, de gyönyörű. A szeme színe változott. Mintha minden egyes pislantásra egy másik még szebb és még szebb nő ülne rajta. Visszahúzta kék kardjait. Felemelte a kezét, hogy megérintse a nő változó arcát. A test vízzé lett a kezei között.

- Ki vagy te? – hangzott a meglepett kérdés. Oguz visszahúzta szárnyait is és felállt a meleg vízben. Teste izmai csillogtak.

A nő ismét láthatóvá vált. Most egymás körül jártak a vízben.

- Mit szeretnél? Ki legyek?
- Én Oguz vagyok. Nekem úgy tanították, hogy ha valaki bemutatkozik, illik válaszolni neki. Nem muszáj beszélgetnünk.
- Nehezen értenéd meg. Okosnak tartod magad, de nem tudsz eleget. – a nő most egy alakot vett fel, s azt nem változtatta. Meglepődött a férfi szavain. – Nekem úgy tűnik nem félsz tőlem.

- Miért félnék? – Oguz mosolygott. Nem ismert olyan erőt, mely megrettentette volna az elmúlt időben, mióta kardjai, s azok ereje megvolt. – Kellene?

- Nem. Csak nem így szoktak engem fogadni az emberek.

- Szóval másoknak sem mondd meg a neved?

- Nekem nincs nevem. Legalábbis olyan nincs, mint neked.

- Miért? Nem voltak szüleid? Nem adtak neked nevet? Akkor miért nem választottál magadnak?

A nő felkacagott,

- De. Vannak szüeim. Csak nincsenek itt. Jobb is. - tovább mosolygott.

- Miért jöttél?

- Miattad. Látni és érezni akartalak. Nemsokára eléred a tizenhét nyarat. Hát az enyém leszel.

- A tiéd? – Oguz mosolygott. – Tetszel nekem. Kedvellek. Te is lehetnél az enyém.

A nő most hátrébb lépet. Arca elkomorodott. Jobban megnézte a fiút. Ilyet még nem tapasztalt. Arcátlan, pimasz kis ember ez. Eltaposhatná. Elnyelhetné itt és most. Olyan fiatal, hogy az álla még csak pelyhes. Férfiassága viszont nagy. Arrogáns, mint egy Isten.

- Arcátlan viselkedésedet fiatalságodnak tudom be. Kíváncsivá tettél. Most nem pusztítalak el.

- Hogy mondtad? – Oguz belül forni kezdett. A fenyegető szavak elméjét felborzolták. Kezdte érezni a haragot, melytől óvták, s a főtáltosok megtanították felismerni. Fájdalmat is kezdett érezni, ahogy próbálta vissza tartani a kék lángot. Szemében fellobban a szikra. – Most nem pusztítasz el?

- Ezt mondtam. Még meggondolhatom magam. – a nő határozott volt. Hirtelen eltűnt a vízben, majd kacagva Oguz háta mögé került.

A férfi karján a kardok felizzottak. Önálló életre keltek. Oguz nem volt ura a helyzetnek. Teste védekezni kezdett. Kardjai csak azt tették, amire készültek. Veszélyt érzett. Mintha robbanás történt volna. Olyan sebességgel kezdett forogni, hogy a teremből az összes víz eltűnt. A kardok csak a vizet támadták. Másban nem tettek kárt. A légnyomással együtt a vízgőz távozott a barlangnyíláson át a szabadba. Kardjai azonnal elnyugodtak.

A barlangi forrás kezdte lassan visszatölteni a termet meleg vízzel. A nő ott állt vele szemben, tőle távolabb a medence partján. Mosolyogva nézett Oguzra.

## 102. fejezet

Ibla haragosan távozott a tanácsból. Elméje még mindig forrongott a dühtől. A férfi arrogancia miatt érzett ellenszenvére már anyja is felhívta a figyelmét. Fiatal felnőtt kora óta nem tudta visszafogni magát ilyen kérdésekben. Elegendő volt csak a tekintetüket néznie. Ennek ellenére választották a tanácsba.

Hogy csillapítsa dühét a fürdő felé vette útját. Ilyenkor úgysincs ott senki.

- Méghogy férfi fürdő. Na persze. – morgott hangosan Ibla. – Nekünk meg a barlangi patak langyos vize jut. Ahol az asszonyok mosnak. Ez is jellemük ezeknek a főpapoknak. Legalább éjszaka hagyhatnák, hogy a nők töltsék ott kedvüket, mikor a lusták úgyis alszanak.

Ahogy közeledett a meleg vizű barlang felé észrevette, hogy kék fény szűrődik ki a teremből. Lopakodni kezdett, nehogy zajt csapjon.

A barlangteremben Oguzt látta, ahogy éppen a vízben lebeg, A kék szárnyai, meg kardjai csak úgy úsznak körülötte. Ibla a látványtól feledte is előző sértettségét. Már nem úgy gondolt a férfiakra, ahogy az előbb.

Aztán látta, ahogy Oguz, beszélni kezd. Mintha vitázna valakivel. Talán egy nővel, de Ibla nem látott semmit, csak a beszédből sejtette. Hirtelen eszébe jutott a főpapok tanácsa, ahonnan eljött. Aztán egyre hevesebb vitát hallott. Már szinte biztos volt abban, amit gondolt. Ha a fiú nem örült meg, akkor Eva itt van.

Ibla éppen időben húzta be a fejét és húnnya be a szemét, mikor látta, hogy Oguz kardjai szinte saját életre keltek. A kék villanás, majd a vízgőz betöltötte a termet. Ennek ellenére kíváncsisága hajtotta előre a papnőt, s még valami. Mintha olthatatlan vágyat érzett volna a fiatal férfi iránt, akit először akkor látott, mikor még csak tíz volt.

### 103. fejezet

Gorda a hatalmas acéltömb előtt állt. Még nem döntötte el, mit fog tenni. Bledát várta, hogy annak teste is megjelenjen. Az utóbbi két tél óta már szinte nem is látta emberi alakban. Egyre gyakrabban helyettesítette a trónteremben, s ez is zavarta. Nem így képzelte a világi hatalmat. Ennél sokkal többre vágyott, de már nem tudta igazán, mit is akar.

Két tele hold óta Bleda az eszt is elvesztette, legalábbis Gorda ezt gondolta. Eddig nem fordult népe ellen, de most. Mindet köcsögre húzatta, ki csak említést tett arról, hogy állati formában járja országát. Ezek pedig egyre többen voltak. Az emberrel díszlő karók, mint valami sűrű erdő kezdtek nőni a várfalak alatt. A rothadó hús szaga megtöltötte a fővárost.

- Megjöttél nagy király?

A farkas most lassan két lábra állt, majd emberi alakot öltött.

- Elöttem nem kell megjárásanod magad Bleda. Attila már úgy is értesült árulásodról. Talán egy teled lehet. Jó esetben kettő.

- Míg megmentesz, addig biztonságban vagyok.

- Talán. Bleda. Talán.
- Te sem vagy különb nálam. Krall szerint a tudatod lassan a sötétséggé lesz.
- Ahogy a tiéd is Bleda.
- Miért hívtál ide Gorda? – a király ki nem állhatta ezt a táltost.

Hiába volt szinte minden nap együtt a fejében vele. A kapcsolatuk egyirányú volt. Gorda tudott mindent róla. Bleda viszont semmit sem a táltosról. Sok időbe telt, míg ehhez hozzá szokott. Állandóan figyelte ez a pap. Így élte meg. Részéről annyi haszna volt csak ennek, hogy Gorda fel tudta venni alakját, helyére állhatott a trónteremben. Akkor nyugodtan átváltozhatott. Ez bizonyította, hogy az emberek hamisan vádolják. Így oka volt a kivégzéseknek.

- Szükségem van rád Bleda. Nem változhatsz át egy ideig.

- De ... te is tudod, hogy ...

- Tudom. A fájdalmaid. Krallnak még nem tettél erről említést. Nem jól tetted. Ő tudott volna rajtad segíteni.

- Én nem akarom. Nekem ez így jó. Hívd vissza Krallt. Ő is ülhetne a trónteremben.

- Nem tehetem. Te tehetségtelen vagy a háborúban. A beszédhez meg értesz.

- Mire készülsz? – Bleda szeme felcsillant.

- Attilához megyek. – Gorda fürkészni kezdte Bleda arcát tekintetével. – A népek háborúját elő kell készíteni. A sötétség felküldi katonáit.

- Nem lelkesedsz túlzottan Gorda. – Bleda elvigyorodott. – Miért nem bontod fel az egyességedet?

- Nem tudom kivel kötöttem. Ő ismer engem. Én viszont őt nem.

- Én legalább ismerem Krallt. – a király elvigyorodott. – Ő is tartozik nekem.

- Ne gondold. Ő soha nem tehetett volna téged a huszonegyek közé. Még a hetek közé sem Bleda. Én

taszítottam ki. Akkor csak a tizenkettek tagja volt. A beavatáson kívül mást nem tudott. Mostani erejét sámánoktól kapta. Azzal itt már semmit nem ér.

Bleda elkomorodott Gorda szavaira. A főáltos felé fordult, majd kérdően nézett rá.

Gorda hátra vezette a királyt, majd a kör közepére ültette egy kőszékre, melyet fiatal kítaszítottak hoztak a terembe. Visszament a könyvhöz, majd annak fedeléről halkan egy rövid szöveget olvasott. A csarnok mennyezetén a kiteljesedett hold képe jelent meg Bleda feje felett. A király rá emelte tekintetét, majd farkas vonyítás hagyta el ajkait. Teste lassan remegni kezdett, farkas alakot öltött. Ahogy a mennyezetén fogyni kezdett a hold, Bleda azonnal emberré lett.

- Ettől az ígétől csak akkor érzel majd kényszert állati alakot ölteni, ha a hold képe az égen kiteljesedik. Más napokon és éjeken fájdalmaid nem lesznek. Ha kiteljesedik a hold vérszomjad lesz.

- Meddig tart ez? Mi az a vérszomj?

- Ölnöd kell majd Bleda. Ölnöd. Mindegy ki lesz akkor melletted, te el fogod pusztítani, vagy az ől meg téged. Következő nyárig. Addig visszatérek.

Ezzel Gorda távozott a csarnokból.

## 104. fejezet

Attila a sátordombról nézte, ahogy a harci táborban a katonák küzdenek. Aldarból kiváló harcos lett. Remek vezér is. Apja, Urkon bölcsességét, s igazságérzetét is bírta. Ezért lett tanácsosa.

Jenő naphosszat vívott vele. Élvezte, ahogy a fiatal férfi egyre erősebb és ügyesebb. Attila lement a dombról, s a küzdőkhöz lépett.

- Mutasd mit tudsz fiú!

- Ahogy óhajtod! – Aldar mosolyogva fordult Attila felé az életlen gyakorló fegyverrel.

A hadvezér letette aranyozott kardját, s ő is életlen pengét vett kezébe. A mellvértet visszautasította. Nem jól tette. Könnyed harc kezdődött. Jenő mosolyogva nézte a küzdő feleket. Aldar egyre vehemensebben kezdett küzdeni. Tőlük távolabb állók abbahagyták a küzdelmet, és őket nézték. A hadvezér és fogadott fia, tanácsadója küzdenek.

Argosz is feléjük fordította figyelmét. Ez érdekes lesz.

Hosszú ideje már, hogy elfogták, majd hosszas párbajok megvívása után a nagy hadvezér felajánlotta számára, hogy részt vehet a katonái harci képzésében. Hálás volt érte. Bár tisztséget nem vehetett. családot alapíthatott. Párbajban kevés ellenfele volt, kivéve Aldart. Jó tanítványa volt.

A küzdelem egyre látványosabb lett. Jenő arcára kiült az aggodalom, mikor Aldar egy rejtett mozdulattal hatalmas ütést mért Attila védtelen felsőtestére, aki a fájdalomtól a földre rogyott. Önkéntelenül az orrához nyúlt és eszébe jutott az Ő sérülésének pillanata. Aggodalom fogta el. Láttá Attila szemében, hogy eddig kímélte csak ellenfelét.

A hadvezér éktelen fájdalmat érzett a jobb oldalán. Roppanást is. Mintha repedt volna csontja. Már tudta, könnyelmű volt. Alábecsülte Aldart. Eddig ilyet nem tett. Felkelt, majd harcmodort váltott. Emlékezett Eszkamra, s minden tőle tanult mozdulatra. A kardját alkarja felé fordította. Agyába vér tolult, szívverése felgyorsult. Csak Aldart látta már. A külvilág más formában kezdett alakot öltetni elméjében. A körülötte álló emberek és tárgyak egyként tódultak agyába. Akadály és ellenség. Így értékelte a látottakat. Egy hadvezér nem szenvedhet vereséget. Agyában ez a gondolat foglalta el a helyet.

Gyors események következtek. Argosz már látott hasonló mozdulatokat. Mikor Horka legyőzte őt. Attila tekintete halált árasztott. Argosz ismerte ezt a tekintetet

csatákból. Ez már nem gyakorlás. Azonnal Jenő felé indult.

## 105. fejezet

Oguz és a nő nézték egymást. A férfi lassan kisétált a medencéből. A nő felé indult, de közben nem vette le róla tekintetét.

- Hát te vagy a kard. – A nő hangja most bájosan csengett.

- Oguz vagyok. Mondtam már. – a férfi hangja most nyugodt volt, ahogy kardjai is.

- Ahogy gondolod. – a nő még mindig mosolygott.

- Te nem vagy ember és nem is lehetsz élőlény sem. – Oguz most lassan körbejárta a nőt, de tekintetét nem vette le róla. – Miféle szerzet vagy te?

- Valóban nem vagyok ember. Isten vagyok, ha úgy jobban tetszik. Legalábbis számodra. Hatalmamat fel sem foghatod.

- Akkor mit akarsz tőlem? Miért vagy itt?

- Mert az enyém vagy. Azért élsz, mert én létezem.

- Nem vagyok a tiéd. A magam ura vagyok.

- Nem beszélnél így, ha nem lenne nálad az istenek kardja. Olyan lennél akkor, mint bárki más, s már meghajoltál volna előttem.

- Mit tennél akkor, ha nem lennének kardjaim? Mond te istennő? Mit ártottam én neked?

- Nálam nagyobb hatalom nem élhet ezen a földön Oguz. Az a rend ellen való.

- Milyen rend ellen? Miért lennék én hatalmasabb nálad?

A kérdés váratlanul érte a nőt. Érezte, hogy ez a fiatal férfi éles elmével is rendelkezik.

- Ha egyesülhetek veled az elmédben, elmagyarázom. Úgy megérted.



- Most engedélyt kérsz? Az előbb még el akartál pusztítani. Most kéred, hadd lépj az elmémbe? Miért kell az engedélyem, ha isten vagy?

- Még négy nap, s nem kell az engedélyed. Oguz.  
– a nő most megint bájos volt. – Akkor enyém leszel, ha akarod, ha nem. A hatalmad is engem fog szolgálni.

A férfi ismét körbe járta a nőt.

- Minek addig várni? Lépj be, ha akarsz.

Váratlanul egy női alak rohant a terembe. Mindketten felé fordultak.

## 106. fejezet

Gork távolról figyelte a lezajló eseményeket. Láttá, ahogy Attila megsérül. Elmosolyodott, lehajtotta a fejét, majd rosszallóan megcsóválta azt. Tudta, hogy a fiatal fiút csak nagyon rövid idő választja el a fájdalmas haláltól. Az életlen penge igen fájdalmas sebet ejt. A küzdők felé indult. Megszaporázta lépteit.

Jenő a felé közeledő Argoszra nézett. Azonnal meglátta aggódó tekintetét, s maga is osztotta az érzéseket.

- Azonnal le kell állítanunk a küzdelmet.

- Nem tehetjük Argosz. – Jenő határozottan válaszolt. – Nem avatkozhatunk egy hadvezér párviadalába.

- Akkor igen, ha látod fölényét! Ezt te is tudod.

- Most Attila megsérült. A jelenlévők nem a fölényét látják.

Aztán mindketten a küzdők felé fordultak, s elakadt a lélegzetük. A bal kézzel földön támaszkodó Attila félig már hanyat fordult, s jobb kezében lévő életlen pengével Aldar mezítelen nyaka felé döfött, aki rémült arccal tolta el csupasz bal tenyerével a hegyet, mely

szinte azonnal átszúrta azt. Hátra akart lépni, de a már megfordult hadvezér válla elérte a derekát.

Mivel bal kezére már nem volt szüksége Attilának a támasztáshoz, azzal Aldar lába alá nyúlt, aki hiába próbált kapálózni esetlenül kardjával. Kiszolgáltatva emelkedett el a földről, ahogy a nagy hadvezér sokat edzett testének hatalmas izomzata felfelé kezdte taszítani.

Az események olyan gyorsan pörögtek, hogy a körben bámészkodók mozdulatlanul, tátott szájjal állva várták, hogy bekövetkezzen Aldar halála. Attila jobb karját még emelkedés közben érte el Jenő, kinek minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy a levegőben tartózkodó Aldarnak elég ideje legyen a földre esni az irdatlan erejű dőfés elől, ami még azelőtt megölte volna, hogy teste eléri a földet.

Argosz abban a pillanatban rántotta el a talajról Aldart, hogy a nyaka mellett Attila kardja a földbe fúródott. Jenő hatalmasat esett, de nem engedte el a hadvezér karját.

Aldar hálásan nézett a két személyre, kiknek most életét köszönheti. Halálfélelme kiült arcára. Vértő tenyerét fogva elhagyta a küzdőteret.

A köröttük állók hamar visszatértek elfoglaltságukhoz. Hirtelen senki sem akart virtuskodni gyakorlás közben. Csak remélni tudták, hogy a hadvezérük harci kedve csökken, s visszatér sátrába. Attila nem jó ellenfél.

Gork is megérkezett. A hadvezér harci tudását dicsérve tértek vissza Attila sátrába Jenővel.

## 107. fejezet

Ibla akaratlanul is felsikoltott, mikor Oguz egyoldalú párbeszédét hallgatva arra a következtetésre jutott, hogy Eva idő előtt bekívánczik a fiatal férfi tudatába. A főpapnő tudta, hogy ez nagy veszélyekkel jár még átlagos, táltos rendbe tartozó ifjak esetében is. Eva a

vágyat keresi, s ébreszti fel a kiválasztott férfiak testében. Teszi ezt okkal. Minél több leszármazottat akar magának, ha a férfi megfelel igényeinek.

- Ne tedd Oguz! Ne engedd be Evát!! – a nő teste szinte ugyanabban a pillanatban szállt fel a földről kifeszítve, ahogy a szavak elhagyták a száját.

- Ibla! – Eva hangja most még édesebben csengett, mint mikor Oguzhoz szólt az imént. – Hát nem tudod, hogy mi jár a szőszegűnek, ki szolgasága ideje alatt a hallgatás zárát kifeszíti?

A papnő szeme fehérje kivillant szemhéja alól, ahogy ott lebegett Oguz és Eva előtt.

- Hát így hívnak. Eva. – Oguz érdeklődve nézte a jelenetet.

A nő most ismét Oguz felé fordult.

- A szolgálaim, kik ismernek igen. Ezen a néven szólítanak gondolatban. Neked nem kellene tudnod. A férfinép közül csak az arra érdemesek ismerik ezt a nevet.

- Mit tettél vele? – Oguz most lassan körbe járta Ibla lebegő testét, figyelve arra, hogy ne érjen Eva áttetsző alakjához. A gyönyörű női test látványa, a hatalmas hajzuhatag, mely most mintha szellő fújna, úgy lebegett előtte, kezdte ámulatba ejteni.

- Még semmit. Tetszik? – Eva azonnal észrevette a fiatal férfi érdeklődését. - Gyönyörű nő. Az öle is igen termékeny.

- Ezt hogy érted?

Eva felkacagott Oguz tudatlanságán.

- Még valóban fiatal vagy. Nem ok nélkül aggódott érted ez a csodálatos teremtés. – Ibla lába a földre ért, majd Eva lassan belépett testébe. Most Iblán keresztül figyelte Oguzt.

A férfivel érdeklődően néztek egymás szemébe. Oguz kicsit furcsállta, hová tűnt az áttetsző női alak.

- Beköltöztél a testébe?
- Honnan tudsz te ilyeneket?
- Láttam még régen, ahogy Eszkam küzdött Gordával. Gondolom te is ezt teszed most Iblával.
- Nem egészen. – Eva mosolyogva nézett Oguzre.
- Én nem küzdök vele. Ő az enyém. Ha akarom, használom.

Oguz most jobban megnézte a rámeredő gyönyörű női szempárt. Az színekben kezdett pompázni, majd valami furcsa, kellemes érzés töltötte el. Vágyni kezdett rá, hogy megérintse Ibla testét.

- A szemed nagyon érdekes. Mintha színekben pompázna.
- Tetszik? – a nő kuncogni kezdett, majd forogni, pörögni a férfi előtt. Áttetsző, halványkék ruhájával elkápráztatta Oguzt.
- Nagyon. De Iblát is kedveltem. Ő hol van?
- Itt vagyok Oguz. Én is itt vagyok. – Most tényleg Ibla szemei néztek a fiúra. Oguzt egyre kellemesebb érzés fogta el. Kívánni kezdte Iblát. Mintha a nő egyre fiatalabb lenne. Mintha nem lenne több húsnál.

Ibla megfiatalodott teste ismét kifeszült, de most nem emelkedett el a földtől. Aztán lassan a térdére rogyott. Dülöngélt. Bájos volt. Oguz úgy érezte, mintha társalogna a nő önmagával. Aztán Ibla kinyitotta a szemét. Lassan végigsimította testét. Vágyakozva bámult az előtte álló Oguzre, majd felállt. A nő olyan gyönyörűvé vált, hogy egyetlen férfi sem tudott volna neki ellenállni. Belépett a meleg vízzel ismét feltelt medencébe. Oguz követte őt. Még soha nem látott ilyen táncot, ilyen kecses mozgást.

Eszkam kellemetlen érzése csak fokozódott, miután Ibla távozását követően egy erős, kék villanás fénye szűrődött ki a férfiak fürdőtermébe vezető alagút bejáratából.

- Mindjárt jövök. – Ennyit mondott csak, majd felállt és a férfifürdő felé vette útját.

Mikor a fürdőhöz ért, megbabonázva bámulta a jelenetet. Iblát látta. Olyan fiatal volt, mint mikor egymáséi lettek. Eszkam szívébe belemart valami. Olyan érzés fogta el, ahogy a két szinte egyidősnek tűnő személy egymást méregette, mely eddig még soha. A düh, a harag, az irigység és a vágy vegyes érzése.

Aztán Eszkam gondolatban suttozta: - Eva! Jelenj meg!

- Mit tehettek érted főpap? –a nő lágy hangja most jólesett a táltosnak.

- Mit tettél Iblával?

- Megállapodtam vele Eszkam. Feletted amúgy is eljárt az idő kereke. Ő nagy szolgálatot tett nekem eddig is. Megérdemli.

- Engedd el őt Eva. Ezt az ég Istene nem hagyja ennyiben. Nőnek nem adhatsz fiatalságot.

A nő felkacagott.

- Én azt teszek itt, amit akarok. És mégis honnan tudná meg Eszkam? - Aztán hirtelen tekintete elkomolyodott. – Csak nem tőled? Ugye nem tennél ilyet főpap? Vagy háborút akarsz?

- Nem. Nem tennék ilyet. De ahogy látom, a háborút te keresed. S az indokot is magad szolgáltatod. – A főpap most a násztáncot lejtő fiatal pár felé intett fejével. – Ha nászukból áldás születik mielőtt Oguz beavatottá válna, annak következményei lesznek. Ezt te is tudod. Főleg akkor, ha te és Ibla együtt vagytok, mikor ...

– Eszkam. – Eva hangja megvető volt. – Csak nem féltékeny vagy? Mintha ezt érezném benned.

A táltos most hiába kívánt uralkodni érzésein. A nő minden titkot ismer. Előtte nem lehet színlelni.

- Ahogy tetszik. Ibla gyönyörű volt eddig is. Most pedig ugyanolyan, mint akkor volt. – Eszkam hangja kissé elcsuklott.

- Akkor ne nézd! – Eva hangja megvető volt. - Hagyd őket, vagy lépj közbe. Akadályozd meg, amíg tudod. Annak terhét viszont te viseled. Ibla érzelmei tiszták. A főpapnő most nem színlel. Nincs befolyásom alatt.

- De visszakapta fiatalságát. Ez ösztönözheti.

- Ha visszaveszem tőle a te kérésedre, akkor szerinted ismét szeretni fog téged? Tizenöt telet voltál tőle távol, s amióta visszajöttél, azóta sem kívántad meg, pedig közeledett feléd.

- Mert főpapnő lett...

- Elég Eszkam!! Jól mondta Ibla, mikor imát mondott hozzám miattad visszatérése után. Valóban megérintettek téged a sötét tulajdonságok. Te már nem akarod Őt, de akaratod szerint más se kapja meg. Hát tudd meg főtáltos. Ibla engem szolgál. Nem téged.

- De Oguz nem szerelmes belé. A fiúnak nincsenek tiszta érzelmei. Nem is lehetnek, mert ... - a főpap most hirtelen elhallgatott. Már nem tudta vissza csinálni. Gondolatban már kimondta a szavakat.

A féltékenységgel vegyített harag érzése eltompította elméjét. Eva a gyengeségét azonnal felismerte. Nem lett volna szabad behívja őt.

Eva azonnal észrevette, a főpap titkol valamit. Eszkam teste megemelkedett, majd szeme fehérje kivillant.

Eva szélesebben kutatta a táltos emlékeit. Oguzt kereste, s mindent, mi a fiúval kapcsolatos. Rövid idő volt csak. Eszkam agya vadul zakatolt. Úgy érezte

valami szétfeszíti a fejét belülről. Szeme fehérjén az erek bevörösödtek. Szédült. Teste a földre rogyott. Gyomra tartalma a száján keresztül a földre ürült. Erre nem volt felkészülve. Evára nem lehet felkészülni. Nincs oly földi élőlény, mely ellen tudna állni neki.

A nő elvitte, amit akart. Egy fiatal lány arcvonásai, aki olyan tizenkettő lehet.

## 109. fejezet

Gork a sátorban a nagy asztal körül sétált fel-alá. Közben Attilát figyelte, amint a tábori gyógyító pap megnyomkodta meztelen felsőtestét, majd egyenként megnézte a bordáit. A hadvezér felszisszent.

- Nem törött a csont.

- Akkor menj és lásd el Aldar sérülését. – Attila harci kedve már elmúlt, s most hálás volt Jenőnek, amiért nem hagyta, hogy Aldar komolyabban megsérüljön, esetleg meghalljon.

- Mióta annyit bámulod a kardodat egyre nehezebben tűrtőzteted magad Attila. Régebben elegendő volt, ha csontot törtél. Most alig mernek veled vívni az embereid. Megijeszted őket.

- A jó Jenő, aki mindig az igazat szólja. – Attila tanácsosa felé fordult. – Ha harcolsz, ez előfordul. Nem kívánok erről többet beszélni.

- Pedig kellene. – Réka hangja kedvesen csengett. – Valóban megváltoztál, mióta ...

- Réka. Kedvesem. Tudod, hogy mindig nagyra tartom a tanácsaidat, de ez most férfi dolog. Ebbe nem kellene ...

- Lehet. De neked sem kellene a fogadott fiadat megölnöd. – Az asszony dühösen indult a lépcsőfeljáró felé.

Attila nem nagyon értette kedvese kirohanását.

- Majd megbékél. – Gork kimért volt.

Az ajtónállók a sátorajtót nyitották. Itlar lépett be, majd letérdelt ura előtt.

- Jelentést küldtek a felderítők. A római légiök egyesülnek Katalaunumnál a többi törzsekkel. A római császár követet küld. Azt beszélik, még hétszer telik ki a hold és Flavius Aetius megérkezik az ellenséges seregek élére. Több törzs is hozzá csatlakozik. A római császár követeket küld hozzád, - Ezzel a katona felállt. Attila intett felé, hogy távozzon.

- Jenő. Küldj még felderítőket mindenfelé. Indíts követeket is a szomszédos királyságokba. Flaviust komolyan kell venni. Úgy tűnik a római császár megelégedte a sarcot. – a hadvezér öltözni kezdett.

- Ha megengeded Uram. Ez várható volt. Jelen helyzetben kedvezőbb lenne, ha mi is Katalaunumhoz vonulnánk fel. – Gork most komoly izgalomba jött. Mióta megérezte ismét Krall jelenlétét, egyre inkább vágyta a nagy csatát.

- Miért gondolod Gork? – Jenő kétkedve kérdezte az öreg táltost. Attila is érdeklődve fordult felé. – Több száz ezernyi ember is odaveszhet.

- A hatalmas tömegek jelenléte még nem jelenti feltétlen az összes katona pusztulását. Ezt ti is tudjátok. Viszont a hadvezérek neve fennmarad. Győzelem esetén híre is elég, hogy félelmet váltson ki ellenfeléből. Aztán már háborúzni sem kell. – Gork határozottan és meggyőzően érvelt, bár saját maga sem hitte egyetlen szavát sem.

- Mi célunk lenne ezzel? Rengeteg embert kellene leölnünk, míg odaérünk. –Attila a fejét csóválta. – Nem ezért érkezünk. A királyságok egyesítése lett volna a cél, de nem a meghódításuk és leigázásuk. Az őseim tervének megvalósítása miatt vagyunk itt.

- Éppen ezért. Háborúban vannak áldozatok. Ki számolja, hogy ezer, vagy százszor annyi veszik oda? Míg élsz, addig őseid eszméje is tovább él. Egy ember nem élhet örökké. A világi ember meghal. Kivéve ...



- Miket beszélsz Gork? – Jenő most indulatosan fakadt ki az öreg táltosra. – Ne fertőzd a hadvezérünk elméjét ilyesmivel. Táltos mesékkel. Nimród csak egy legenda.

- Nimród nem legenda Jenő. Ő egyik ősöm. Most is róla beszélünk. Tehát gondolatban itt van. Mindhármunkkal. Ez a való. El kell fogadnod. Ha elbukom, engem elfelejtenek. Soha nem említik majd a nevem sehol. Ahogyan téged sem. – Attila baráti hangon szólt tanácsosához.

- Király akkor sem vehet részt beavatáson. Ellenkező esetben ... - Jenő abbahagyta a mondatot, mivel Réka megjelent a lépcső tetején.

- Asszonyok. – Attila elmosolyodott. – Azonnal megyek kedvesem.

- Véletlenül hallottam, miről volt szó. – Réka nem bírta szó nélkül.

- A háború nem asszony füleknek való. – Gork próbálta terelni a szót.

- Most is háború van. Gork. Azért, mert én nem harcolok, még nem érek kevesebbet nálad. – a nő hangja szemrehányó volt.

- Tudom Réka. Nem az volt a szándékom, hogy megsértselek. Fogadd bocsánatkérésem.

Réka kézmozdulattal jelezte Gork felé, hogy elég legyen a beszédből. Attilához fordult, s közben odament mellé.

- Eszkam nem tér vissza? – a nő ingerültnek tűnt.

- Küldtettem érte. Remélem, hamarosan megérkezik. Mi nyomaszt?

- A társalgásokat. Attila. Rossz gondolatok uralják elmédet. Most is hatalmas vagy. Ne kísértsd a sorsodat.

Gork elkomorodott a hír hallatán. Nem örült Eszkam érkezésének. Jenő után Ő is távozott a sátorból.

Velik már hosszú ideje úton volt. Fáradtan érkezett Attila táborába. Ott senki nem ismerte. Csak egy fiatal táltos volt. Fiumé köszöntötte, majd a papok szállásaihoz vezette. Nem sok idő telt el, mikor a táltosok között zúgolódás támadt. A fiatal táltos szellemi ereje hamar rémületet keltett a táborban.

Mire Gork is megérkezett az ifjú már túl volt az étkezésen. A nagy sátorban gyűltek tanácskozásra. Fogadta az ifjú Veliket, hátha jó híreket hoz. Úgy beszéltek, a fővárosból érkezett.

Gork már rendelkezett tizeneggyel, kiket Eszkam távozása óta saját tudása szerint beavatott. Most őket ültette félkörbe, s magukkal szemben Veliket.

- Mond ifjú táltos barátom. Mi hírt hoztál a hunok fővárosából?

- Nagyon sok változást láttam főpap. – Velik most méregetni kezdte a vele szemben ülőt, aki kezdte kellemetlenül érezni magát. Ismerős volt számára a tekintet.

- Azt beszélük, megjelent egy kitaszított pap, ki befolyása alá vette a várost.

Miközben beszélt, Gork éles fájdalmat érzett a fejében egy pillanatra, aztán megdöbbenésére elméjében megszólalt egy hang azzal egyszerre, mikor Velik beszélt.

- *Ha most változtatsz magaviseleteden, akkor elveszem az életed, s a tested örökké engem fog szolgálni.* – Gorda ellentmondást nem tűrően közölte e szavakat. – *Ha megértettél, nagyon lassan bólints. Utána nézz jobbra magad elé a földre. Végül vissza a szemembe. Közben mond hangosam, hogy nem örülsz a híreknek.*

- Nem örülök a híreknek. – Gork lassan bólintott, majd maga elé nézett jobbra. Ezután vissza a fiatal táltos szemébe.

- Négyszemközt kellene folytatnunk a további beszélgetést. Mit mondani kívánok főpap, lehet, hogy megzavarná a többiek elméjét. – Velik nagyon komolyan nézett Gorkra.

- Én is azt hiszem fiatal barátom. Egyet értek veled. – Gork intett táltosainak, akik azonnal távoztak. Az erő, melyet megéreztek felkorbácsolta félelemérzetüket.

Velik most mélyen Gork szemébe nézet, majd intett tekintetével, hogy rendben. Mindkét táltos behunyta a szemét. Gorda megjelent az öreg főtáltos tudatában.

- Mit kívánsz tőlem táltosok főpapja, minden élő táltos ura?

- Ne tégy úgy Gork, mintha nem hallottál volna Eszkam előlépéséről. – Gorda hangja megvető volt. – De ne gondolt, hogy erőmből vesztettem volna.

- Hallottam, hogy a hun király most téged szolgál nagyuram. Valóban hallottam Eszkamról is. Arról is, hogy Attila érte küldött. Még a nagy háború előtt visszatérhet.

- Visszatéréséről tudok. Azért jöttem. Milyen nagy háború? – Gorda érdeklődve kérdezte Gorkot. – Most is háborúztok. Vagy nem?

- Katalaunumnál várható az összecsapás. – Gork nem is gondolt hazugsággal. Nem akart szenvedni. Bármire is legyen kíváncsi Gorda, jobb, ha elmondja neki. Nehogy az erővel akarja vinni a gondolatát. Vén volt már. Nem biztos, hogy bírná a belső vallatást. Hamar érte jöhet a halál. Látott már embert, kit főpap kínozott bentről. Vére fülén, s szemén is kiserkent.

- Ki az ellen? Flavius? – Gorda ismerte a római hadvezért.

- Ő. Nagyuram. Feltehetően százezrek esnek majd el.

- Ez nem várt fordulat. – Gorda most felidézte a beszélgetést az alakkal, ki említést tett az eljövendő pusztulásról. – Szinte semmit sem kell tennem, s a föld

megkapja, mit akar. Csak szolgák vagyunk. Ezt nem szabadott volna elfelejtenem.

Gork csodálkozva méregette a vele szemben lévő Gordát. Gyengeséget vélt felfedezni rajta, s úgy érezte, most lépnie kell.

- Úgy tűnik, olyan teher nyomaszt, mellyel nem bírsz.

- Ez lehetséges. – Gorda elgondolkodva nézett a vele szemben ülő vén táltosra, kit már régóta ismert. Szövetségesekre van szüksége. Gork elméje pedig erős. Nem olyan silány, mint Krallé.

- Rendben. Legyen úgy. Elmondom, mi történt valójában.

Gorda mindenről részletesen beszámolt a vele szemben ülőnek onnan kezdve, hogy Eszka szembe fordult vele, ahelyett, hogy átadta volna testét.

## 111. fejezet

Eszka komor arccal ült vissza a tanácskozó főpapok közé. Rövid ideje hagyta ott Oguzt és Iblát a fürdőben, de elméjét még mindig az a látvány töltötte be. Ibla gyönyörű, megfiatalodott testének látványa, ahogy Oguzzal egymást lassan körbe járók. Ahogy a nő lágyan végigsimítja az ifjú férfi testét, majd hozzá simul.

Eszka tudta, hogy Ibla észrevette, amint őket nézi. Úgy érezte, a nő élvezi is azt. Nem volt már kíváncsi arra, hogy mi fog történni, de meg sem akarta akadályozni. Inkább visszatért a tanácshoz. Evának igaza lehet. Túl sokat volt sötét gondolatok közelében. Még Gorda is elbukott álltaluk. A háború már csak ilyen. Vissza kell szereznie elméje felett a teljes irányítást. Hatalmas erők közeledtét érezte. A tanácsban akkor sem mutathat gyengeséget. Ott nincsenek titkok.

Részletesen elmesélt mindent a tanács tagjainak. Eváról, Ibláról, Oguzról. A tanács röviden hallgatott, majd Turda kezdte:

- Ez nem jó. Egyikünknek vissza kell mennie. Ha befejezték nászukat, Iblát el kell vinni.

- Én megyek. – a vén táltos papnő elhagyta a termet.

- Be kell avatni Oguzt. – Turda hangja komoly volt. A tanács többi tagja is egyetértően bólogatott. – Ha valaki ez ellen akar szólni, most tegye.

- Két nappal folyamatos szellemi oktatásban kell részesülnön. A második éjjelen megtisztítjuk. Rendhagyó szertartással.

- Hívom a huszonegyeket. – Eszkam hangja komoly volt.

- Minden rendben főpap? – Turda aggódva nézett Eszkamra. – A huszonegyek csak főáltost avatnak ...

- Tudom. – Eszkam felemelte a kezét. – Úgy gondolom, hogy Eva korai megjelenése megváltoztatta a helyzetet.

- De Eszkam. Ha Oguz átvészeli a huszonegyek szertartását, akár a táltosok vezetője is lehet egyszer. Nem itt nevelkedett születése óta. Nem olyan, mint mi. Vannak dolgok, melyek nem is érdeklik, elméjét meg sem mozdítják. Nem remekel semmiben. Nem gyógyító, nem ... – A tanácstagok felváltva tiltakoztak a felvetés ellen.

- Ez nem kérdés. Így döntöttem. – vágott közbe Eszkam.

A teremben hirtelen egy pillanatra néma csend lett. Eszkam még soha sem volt ilyen.

- Utódod kijelölésének még nem jött el az ideje. – Turda hangja nagyon csalódottan csengett. – Több száz télnek kellene még eltelnie. Varázslatot sem látott még. Igéket sem tud. Keleten sem járt. A nyugatról sem tud semmit. Nem látta az öt kontinens tanácsa közül csak ez. Mi sem támogatjuk. Ez nem helyes Eszkam.

- A tanácskozást befejeztük. Készítsétek a csarnokot a beavatásra. – a főpap kicsit elmélázott a hallottakon. Érezte a tanács tagjain a bizonytalanságot és csalódottságot. Úgy döntött, elmondja döntésének okát. – Eva nem jóindulattal közelített bennünket. Akarja a fiút. Jobban, mint bárkit eddig. Majdnem felégette elmémet.

Turda felvont szemöldökkel tekintett Eszkamra. Az összes tanácstag tudta, nagy a baj. Lehet, nincs két éjszakájuk. Oguz már Eva hatalma és befolyása alatt állhat. Ha mindaz megtörtént, mit Eszka mondott, akkor nem messze tőlük a föld istennőjének kedvére üli nászát, hogy az elvehesse gyermekét Iblából.

## 112. fejezet

A vén papnő lassan csoszogva érkezett. A fürdő bejáratánál megállt, majd hallgatózott. Az teljesen üres volt. Bement. Meggyújtotta a falon lévő fáklyát, majd körülnézett. Senki nem volt odabenn.

A másik oldalon a folyosóról halk zokogás hangja jött. A vén papnő lassan odabotorkált, majd a fáklya fényénél meglátta a gyönyörű szőke hajzuhatagot, amint szinte betakarja az egész testet, mely rázkódott a halk sírástól. A nő a földön ült, kezeivel átkulcsolta alsó lábszárát.

Megérezte, ahogy mellette megmozdul a levegő a vén táltosnő ruhájától. Körülötte fényesen ragyogott a fáklya.

Ibla felnézett a vén táltosnőre, aki tátott szájjal adott jelt csodálkozásának. Örömeben leguggolt Ibla mellé, s annak arcát kezdte simogatni. A lány alig húsz lehetett. Gyönyörű arca csak úgy ragyogott a fiatalságról. Kisírt szeme be nem teljesült szerelemről árulkodott.

- Kedvesem. – a vén nő hangja lágyság volt. – Mond, mi történt?

- Elvő. Ó istenem. Semmi. Itt hagyott. Megérezte, hogy nem akarom és itt hagyott.

- Jajj gyermekem. – Elvő érezte, hogy most hallgatni kell. Csak lágyan simogatta a hatalmas hajfűrtöket.

Iblát jóleső érzés töltötte el. Zokogása lassan alábbhagyott, majd teljesen visszanyerte elméje felett az uralmat. Elvőre nézett, majd felállt.

Ibla és Elvő akkor léptek a tanácssterembe, mikor a főpapok már éppen indulni készültek. A fiatal nő látványa ámulatba ejtette a jelenlévőket. Eszkam már meg sem lepődött.

### 113. fejezet.

Krall kedve egyre fogyott, ahogy sikertelenséget kudarcai tetézték. Alkalmi sátra előtt állt és a környező erdőket, meg az eget kémlelte. Több ezer fős seregével húsz telehold óta járta a hegyeket, de sehol nem találta Eszkamot, meg a gyereket, ki már Krall szerint férfivá érhetett.

Minden egyes falut átkutattak, majd felégettek, melyben jártak. A pusztulás járt utána ott, ahol azelőtt Ő is lakott.

Kitaszítottként utálatot érzett régi társai iránt. Lelkiismeret furdalás nélkül ölte le mind, ki elé került.

Két napja kapott hírt arról, hogy nem messze táborától egy fiatal táltos mesélt egy repülő férfiről, ki a hegyen lakik, s szárnyat tud növeszteni. Eszkamról csak hírt sem kapott. A táltosok fővezérét itt nem lehet elfogni áruló keresésével. Ha szerencséje van, igaz a mese a kék szárnyú repülő alakról. Ott meglelheti őket.

A távoli hegycsúcs felett, merre Krall nézett, fehér fellegek kezdtek gyülekezni. Egyre sűrűbben. A környező erdőkben az állatok mozgolódni kezdtek. Az

eget tőlük távol madárrengeteg borította, mely szintén a hegycsúcs felé közeledett.

Krall számára úgy tűnt, mintha ez a rengeteg vad mind egy irányba tartana. Hát ő is arra felé veszi útját seregével. Parancsnokai sátorbontást rendeltek el, s a roppant had lassan készülődni kezdett.

## 114. fejezet

Ibla részletesen, szinte kendőzetlenül mesélte el, mi történt Oguzzal. Kényesen ügyelt arra, hogy Eva nevét még csak szájára se vegye. Amúgy is mindenki tudta a jelenlévők közül, ki okozta ezt a zűrzavart.

- Szóval otthagyt. – Eszcam kétkedően nézett a papnőre.

- Nem hiszel nekem? Nézd meg. Gyere be táltosok fővezére, s kutasd át elmémet ha azt hiszed, hogy hazudok. – Ibla szeme szikrákat hányt Eszcam felé. – Ez is a te hibád.

- Főpapnő! – Turda most úgy érezte, szólnia kell, mielőtt elfajulnak a dolgok. – Itt senki sem gondolja, hogy nem az igazat mondod. Eszcam is elmesélte, mit Ő élt meg. Elméjét az irántad érzett szeretete miatt féltékenység szállta meg ...

- Nem gondolom, hogy Eszkamnak védőre volna szüksége. Elméje már így is jó hatvan telet megért. Egyedül is megbír egy papnővel. – Ibla arca kipirult. – Bár teste már kevésbé.

- Elég legyen Ibla! – Eszcam most haragosan szólt. – Hiszek neked. De kijelöltek Oguz számára. Ezt ne feledd. Most nem bukott el Oguz. De legközelebb megtörténhet.

- Nem fog. Én is akarom Őt Eszcam. Ezt jobb, ha tőlem tudod. Nem fordul elő még egyszer, hogy elmém legyőzi vágyaimat. Nem lennék rá képes. – a gyönyörű nő hangja most lágy volt és őszinte.

- Vállalom a felkészítéset Ibla. – Elvő hangja most elcsuklott. Soha nem merte elmondani Iblának,



menyire gyönyörű volt az első pillanat, mikor születése után kezébe adták őt. Eszkam számára is Elvő készítette fel a lányt. Ez most más lesz.

A tanács tagjai felálltak és kivonultak a teremből. Mindenki a dolga után ment.

## 115. fejezet

Oguz visszafeküdt a hálóterembe, ahol Dalia mélyen aludt. Odakint még sötét volt. Gondolatai még kuszák voltak, s most nehezen tudta őket rendezni. Csillapíthatatlan vágya Ibla iránt most sem csökkent. Elméje azonban teljesen mást mondott számára, mint teste.

Behunyta szemét, s felidézte a történeteket. Élesen maga előtt látta a képet. Még Ibla hangját is hallotta elméjében.

Lassan járták egymást körbe a vízben. Ibla alámerült, majd feljött. Vizes ruhája, testéhez simult, kiemelve ezzel bájaikat. Gyönyörű testének minden része megfeszült, ahogy Oguz hozzáért.

Aztán történt valami. Érezte Iblán, az egész testén, hogy Ő is akarja. Mindketten kívánták a másikat. Összeért testük, aztán Oguz mintha elméjében könyörgést hallott volna. Lehet, hogy csak rosszul érezte, vagy nem jól hallotta, de muszáj volt megkérdeznie. Hallania kellett Ibla szavait hangosan.

- Akarsz engem Ibla?
- Igen. – jött a válasz. – De most nem lehet.
- Akkor miért nem mész el innen? Nem is lehetnél itt.
- Mert nem tudok. Oguz. Nem tudok. A testem nem enged. Annyira jó érzés itt lennem.

A fiú nem értette az egészet. Hozzá ért ismét Ibla testéhez, aki rá nézett, mosolygott, dörgölte testét a

férfiéhez. Valami mégsem volt rendben. Mintha a lány mást gondolna és mást cselekedne.

- Akkor megyek én. - ezek voltak Oguz szavai, majd elhagyta a fürdőt.

Kifelé jövet felnézett a barlang falára. Akkor vette észre, hogy egy gyönyörű, áttetsző, mosolygó szempár a barlang faláról figyeli. Ki lehet ez a nő? Ki lehet Eva? Majd megkérdezi Eszkamot. Ő biztos tudja.

## 116. fejezet

Eva jelenlétét az eltelt két napban minden főtáptos és papnő érezte a hegyen. A nő energiája betöltött mindent. A gyermekek vidámabban játszadoztak. Az idősebbek felteltek energiával. Úgy mozogtak, mintha csak harminc, negyven telet éltek volna.

Mikor a felkészülés első éjszakáján Ibla megjelent Oguz elméjében, a fiú hirtelen nem tudott mit kezdeni a dologgal. A gondolataik annyira összekeveredtek, hogy szinte eggyé váltak. A vágyaikat minden módon kiélték egymással. Álmodni sem tudtak mással.

Másnap reggel, mikor a szertartás előkészületei miatt Oguz meglátta a gyönyörű táltosnőt, fülig elvörösödött. A főpapok hangos nevetésben törtek ki. Oguz nem értette miért. Majd elmondták neki, hogy ezen minden főpap átesik. Ibla már csak ilyen. Ez egyfajta kiváltság. Oguz ezt nem így értékelte. A hálótermének súlyos megsértéseként fogta fel a történeteket.

Ebédig nem is volt hajlandó beszélni a főpapokkal. Eszkam hosszas engesztelése után értette csak meg, hogy a táltos rendben a főpapoknál nincsenek titkok gondolataik között. Ez nem fog majd megtörténni később. Csak arra kíváncsiak, valóban alkalmas e a beavatásra. Elméje elfogadja-e a többi jelenlétét. Ha túl vannak rajta, a szertartás után már nem nézhetnek a másik gondolataiba, ha az magánügyeit intézi. Kivéve a

tanácskozások idejét, vagy a közügyeket, melyek mindenkire tartoznak.

Azt is el kellett magyaráznia a fiúnak, hogy a valóságban Ibla igen nehezen adja magát. Ha nem érez, szinte lehetetlen megközelíteni.

Mikor Eváról kérdezte Eszkamot, a főpap hosszas hallgatásba kezdett, aztán válaszolt.

- Nézd Oguz. Mivel te nem estél még túl a szertartáson, ezért beszélhetsz róla. Ha te mondd ki ezt a nevet, akkor nem lesz bajod. Nekem viszont nem szabad.

- Miért. Ki Ő?

- A föld tudati energiájának egyfajta megtestesülése. Leginkább női alakot szeret felvenni. Kedveli a nőket. Ahogy a hold is. De ezt majd máskor elmondom.

- Hogyan kedveli őket? Nem nő? Akkor micsoda?

- Egyfajta istenség. Igen. Ez a megfelelő szó erre. Ő itt szinte mindenható. Mindenben benne van. Benned is. A természeténél fogva születésed óta hordod magadban.

- Akkor mégis az Övé vagyok?

- Ez nem ilyen egyszerű. Mikor megszületted, te Önmagaddá váltál. Rendszerint azokat az embereket, vagy más élőlényeket keres fel a földön, akik vezetők. Nagyhatalmúak és sokan követik őket.

- Akkor hatalommániás?

- Nem egészen. – Eszkam elmosolyodott, mert majdnem egyet értett Oguzzal. – Ő úgy mondja, hogy ügyel a rendre. Azért van szüksége a vezetőkre, hogy ne történjen baj.

- Ezt még érteném is, ha anyám nem háborúban halt volna meg.

- Ezeket a gondolatokat jobb, ha magadba fojtod és elrejtöd Oguz. Ha vele fogsz beszélgetni, akkor figyelned kell a szavaidra. Igen érzékeny és hirtelen haragú. Nagy bajba kerülhetsz. Ha pedig elmédet

megkezd, akkor mindenki, aki itt van, vagy a földön él, nagy bajba kerülhet. Te nagyon sok ember életét elveheted. Ez pedig kedvére való lehet.

- Ezt hogy érted? Miért lenne kedvére való? Ha a vezetők, s azok magja kell neki, hogy életet adjanak, akkor miért veszi el azokat? Miért ölné meg az embereket?

- Számára a tudatod energiája is elegendő. Neki mindegy, hogy te egy testben élsz tovább, vagy másképp rendelkezik az energiáddal. A tested csak neked fontos. Ha elporlad úgyis az övé lesz. Ez csak idő kérdése.

- Azt hiszem, kezdem érteni. – Oguz elkomorodott. – Ha tehát hatalmas is vagy, de kívívod Eva ellenszenvét, Ő elvehet mindent. Akkor pedig nem marad semmid.

Eszkam meglepődve nézett Oguzre. A fiú elméjének éle most kissé megrettentette a nagy főpapot. Ismét szembesült önmagában egy kérdéssel: - *Ki ez a fiú és mi végre van a földön?*

- De mi történne akkor, ha mindent, s mindenkit, aki, s ami kedvemre való, vagy szeretek, azt összegyűjtöm. Megvédem. Ha pedig Eva nem úgy tesz, ahogy én azt szeretném, máshova viszem azokat. Eva pedig itt marad egyedül, vagy azokkal, kik nem kedvére valók?

Eszkam döbbenve bámult Oguzre. Gyomra összeszorult. Körülöttük a terem falai sötétedni kezdtek. A beszűrődő napfényt mintha most egy sötét felhő takarta volna. A fáklyák lángja feketévé kezdett válni. A hegyet a félelem töltötte be. Eva félelme, s mindenki másé, ki rettegte hatalmát.

- Hallgass Oguz!! Ilyesmivel ne is gondoldj!! – Eszkam aggodó arccal, sietve állt fel, s távozott.

Oguz egyedül maradt a teremben.

## 117. fejezet

A falu népe, melyet Krall elért seregével boldog volt. A gyerekek kinn játszadoztak. A táltosok házaiból ételek finom illata áradt. A vezető Krall elé ment. Ismerte a kitaszítottat. Nem kedvelte soha. Most is aggódott, mikor hírt kapott az érkező seregről. Reggel még abban bizakodott, hogy elhaladnak mellettük a völgyben. Tévedett.

- Mi járatban erre Krall? Mi tehetünk érted?
- Eszkamot keresem. Merre van?
- Itt nem találod a főpapot. Jó ideje nem láttuk.

Krall az égre nézett. A gyülekező felhők nem engedték a napfényt beszűrődni. Egyre több madár gyűlt.

- Én nem úgy hallottam. Maradunk éjszakára. Tábornok állítunk a faluval átellenben. Élelemre van szükségünk.

- Megrémítetted a népet Krall. Jobb lenne, ha elmennél!

- Reménykedj benne, hogy csak rémületet hozok. Ha nem teszed, amit mondok, elveszem erővel. – azzal a kitaszított hátat fordított és elment.

A falu elcsendesedett. A nők haza terelték gyermekeiket. A férfiak aggódva tekintettek a hegyhát felé közeledő seregre. Nincs hova menekülniük.

A hegyi úton nagyon magasan egy alak sietett a barlangokhoz.

## 118. fejezet

A szertartás lassan haladt. Háromszor kezdték újra, mivel Oguz belső fájdalmai miatt hirtelen kicsapódó szárnyi leverték volna a fa építményről a huszonegyeket, ha nincsenek kikötve. A figyelő ifjú

táltosok meglepődve nézték, ahogy a főpapok lengenek a köteleken, majd próbálnak visszakászálódni a helyükre.

A második esetet követően Eszkam félbe akarta szakítani a beavatást a két sérült főpapja láttán, kiknek kezükből, mit az építmény fája hasított fel, a vérük serkent. Rövid tanácsot ültek, mikor úgy határoztak, még egy próbát tesznek.

Sokkal később végeztek, mint azt megszokták. Már feljött a nap, mire a kimerült nevenincs táltosok fejüket csóválva levonultak az építményről.

Oguz a talapzatnál mélyen aludt. A nap az ég tetején járt, mikor Eszkam úgy döntött, hogy Ibla ébressze fel Oguzt. Nem mert mást küldeni, nehogy baj legyen.

- Oguz. Kelj fel légy szíves. Enned kell. – a lány hangja kedves volt. – Erőt kell gyűjtened az éjszakához. Tudod.

Oguz hunyorgott, pislogott. Ahogy a nő szavai elérték az elméjét, lassan kinyitotta szemeit.

- Örülök, hogy itt vagy.

- *Én is örülök neked.*

- Nem látom, hogy mozogna a szád, mikor beszélsz. – Oguz értetlenül nézett Iblára. A lány mosolygott.

- *Mert nem is mozog. A gondolataimat hallod.*

- *Nekem ez nem tetszik Ibla. Ha nem haragszol. én inkább hangosan beszélnék.*

- Nekem ez nem tesz Ibla. Ha nem haragszol. én inkább hangosan beszélnék. – ismételte hangosan gondolatait Oguz.

- Akkor ne használd ezt a képességet. – Ibla most megint mosolygott. – Te vagy az én elmémben Oguz. Ki kell lépned, hogy ne halljuk egymás gondolatait.

- És azt hogyan csináljam?

A papnő elmosolyodott, majd megsimogatta Oguz haját, aki most elkezdett felkelni a földről. Magára

nézett és elfintorodott a látványtól. A vizelete szaga sem tetszett neki.

- *El kell mennem a fürdőbe. – gondolta Oguz.*

- *Elkísérlek. – válaszolt Ibla.*

- Na ezt ne. Ibla. Ezt nem hallhattad. – most már mosolyogni kezdett a helyzeten. – Ha ezt tudom, akkor ebbe soha nem egyezek bele.

- Akkor soha nem tudod meg azt, amit átéltél.

- Az mind igaz? Minden velem történt?

- Igen Oguz. Veled. Most már közénk tartozol.

A pár elindult a fürdő felé. Senki sem nézett feléjük. A vízzel teli terem most üres volt.

## 119. fejezet

Krall már elegendő időt várt. A nap az ég tetején jár. Úgy gondolta, ideje felküldeni kémeit a hegyi barlangokhoz. Hosszasan figyelték a hegyi utat és követték tekintetükkel a felfelé igyekvő alakot. Két egységét már elküldött, hogy a hegy két oldalán a hágókat lezárják. Ha valahol mozgás van, seregével hamar elérik a menekülőket.

Dalia két nappal ezelőtt tért vissza a faluba, ahol anyja és apja is lakott. Anyja szerint két holdnak kell kitelni, hogy kiderüljön, biztosan nem kell elhagynia a táltosokat, teste nem kezd majd alakot váltani. Sajnálta, hogy ott kell hagynia Oguzt, de ez volt itt a szokás, ellene nem tehetett.

Anyjának segített, s a pataktól tértek vissza. A sereget észrevették. Szaporázták lépteiket. Nem ismerte az elé álló festett bőrű alakot. Haj nélküli fejbőrén a díszek nem voltak a lány kedvére valók. Az anyja szólt először.

- Mit akarsz? Miért bámulod a lányomat?

- Nem bámulni akarom. Tudom, hogy mire van szüksége. – Krall kaján vigyorát nem tudta leplezni. Lányékát ütemesen kezdte vakarni.

- Akkor számolhatsz a halállal. A lány hitvese barátja annak. Te sem menekülhetsz előle. Kék kardjai elérik tested.

- Hogy mondtad? – a kitaszított szeme felcsillant, s már nem is érzett vágyat a lány iránt. – Hozzátok.

Krall intett katonáinak, kik azonnal karjait ragadták meg a lánynak. Dalia tiltakozott, s közben kiabált anyjának.

- Szóljatok Oguznek. Anya! Szóljatok neki! – a lány anyja elszaladt a falu irányába.

Rövid idő telt el, s egy fiatal fiú máris megindult a hegyi ösvényen, de nem abba az irányba, mit eddig figyeltek.

- Hagyjátok! – szólt Krall a katonáknak. - Valaki azonnal menjen utána. Most már biztos vagyok benne, hogy itt vannak. Készítsétek a sereget, s a harci szerszámokat. Állítsatok csapdákat. Eljött az idő. Mi hétezren vagyunk. Ők lehetnek vagy kétszázan katonák. Itt a vég Eszka számára.

A kitaszított ördögi kacaja elég visszataszító volt még katonái számára is. Lázás készülődésbe kezdtek. Krallt sámánok kezdték körül venni. Az erdőből medvék, farkasok érkeztek.

A falu lakóit elöntötte a félelem.

## 120. fejezet

Az este csak későn jött el. Oguz elméje kezdett fáradni. Eszka figyelmeztette, hogy ez lesz. Azt is elmondta a fiúnak, hogy a nő megérkezik, akkor jobb, ha nem ellenkezik. Olyan beavatáson esett át, mely megvédi elméje legfontosabb részeit, így önmaga maradhat. Ha ez nem volt elegendő, akkor mindenki veszélyben van. Oguz kardjainak ereje nem kiszámítható.



Ezért nem tehetnek ki mindenkit ennek a veszélynek. A táltosok levonulnak a hegynél lévő településre. Ha nem lesz baj, reggelre visszatérnek. Nem fog sokáig tartani.

Ibla ragaszkodott ahhoz, hogy maradjon, de a tanács nem engedte. Elvő érveit viszont nem cáfolhatták. Az öreg papnő napjai amúgy is meg vannak számlálva, s valakinek fel kell ébresztenie Oguzt, ha önmagától nem tudna ébredni.

Eva a hold fényével együtt nézte Oguz arcát, majd megszállta a fiú testét. Oguz teste egyszer lángolt fel kéken, majd légzése is csitult. Legalábbis Elvő ezt látta. Aztán a fiú felkelt, majd fel-alá kezdett járkálni. Hosszan gondolkodott, ami aggasztani kezdte az öreg papnőt. Oguz a nő felé fordult, majd nyugodtan beszélni kezdett:

- Te mit tennél, ha ura lehetnél állatoknak, s minden élőlénynek a földön? Kivéve az embert?

Elvő vén kora ellenére most úgy nézett Oguzre, mint aki nem látott még embert, s nem hallott volna még beszédet.

- Mit mondott? Mit akar cserébe? – a nevet nem mondta hangosan, de mindketten tudták, kiről beszélnek.

- Semmit. Beszélgetésünk pedig nem tartott soká.

- Valamit csak akart?

- Talán. Ha azt lehet annak tekinteni, hogy nem szeretné érezni többet haragom. Nem akarja, hogy kardom, s vele együtt elmém lángját ellene fordítsam. Bármit is lássak, vagy érezzek itt a földön.

Elvő némán emésztette a szavakat, majd ismét kérdezett.

- Mit látott benned? Honnan az erőd? Nem mondta?

- Nem. Nem mondott semmit ezzel kapcsolatban.

Eva hallgatta, amint a beszélgetés zajlik, majd előlépett a láthatatlanságból. Most Elvő számára megszűnt az idő. Oguz számára úgy tűnt, a vén táltosnő annyira lelassult, hogy még levegőt sem vett.

- Mint döntöttél Oguz? – A nő most tárgyilagos volt. – Nézd.

A barlangfalon egy fényfolt jelent meg. Ott egy kép. Mintha felülről néznék a teret. Oguz már látott ilyet, mikor repült. A hegy oldalát nézték, ahol a falu terült el. Hatalmas sereg látszott. Aztán közelebbi képek jelentek meg. Ugyanonnan. Rengeteg kép a falon.

- Az állatok így látják most a falut. Bármelyiket képes vagy mozgatni. Te irányíthatod őket.

Oguz odalépett a falhoz, majd kiválasztott egy képet, azt kezdte jobban nézni. Közben Eva beszélt.

- Egy farkas szemével látod a területet.

A fiú most észrevette az egyik képen Daliát. Közelebb ment. Azt hitte, nem jól lát. Egy furcsa, festett alak járkált körülötte. A képet figyelte, de a hangokat nem hallotta. Közelebb lépett a látványhoz.

- Hunyd be a szemed Oguz, és gondoldj arra, hogy ott akarsz lenni. A farkasban hosszabban időzhet elméd. Minél apróbb egy állat, annál kevesebbet lehetsz benne, különben elpusztul. Te is érzed az állatot.

A fiú engedelmeskedett. Aztán látta, s hallotta, amint Krall elmagyarázza Daliának, miként öli meg őt és Eszkamot, majd vágja fel Daliát és pusztítja el a benne lakó kis Oguzt, ha van. Ha nincs, akkor is meghal a lány.

Oguz teste kéken kezdett izzani. Haragja egyre nőtt, Már majdnem kiengedte kardjait, mikor Eva rászólt.

- Ha ezt teszed, akkor a kék lángodat észreveszik, s lelepleződsz. – a figyelmeztetésre Oguz abbahagyta a lángolást. Valóban. A festett alak képe felé fordult,

majd felüvöltött, hogy kéken lángol a farkas. Azonnal pusztítsák el. A kép és hang hamar megszűnt. Oguz egy másik képet keresett. Azzal ment közelebb. Működött.

- Hát ez lenne az egyik előny, mely az állatok és más élőlények feletti hatalommal jár. Nincs hely, ahol emberek, vagy mások előled elrejtőzhetnének.

- Miért jó ez neked Eva? Ekkora hatalmat adsz nekem? Mi hasznod ebből? Erőm így is nagy. Még én sem tudom mekkora.

- Most elmondom, de jobb, ha feleded. – Eva mosolyogni kezdett. – Én is tudni fogom, hogy te hol vagy. Mindig.

- Most is tudod.

- Nem egészen. Rengeteg dolgom van. Te csak egy vagy a sok közül, kikkel állandó kapcsolatban akarok maradni. Míg veled beszélek, mással is vagyok.

Oguz elkomorodott. Ezt nem egészen értette. Nem is gondolt tovább vele. Úgy érezte, ennél egyszerűbb a magyarázat.

- Úgy gondolom, szükséged van rám.

- Igaz. – Eva maga is megdöbben gyors, egyszerű válaszában, s azon, hogy az igazat mondta. Ez kissé felbosszantotta. Kezdte nagyon megkedvelni a fiút. – Még sokra viheted.

A nő elmagyarázta, hogy mi fog történni, ha kimegy a barlangból. A környéken élő állatok vezetői, s azok kísérete mind megjelennek előtte.

A hegyhát, melyen a sereg tartózkodik, elég szűkös lesz majd a rengeteg élőlénynek. Eva kérte, ne használja a katonák ellen a kardját, míg a táltosok, s a falu lakói el nem vonulnak a helyről. Azután olyasmi fog történni, melyet ember ezen a földön még nem látott. A nő szorosan ott lesz mellette, de más nem fogja látni, csak Oguz.

Oguz nem értette a dolgot igazán, de Eva megígérte, nem hal meg ártatlan. Hát a fiú hitt neki.

Krall hevesen magyarázott a sírdogáló lánynak. Dalia hallotta, mit mond neki ez a ronda ember, de nem akarta megérteni. Oguzról és Eszkamról beszélt. Olyanokat mondott, hogy mindenkit megöl. Öt is.

Vele szemben egy farkas állt. Sok állat jött a ronda emberhez. A táltosok beszéltek, hogy a kitaszított sámánok tanítványa, majd mestere lett. Ezért a sok állat. Krall is így gondolta. Saját hatalmát mutogatta. Nem is sejtette, közel sem tudja a valót.

A kéken lángoló farkas mögötte tűnt fel. Krall rémülettel teli tekintete tudatta embereivel, a kitaszított nem ura a helyzetnek.

A farkast leölték. Krall őrzöngése rövid ideig tartott, majd a hegyi útról Eszkamot és a táltosokat kísérő fegyveresei láttán kicsit enyhültek érzelmei.

Odalépett a főáltos elé, majd jobbjával arcul ütötte. Ami ezután történt, a jelenlévők elméjét teljesen lebénította.

A hegy felől egy fekete palástba öltözött, hosszú hajú férfi ereszkedett lefelé, majd a közeli sziklára szállt. A madarakkal megteltek a fák. Rengeteg volt. Szem nem látott annyit. Az ágak recsegték.

Az emberi sereg teljesen elhalkult. Míg a vadak hangot kezdtek kiadni. Sorra sereglettek az erdő vadjai a szikla felé. Aztán még furcsább dolog történt. A négy lábúak külön váltak. Mintha vezetőik lennének, s csak azok mentek a fekete palástban a sziklán álló alak felé, a többi sorfalat alkotott. Majd a mellső lábaikat rogyasztva a földre ereszkedtek. Mintha emberek hajolnának meg királyuk előtt. Közben ugyanígy tettek a madarak is. Csak szárnyukkal jelezték tiszteletüket, miután a földre szálltak.

A madarak serege felrepült, s a környező hegyoldalon foglalták el helyüket a sziklarepedésekben. Krall seregét kezdték nézni. Úgy látszott, parancsot

kaptak erre. Majd az állatok is körbe vették a sereget. Medvék, farkasok, szarvasok ezrei. Apróvadak. Kik egymás étkei voltak, most mind együtt. a sereggel szemben.

Az emberek megrémültek. A sziklán álló alak szólt:

- Ki nem katona, menjen!!

Az emberek megindultak a másik irányba. Érezték, nincs sok idejük. Nem volt riadalom, követték Oguz utasítását. Menet közben már beszéltek. Oguz, a kéken lángoló férfi ereje hatalmasabb lett. Senki sem mondta ki Eva nevét, de tudták, és suttogták: Oguz a Föld szülötte, akinek Eva új hatalmat adott az élőlények felett.

## **5. rész**

### **A Nap haragja**

#### 122. fejezet

A halálra készülő sereg katonáinak elméjét bénító félelem járta át. Ellenségük nem emberből álló sereg. Állatok hada veszi őket körül, kikről Krall állította, Ő vezeti azokat. A balga katonák hittek a kitaláltottnak, ki most halálos rémülettel állt a fekete palástba öltözött Oguz előtt.

Krall elméje vadul zakatolt. Halálfélelme egyre nőtt. Egyetlen személy jutott csak eszébe. Ki nem állhatta a főpapot, de nincs más, ki itt tehetne valamit.

Krall köpenye alá nyúlt, majd port vett elő. A lábánál lévő tűzbe szórta. Áhítatba esett. Gordát hívta.

#### 123. fejezet

Attila fel-alá járkált alkalmilag állított, de pompázatos sátrának trónusa mögött, a haditanácsoknak

hagyott viszonylag nagy területen, melynek tetőzetét fából faragott, aranyozott oszlopok tartották. A terem egyik sarkában, a trónus hátától nem messze Aldar ült.

Jenő Attilával igyekezett lépést tartani, s közben hevesen magyarázott, hadonászott. Arra azért figyelt, hangját ne emelje fel.

Gork messzebről figyelte őket. Mellette a fiatal Velik foglalt helyet, ki beszámolójával okozta ezt a feszültséget.

Gork röviden érvelt amellet, miért is van mellette a fiatal táltos, kiről eddig senki sem hallott itt. Mit előadott, annak Attila nem örült, s nem is hitte volna szavait, ha nem hallotta volna már előzőleg a Bledáról keringő rémtörténeteket, s azt, hogy testvére eszement módon keres valamit a hun uralkodói vár alatti barlangokban.

- Attila. Nem hiheted minden szavát kérdés nélkül. Erre nem fordulatsz meg. Flavius már ott lehet légióinál. Ha most meghátrálsz, újabb tizenkét hold kell, mire visszatérhetsz. Nélküled a sereged szétszéled. Róma harc nélkül nyerheti a háborút, melyet oly régóta vívunk.

- Mi értelme annak, ha az emberek nem fogadják majd el királyukat? Kinek vívjunk a harcot, ha nem a népnek, s az utókornak? Mond Jenő. Kinek? Ha ezt ennyiben hagyom, nem látom saját szememmel, miről ez az ember beszél – közben Velikre tekintett – akkor apám, s nagyapám eszménye is oda lehet. Ha csak cseppnyi igazsága is van, emléküik ellen mindenki harcba megy.

- S ha csak az a szándéka, hogy te hazamenj? Nem is ismered. Nem tudsz róla semmit.

- De Gork ismeri, s ha Ő ismeri, nekem is el kell fogadnom. Ez a törvény.

Jenő szótlán maradt erre az érvelésre. Majd kis idő elteltével így szólt.

- Gondold ezt meg.

- Átgondoltam Jenő. A sereget te vezeted a harmező elé. Csak kíséretemmel térek haza. Segítségedre lesz Gork. Aldar is veled marad. Így visszatérhetek, még a csata előtt.
- Mit mondjunk a követeknek?
- Velük még tárgyalok. Holnap fogadom őket. Ne lássák, hogy elhagyom a sereget.

## 124. fejezet

Krall tudata lassan kezdett bomlani. Szinte észre sem vette, ahogy ereje fokozatosan elhagyja. Áhítata megszűnt. Csak bámult maga elé, majd teste lassan, ütemes mozgásba kezdett. Felvette a körötte álló katonái lassú dülöngélésének ritmusát.

Terve, hogy Gordát hívja segítségül, szertefoszlott. Gondolatai sem voltak már. Teste lassan kezdett kiürülni.

A sziklán álló Oguz palástja, sötétbarna hosszú haja lebegett a szélben. Testét, ruházatát égbék lángnyelv vette körül. Karjaiból égbéken kinyúló kardjai a vele szemben álló sereget fonták be, mint pókháló.

Az ellenséges katonák nyitott szemmel bámultak a velük szemben magasodó hadúrra.

Tudati energiájuk kezdett szemmel látható szellemalakká válni testük felett, melyet vékony kék fénysugár kötött fejük tetejéhez.

A területen maradt harcos táltos papok, kik lehettek kétszázan is Eszksamra néztek, ki bólintott. A táltosok az övükbe fűzött alkalmi szemfedőjük után nyúltak, majd behunyták szemüket, s szinte egyszerre kötötték le azt, hogy óvják elméjüket. Leültek, összefonták lábukat, majd nagyon halk mormogásba kezdtek, s lassan számukra megszűnt a külvilág. Kivéve Eszksamot.

A milliányi madár most felszállt a sziklafalakról. Az apróvadak is lakomát sejtve kezdtek egyre közeledni a kiürült testek köré.

A hegyi barlang bejáratánál egy áttetsző női alak egyre láthatóbbá vált, s testet öltött. Elégedetten szemlélte a történeteket. Kezével a hegy oldalához ért, majd érintése helyén egy vakítóan fehér folt jelent meg. A nő arrébb ment. A fehér fény távozásával egyre nőtt.

A sűrű fellegek, melyek eddig árnyat borítottak a groteszk látvány fölé, alig észrevehetően, nagyon lassan egy pontban oszlani kezdtek.

## 125. fejezet

Eszkam miközben figyelte táltosait, kik mindenben követték az előzőekben adott utasításait, most nagyon gyorsan távozott, s az üresen hagyott falu imádságra használt központi kő épületébe ment.

Az ég istenének állított, belül gyönyörűen megmunkált, s néhol arannyal is díszített belső tér közepén magasodó kőoltár elé lépett. Ott leborult a földre. Arcával a padlót nézte, majd karjait széttárta, s gondolatban hívta az ég istenét.

„Jöjj, s mentsd meg Oguztól az embereket. Jöjj, s mentsd meg Oguztól az embereket. ...” – Ismételte megannyiszor gondolatai között, s nem csak kérte, hitte is mit mond.

Az oltár arany borítású részei lassan felragyogtak. A gyönyörűen díszített aljzaton egy kör alakú ábra, mely egy ellipszis közepén helyezkedett el, aranysárga fénnel ragyogott. A ragyogás az aljzattól a mennyezetig ért, hol ugyanez az ábra látszott.

A fényből egy aranyszínű alak lépett elő.

Ezzel szinte egyszerre a fennsíkon dülöngélő sereg megállt. A felettük lebegő, a testekkel azonos formát öltött szellemalakok mintha megfagytak volna. A madarak és állatok mozgása megszűnt. A fák, bokrok is megmerevedtek. Már a szél sem fújt. A női alak arcvonásai torzulni kezdtek.

– Eszkam! – suttogta kíméletlenül. Hangjában féktelen harag, s utálat érződött. – Te aljas áruló.



Eva hirtelen gerjedt haragra. Karjait széttárta, arcát az ég felé emelte. Meglátta az oszladozott felhőkön bevilágító halvány fénysugarat, mely egy épületre mutatott. A nő haragosan indult a templom felé.

## 126. fejezet

A húszak már korábban az emelvényre mentek a rítus csarnokában. Gondosan kötötték meg magukat, ahogy Eszkammal előre megbeszélték. Jól tették. A gyönyörűen festett táltosok teste egy pillanat alatt merevedett meg, de a felkészülő rítus miatt elméjük, s testük belső működése nem állt le.

Mikor egyesült a tudatuk Eszkamével, erejük akkorára nőtt, hogy azt világi ember fel nem foghatta. Még táltos főpapok sem tudtak erről. Gorda könyvének titkai végtelennek látszottak.

Eszkam nem sokkal a történetek előtt mondta el a szertartás pontos menetét, s akkor is csak egyszer. Tudta, Eva minden figyelme Oguzé, így nem figyel rájuk.

Mind tudták, hogy az évszázadok óta nem alkalmazott mód, mellyel az ég istenével kapcsolatba lehet kerülni, nagyon veszélyes. Gorda elméjét ennek a hatalomnak való megismerése homályosította el évszázadokkal ezelőtt, s kívánta meg annak az arany fényben úszó istennek a hatalmát. Az istenét, kinek szavára Eva is hátrább lépett, s kinek intésére az egyensúly megannyiszor helyre állt.

S volt még valami, mi meggyőzte a nevenincs táltosokat, hogy megtegyék, mit Eszkam kért.

Oguz ellen kívánta a rítust. Csak sejtésük volt, hogy Eva saját céljaira akarja felhasználni a még keveset élt Oguz hatalmát, s a fiú nem fog tudni ellenállni.

Mikor Elvő a táltosok módján tudtukra hozta, hogy Oguz olyan egyezsége lépett Evával, mely minden eddigi hatalomnál erősebbé teszi Őt, a táltos főpapok már tudták, hogy a nő ezt nem cél nélkül teszi.

A bizonyosságot a kétszáz beavatott harcos pap elméjének képe adta, kik saját szemükkel tapasztalták, hogy mit tett Oguz, s rajta keresztül Eva mire készül.

A hétezer fős sereg összes katonájának tudati energiáját egyszerre vette volna magához Eva, s vitte volna a fehér fénybe. Eközben állati seregét is jóllakatta volna.

Ha ez megtörténik, Eva a táltosokat sem engedi el innen élve. Soha. Ezzel együtt pedig Oguz is örökké szolgálja lenne. A földön nem lenne egyetlen teremtmény sem biztonságban, ha a fiú a sötétség seregét feltétel nélkül szolgálja.

De még nincs vége. Eszkam nem adja a népét, míg elméje egyetlen szikrája is ép. Ezt tudta, s hitte is mindenki ott a táltosok között.

## 127. fejezet

Bleda éppen ebédjét fogyasztotta. Asztala bőséggel volt megterítve. Mióta Gorda ráolvasta azt az ígét a könyvéből, már nem esett nehezére, hogy emberi alakban, oly módon lakmározzon, hogy az környezetének is jó legyen, de most valami nem volt rendben.

Nem érezte jól magát. Mintha ereje kezdte volna elhagyni. A fejében erős szúrást, lüktető fájdalmat érzett.

Az egészet annak tudta be, hírt kapott Attiláról, aki hazatér, hogy bizonyosságot vegyen afelől, bátyját nem kerítette hatalmába semmilyen erő.

Itlar, ki a híreket hozta udvarába, most szúrós szemmel, de aggódva és félszegen nézett a királyra. Bleda nem palástolhatta fájdalmát, de tűrte.

- Jól vagy királyom? – Itlar kérdése bizonytalan volt. Attila azzal küldte előre, hogy egyvágtaiban, váltó lovakkal vigye a hírt testvéréhez, majd lehetőség szerint minden mozdulatát kísérje figyelemmel, míg Ő odaér. Részletes beszámolót várt.

Mikor Bleda fogadta Itlart, már tudott a hírekről, mivel a népet is értesítették Attila jöveteléről. A király még örült is neki, hogy öccse hazajön, és tisztázni tudják ezt a félreértést. Csak teleholdnál kell vigyáznia. Ahogy számolta, Attila pont kettő közt ér majd ide, s reméli, hamar távozik. De most nem tudja, mit feleljen. Érezte, hogy teste is zsibolyog. Mintha a beavatással megszerzett fizikai ereje is kezdené elhagyni.

- Nem. – Jött a határozott válasz. Bleda tudta, hogy testvére nem ok nélkül küldte most Itlart. – Lehet az étel az oka. – nyögte Bleda.

A király agya vadul kereste az elfogadható magyarázatot. Tudta, most vissza kell vonulnia. Mintha Krallal történt volna valami. Mintha a kitaszított meghalt volna. Legalábbis Bleda ezt gondolta.

## 128. fejezet

A készülődés felkavarta az egész tábort. Attila nem tudott titokban távozni, de ezt nem is kívánta. Ha Réka vinni akarja egész kíséretét, akkor jobb, ha mielőbb szól neki.

- Haza megyünk a királyi udvarba kedvesem.  
- Ezen meg sem lepődöm. A szóbeszéd, mi bátyádról már hónapok óta kering, egyre hangosabb.

- Mit beszélnek a népek?  
- Nem nagyon hiszik. – Réka kedvesen beszélt. – De a te szavadra kíváncsiak, nem szóbeszédre. Ez a fiatal táltos, ez a Velik viszont nagyon meggyőző. Szépen beszél, s állítja, te jól ismered bátyád, s tudnád, ha látnád őt, hogy ember-e még, vagy valami más.

- Velik, Velik. Alig jött ide, de már sokan ismerik. Valami nem jó ezzel a táltossal. Gork is furcsa, mikor a közelében van. – Attila gyanakvása feléledt.

- Szólj Fiuménak kedvesem. Többet kell tudnunk erről a fiatal táltosról. Mire visszaérünk szeretném tudni, ki is Ő valójában.

- Ne légy ilyen bizalmatlan a táltosaiddal Attila. Ha gondolataidat ilyesmi fertőzi, nehezen tudsz majd a háborúra koncentrálni. Lehet, hogy jót tesz neked, ha kicsit elhagyjuk ezt a hatalmas sereget. – Réka hangja bársonyos volt. A nő az ajtónállóhoz lépett, majd súgott neki valamit.

Réka jól ismerte férjét. Neki is vegyesek voltak érzelmei, mikor Velik a közelében volt, de nem akarta Attila elméjét tovább szítani. Jobb, ha nem viseli a sereg dolgait, ha bátyjához megy. Nehogy valami elhomályosítsa elméjét.

## 129. fejezet

A fiatal nő gyönyörű volt, ahogy ott a sátor előtt teregette a ruhákat. Anyja csak nézte, ahogy a kecses teste pontosan követi a már betanult mozdulatokat. Mióta a papnők tanítani kezdték a lányát, még a ruhákat is szebben teregeti.

A fiatal férfiak viselkedése is megváltozott körülötte. Már nem mertek ránézni a lányra. Akkor is anyját bámulták, mikor hozzá szóltak. Elmaradtak a vicces megjegyzések, s mintha egy úrnővel beszélgetnének. Úgy tűnt, érintetlen teste még fényesebbé teszi.

Nem is baj. Így gondolta sokszor a fiatal lány édesanyja.

Most a katonák sátrai felől egy félkarú férfi rohant feléjük, közben hevesen integetett az asszonynak, hogy felkeltse figyelmét.

A nő a lánya felé fordult, majd kedvesen megszólalt:

- Filéne. Kedvesem. Jön édesapád.

- Apu, apu! – a gyönyörű nő mindent eldobott, úgy kezdett szaladni édesapja felé, aki zihálva dőlt előre a rohanás okozta légszomj miatt.

- Öltözzetek, készüljetek. – zihálta. - Még az éjszaka beállta előtt indulunk. Megyünk a hun fővárosba Attilával.

- Apu. Honnan veszed ezt?
- Réka szolgálója mondta. Rövid idő múlva itt lesznek a szekerek. Csak azt vihetjük, amit össze tudunk pakolni addig. Élelemre nem kell gondolni. Attilát kísérik. – a férfi még mindig kapkodta a levegőt.
- Mindenki? – kérdezte Filéne anyja a férjétől.
- Igen. – Jött a válasz. Azt is beszélnek, hogy az ágyasok és Réka sem tér majd vissza. Attila háborúra készül. Az asszonynepek és a szolgák a fővárosban maradnak.

Az asszonyt kezdte elfogni az aggodalom. Lányát még mindig nem nézte meg Attila, s Réka sem tartott rá igényt. Csak az a fura papnő. Az a Fiumé lehet az oka, aki annyit látogatta. Ha Attila elesik a háborúban, talán a bátyja, talán majd Bleda elfogadja a lányát. Ha Filéne nem lenne, már éhen haltak volna. Még van remény.

A szekérkaraván nem sokra érkezett.

### 130. fejezet

A mozdulatlanra vált emberek között a női alak, mint egy fuvallat, úgy suhant a kőépület felé. Az arany színű alak már egy vén, ősz szakállú öregember képét öltötte magára. Fehér szőttes borította testét. Így kezdett lassan Eszkam felé sétálni. Mikor a földön fekvő főpaphoz ért, lehajolt hozzá, majd megérintette a hátát.

Eszkam mozdulatlansága eltűnt. Nehezen, de határozottan tápáskodott féltérde az öregember előtt.

Eva szinte ezzel egy időben ért hozzájuk. Arca tajtékzott.

- Te mit keresel itt? – a nő dühösen förmedt az öregemberre.

Eszkam azonnal négykézláb mászva hátrálni kezdett az egymással szembeforduló alakok előtt.

- És te mit csinálsz itt? – az öregember hangja nyugodt volt. – Mi oka ennek a rengeteg, több tízezer teremtménynek itt?

- Neked ahhoz semmi közöd. Itt én mondom meg mi legyen!

- És a fehér fény a sziklafalon? – ahogy az öregember a kezét maga előtt elhúzta a levegőben, úgy vált láthatóvá az említett kép.

- Ahhoz sincs közöd. Ezek katonák. Mikor a földi dolgukat vállalták, számoltak a halállal, s önként elfogadták azt. A háború is nekem kedvez. Ezt te is tudod.

Az öregember megcsóválta a fejét, majd kezdte:

- Ha harc közben esnek el Eva. Ha vívnak. De nem így. Itt nem készül csata. Ez mészárlás, s egyetlen ember erejét használod. Célja sincs, csak a te kedvedre tesz. Hatalmadat kívánod ezzel jelezni, s imádatukra vágysz.

A nő most elfordult, s gondolkodva járkálni kezdett. Nem állhatta ezt az istent, kit valamikor annyira szeretett, s magába fogadott. Talán még most is vonzódik hozzá. Az érzésre eszébe jutott Oguz.

Az öregember kérdően nézett a nőre. Azonnal megérezte Eván a változást. Kérdésében indulat is megjelent:

- Ki ez a fiú?! – az emberi érzelmek kezdték kicsit dühíteni az öregembert. Lassan kezdett fiatal testet ölteni, s ruházata pompába változott.

Eszkam a sarokból figyelt. Lelapult a földre, ahogy tudott. A párbeszéd, s a látvány is kezdte eszét venni. Az ég Istene, s Eva? Vajon igaz a történet? Mintha érzelmeket vélt volna felfedezni. Tudatát azonnal tisztítani kezdte. Nem akart már gondolni semmire.

- Mi közöd ehhez?! Őt anya szülte, s így ide tartozik. A tudata, s teste is az enyém!

- Ez csak akkor igaz Eva, ha ereje is a Földtől való. – az ég istene ahogy eltűnt, azzal egyszerre jelent meg Oguz mellett.

- Utálom, mikor ezt csinálod. – Eva sziszegve követte a férfit.

## 131. fejezet

Bleda óvatosan tapogatózva haladt a sötét barlangban. Nem akart korán fáklyát gyújtani. Bár szolgálai biztosították róla, hogy a táltosok mind elhagyták a termet és elvonultak a könyv közeléből. Valami miatt rítuson vesznek részt. Azért nem akart meglepetést.

Sokáig hallgatózott, mire meggyújtotta a fáklyát, majd annak lángját a falon húzódó vájatba engedte, hogy ott az illó olaj lángra kapjon.

Tudta, hogy négy táltos kell ahhoz, hogy a könyvet nyissák. A kitaszított tizenegyeket elméjével hívta, akik még a sötétben gubbasztottak, mire királyuk jelzésére elő mertek lépni.

Bleda nehezen nyerte vissza testi erejét, de Krall teljesen eltűnt elméjéből. Gorda már egy ideje nem mutatta magát, így Bleda úgy gondolta, itt az ideje, hogy maga is főáltossá legyen. Valami különös késztetést érzett, vágyott a könyvre, s a tudásra, mit az hordoz.

Nagy szellemi erőt is érzett magában. S az volt a furcsa, hogy Itlar is egyetlen intésére vált engedelmes szolgájává. Rá tudta erőltetni saját akaratát szavak nélkül is. Tekintete is megváltozott a fiúnak.

De a táltosok. A nevenincs táltosok, azok félelmetesek. Nem ismerte az arcukat sem. Így esélye nem volt felettük hatalmat szerezni. De azok most nincsenek itt, míg a könyv igen.

Bleda oda lépett a hatalmas fémszerkezet elé. Jobb kezével megérintette a hatalmas tizenkét sugárból álló

nap közepén az ezüstösen csillogó hold alakú félgömböt. Az ujjaknak kialakított résekben kellemes tapintást érzett, s még valamit. Erőt. Szinte simogatta az erő, mely hívta elméjét. Átjárta egész testét az energia. Lassan elfordította a szerkezetet. Négyszer balra, s tizenegyszer jobbra.

A termet megtöltötte a könyv belsejéből áradó fémes kattogás zaja. Bleda hirtelen hátra lépett a jelig, hol a róvásokat ismerő, s Gorda is állni szokott. A kitaszítottak közül négyen az emelőszerkezethez léptek, majd mozdítani kezdték azt. A könyv eddig nem hallott, morajló hangot kezdett árasztani. A hegy lassú remegésbe kezdett.

## 132. fejezet

Mikor Attila és hatalmas kísérete elhagyta a sereget Velik félrehívta Gorkot. A négyszemközi beszélgetés az öreg táltos sátrában kezdődött. Ott Gorda felvette saját alakját. Hosszan értekeztek a helyzetről.

- Egy ideje nem érzékelem Krallt. – Gorda ezt fontosnak tartotta megemlíteni.

- Valóban. Ez nekem is furcsa. – Gork kicsit értetlenkedve nézte a főpapot. Nem tudta, hogy próbára teszi-e hűségét Gorda, vagy valóban zavarja a kitaszított eltűnése.

- Talán rátalált Eszkamra.

- Lehet. De ez nem magyarázza teljes eltűnését. – Gork most kezdte megérteni, miért is fontos ez Gordának.

- Ha viszont igazak az Oguzról terjengő gondolatok, talán nem is él már. Ez sokkal nagyobb gond, mint sem azt gondolnád Gork.

- Hogy végezhetne egy sámánná lett táltossal, s annak ezernyi katonájával egyetlen ember?

- Látod ez a kérdés aggaszt engem is. – Gorda arca gondterhelté vált, majd hirtelen dühét nem tudta



leplezni. – Bleda, te arcátlan, hataloméhes áruló... - sziszegte Gorda.

- Mi történt?
- A könyv. Bleda kinyitotta a könyvet.

A következő pillanatban Gorda ismét Velik arcát vette fel, majd áhítatba esett. Még talán van ideje. Gondolta.

### 133. fejezet

A férfi lassan kezdte körbejárni Oguz testét. A nő messzebből figyelte a történeteket.

- Érdekes látványt nyújt ez a fiatal férfi. Mintha érezném az erejét.

- Az nem lehetséges, ezt te is tudod. – Eva szemrehányóan dobta a szavakat a pompában parádézó személynek.

- Nem. Határozottan érzem. Mintha csak kívülről hatna rá jelenlétünk. Belül még mindig éber.

A következő pillanatban a férfi hirtelen hátra lépett. Oguz mintha fejének hátsó részén is arcot eresztene. Nem mintha, az is történik. A fiú kilépett saját testéből.

- Tehát képes a tudatod is testet öltetni. – szólt a férfi Oguznak. - Ki vagy te?

- A nevem Oguz. Te ki vagy? Mi a neved?

Eva mosolyogva nézte a történeteket, s hirtelen az Ő első találkozása ötlött eszébe a fiúval. Kissé eltávolodott a férfiaktól.

- Hogy mersz te megszólítani engem?! Hogy mered rám emelni tekinteted?! – a pompába öltözött férfi arcát harag kezdte elönteni. – Mi ez a pimaszság?! Ki a tanítód itt a Földön?!

- Úgy gondolom, Eszkam a tanítóm. De én már bemutatkoztam. Most rajtad a sor. – Oguz hangja nyugodt volt. – Nekem így tanították.

- Engem csak úgy neveznek itt a Földön a magadfajta halandók, hogy az ég Istene. Nekem áldoztok, s engem imád, ki élni akar, s nem akarja annak a nőnek rabigáját vállaira venni. – a férfi Eva felé bökött.

- Én nem ismerlek, s nekem az a nő kedves. Neki van neve. Evának hívják. – így Oguz.

- A kardot Attilának szántuk. – a férfi most Evához beszélt.

- Nála is van. – a nő mosolyogva mondta a szavakat.

- Akkor hogyan?!! Hogyan?!! – a férfi tehetetlen dühöt érzett.

A aranyban pompázó most alakot váltott. Ősz szakállát kezdte simogatni, s hátat fordított Oguznak. Mintha gondolkodna. Oguz érezte azt a furcsa erőt, ami áradni kezdett felé a férfitől. A magát Istenségnek nevező nem félt tőle. Ezt is tisztán érezte.

Eva meglepődve figyelte a jelenetet, minek halandó szemtanúja ezen a Földön nem lehetett, s nem volt azóta sem.

Az ősz szakállú férfi most visszafordult. Oguzra nézett, majd megragadta annak karját. Nem. Nem a testét vitte el. Csak annak tudatát, ki kilépett a testből. A kép még rövid ideig változatlan maradt Eva számára. A nő érezte, itt olyan dolog történik, melyet az ég ura sem ért. Az égen a fénysugár most megmozdult, majd Oguzra vetődött.

Eva eltűnt, s vele a vakítóan fehér fény is a szikla faláról. A szél feltámadt, a táltosok halk mormogása ismét felzúgott. A madarak mozdulni látszottak. Az állatsereg továbbra is meredten figyelte Krall hadát. A sereget, melynek katonái feje felett még mindig az alakot öltött tudati energiájuk lebegett.

A húszak egyszerre vették a levegőt. Eszkam ereje visszatért. Kisétált a templom elé. A látvány lenyűgöző volt, s egyben Isteni.

Itt van hát. Oguz itt van, s túlélte a találkozást az ég Istenével. Ennek oka van. Még nem tudja mi, de bizonyos, hogy semmi nem történik cél nélkül. Ismét Gorda szavai kezdtek visszhangozni fejében. „Ha aranymarkolatú kard jó az égből, melynek fénye kék...”.

## 134. fejezet

Bleda egyre inkább kívánta a hatalmat. Vágya kezdett érezhető formát ölteni a barlangteremben, melyet Gorda gondolatai alapján építettek csodálatosan díszessé az eltelt pár évben a királyi udvar mesterei. Azok annyit voltak ez miatt áhítatban, hogy már saját gyerekeiket, s asszonyaikat sem ismerték meg. Rajtuk az örület jeleit látták szeretteik.

A nagy király arra készült, hogy átvegye a hatalmat az összes hun törzs felet úgy, hogy azok vezetői egyként kövessék minden parancsát. Még Attila is, s mindenki, kit Attila leigázott. Egy akart lenni, s eszerint is tett.

Bleda a királyok királya erejét akarta, nagyapját, kiről apja annyit mesélt neki.

A könyvet lassan nyitották a kiteszítottak. Mikor annak belseje feltárult ott, ahol Bleda kívánta, s ahonnan a szöveget olvasni akarta. Ott most a fém lapok arannyal kiöntött róvásai felragyogtak.

Bleda hosszú évekig tanulta a róvás vetést a táltosoktól, s annak olvasását. Nem volt idegen számára a róvással vetett szöveg. De valamit nem értett. Távolabb állt a könyvtől, mint azt eddig hitte. Közelről jól látszottak a róvások, de innen, mintha az arany szín összefolyó látszana. Hunyorgott.

Nem. Nem csak látszik. A róvások lassan kezdenek kifolyni a könyv alján.

- De hisz ez nem lehet ... - Bleda hangosan kiáltott fel. - Ez nem történhetett meg. – Arcát hirtelen a félelem járta. – Gorda meg fog ölni. – Ezek a szavak jöttek szájára, majd hirtelen távolabb ugrott.

A könyv, mely addig egy egésznek látszott, most darabjaira hullott. Láthatóvá vált, hogy a róvások egy nagyobb tenyérnyi, vékony fémdarabra lettek vésve. Négyzet alakú darabok, melyek pontosan illeszkedtek egymáshoz, s így formálták az oldalakon a szavakat. Most több ezernyi fémlapocska hullott szét a földön maga alá temetve a könyv alsó felénél helyet foglaló két kítaszítottat. A két balga csodálkozása közben nem ugrott el, ahogyan azt Bleda tette.

A kítaszítottak fájdalmas üvöltése betöltötte a hatalmas termet. A tengernyi fémlap előtt egy üres fém keret magasodott, mely így látni engedte belsejét.

Bleda tátott szájjal bámulta a szerkezetet, melyben megannyi, apró kis fém karika lapult, melyen aprócska fogakat látott. A karikák is, mintha aranyból lennének. Így gondolt Bleda, majd közelebb lépett a tartó szerkezethez.

Közben ámulatában felvett egy fémlapot a földről. Ekkor valami furcsa dolog történt.

### 135. fejezet

- Az ostoba!! – hagyták el Gorda száját hangosan is a szavak, melyeket Gork így tisztán hallott.

Aztán csak Gorda mosolygós arcát látta, akiről úgy múlt el a harag, ahogyan jött. Ébredt az áhitatból, ahogyan egy táltos főpap szokott. Majd mosolyogva mesélte el Gorknak, hogy mit tett Bleda.

- Én nem tartom ezt annyira mulatságosnak. – szólt Gork. – Elmondanád, miért jó, hogy a király ekkora hatalomra vágyik, s balgasága tönkretette a könyvet, melyet annyi századon keresztül készítettél?

- Nem pusztította el. Így terveztem. A könyv így védi meg azt, mi avatatlan kezekben pusztuláshoz vezetne.

- Mi lesz akkor, ha elrejtí a róvásokat? Mit teszel akkor Gorda? Több ezer felé tudja szerte szórni a világban azokat Bleda. Ha erre rájön, nem te fogod őt

uralni. – Gork most szemrehányóan mondta- e szavakat, mely meglepte Gordát.

- Igazad lehet. Ezt meg kell akadályoznom. Azonnal Attila után megyek. Kapcsolatban maradunk. Ha vesznie kell, hát haljon meg a hun király. Vesszen Bleda.

- Ezt nem te fogod eldönteni Gorda. Ugye ezzel tisztában vagy? Ez a világi királyok ügye, s mint ilyen, Attila tiszte. Ha szembeszegülsz vele, a táltosok ereje nem véd meg...

- Ne folytasd! – sziszegte Gorda. – Én vagyok a táltosok főpapja.

- Nem egészen. Te magad mondtad Gorda. Vesztettél, s Eszkam lépett a helyedre, s tudják ezt a nagy hegyen is. Tudja az öt földrész minden nagytanácsa, kik hisznek. Főpapok ezrei. Ők csak a könyved hatalmát félik, s nem téged. Világi emberként kell bajt vívnod Attilával, ha te akarsz dönteni Bledáról. Ehhez még ez az ifjú tested is kevés lesz Gorda.

Gorda most meglepődött Gork szavain. Ha így van, s úgy tűnik, ez a való, akkor nem csak Eszkam, de az összes főpap szövetkezett ellene. Mindenki a táltosok segítségére volt, hogy Ő ne térhessen vissza. De nem is baj. Ezt meg kellett tudnia.

- Most mit akarsz tenni Gork?

- Semmit. Már nem vagy veszélyes Gorda. Véleményem szerint szükségünk van egymásra. Jön a nagy háború. Addig jó lenne, ha visszaérnél. Milliónyi ember gyülekezik Katalaunumnál. Te magad mondtad, hogy a földanya szomjazza az emberek vérért. S azt is magad mondtad, ha ez úgy lesz, nem lesz min uralkodni. Hát igyekezz vissza.

Gorda meglepődött Gork szavain. Már hosszú ideje feledte, milyen okos emberek is az Ő főtáltosai. Hát ez lett veszte is. Mosolyogva távozott a sátorból. Két lovat vitt, hogy elérje Attilát.

Eljön még az Ő ideje. Gondolta. S milyen jól gondolta.

### 136. fejezet

A hosszú szekérkaraván tempósan haladt a földúton. Attila teljes kísérete igen népes tábort alkotott. Ágyasai annyian voltak, kiket családjaik is kísérték, hogy kitettek vagy ezer főt.

Réka a kezdetekkor több alkalommal is megjegyezte férjének, hogy étvágya nincs ekkora egyetlen férfiembernek sem. Mire ez a nagy létszám. Erre Attila mindig a jogra hivatkozott, s magyarázatért a táltosokhoz küldte egyasszonyát.

A királynő sokat is beszélgetett erről a főpapnővel, s mikor gyakorlatban is látta, mi értelme ennek az asszonyseregnek, hamar elfogadta, hogy háborús időkben ennél könnyebben nem lehet elrejtteni királyi vérből származó gyermekeit.

Hiszen Réka is királyi vérből volt.

Az idő meglehetősen meleg, s eső nem nagyon hullt. Így ez nehezítette a szekerek haladását. Gyakran kellett itatni lovaikat.

Még alig indultak el, mikor megjelent a fiatal táltos, ki ezt a felfordulást okozta.

Réka most már kezdett gyanakodni, hogy valami nincs rendjén. Küldetett Fiuméért, ki szekéréhez érkezett.

- Ki ez a fiatal táltos Fiumé? Mit tudsz róla?
- Semmit. Igazán nekem sem ismerős. De az ereje rémisztő. Valami furcsa védelmemmel látták el elméjét.
- Többet akarok tudni róla. Attila is ezt szeretné. De! Főpapnő! Ha bármi lényegeset tudsz meg, azt először nekem jelentsd, s majd meglátjuk mi legyen.

Fiumé bólintott, majd távozott a szekerről. Réka mosolyogva nézett utána. Nem tudta megszokni a férfiakat is megszégyenítő ügyességét ennek a nőnek.

Úgy érezte, hogy egyre közelebb áll szívéhez a medvebőrbe öltözött asszony. Talán jobban bízik benne és ítélőképességében, mint bárki másban e világban. Talán.

### 137. fejezet

Oguz lassan húzta vissza kardjait, vigyázva az előtte álló több ezer fős sereg testére, s tudatára. Az emberek ugyanígy kezdték visszanyerni tudatukat. Mikor a velük szemben magasodó sziklán álló Oguz végzet, látványa nem volt több, mint egyetlen ember, kinek fekete palástját a szél mozgatja, s előtte ezernyi felfegyverzett ember, s állatok hada, fejük felett madarak tömegével.

A felhők is eloszlottak, a nap sugarai betöltötték a fennsíkot.

Eszkam gyorsan ért táltosaihoz, kik már levették szemfedőiket. Csodálkozva nézték tovább a jelenetet, mikor a főpap utasítására a barlang bejárata felé vették útjukat. A kétszáz harcos táltos elhagyta a fennsíkot.

### 138. fejezet

Bleda forgatta kezében a fémlapocskát. Az nem tűnt nehéznek. Nem is volt vastag. Annyira belemerült a róvást viselő fémlap tanulmányozásába, észre sem vette, amint az egyik kitaszított tekintete megváltozik. Szeme feketébe vált, annak fehér része eltűnt, vonásai torzulni kezdtek.

- Mit tettél? – hangzott a kérdés a kitaszított szájából. Bleda elméjében erős szúrást érzett, majd hirtelen rájött, Gorda érkezett.

- Csak ...

- Te hataloméhes kutya. Nem farkas vagy, hanem egy kutya. – Gorda próbált komoly maradni, ahogy a király arcára kiülő tehetetlenséget és félelmet figyelte. Bleda még a fémlapocskát is majdnem kiejtette a kezéből, úgy remegett. – Vigyázz azzal a róvással,

nehogy megsértsd!! – adta ki a parancsot végül Gorda, s így búcsúzott. – Rakd össze a róvásokat, vidd azokat őrzött helyre. Indulok haza. A többit személyesen megbeszéljük. Ha egyetlen darab is elveszik, halálotat fogod kívánni kínjaid helyett.

S ezzel a kitaszított a földre rogyott. Bleda félelmében kapkodni kezdett, majd gondolatait próbálta rendezni.

- Vigyétek ki ezt a kettőt. Ne üvöltsenek itt. Nem tudok gondolkodni. – a kitaszítottak azonnal próbálták kiszabadítani a fájdalmaikban még mindig nyögdecselőket. Bleda közben a többiekhez fordult:

- Szedjétek össze a fémlapokat. Vigyétek Gorda kincstárába. Egyetlen darabot se veszítsetek el.

A kitaszítottak lehajtott fejjel engedelmeskedtek. Érezték, hogy Bleda ereje kezd visszatérni. Talán erősebb is mint korábban. A király is így érzete. Mintha megváltozott volna benne valami a könyv érintésével.

Most, hogy Gorda nincs itt, mintha egyre erősebb lenne. Mintha eddig Krall uralta volna a tudatát, s most az üres helyet a kitaszított főpap távozásával kezdené önmaga betölteni saját fejében.

Bleda behunyta szemét, s látni kezdte maga előtt az erdőket, hegyeket, vizeket, s annak állatait, miket eddig megismert. Mélyen beszívta a levegőt, majd elméjét nyugalomra intette.

„Majd később Bleda, majd később...” jött egy ismeretlen, eddig nem hallott hang elméjében. Mintha saját hangját hallotta volna. „előbb a könyv, s a róvások, ne feledd a róvásokat”. Ezzel a hang eltűnt

Hirtelen nagyapja jutott eszébe. Vajon mit tenne Ő? Mit tenne a nagyapám? S Bleda hirtelen megnyugodott. Gondolatban már ismét a trónteremben járt, hát arra is vette útját. Fejébe királyi teendői kezdtek zúgni.



Öccse hamarosan hazatér. Fel kell készülnie fogadására. A hunok királya felkészül hadvezérré vált testvére fogadására.

### 139. fejezet

A nagy király, ki most arany szegélyes zöld palástját félig hátravetette, nyugodtan nézte a képet, mely előtte jelent meg karjának egyetlen mozdulatára. Mikor a földön nyöszörgő kitaszított oly hangon szólalt meg, s oly szavakat mondott, mely sértette a királyok királya szívét, azonnal tudta, cselekednie kell. Halkan szólalt meg Bleda elméjében, s kereste annak világi király mivoltát. Úgy döntött, nem hagyja magára a fiatal, balga hun királyt, kinek tudatát megmarta a világi hatalom felett álló tudás mámora. Mikor látta, hogy Bleda a trónterem felé indul, a kép egyetlen mozdulatára szertefoszlott.

Az előtte elterülő hatalmas, kör alakú asztalnál valamikor élt királyok alakjai látszottak itt, a más világon, s még valakié. Egy sötét, emberszerű lény ült még az asztalnál, ki most szót emelt:

- Bleda méltatlanná vált! Vesznie kell!! – az alak hangja határozott volt, ellentmondást nem tűrő. A körben ülők bábszerűen, szinte egyszerre bólogattak, s morogtak, hogy egyetértenek a felszólalóval.

A nagy, magas, szikár hun király most hátratolta székét, mely előtt eddig állt az asztalnál, s lassan elindult az asztal körül. A jelenlévők megdöbbentek, s hirtelen torkukra fagyott a szó. A teremben mindenki elhallgatott. Még az emberszerű alak is kérdően követte a királyok királyát a tekintetével, kitől ez a magatartás szokatlan volt.

A szúrós tekintetű szempár, mely a hátuk mögül meredt rájuk, mintha felszabdalta volna őket. Hiba voltak egyenlőek itt a tanácsban. Senki nem mert megfordulni. Az a félelem jele, s itt a nyilvános

tanácsban ez nem megengedhető. A hatalmas nézőtérrel - mely körülöttük körben helyezkedett el, s emelkedett a sorok számával egyre magasabbra -, rengetegen figyelték őket. Mint valami hatalmas küzdőtér. A hallgatóságuk szinte végtelennek tűnt.

- Méltatlansága cselvetésnek tudható be. – A nagy király megfontoltan mondta-e szavakat. – S nem világi cselvetés, hanem a hamis áldozata lett.

- Szívedet az elfogultság gyötri Nimród! Ha nem véredből való lenne, te sem ellenkeznél, s kiadnád a parancsot! – Az emberszerű lény hangja barátságatalanná vált, s indulatossá. – A hunok új királyra várnak, ki dicsőségbe vezeti őket!!

- Nem az első birodalom lenne a föld történetében, ahol két király uralkodik. – Nimród most megállt a sötét alak széke mögött, majd a vele szembeszegülőnek hátat fordított. – Ha embertömegek gyilkolásáról, s háborúról van szó, te mindig elsőként szólalsz fel annak érdekében, hogy hatalmad gyarapítsd. Tudnod kell, hogy Bleda halálakor sem lesz a tiéd, s nem fog téged szolgálni. Ide kerül, s ...

- Csak akkor, ha hősi halált hal, vagy valami nemeset cselekszik még, amíg király. Ellenben az enyém, mivel elveszett. Ugyanúgy, ahogy annak idején te is. Nimród.

- De én még sem vagyok a te szolgád. Ezt ne feledd.

- Mert az Isteni Ítélszék felemelt. Cselt vetettél ellenem!! De ...

- Ahogy Bledának is joga lesz a tárgyaláshoz. S ahogy az Ő ügyét is fel kell majd terjeszteni az Istenek elé.

- Nem találsz senkit, aki mellette szólna.

- Most fog érkezni Krall.

- Hogy?? – az emberszerű alak felugrott az asztaltól, s szinte tajtékozott. Próbálta vissza fogni dühét, de nehezen ment.

- Elítélték Krallt? Mióta szervezkedsz te itt?? – az alak most feketébe váltott, s szárnyakat növesztett. – A hunok háborúja akkor is meglesz. Nem akadályozható meg. Százvezrek fognak pusztulni, s a vizek vörösleni fognak a vértől. S az Bleda, s Attila bűne lesz. A két birodalom össze csap, s a rómaiak ...

- Áldozatok mindig vannak, voltak, s lesznek is. De majd az idő megadja arra a választ, hogy kinek a bűne. S arra is, hogy hány áldozat lesz. A katonák ártatlansága pedig kétséges. – Nimród hangja kimért volt, s nyugodt. – Ez ellen Eva sem tehet semmit, s te sem, hiába vagy minden Istennek hű csatlósa, s forgotod köpönyeged.

- Te nem beszélhetsz velem így!! – az alak sziszegett, s szinte az egész termet betöltötte a félelem. Csak egy ember nem félt a sötét alak hatalmát, s most az szembefordult vele.

- Itt a tanácsban te sem vagy több, vagy kevesebb mint én. Ha nem tetszik a törvény, mely e tanácsot működteti, panaszoddal keresd fel Istenedet, kit éppen szolgálsz, s majd kiderül, igazadat meghallgatják-e. Addig viszont: Bledának joga van a lehetőséghez, hogy megvédje magát, s mint a hun birodalom jogos uralkodójának, joga van a tárgyaláshoz is a kétség esetén.

Ezzel a királyok királya befejezettnek tekintette a beszélgetést, majd ismét hátat fordított a tajtékozó fekete alaknak. Visszament a helyére, majd közölte:

- A tanács befejezte nyilvános munkáját. A részletek megbeszélésére a titkos terembe megyünk.

- Halasztást kérek. – A sötét alak felrepült, hangja teljesen nyugodt volt. – Hamarosan visszatérek.

A nagy hun király kezét egy kedves, puha, lágy női kéz érintette hátulról. majd halkán súgta a fülébe:

- Hagyd kedvesem. Mindenki látta hatalmad mekkora. Nem kell kimondanod. A jelenlévők mind érzik.

Nimród elmosolyodott, majd bólintott.

- Majd értesítek mindenkit a titkos tanács idejéről.

Ezzel a jelenlévők szótlansul távoztak.

## 140. fejezet

Oguz elrugaszkodott a szikláról és lágyan ért földet Krall előtt olyan tíz lépéssel. Ott nyugodtan megállt. Karjait maga mellé engedte, s hagyta hogy a szél lengesse fekete palástját. Látni engedte fiatal kora ellenére hatalmasra nőtt karizma. Alkarján testpáncél takarta kardjait, melyek most nyugodtak voltak. A fiatal férfi most hátra tette mindkét kezét a palást alatt, mely még mindig lebegett a szélben, majd lassú léptekkel indult a sereg felé.

A rémült katonák szinte egyszerre dobták fegyvereiket, pajzsukat a földre, s ereszkedtek maguk is féltérdre a hatalmas hadvezér előtt, ki olyan fiatal volt, hogy állán alig pelyhedzett a szőr.

- Hogy mersz felém így kevélyen, így dölyfösen jönni? Kinek képzeled magad? – Krall szinte sziszegte a szavakat. Hirtelen akart áhítatba esni, de mintha szellemi ereje elhagyta volna.

- Hiába próbálkozol Krall. Itt semmire sem mész sámáni hatalmaddal. Az Istenek halálokat mondták ki.

- Tudok róla. De párviadal árán. Esélyt kaptam, s te sem használhatod erőd, ha nem akarsz az ítések elé állni.

- Szóval emlékszel.

- Szedd össze magad fiú, ha nem akarsz csúnyán meghalni. Több tártos harcost öltem már, mind ahány

hajszálad van. Te sem vagy különb náluk az erő nélkül.

- Sokat beszélsz Krall...

Oguz alig mondta ki-e szavakat, a kitaszított már mindkét kardját elővette, s elméjével Oguzét kereste. A táltos harcmodor, melyet Ő űzött, megzavarhatta volna a fiú elméjét.

De mintha nem hatna erre az emberre semmi. Krall meglepődve észlelte, hogy a fiú kifordul támadása elől, majd hátát az ő hátának feszítette, s mintha különös táncot lejtene, úgy követte szinte tükörképként minden mozdulatát.

- Ez hogy lehetséges... - sziszegte Krall, miközben groteszk látványt nyújtott, ahogy esetlenül hátrafelé hadonászott kardjaival, de a hátához simuló Oguzt nem érte el. Hasztalan szorította rövid kardjait alkarja felé. Oguz csak elő sem vette saját kardjait, így is összevagdosta Krall az alkarját.

- Most már elég ebből ... - Krall elvesztette önuralmát. Harci kedve eszeveszett dühhé alakult, gondolatai elvesztek. Csak Oguz pusztulására tudott gondolni. Jobb karját felemelte. Kardját lefelé fordította és döfött.

Eszkam ekkor fordult vissza a barlang bejáratától. Mosolyogva nézte a fiatal Oguzt, ki úgy használta a táltos harcmodort, mint még senki a földön. Krall éppen akkor döfte saját hátába pengéjét, mely megcsúszott Oguz hajlott hátán a selymes köpenyen, s Krall gerincének csigolyái közé hatolt a hegye.

A kitaszított felüvöltött fájdalmában. Mikor tudatosult benne, hogy saját kardjával döfte le magát, s egyre nehezebben mozgott, ahogy ki akarta szedni a csigolyái közül a hegyet. Imbolyogni kezdett. Oguz vele szemben állt, majd oda lépett a már erőtlenné, de még mindig küzdő Krallhoz, ki már elejtette másik kardját. Bal kezével Krall hátából kiálló kardért nyúlt.

- Segíts!! – nyögte Krall szánalmasan. – Hű szolgád leszek, ha meggyógyítasz és megmented az életem.

- Szolgám leszel Krall. Ne aggódj. Már nem tart soká.

A kitaszított arcvonásait a fájdalom és a kétségbeesés járta át. Harci kedve szertefoszlott. Mikor meglátta Oguz mögött a hatalmas, két lábra álló fenevadat, a kétségbeesés és a félelem a torkára fagyasztotta a szót.

A több ezer fegyvertelen katona halálra váltan nézte a jelenetet. A hatalmas grízli csak Oguz parancsára várt. A fiatal férfi hátralépett. Majd halkán szólt:

- Evától szeretettel a sok száz táltosért, kit te magad, vagy parancsodra öltek le. Kitaszított áruló. – ezzel Oguz megfordult. A tőle olyan három lépésre magasodó fenevadra nézett, majd bólintott felé. A medve Krallt a bal nyakizmánál marta el.

A közeli patakmeder felé kezdte vonszolni. Jobbról még két medve, balról farkasok hada érkezett. Végtelennek tűnt a kitaszított szenvedése.

## 141. fejezet

Még tíz éjszaka és a szekérkaraván eléri a hun fővárost. Attila kedvtelésből vett földműves ruhát, s Réka és a testőrség rosszallását figyelmen kívül hagyva, szórakozásból ment felderítő útra. Kezdte feledni hatalmas seregével járó gondokat, s egyre inkább testvére, s a jó lakomák jártak fejében.

Lassú léptekre fogta lovát. Már visszafelé tartott, s a szekérkaraván mögé került. Arcát sárral, s porral fedte. Ruhája is mocskos volt a terepjárástól.

Egy fiatal nő keltette fel érdeklődését, na meg Velik, ki úgy oldalvást, egyre gyakrabban sandított a lányra. A

szekéren a lány mellett egy félkarú férfi ült, az vezette a lovakat.

Attila közelebb engedte a lovat, mivel messziről úgy tűnt, a fiatal táltos beszél a lánynak, s hallani akarta, mit.

- Mi járatban vagytok erre? – Velik kedvesen közeledett a lány felé.

- A hun várba megyünk mi is, ahogy itt mindenki. – Filénének tetszett ez a fiatal táltos fiú. Izmos teste könnyen ülte a lovat. Valami furcsa vonzereje is volt. Kedvére való lett volna vele a beszéd.

- A lányom Attila ágyasa. S mint ilyen, neked szavad nem lehet hozzá arcátlan, pimasz táltos fattyú. – a lány anyja határozottan és élesen dörrent rá Velikre.

- Jól van no. Azért még beszélni csak szabad? – Velik igyekezett elsimítani a történeteket, mert azonnal tudta, hibát követett el.

- Nem. Nem szabad. Még nézni sem. Nemhogy beszélni. – Ezzel a nő lezártan tekintette a beszédet, s intett is Velik felé, hogy távozzon.

Filéne a földet bámulta a kocsí előtt, s közben mosolygott. Tetszett neki a jelenet. Nem látta ilyen dühösnek anyját, már nagyon régóta.

Attila még közelebb ment, s Ő is bele akart kapcsolódni a beszélgetésbe.

- Valóban? Hogy hívják ezt az ágyast? – Attila kérdése határozott volt, mire a nő ismét kinézett a szekérről, de most már nagyon haragos volt, s látszott arcán is, hogy erősen piros.

- Hangod se halljam te földet túró paraszt legény. – így Attilának. – ha nem takarodsz innen azonnal, s le nem veszed annak a mocskos orcádnak tekintetét az én fényességes leánykámról, hát azonnal lecsapatom a fejedet a testőrökkel, ne érjem meg a holnapot, ha nem így lesz. – a nő egy szuszra hadarta el mondókáját, s arca is egyre jobban lángolt.

Attila arcára most kiült a meglepődés, de a mocskos, mely bevonta még ezt is takarta.

- Hogy mi? – kérdezte csodálkozva.
- Azt a mindenségit te mocskos. Mensz el fürdeni de nagyon gyorsan mielőtt még ránk kensz valami bajságot? – az asszony már tajtékozott a dühtől. Filéne hangosan felkacagott.

Attila meglepődésében lassított a lován, mikor meglátta a szekér falához erősített pajzs tükröződő felén valóban mocskos arcát, s ruházatát. Akkor maga is felkacagott, ahogy az a gyönyörű lány is tette, majd fordított a lován, s elvágtatott. Még egyszer azért visszanézett, s tekintetével a fiatal lányt kereste.

## 142. fejezet

Bleda az előkészületekkel volt elfoglalva. Azt akarta, minden tökéletes legyen, ha az öccse hazatér. Nem tudta miért, de mintha királyi teendői most fontosabbak lettek volna számára, mint bármi más. Utód és család. Ez járt a fejében, meg a napi teendők. Szolganépe meg is jegyezte háta mögött, hogy a király nagyon megváltozott Attila érkezésének hírére.

Itlar szinte minden mozdulatát figyelte, s gyakran beszélgettek is. Attila hőstettei érdekelték Bledát. Azokat le is jegyeztette. Azzal indokolta, hogy legyen öccsével közös témájuk, ha hazaér.

Itlarnak tetszett a király érdeklődése. El is döntötte magában: mindenki, ki Bledát más hatalommal bírónak tartja, hazug, s nem csoda az a sok karón lógó ember.

Éjszakánként Bleda nagyapjával álmodott, ki uralkodni tanította. Ez nyugtatta a király elméjét, s feledtette vele sámáni ösztöneit, s a kitaszítottaktól szerzett táltos erejét. Úgy is határozott, hogy mire Attila hazatér, összegyűjti a hun néptől a nagyapjáról szóló történeteket, s feljegyzéseket.



Már nem sok van hátra Attila jöttéig. Kelet felől pedig Eszkam érkezik. Ez aggasztotta kicsit, de Bleda úgy gondolta, nagyapja emlékére Eszkam is megenyhül majd, s nem fordul ellene.

Nagyapja szerint most helytelen lenne egy hun törzsek közötti belső háború. Hamar híre menne gyengeségüknek, s a római birodalomnak kedveznének.

### 143. fejezet

Oguz a fennsíkon állt, annak széle felől. A több ezer fő lassan szedelőzködött. Krall vonyítását már nem hallották. Az ezernyi vadak hada Oguz intésére gyorsan távozott.

Eszkam még egyszer megállt a barlang bejáratánál, s visszatekintett a fennsíkra. Tudta, hogy Oguz nemsokára feljön, de azért biztos akart lenni benne, hogy a fiú még ott van, nem vitték el az istenek. Bízott a megérzéseiben, de Eva kiszámíthatatlan volt. Nála sosem lehetett tudni.

A fiú még mindig ott állt egyhelyben. Majd arcát az ég felé fordította, s lassan széttárta karjait. Eszkam aggódva kezdte figyelni a jelenetet.

A fiú palástja lebegett a szélben. Kék lángja betöltötte testét, s ruháját. Majd hirtelen az égből egy sárga fénysugár világította meg. A kék láng körül lassan halványsárga láng jelent meg, szabad szemmel alig láthatóan.

A fennsíkon az erdő felől két áttetsző alak jelent meg. Az egyik pompában díszlő, aranyba öltözött, szép férfi, a másik egy olyan gyönyörű nő, melyet emberi szem még nem látott. Csak Eszkam sokat látott szeme vette észre az emberek közül a két alakot, s halkan suttogetta magának:

- Ez nem lehet igaz. Ezek megint együtt. Vajon mi ennek az oka? – s ezzel Eszkam el is tűnt. Érezte, ha most marad, bajba kerülhet, s milyen jól gondolta.

A falu kőépületének ajtajában egy sötét alak látszott. Szárnyait bevonta, s a díszes kőoltárból vakítóan sugárzó fényt, melyből kilépett egyetlen mozdulatával tette láthatatlanná, mikor észrevette a két áttetsző alakot az erdő szélén. Tudta, ha azok ketten észreveszik, nagy bajba kerülhet. A törvény szerint indok és engedély nélkül nem léphet a földi világba. De kíváncsi volt, s mint ilyen érzés birtokosa, kockáztatott. Nem először tette. Látni akarta a fiút, ki testével lépett a fénybe, s növesztett szárnyat a másvilágon.

- Ki ez a fiú, s mi végett van itt? – kérdezte magától az alak, miközben észrevette a hegyi barlang bejáratánál a főpapot. – Eszkam. Hát Itt is beléd botlok, mint a másvilág bejáratánál. Ez a főpap. Valamit tudhat. Kiderítem, hogy mi az.

Ezzel a sötét alak távozásra készült, majd eszébe jutott a két áttetsző lény az erdőszélen. Visszanézett, majd ismét hangosan kezdett gondolkodni:

- Eva és az ég Istene. Újra együtt. Vajon miről beszélhetnek ezek itt ketten?

Oguz teste körül elsőként a szinte alig látható narancssárga fény szűnt meg. Majd a fiú magához tért, s kéken lángoló teste azonnal nyugodott.

- Mi a fene volt ez? – kérdezte magától Oguz, s kissé haragosan a barlang felé indult.

Eva nem bírta tovább, s megszólalt:

- Minek kellett neki ez a hatalom? Nem volt elég a kék láng?

- Nem tudom miről beszélsz kedvesem. – a férfi viccesen mentegetőzött. - Engem ugyanannyira meglep, mint téged. Egyébként örülök, hogy olyan jól diskurál a gyerek az állatokkal. Remélem a fák suttogását is érti. Vagy a szelet. Esetleg.

- Ááá... Szóval így állunk. Ha nekem lehet, neked is.

- Így gondolom. Van ellenvetésed?
- Hogy is lehetne.
- Akkor mehetünk. – A két alak lassan megindult az erdő felé.
- Az miért volt, hogy ilyen könnyen adta Krall bőrét az ítések kezére. – a férfi hangjában érdeklődés hallatszott.
- Sok táltosomat leölte.
- Ááá... Kezdelek érteni. Talán kissé erős próbatétel volt ez egy ilyen fiatal, tapasztalatlan hadúrnak. Nem gondolod?
- Kissé szemtelen a kölyök. És túl nagy az ereje. De meg kellett tudni, támogatják-e a föld teremtményei, s elfogadják-e parancsát.
- Kissé valóban szemtelen, de...
- Te mit beszéltél a fiúval, mikor elvitted, s még nem értetek a tanács elé? – a nő mosolygott.
- Nem tudom mire gondolsz. Én sem firtattam, milyen megállapodást kötöttél vele. Kedved?
- Neked is számít, ha itt vagy...
- Akkor majd később folytatjuk. – s a férfi képe halványulni kezdett.
- Rendben. Majd később... – s a két alak mosolyogva eltűnt.

Oguz lassan elérte a barlang bejáratát, majd elnyelte a hegy belseje. A katonák is elvonultak a fennsíkról. Fegyvereiket hátra hagyták. Rövid idő elteltével megjelent az első falubéli, s lassan érkezett a többi lakó is. A halál távozott, s az élet visszatért a faluba.

## 144. fejezet

A nő a barlangi patakban mosta le a testére a rítus miatt felfestett képeket. Épp kezdte arcát is mosni, mikor Ibla érezte a derekára feszülő tekintetet, s nem tudta szó nélkül hagyni:

- Már megint többre gondolsz, mint amire képes vagy Eszka.

- Nem vitatkozni jöttem. Arra kérlek, készülj a rítushoz, mely az átjárót nyitja a hun fővárosba.

- Én nem megyek sehova Eszka, s nincs is közöm a rítusokhoz. – tagadott kötelezően a nő - Nem tartozom a nevenincs táltosok közé. Még a hetek tagja sem vagyok, csak egyszerű tanácsstag.

- Elég legyen Ibla. Míg távol vagyok, te vezeted a húszakat.

- De Eszka. – a nő hangja a meglepődéstől elcsuklott. – Nő még sohasem viselt ekkora tisztséget ...

- Elég legyen Ibla.

- Mit fognak szólni a hetek, s Turda mit... - a nő kétségbe esetten érvelt.

- Ők nem ismerik Oguzt. Nálad jobban még Én sem ismerem. Egyikük sem fogja megkérdőjelezni döntésemet. Már mindenkivel tudattam, s a tanácsok is egyetértének.

- De mikor Eszka? Mikor volt erre időd?

- Majd te is megtanulod, ha egy leszel a huszonegyből, hogy előre kell gondolkodnod.

- Itt senki sem gondolta, hogy te egy nőt jelölsz erre ...

- De, mindenki tudta, Ibla. Mindenki.

Elvő belépett. Halkan, s alázatosan fordult Ibla felé, ki még mindig a patakmeder fölé görnyedt.

- Főpapnő. Megkezdjük az előkészületeket az átjáró megnyitásához. Segítsek megmosdani? A főpapok díszes ruháját, s koronáját kell viselned.

Ibla meglepődve engedte az érkező többi táltos nőnek, hogy eltávolítsák róla a festéket, mellyel eddig arcvonásait, testét, s kilétét kellett fednie. Tudata csak most kezdte átfogni: már soha nem lehet nevenincs táltos. Neve bekerül a huszonegyek közé, a főpapok könyvébe, s azt mindenki ismerni fogja.

Ibla kétségek között nézett körbe, elméjét fájdalommal töltötte el a felelősség, ahogy gondolatban ezernyi táltos arca jelent meg előtte, de Eszka már nem volt a teremben.

## 145. fejezet

Oguz lassan szedte össze a holmiját. Csak pár dolgot vihetett. Eszka hosszan magyarázta neki röviddel ezelőtt, hogy mi is fog történni. Nem nagyon értette az egészet.

Horka is készült. Az átjáróról még Ő sem hallott. A titok legmagasabb főpapi vezetőik titka volt. A kapuk használata csak őket illette, s csak indokolt esetben. Mint most.

Turda értetlenül állt Eszka előtt, s kezdte:

- Ibla jelölését és új tisztségét még el tudom fogadni, bár nem értem, mi szükség arra, hogy évezredek hagyományokat boríts fel.

- Törvény nem tiltja. – Eszka nyugodt maradt. – A rend is elfogadja, s Gorda könyvében sem letem olyat, mely akár csak kétséget is ébreszthetne. Semmivel sem kevesebb nálad. Ellenben fiatalabb...

- De hogyan! Eszka. Ne feledd, hogy nyerte vissza fiatalágát. Az istennő ajándéka miatt erőteljes befolyást szerezhetett felette.

- Széles látókörű vagy Turda. Ezt becsülöm benned. De alábecsülsz engem, ha azt hiszed, ez elkerülte figyelmemet.

- Nem azért mondtam Eszka. De visszatérve beszélgetésünk elejére. Nem lenne-e bölcsőbb, ha úgy mennétek vissza a hun fővárosba, ahogyan minden más ember. Ha csak rólad lenne szó, ellenvetésem nem lenne. De így. Három személy áthelyezése igen nagy erőt és koncentrációt követel a huszonegyektől. Mindkét oldalon. Az negyvenkét fő. A titok is kikerülhet ...

- Látod. Ezért nem te vezeted őket. Nehogy a rítus alatt túlerőlted a szervezeted és az agyad. – Eszka mosolygott.

- Egyre jobban hasonlít csavaros észjárásod Gordára. Az átjáró használata neked is kárt tehet a szervezetedben. Előregedhet bármely belső szerve. Az idő áthágása rád nézve is nagy veszéllyel jár.

- Tudom Turda. Tudom. Ne aggódj. – a főpap most komoly tekintettel nézett Turdára. – Ha a halál csarnokának erejét kell használnia, ne engedd Iblát egyedül oda akkor sem, ha ezt parancsba adja! – Eszka most nagyon komolyan beszélt. – Ígérd meg ezt, Turda.

- Rendben Eszka. Ígérem. – a főpap most értette meg, mi is az Ő tiszte. Eszka nagyobb terhet rótt a vállára, mint azt bárki is gondolná. A halál csarnokának ura mindenkiben félelmet kelt.

Eszka távozott, s a központi csarnokhoz igyekezett, ahol Horka és Oguz már várt rá.

## 146. fejezet

Fiumé kicsit messzebből figyelte a történeteket. Tetszett neki, ahogy Filéne anyja elzavarja az ifjú Veliket, meg azt a mocskos parasztleányt.

Mikor kissé csitultak a kedélyek, lovát Velik lova mellé engedte, s szólt:

- Mi dolgod neked Attila ágyasaival ifjú táltos? – a nő hangja hízelgő volt, kissé túl bizalmas is.

- Hagyj papnő! Nem ismeresz engem, s így gondolataimat sem tudhatod. Ne keresd a bajt. Ellenben mit tudsz erről a fiatal lánykáról? Kedvemre való lenne.

Fiumé most kissé értetlenül nézett Velikre. „Komoly problémát jelenhet ez az ifjú táltos, ha nem teszem rendbe a gondolatait.” - Így elmélkedett magában a papnő, mikor Velik szólt:

- Meg se próbáld! – a férfi hangja csak kissé volt emelkedett. – Saját életedet teszed fel, s vajmi kevés esélyed van a túlélésre, ha belépsz elmémbe.

- Miért tartod magad ennyivel többre nálam, te pimasz. Nem tudod, hogy én, Fiumé vagyok itt a táltos nők között az első ...

- De. – Velik a nő szavába vágott, majd szemében nem tudta tovább türtőztetni érzelmeit. Annak fehérje lassan kezdett sötétedni. Ki távolabb állt, ezt nem láthatta, csak Fiumé. – Te nem tudod papnő, hogy én ki vagyok! – e szavak élesen hatoltak Fiumé agyába.

- Nem Velik vagy. Ez biztos. – sziszegte, majd a nő elfordította lovát.

Velik még rövid ideig bámult Fiumé után, majd nem foglalkozott vele tovább. Nem tartotta arra érdemesnek ezt a papnőt.

Réka kocsija kicsit messzebb volt. A papnő gyorsabb menetre ösztökölte lovát.

## 147. fejezet

A csarnokból már csak hárman mentek tovább. Útjuk a halál csarnokán keresztül vezetett a legmélyebben fekvő barlangtermek egyike felé. Horka és Eszkam számára nagy figyelmet és összpontosítást igényelt, hogy a sötétben, hol a fáklya lángja sem éget, levegővétel nélkül tudjanak haladni. Oguz testéből lassan áradó halványkék fény segítette útjukat.

- Ezt hamarabb is megtehetted volna. – szólt Eszkam a fiúnak. Hangja kissé szemrehányó volt.

Horka csendben igyekezett a két előtte haladó után. Neki igen nehezére esett, hogy csak bizonyos helyeken vehetett levegőt. Erőtéljes teste hamar elhasználta azt, amit a tüdejébe szorított. Mikor megálltak, majd felmászott a lépcsők tetejére, hogy elérje az éltető fuvallatot, erős zihálással ürítette ki tüdejét.

Eszkam türelmesen várt Horkára. Oguz viszont elégedetlenkedett.

- Ha eddig kapkodod a levegőt, zihálsz, akkor sohasem érünk oda Horka.

- Nem lehet mindenki olyan nagyszerű ember, mint te. Ha nem lenne a fényed, s az ember feletti hatalmad, senki sem lennél itt. – Horka idegességében kicsit kellemetlen modorban mondta e szavakat.

- Ne hidd, hogy nem tudnálak legyőzni. – Oguz hirtelen ingerült lett.

Eszkam értetlenül nézett a fiúra. Eddig nem viselkedett ilyen tiszteletlenül. Horka is ingerült volt a számára igen kellemetlen légszomj miatt. Nem is tetszett neki Oguz hangneme. Úgy lépett le a lépcsőkről egy hirtelen mozdulattal, hogy Oguzt hanyat lökte, akit váratlanul ért e támadás.

Mielőtt azonban a barlang falának esett volna, Oguz nem tudta fékezni haragját, s jobb karjával Horka felé nyúlt, aki már olyan két lépésnyire is elkerült tőle. Eszkam még épp idejében ordított fel:

- Oguz!!! Azonnal hagyd abba!!! – a főpap hangja visszhangzott a barlangjáratokban.

A fiú visszahúzta fénylő kardját, mielőtt az Horkát elérte volna, de dühe átjárta testét. Szikrázó tekintetét most Eszkamra vetette, s halkán sziszegte:

- Hogy mer ez nekem ilyet mondani, s hozzám érni ily módon?! – Oguz hangja felsőbbrendűséget tükrözött. Eszkam még valamit észrevett a fiú tekintetében, mit eddig még nem látott soha. Egy nagyon apró, de annál erőteljesebb szikrát, mely narancssárgán világított, szinte forrón.

A főpap hirtelen elfordította tekintetét, s becsukta, majd erősen dörzsölni kezdte szemeit. Szúrós fájdalmat érzett, mint mikor a balga belenéz az égen ragyogó nap fényébe a legmelegebb nyár közepén.



A főpap gyorsan felmászott a lépcsők tetejére, majd levegő után kapkodott. Közben Oguz megnyugodott, s mintha nem történt volna semmi, barátságosan szólt társaihoz:

- Pihentek még, vagy mehetünk? Szóljatok, ha még pihenésre van szükségetek.
- Nem. Mehetünk. – szólt Eszkam. A további úton már nem szóltak egymáshoz.

Mikor a csarnokba értek, ahol Eszkam az átjárót mondta, Horka félre vonta Eszkamot, hogy négyszemközt beszéljen a főpappal:

- Mi történt Oguzzal főpap? Mit láttál? Miért viselkedett velem így?

- Nehéz ezt elmondanom. Nem is igazán értem Horka. Valami látszott a szemében, aminek a pusztá látványa is fájdalmat okozott nekem.

- Mi volt az? Mit láttál főpap?

- Nem vagyok benne biztos Horka. Nem vagyok benne biztos. De mivel együtt kell továbbra is maradnunk, neked elmondom. Ha ez igaz, s jól láttam, akkor nagy bajban van mindenki. S én is nagy hibát követtem el, mikor az ég istenét hívtam.

- Mond már Eszkam. Ne tedd ezt velem. Mond már! – suttogott Horka.

- Amit Oguz szemében láttam Horka – Eszkam most kissé bizonytalan volt, s nagyon halkán mondta e szavakat. – az a nap ereje, s a harag, mely abban látszott, a nap haragja.

A két férfi most döbbenetn nézett egymásra. Egyikük sem értette már az isteneket.

## 6. rész

### A Hold hatalma

#### 148. fejezet

Réka halvány mosollyal az arcán figyelte az előtte álló mocskos alakot, aki a fürdővízbe készülődött. A lányok sűrögtek-forogtak a dézsa körül. Kellemesen meleggé tették a vizet. Rá sem mertek nézni Attilára. Mind a földet bámulva közlekedtek. Mosolyukat így rejtették. A szigorú titoktartás most is érvényes volt rájuk. Tudták ezt mind. Be is tartották. Ezért is lehettek itt.

- Hogy telt a napod?

- Nem tapasztaltam veszélyt, mi utunkat fenyegetné. Ellenben találkoztam ma egy lánnyal az ágyasaim közül. Jobban mondva annak anyjával. – Attila mosolygott a törtéteken. – Megnézném magamnak azt a fiatal teremtest. Egy félkarú vezette a szekérének lovait.

- S mit kívánsz? Álljunk meg, s alakítsunk táborn, hogy kedved leld? – Réka csípős megjegyzése nem kerülte el Attila figyelmét.

- Nem akarom vele tölteni az éjszakát kedvesem. Csak megnézem magamnak. Már mondtam.

- Tudom milyen, ha te nézni akarsz. – Réka most mosolygós volt, s élcelődő, no meg persze figyelmetlen.

Attila egyetlen gyöngéd mozdulattal kapta el feleségét. Réka meglepődött ura étvágyán. Az ajtónállók, s a szolgák azonnal eltűntek az alkalmi sátorból.

#### 149. fejezet

Krall tudati energiája lassan kezdett testet öltetni. Félelme hatalmas volt, mikor a fehér fénybe lépett.

Fájdalmai, melyek testét érték még mindig sajogtak tudatában. Bármennyire igyekezett, nem tudta feledni.

Igyekezett össze szedni minden erejét, hogy meg tudja állapítani, hova is került. Ez nem az a csodálatos hely, miről megannyi történet keringett az élők között. De nem is olyan, mely a pokolra hasonlítana. Inkább arra emlékeztette, mely történet a táltosok, s a népek másvilágáról szólt. Hova mindenki kerül a halála után, mielőtt döntenének sorsáról. Itt még talán nincs veszte minden. Még nem dőlt el, hogy a sötétség, vagy a fény nyeli el.

Így merengett magában, s fájdalmai ellenére kezdte felismerni a tájat. A távolban magasodó hegyek közül az alacsonyabb volt, mely figyelmét felkeltette. Még nem látta jól, nem látott még élesen, de emlékei között kutatva úgy érezte, neki arra kell mennie. A holt táltosok hegye felé.

Lassan indult meg. Mintha fizikai teste itt is nehezedne rá. Ahogy lenézett meg is látta. Valóban darabokban van. Mintha testrészei egymáshoz lennének illesztve, s csak egy vékony cérnaszerű fehéres fénysugár tartaná egyben.

Balról a halott királyok hegye felől egy római légiósnak öltözött személy közeledett. Fején sisak. Azon hatalmas bíbortarék.

- Te Krall vagy ugye?! – a kérdés határozott volt és parancsoló hangvételű.

- Több tiszteletet te katona. – Krall most sem tudott szabadulni dölyfösségétől.

- Nekem te itt nem parancsolsz! S annak adok tiszteletet, kinek én akarok! Balgaságotat annak tudom be, hogy csak most érkeztél, s nem tudod a viszonyokat. – miközben a római beszélt, egy hatalmasnak tűnő sereg a római légiókhoz hasonló módon masírozva érkezett, majd tőlük olyan ötven lépésre megállt a római intésére.

- Ki vagy te katona, s mit akarsz tőlem? – Krall miközben bambán nézegette saját szellem testét, mely lassan kezdett össze állni, s fájdalma is csitult

megértette, hogy igaza van ennek a rómainak. Jobb, ha hagyja a történeteket a maga medrében folyni.

- A nevem Triosz. Velem kell jönnöd a királyok hegyére. Már várnak rád. Halálod nem ok nélkül történt. A meghallgatás után is velem kell maradnod. Az én seregem katonája lesz, ha másként nem döntenek a nagyobb hatalmak.

- Milyen hatalmak?

- Majd mindent meg fogsz tudni Krall. Mivel két rend tudója is vagy, itt szerencsés helyzetbe kerültél.

- Miről beszélsz?

- Tudod te azt. Kitaszított táltosból lett sámán varázsló. De engem nem hatnak bűbájaid. Én Oguzt szolgálom.

A fiú nevének hallatán Krall jobbnak látta, ha csendben marad. Erre nem számított, hogy Oguzt még itt is ismerik, s nemhogy ismerik, de szolgálják is. Lassan indult Triosz után. Érezte, ereje egyre inkább visszatér.

## 150. fejezet

A sötét barlang, hol a három alak tartózkodott igen csendes volt. A főpap a nála lévő kövekkel szikrát ütött egy fáklyára, melyet Horka hozott magával. Az lángra kapott. Kicsit vártak, míg megszokták a fényét. A csarnok hatalmas lehetett, mivel csak a bejárat melletti falat látták, messzebb nem.

Eszkam nézte a falat, de azon mélyedést nem talált. Lassan leengedte a fáklyát a talajra. Az igen nedves volt. A levegő is erősen páradús.

- Még te sem jártál itt főpap? – Horka kérdése bizonytalanul hangzott.

- Nem. – jött a rövid válasz. – De hallottam már a helyről.

Eszkam most észrevett egy mélyedést a talajon. Az abban lévő folyadék állaga nem hasonlított a vízre. Lassan beleengedte a fáklyát, közben szólt:

- Álljatok közvetlenül mögém. Nem tudom merre fog terjedni a tűz! – alig, hogy kimondta e szavakat, mintha egy szekérút jelet volna meg mellettük. A fáklya lángja nem egyvonalban terjedt tovább. Az aljzatban megszámlálhatatlan lyuk volt, melyekből kicsapott a láng.

- Ez nem túl biztató! – Horka hangja szinte elveszett a hatalmas barlangi csarnokban. A szemközi fal olyan messzi volt, alig látszott.

- Van térképed is ehhez? – Oguz próbálta kicsit oldani a feszültséget, amit a főpap bizonytalansága okozott. Eszkam határozottan válaszolt:

- A magasra csapó lángok miatt a tájékozódás szinte lehetetlen. Elvakít a fényük. Lehet, hogy valakinek vissza kell mennie, s ...

- Nézd csak Eszkam! – Horka lelkesülten bökölte a főpapot, s a barlangterem teteje felé mutogatott.

- A mindenségit neki. Ezt mindenkinek látnia kellene.

A barlang mennyezete igen magasán volt. A rengetegnek tűnő tüzek fényénél nem is lehetett megállapítani szabad szemmel, hogy mennyire. De mintha be lett volna borítva valamilyen ezüstösen csillogó anyaggal, mely visszaverte a fényt. A világosság, mely betöltötte a legsötétebb zugot is, onnan áradt. A barlang falai róvásokkal voltak felfestve, melyek ezüstösen csillogtak. Mindenhol. Távolról olyan hatást keltett, mintha az égbolt milliárdnyi csillagát látták volna. Eszkam olvasni kezdte az ezüst róvásokat a falon.

- Ez eltart egy darabig. Addig egyetek valamit. Kell itt lennie egy dobnak. Keressétek meg.

- Az mire kell? – Oguz egyre kíváncsibb lett. Álmában sem gondolta volna, hogy ilyen helyekre eljuthat egyszer.

- Elvesztettem az időérzékeimet, s meg kell tudnunk, a huszonegyek hol tartanak a szertartással. Addig nem léphetünk az átjáróba, míg azok el nem

jutottak a szertartás egy bizonyos részéig. – Eszcam meglepően őszinte volt.

- Ez veszélyes? – Horka most kicsit aggódni kezdett.

- Nem jobban, mintha Attila mellett háborúznál. – a főpap hangja elvette Horka kedvét a további kérdésektől.

- Nem így akarok meghalni. Ez nem méltó egy harcshoz.

- Ne morogj már annyit. Inkább keressétek a dobot. Maradjatok a fal mellett, különben lehet, hogy nem találtok vissza.

- Felrepülhetnék, hogy körülnézzek. – Oguz már eresztette volna szárnyait, mikor Eszcam ráförmedt:

- S a kétszer magasabb lángokkal meg elégetnél bennünket, ahogy a levegőt felénk kavarod!! Nem mindenki olyan mint te Oguz! Ezeknek a róvásoknak a jelentését sem ismered!! Tedd amit mondtam! Ne hátráltass bennünket!

- Jól van. Megyek már! Csak segíteni akartam.

Oguz az egyik, míg Horka a másik irányba indult, hogy eleget tegyenek Eszcam kérésének.

## 151. fejezet

A hun királyi várban nagy volt a nyüzsgés. Már csak pár nap volt hátra, hogy megérkezzen Attila, s kísérete. Megérkeztek a vándorszínészek, s dalnokok. A hadvezér hőstetteit igyekeztek szebbnél szebb dalokba foglalni.

Itlar is kezdte érezni, hogy vezére közeledik. Tervei között is szerepelt, hogy kilovagol, s Attila elé igyekszik. Most valami nem hagyta nyugodni. A királyi udvar táltosainak vezetőjével folytatott beszélgetése az, mi felzablatta gondolatait. Alig pár pillanattal ezelőtt távozott a királyi főtáltos, de Itlar egyre rosszabbul érezte magát. Úgy gondolta, beszélnie kell a királlyal.

- Az uralkodó vár téged. – a szolgák szélesre tárták az ajtót Itlar előtt.

- Jöjj Itlar. Mond. Mi ilyen sürgős. – Bleda hangja érdeklődő volt.

Itlar földig hajolt, s a megfelelő tiszteletadást követően oly távolságra közeledett, melyet a rend megengedett. Rákezdett hát:

- Nem sokkal ezelőtt beszéltem a királyi főtáltossal, s olyasmit mondott nekem, mely felkorbácsolta tudatomat.

A király most jobban odafigyelt Itlar szavaira. Ereiben forni kezdett vére. Érezni kezdte ismét saját táltos erejét, melyet eddig titkolt, s igyekezett most is titokban tartani.

- Mond hát.

- A főpap állítja, hogy valamilyen furcsa erő megmozdult a birodalom szívében lévő nagy víz melletti koporsóhegy közelében. Azt is állítja, hogy ez nem jelent mást, valaki érkezni fog, ki a varázslatok tudója is...

- Eszkam! – Bleda igyekezett visszafogni indulatait, s ez igen jól sikerült neki most, hogy nagyapja emléke is elméjét nyugtatta. – Csak Eszkam lehet, ki tudomásom szerint távol van Attilától, s varázslatot is ismer.

Itlar meglepődve nézett Bledára. Ezt mondta a királyi főpap is neki az imént.

- Már beszéltél te is a főpappal?

- Korábban említette nekem, hogy Attilával együtt Eszkam érkezése is várható. – Bleda ügyesen kitért a válasz elől.

- A főpap azt is mondta, hogy az erő, melyet érez hatalmas viharokat támaszthat a királyi vár közelében, de a nagy víz mentén is. Én még nem hallottam ilyesmiről Bleda. Említette azt is, hogy a föld megnyílnak, hol érkeznek.

- Ne aggódj Itlar. A főpapok elméjét háborgatja a félelem. Annyi titkot őriznek, ők maguk sem tudják mi a való.

- Ez világi beszéd királyom. – Itlar kezdett megnyugodni. – Nem is értem, mi oka a népnek arra, hogy a te elméd világossága felől aggódjék.

Bleda most egy szemrehányó mosolyt erőltetett arcára. Érezte, a beszélgetést itt le kell zárnia.

- Küldök egy csapatot a koporsó hegyhez. Ha az megnyugtat, vezetheted őket. Hátha tényleg Eszkam érkezik. Akkor legyen a fogadása méltó. Ha csak arról lenne szó, hogy a főpap álmot látott, s elméje háborog, akkor is jobb a békesség. Az embereknek, kik ott élnek fel kell készülniük egy viharra akkor is, ha csak vajmi kis esélye van.

Bleda esze kezdett visszatérni. Királyi gondolatai népéről való gondoskodása felé terelték cselekedeteit. Legalábbis Itlar így gondolta, s most már hitte is. S ha már így volt, menni akart Ő is. Bólintott királya felé, s arcáról a hála sugárzott, miközben hátrált a trónteremből, s mélyen meghajolt. A koporsó hegy lábánál sok szerette élt. Imádták az emberek annak termékeny vidékét. Gyermeke is már felcseperedhetett. Egyetlen nap váltólovakkal, s ott vannak.

## 152. fejezet

A halott királyok hegyének lábánál óriási tömeg látszott. A katonák rendezett sorokban, míg a dolgozók, ki-ki foglalkozása szerint, csoportokba. A gyermekek szüleikkel. A családok, s törzsek együtt. Legalábbis Krall ezt gondolta, miközben erejét visszanyerve, de még mindig fájdalmaitól nyöszörögve haladt Triosz mellett, aki már leszállt lováról, s kantáron vezette azt.

A hatalmas hegy lábánál, mely végeláthatatlannak tűnt egy kapu látszott. Krall csak bámulta a hatalmas szerkezetet. Mindkét oldalán falak, melyek olyan



magasak voltak, hogy alig látta azok tetejét. Látása kezdett élesedni. Megszokta szeme a környezetet.

- Ilyet emberi kéz nem képes alkotni! – nyögte.
- Pedig azok csinálták. – Triosz lenézően szólt.
- Mi végre ez? Ki, vagy mi ellen?
- Kezd megjönni az eszed Krall. Valóban jó a kérdés. Mi ellen? Majd megtudod ezt is.

A hatalmas kapun egy retesz nyílt, majd miután két kíváncsi szempár azon kitekintett, egy ember magasságú ajtó nyílt ki, melyen kényelmesen be tudtak lépni.

Az ajtó bezárult mögöttük. A hatalmas tér, mely most Krall szeme előtt feltárult, ámulattal töltötte el a kitaszítottat.

Emberek ezrei nyüzsögtek a tágas területen. A hegyen a távolban a kiszögeléseken valamilyen furcsa, madárszerű lényeket látott, melyek alkalmanként mintha tüzet köptek volna.

A hatalmas házak között árusok, fogadók, üzletek.

- Ez hatalmas.
- Amit látsz belőle. Sokkal nagyobb, mint azt hinnéd.

- Kik ezek? – Krall csodálkozva bámult.
- Ők azért lehetnek itt, mert valami olyat tettek földi létük során, mi felkeltette az uralkodójuk figyelmét. – Triosz kicsit méltatlankodva mondta-e szavakat.

- Te is itt laksz? – a kitaszított érdeklődve bámult Trioszra.

- Én katona vagyok. Hagyjuk a locsogást!! – Triosz kicsit meglökte Krallt, hogy beszéd helyett gyorsabb haladásra bírja.

- Tehát te nem tettél semmit, mire királyod felfigyelt volna!! Hehe!! – a kitaszított idétlenül röhögött.

- A te helyed sem itt lesz. – ahogy ezt kimondta, Triosz kicsit megnyugodott. – Ne vihogj már!! Menjünk!!

Haladtak tovább a zsúfolt, de nem járhatatlan utcán. Már láthatóvá vált előttük a hatalmas királyi vár, mely a hegy oldalából nőtt ki. Felfelé széles út vezetett, mint valami kígyó csavarodott teste. A korlát biztosította, hogy aki arrafelé megy, ne kelljen lenéznie. Igen magasra mentek. Ahogy Krall visszafordult a hatalmas vár kapuja előtt, meglátta, miről is beszélt Triosz. Ameddig a szeme ellátott, gyönyörű, színes emberforgatag, házakkal, terekkel, kör alakú építményekkel, hol apró emberek vívtak egymással, szórakoztatva a nyüzsgőket, kik az építményekben foglaltak helyet.

### 153. fejezet

Oguz unottan lépkedett vissza arra felé, melyről jött. Idegesítette a hőség. Köpenyét levette, s a vállára terítette. Baljában vitte a dobát. Legalábbis remélte, hogy megtalálta, mit Eszka keresett.

- Hatalmas ez a barlang Eszka! Jutottál valamire? Éhes vagyok. Eszem valamit.

- Már majdnem kész vagyok. Látom megtaláltad a dobát. Szólj Horkának, ő is egyen valamit.

- Menjek utána? – Oguz bosszúsán tette fel a kérdést.

- Mivel nem repülhetsz a lángok miatt, más megoldást nem látok.

- Ez nem lehet, hogy ez velem történik. Már nem is tetszik annyira ez a hely.

Eszka mosolygott a fiún. Most úgy látta, talán tud magán uralkodni, s feledi erejét. A főpap hosszasan tanulmányozta a róvásokat, mire rájött, mit is kell tennie. A legfontosabb viszont az volt, hogy tudassa a huszonegyekkel, megérkeztek a terembe.

Mikor Horka is meglett, mindhárman leültek a fal tövében egy kőasztal mellé, s enni kezdtek.

- A róvások szerint nem vagyunk egyedül ide lent.

- Ez mit jelent? – Horka érdeklődve figyelt.

- A terem őrzői is itt vannak. Különös erejű táltosok azok, kik csak az átjáróval, s az azt működtető hatalommal foglalatoskodnak. Hallottam már ilyesmiről, de még nem találkoztam egyetlen táltossal sem, ki az ezüst fényét ennyire ismerné. Ha jól következtetek a róvásokból. Gorda ezeket az erőket is használja a könyvében.

- Hogyhogy nem hallottatok ezekről a táltosokról?

- Tudomásom szerint ezek a táltosok soha nem voltak fenn a föld felszínén nappal. Idelent születtek, s csak a hold ezüst fényét látták. A fáklyák fénye sem kell nekik, hogy tájékozódjanak. Erre csak nekünk van szükségünk. Miután meggyújtottuk ők észlelték, hogy itt vagyunk. Ha kialszanak a tüzek, akkor jönnek elő.

- Az mennyi idő még Eszkam? – Oguz türelmetlenkedni kezdett.

- Nem tudom. Nem kell aggódnunk. Élelem is van bőven. A róvás a falon mindent megmutat, hogy hol keressük. Ki kell pihenjük magunkat az utazásig. Nem úgy működik az átjáró, ahogyan elképzeltem.

- Ezt hogy érted? - Horka kicsit idegesebb lett.

- Én egyszerű varázslatot feltételeztem. A fenti mese arról is szól. Valószínű, így őrzik a titkot.

- És? – Oguz kíváncsi kérdése lelkesítette Eszkamot.

- A falon lévő róvás szerint nagyon egyszerű a dolog. – Eszkam elővett egy fekete kődarabot, s rajzolni kezdett. – Ez a kör, amit ide rajzolok, a Föld, ahol most vagyunk. Ez a másik, kisebb pedig a Hold. Mi most itt vagyunk, ahova ezt a két vonalat rajzoltam egymásra. És ide készülünk, ahova ezt a másik két vonalat teszem. Mivel nem a Földön utazunk, az átjárón először felkerülünk ide. – Eszkam húzott másik két vonalat a kisebb körre.

- A Holdra? – Horka szájából kiesett a falat. – Szó nem volt ilyesmiről Eszkam. – A harcos most félve tiltakozott. - Én a Földön születtem és itt is fogok

meghalni. Én nem megyek. Inkább itt maradok és visszamegyek egyedül...

- Itt fogsz meghalni a Földön. – Eszka próbálta megnyugtatni a nagydarab táltost, kinek ütésének emléke még mindig sajgott az arcán, s kicsit hátrébb húzódott tőle. Nem bírta leplezni a főpap a jókedvét, melyet Horka tiltakozása okozott. – Szinte nem fogsz semmit érezni ebből az utazásból Horka. Olyan lesz, mintha álmodnál, majd felébredsz és már ott is vagyunk.

- Ez akkor sem jó így Eszka. Nem erről volt szó! – nyögte Horka.

- Tudom. Tudom.

- Miért mondtad ezt most el? – Oguznak tetszett a dolog.

- Azért, mert ha útközben megijed az, aki az átjárót használja, s valami váratlant tesz, valami balgaságot, akkor az életével fizet. Ezt is írják a figyelmeztetésben.

- S mit még? Hogyan nyílik az átjáró?

- Azt nem írja. Véleményem szerint azt az őrző táltosok teszik szabaddá, mikor itt az idő.

- Ha te vagy a táltosok főpapja, akkor hogy van az, hogy te ezt eddig nem tudtad? – Oguz kíváncsi volt.

- Az, hogy valaki főpap, nem jelenti azt, hogy minden hatalomhoz joga van. Ez egy olyan átjáró, melyet csak indokolt esetben szabad használnunk. És még valami. A felejtés gyökerét is a szánkba kell majd vennünk, mielőtt elindulunk. Ebből arra következtetek, hogy csupán egy éjszaka az út.

- Azt miért? – Horka most érdeklődve nézett a főpapra.

- Azért, mert anélkül nem működik. Ha nem teszed a gyökeret a szádba, nem tudsz belépni az átjáróba. Gyakorlati oka van. Nem mondhatod el senkinek, hogyan működik. Hát elfelejtetted. A ruháinkat pedig itt kell hagynunk. – A főpap közben idétlenül vigyorgott. – Remélem méltó fogadtatásban lesz részünk a túloldalon.

- Ez azért már több a soknál. – Oguz méltatlankodott.

Még egy ideig beszélgetett a három személy, miközben a lángok egyre kisebbek lettek. Hűvös levegő áradt a terembe, mely felváltotta a kellemetlen forróságot. Eszkam félre vonult, majd a dobok segítségével megtudta, hogy egy teljes nappal és éjszaka telt el, mióta elindultak. Most kel fel a nap odafent. Lepihentek hát, s mindhárman elaludtak. A tüzek lassan kihunytak. A teremben éjszakainak ható ezüstös fények kezdtek felragyogni. Mintha az ezüst róvások a falakon életre keltek volna. A hatalmas barlangteremben mozgás hallatszott. Árnyékok suhantak. Az alvóknak további élelmet hoztak az éji táltosok, kiknek testét ezüstösen csillogó ábrák fedték.

#### 154. fejezet

Filéne félszegen lépett az alkalmi sátorba. Mögötte szorosán követte őt anyja, ki halkán, de idegesen sugdosott a fülébe, mit és hogyan tegyen, vagy éppen ne úgy. A lány készségesen követte anyja parancsait. Élvezte, hogy anyját boldognak látja, s izgatottnak.

- Ne felejts el meghajolni! Először Attilának! De ne nézz rá. Csak Rékára, s neki se nézz a szemébe. Ejnye te! Mit mosolyogsz. Három lépésnél ne menj közeledd Attilához! Figyelj szavamra. Ne is szólj, csak ha kérdez, s akkor is csak arra felelj, mit kérdezett!!

- Jöjjetek közelebb! – Réka kedvesen adta ki a parancsot.

A két nő kecsesen igyekezett Réka és Attila felé. Filéne anyjának mozgása már-már annyira meghunyászkodó, s hízelkedő volt, hogy a jelenlévőket mosolyra készítette.

De Filéne. Mintha a lába nem is érne a talajhoz. Úgy suhant, oly kecsesen. S az a ruha, mit viselt. Réka most kissé rosszálló pillantást vetett Fiumére, ki erre megvonta vállát, s halkán mondta:

- Te kérted, hogy kíváncsi legyem a férfinép számára.

- Nem csoda, hogy Velik érdeklődését is felkeltette. – Réka kicsit enyhült.

- Hogy mondd kedvesem? – Attila elcsípte a szavak végét. – Mi van Velikkel? Csak nem megtetszett neki ez a teremtés? Te mit tudsz erről asszony? – fordult Attila most Filéne anyja felé. – Lányod fénye ragyog még, mint a csillag az égen, s szívének lángja szabad?

- Óóóó... méltóságos fejedelem, hadvezér, nagyúúr ... - a nő kissé még a megszólítást is eltúlozta. A jelenlévők már hangosan kacarásztak.

- Nem kell ennyi féle képpen szólítanod asszony. Csak a kérdésekre felelj. – Attila szavain Filéne is kicsit mosolyogni kezdett. Anyja épp az előbb figyelmeztette erre.

- Igen.

- Az dicséretes. Ki hát az az ifjú táltos, kiről előbb szót ejtettél kedvesem? – fordult most Réka felé Attila. – Az a Velik, s mi dolgotok volt vele? – Így fordult vissza Filéne anyjához.

Az asszony egyre kínosabban kezdte magát érezni. Nem gondolta, hogy neki kell ennyit beszélnie.

- Csak egy jött-ment senki nagyuram. – vágott közbe hirtelen Filéne. Hangja bájosan csengett. Hirtelen a jelenlévők felé fordultak, s csodálkoztak balgaságán, hogy kérdés nélkül szól. – Érzelmeim tiszták, s csak arra várnak, hogy kegyelmedet megismerhessék.

A szavakkal szépen bánó lány már nem csak Attila, hanem Réka figyelmét is felkeltette. A nő éles elméje azonnal befogadta a lányt.

- Jó tanítómestered volt Filéne. Te elmehetsz, kint várj lányodra! – ezzel Filéne anyja távozott. Réka közben elismerően biccentett Fiumé felé.

- Magatokra hagyunk benneteket Attila!

- Nem szükséges drágám. Mászt gondoltam. Közösén fogyasztjuk el étkünket, s aztán nyugovóra

térünk. – Attila az ajtónállók felé fordult. – Vacsorázzon az anyja a szolgálókkal, bőséggel.

Réka és Fiumé kérdően néztek egymásra. A vacsorát négyesben költötték el. Az asztalnál Attila érdeklődve figyelte a három nőt. Kellemesen érezte magát társaságukban. Kezdte kiismerni feleségét, s a gyönyörű főpapnőt. Legalábbis ezt gondolta. Ezért, s testőrsége parancsnokának szavai miatt eltervezte, nem sétál olyan ágyba – akármennyire kedvére való is -, melyet előbb nem jár körbe rendesen. Legalábbis ezt.

Történt ugyanis, hogy mikor Attila visszaért felderítő útjáról, azonnal elmesélte a testőrparancsnoknak a történeteket, kivel együtt kacagták Filéne anyjának szavait. A jó parancsnok, ki azonnal tudta, melyik lány is a félkarú lánya. S fel is hívta a hadvezére figyelmét arra, Fiumé háromszor annyi időt szán erre a fiatal lányra, mint bármelyikre az ágyasok között.

Hát nézte most ezt a három gyönyörű nőt, s leste Réka és Fiumé minden pillantását, s mozdulatát. Filénének csak zavara, s illetődöttsége látszott. A szavak helyett most a test beszélt, s a tárgyak az asztalon. Ahogy a táltosok tanították neki még régen, hogyan is olvassa azt. Tán ennyire kellemes estebédje még sosem volt.

## 155. fejezet

Itlar kényelmes tempóval közeledett a negyvenfős csapatával melyet Bleda küldött a koporsó hegyhez. A váltó lovak sem voltak nagyon fáradtak. Egy pihenővel egy nap és éjszaka alatt tették meg az utat.

A messziről is jól kivehető hatalmas fennsík látványa melegséggel öntötte el Itlar szívét. Megálljt intett a lovasoknak, majd rövid megbeszélés után négy fős csapatokra oszlottak. Mindenki más település felé vette útját, hogy hírért vigyék a falvakba, városokba, vihar készül.

A nap nemrég kelt fel. Úgy beszéltek meg, hogy Itlar szülőfalujában találkoznak még az éj beállta előtt a fogadóban. Akinek volt ott útban családja, az egy napnyi kimenőt kapott.

A nap még az ég tetején sem járt, mikor Itlar megérkezett szülőfalujába. A hely gyönyörű volt. Mindenütt lila színbe borult így nyár közepén. A virágok illata is kellemes volt. Megnyugtató. Emlékei felszínre törtek.

A falu lakói elé siettek. Kik megismerték, már vitték is a híreket: - Itlár hazajött!! Itlár itthon van!!

A gyerekek is elébük szaladtak. A háttérben egy fiatal, olyan tizenkét éves forma fiú édesanyjával állt. Itlár leszállt a lováról, majd feléjük indult. Aztán lassan szaladni kezdet, ahogyan a nő és a gyermek is. Mikor összeértek, boldogságuk határtalan volt. Örömeiket látva az egész faluban úrrá lett a jókedv.

## 156. fejezet

Bleda hosszasan tervezte, hogyan is távolíthatná el a fiatal szolgát, kit Attila küldött. Érezte magában, hogy táltos ereje egyre nő, ahogy Attila közeledik. Mintha tudata egyszerre csak védekezni kezdene egy olyan hatalommal szemben, mi királyi méltóságát fenyegeti. Úgy érezte, Attila király akar lenni, a hun birodalom királya. Azt is álmodta, miről még a táltosokkal sem beszélt, hogy a nép is Attilát akarja, s ezért Ő száműzetésbe kényszerül. Mintha nagyapja is ezt akarná.

Hát vissza kellett térnie régi tervéhez, s kitaszított táltosaihoz, kikkel együtt tizenketten voltak. De míg Itlar ott téblábolt, ezt nem tehetette.

Gorda könyvének darabjait el kell távolítania a kincstárból. Erről is álmot látott. Arról is, hova kell azokat vinnie. A hun birodalom keleti felébe. Nem tudta, ennek mi az oka, de mintha nagyapja akarná így. Hát engedelmeskedett az álomnak.



S milyen jól tette. Hiszen a világi királyok is mind engedelmessé váltak álmaiknak, ha az nem sértette népének érdekeit, s nem járt semmi veszéllyel.

Most, hogy Itlár távozott, mivel a főpapja - kinek elméjét Bleda hosszas rítusok gyakorlásával bekerítette, s uralma alá vonta -, elmondta Itlárnak, mit a király akart. Attila hű szolgájának távozása után már lemehetett a csarnokba, mely világi pompájával Gorda gondolatait is őrizte.

Bleda tudta, hogy az oltár, mely oly gyönyörű volt, nem csak Gorda kényére épült. S mivel a király egyre tapasztaltabb lett, kigondolta, hogy az oltár valamilyen kapu lehet, mellyen keresztül más világok hatalmát veheti át Gorda, s használhatja azokat. Ha Ő teheti, hát teheti a hunok királya is. Így gondolt Bleda. Képzetét kitalált tizenegyek is erősítették. Hát tetteit is így alakította. Használja az oltár erejét Attila ellen, ha már a könyv szétesett. A hun birodalomnak csak egy királya lehet.

## 157. fejezet

Egy kellemes kéz finom simogatása. Ezt érezte a főpap a vállán, mikor kinyitotta a szemét. Ámulata teljes egészében látszott. Tátott szájjal nézte a hatalmas barlangterem tetejét, melyen az ezüstösen csillogó hold teljes fényében ragyogott. Mintha csak az éji eget bámulná a földről, mikor azt a hold kitölti.

Horka és Oguz is felébredt, s ámulatuk Eszkaéhoz hasonló volt. A éji táltos nő alakja szabad szemmel is kivehető. Horka vette először észre.

Oguz élcelődve lökte oldalba.

- Remélem hamar elfelejtetted ezt a csodálatos teremtetést! Ruha nélkül nem utazom veled szívesen!

A nő haja ezüstösen csillogott. Mintha lila árnyalatú csikok lettek volna benne. A fény játszott a látvánnyal.

- Készülődnötök kell. – a lány hangja bársonyos volt.

- Eszkam. Kérlek jöjj velem. Még beszédem van veled, mielőtt elindultok. – a most érkezett, főpapi díszbe öltözött éji táltos félrevonta Eszkamot, s négyszemközt beszéltek valamit. Közben Oguz odalépett az ezüst róvásokhoz, s tanulmányozni kezdte azokat. Horka figyelme a nő felé fordult.

Az éji táltosok vezetője most elindult egy szabályos kör alakú barlangi alagúthoz vezető bejárat felé, s intett Eszkamnak, hogy kövesse.

- Oguz, Horka! Gyertek. – A főpap rosszállóan szólt két társa felé, kik már majdnem feledték, miért is vannak ott.

- Jobb lesz Horka, ha idő előtt a szádba veszed a felejtés gyökerét, mielőtt ez az éji táltos nő elveszi az eszed még ép részét is!

- Ha a másik oldalon is ilyen gyönyörűségek várnak, azt mondom Eszkam, hogy siessünk. – Horka kezdett lelkesedni.

Ahogy indultak volna, Oguz csak nem akart még menni és a róvásokat olvasta a falon, melyek mellett jól kivehető rajzok is voltak. Azokon egyértelműen látszott egy szikla forma, melyben csontvázra emlékeztető ábra volt:

- Eszkam! Te jól elolvastad ezt az izét?! – értetlenkedett Oguz. – Ez itt azt írja, hogy ha eltéveszted az időt, vagy a helyet, akkor onnan fentről akár egy falba is kerülhetsz, ahova beszorulsz és eggyé válsz az anyaggal „,

- Ne értetlenkedj már Oguz!! Nem jól látod. Az egészet egyben kell értelmezni. Fiatal vagy még ehhez.

- Mihez Eszkam? Azt még ilyen fiatalon is tudom, hogy mit jelent, ha nincsen tested, mert beszorulsz egy sziklába. Ne mond nekem Eszkam, hogy

...

- Gyere már!! – Eszkam most inkább volt aggodalmas, mint türelmetlen.

- Jöjjenek, mert mindjárt itt az idő. Be kell lépjenek az átjáróba, pontosan akkor, mikor szólok. A

ruháikat vegyék le, a használati tárgyaikat is rakják le itt. Azokra nem lesz szükségük. A másik oldalon ugyanilyeneket kapnak majd. – az éji táltosok főpapjának hangja barátságos volt, de parancsoló. – Ha menni akarnak, követniük kell az utasításaimat. Aki ezt nem teszi, az marad.

A három férfi mindenben eleget tett a kérésnek. Ahogy teljesen meztelenül közelebb értek a szabályos kör alakú barlangbejárathoz, észrevették, hogy az nem mélyebb egy lépésnél, de igen széles. Annak belső felén, egymástól egyenlő távolságra ezüst színben pompázó róvások látszottak három egyforma nagyságú körben. Mintha csak párhuzamos vonalak lennének, melyek körbe futnak.

A róvások most egyszerre felragyogtak, majd hirtelen eltompult a fényük. A körökben az ellenkező oldalon minden róvással pontosan szemben egy ugyanolyan róvásjel volt olvasható.

Az éji táltosok a teremben tőlük távolabb kezdtek bejönni a barlangok bejárataiból. Az irtózatossá méretű barlangterem most feltárta titkát, melyet érkezésükkor Eszkamék előtt a fáklyák fénye eltakart. A talajon egy hatalmas egyenlő szárú háromszögnek ható ábra látszott. Annak csúcsai helyén hatalmas körök. A távolság akkora volt, hogy a három kör egymástól pontosan száz lépésnyire látszott. A kör alakzatokat is és az azokat összekötő egyenes szárazakat is egy megtermett ember talpának méretével egyező nagyságú, szinte megszámlálhatatlan róvásjel alkotta. A látvány csodálatos volt, ahogy a talajon ez a hatalmas, róvásjelekből álló ábra még csak tompa ezüstös fénnel világított.

Az éji táltosok a hozzájuk közelebb eső kör ugyanazon róvására léptek. Ahogy ezt tették, a szabályos kör alakú bejáraton is felragyogtak ugyanazok a jelek, melyekre az éj papjai léptek.

A három meztelen férfi tátott szájjal bámulta a jelenséget, s az ütemesen, szinte vakítóan felragyogó róvások fénye, az áhitatban egyszerre mozgó éji táltosok lenyűgöző látványa elvette minden más gondolatukat.

- A rítus megkezdődött Eszkam! Lépjetek hátrább, s tegyétek szátokba a felejtés gyökerét.

- A háromszázak körei. Az éj háromszáz táltosának körei. – Eszkamnak szinte elakadt a szava, ahogy a libasorban befolyó, ezüstben pompázó háromszáz éji táltos a három hatalmas kör ragyogó róvásain a helyüket elfoglalták, majd megindultak. Mindhárom kör mintha ellenkező irányba kezdene forogni.

- Nézzétek! – Eszkamnak izgalmaiban szinte elakadt a lélegzete. – A bejáraton a körök is úgy forognak, s azok a róvások ragyognak fel, amelyekre rálépnek ott a talajon. Ez lenyűgöző. Meddig gyakoroljátok ezt? – fordult Eszkam az éji táltosok főpapjához.

- Mást sem teszünk Eszkam. Ezzel is álmodunk néha. Lassan itt az idő!

Alig hogy ezt kimondta az éji táltosok vezetője, a szabályos kör alakú átjárón hirtelen egy fénylő, egybefüggő felület jelent meg. A színe a falba vésett róvások színével együtt változott. Halvány majd erősebb, s újra halványodó lila és rózsaszín játszadozott egymással.

- Még soha sem láttam ezt, csak hallottam róla. Elképzelni sem tudtam, hogy ez ilyen csodálatos! – Eszkam elismerően mondta e szavakat.

- Ha láttad volna, sem tudnád, s én sem mondanám, hogy láttad Eszkam. – az éji főtáltos sokat sejtetően mosolygott. - Ha szátokba vettétek a gyökeret, beléphettek az átjáróba. Már csak rövid időt tart nyitva itt. Eszkam! Ne feledd. Ott, ahova most mentek, ki kell várnod, míg a másik oldalon kinyitják az átjárót, s azt is, míg a helyzetetek megfelelő lesz. S még valami. Jobb, ha ezt eltakarjuk. – Egy ezüstös folyadékot tartó edényt

hozott egy másik éji táltos a férfiakhoz, mellyel elkezdte bekenni Oguz alkarjait.

- Ezt miért csináljátok? – Oguz értetlenkedett, miért fedik el kardjait.

- Szoktál unatkozni Oguz? – az éji táltos mosolygott.

- Előfordul, hogy nincs más dolgom. - mosolygott a fiú.

- Hát ezekkel ott ne üsd el az időt, ahová mentek. Mivel a felejtés gyökerét rágszálod, nem is fog eszedbe jutni, ha nem látod. De ha észre vennéd őket, s csodálkozva bámulnál majd rájuk ott, ahova mész...

- Jó, jó! Megértettük. Horkával nem akarunk meghalni Oguz. Ennyi az egész. Az én ötletem volt. – Eszka kicsit ingerülten szakította félbe az éji táltos monológját.

- Tisztítsd a tudatod Eszka, vagy többé nem találkozunk. Áldás rátok!

Ezekkel a szavakkal búcsúzott az éji táltos, majd magukra hagyta a három meztelen férfit. Elsőként Eszka ment, majd Oguz. Horka is belépett a fénybe rövid tévovázás után.

## 158. fejezet

A fiatal hadvezér flegmán ült a trónuson. Bal lábát a székek karfáján átvetve, félig hanyat dőlve bámulta a faragott mennyezetet, s nézegette a gyönyörű arany díszben pompázó oszlopokat. Aldarnak néha kedvére volt, hogy Attila nem volt jelen, s a trónját nem vetette le. Az indok annyi volt, ha látogató jön vagy követ, akkor fogadása méltó lehessen.

Jenő hátra tett kézzel sétált fel s alá a trónus előtt. Első alkalommal még zavarta, hogy Aldar terpeszkedik Attila trónusán, de már megszokta. Beszélgetésük érdekes volt. A trónustól jobbra Gork is érdeklődve hallgatta a két világi hadvezért, tanácsost. Rettentő seregnek parancsoltak.

- Mi végre támadnánk meg a nehézfegyverzetű gyalogságot? Aldar próbált normális hangon értekezni Jenővel. Tisztelte a hadvezért, ki tanítója is volt egyben, s életét is megmentette már megannyiszor.

- Flaviust nem becsülhetjük alá. Nézd Aldar. Ez a helyzet nem egyszerű. A rómaiak hadvezérei ekkora seregeknél nem csak nyílt harcot alkalmaznak. Cselt is vetnek. Ez a háború hosszú. A felderítők szavaira is figyelemmel kell lennünk Aldar. Nem feledhetjük, jelentették azt is, a nehézfegyverzetet folyamatosan szállítják Katalaunumia felé. – Jenő magyarázólag érvelt, s közben a talajon kiterített hatalmas térképen is mutogatott kardjával. – Itt, itt és itt is láttak nehézfegyverzetet szállító szekér karavánokat...

- Abban nem tudnak mozogni Jenő. A mi íjász lovasainkkal szemben mit sem érnek!

- Mondtam Aldar. Olvasd el a feljegyzéseket, miket adtam neked. Abban megannyi ütközet leírása szerepel. Ez háború, mely csatákból áll. Nem egyetlen ütközetre kell összpontosítani...

- Olvasni!! Minek, mikor te úgy is elmondod majd, mi áll azokban az írásokban. Attila azt mondta, vigyük a teljes főnyi sereget Katalaunumiához. Szerintem ezt kell tenni...

- Aldar. Te okos fiatalember vagy. De fiatal! – Gork most úgy érezte, szólnia kell. – Flaviussal álltok szemben. Ha szállítmányait nem tartóztatjátok fel, idő előtt készülhet el tervével. Előnybe kerül.

- Mi lehet a terve? – Aldar mosolygott. – Kiáll a nehézfegyverzetű gyalogsággal a tűző napra, s elbújik a tízezer fős lovas íjászsereg elől? – Aldar hangja lenéző volt. – A hatalmas hőségben megfőnek mint a rák a saját páncéljában, mikor a csatátér közepén a pajzsok alá bújnak a nyilak elől. Kétszáz lépésről körbe vesszük őket, meg sem tudnak majd mozdulni, vagy halottak. A hőség miatt eldobálják pajzsukat, s csupasz célpontokká válnak íjászaiknak, ráadásul gyalog. Hadd

vigyék azt a sok vasat! Felesleges most harcba bonyolódni és emberveszteséget okozni magunknak.

- Te tényleg nem olvastad a feljegyzéseket Aldar!  
– Gork mosolygott. – Figyeld Jenő szavait Aldar.

- Flavius már épített a nehézfegyverzetből mozgatható falakat Aldar. Négyezer légióssal harc nélkül üldözött el tízezer fős sereget. A katonák a csatamezőn nem a megszokott módon viselkednek. A római nehézpáncélzat eltakarja a résztvevők számát. Nem beszélve arról, hogy ha felesleges pajzsai, lándzsái vannak, azokból nyolc ember magas falat is építhet, mely mögött nem látod szabad szemmel a csapatainak mozgását.

- Falat? – Aldar kacagott. – Hogyan? – most már érdeklődve hajolt a feljegyzésekhez, melyek közül egyet kiválasztott Jenő, s azt tette Aldar elé. A hadvezér az ábrát kezdte magyarázni Aldarnak.

- Hosszú, vékony fákat vágnak ki az erdőkből. Ezeket egyenesre csupasztják, majd összekötözik azokat olyan lépésenként. Így, ahogy itt is látod. Keresztbe teszik őket egymáson és egy hatalmas keretet kapnak.

- Ez olyan, mint egy kerítés, mit mi építünk a vadak ellen, csak sokkal nagyobb. – Aldar tátott szájjal bámulta a rajzot.

- Valóban olyan. Ha végeztek, akkor a felesleges pajzsokat ráhelyezik a keretre, s így egybefüggő falat kapnak, melyet hátulról megtámasztva azt megemelik. Így csinálják.

- Ez döbbenetes. – Aldar most csodálkozott. – Hogyan lehet ezen átlőni? Szerintem le lehet dönteni...

- Igen. Ha tudod, hogy ezt készítik, s nincs előtte olajos gödör, mibe tüzet öntenek. Ha nincs mögötte állványzat, s a katonák tömege tényleg a fal mögött van. Ha csak egyet csinálnak, s nem minden oldalra egyet, vagy egymástól távolabbra többet. Ha a felderítőinket nem ölik le, míg vissza érnek ...

- Ne folytasd Jenő. Megértettem. Mit tegyünk?

- Döntenünk kell. Egyikünknek a táborban kell maradni, míg a másik a nehézfegyverzetet szállító légió ellen vonul hajnalban. – Jenő mosolyogva nézte a fiút.

- Ha nem bánnád Jenő, én mennék...

- A haditanács dolga a döntés. Össze kell hívnunk. – Jenő intett az ajtónállónak, ki küldött a királyokért.

Rövid idő múlva a terem megtelt a már több százezerre duzzadt sereg vezéreivel, kik éjszakába nyúlón tanácskoztak. Hajnalban Jenő távozott egy több ezer fős lovas sereg élén, vele még két vezér. Aldar meggyötört arccal, hóna alatt a feljegyzésekkel ment sátrába, hogy pihenés után neki tudjon állni az olvasásnak.

Az ajtóból még visszanézett a hatalmas trónusra, mely ott magasodott a bejárattal szemben. Úgy érezte Attila ül a székben. Saját szemével akarta megnézni, a hatalmas hadvezér nincs ott, csak képzete játszik vele. Az éjszakai tanácskozás után megfogadta: többé nem ül a trónusra.

## 159. fejezet

A hatalmas vár kapui kitárultak. Triosz megint noszogatni kezdte a kitaszítottat. Krall kedvetlenné vált. Tetszett neki a rengeteg ember, a színek. Most azonban egyszerre elfogta a félelem.

Mikor a nagy terembe léptek, Triosz levette sisakját. Krallt szolgák fogták közre. Egy elkerített kis helyre kísérték, ahol nem volt szék. Eddig fel sem tűnt neki, de most érezte, hogy fárad. Mintha az érzések között itt sem lenne túl nagy különbség, mint a földi létben. Ez aggasztani kezdte. Ha ez így van, sok kellemetlensége lehet még. Éppen ezen kezdett hosszabban gondolkodni, mikor a teremben megjelent egy magas, szikár ember. Zöld palástja arany díszes mintákkal volt tele. A kitaszított próbálta jobban szemügyre venni, de nem maradt ideje. Sok díszes, királyokra hasonlító személy



vonult még a terembe. A vele szemben magasodó emelvényre mentek fel, majd leültek a trónusokra.

Triosz, s még páran, kiket Krall nem ismert a rengeteg üres ülőhelyre ültek. Ott alig voltak.

A magas szikár királynak látszó személy, ki a legnagyobb méltóságnak tűnt itt, most szólt:

- Az ítések mind megérkeztek? – Nimród közben az üresen maradt trónusra nézett.

Közben az ajtó nyílt, s egy sötét alak lépett be rajta. Emberszerűnek tűnt. Krall félelem érzete elhatalmasodott rajta. Ahogy az alak szinte elsuhan mellett, hogy elfoglalja az üres trónust, a kitaszított lába megrogyott, s meg kellett kapaszkodjon a korlátban.

- A tanács megkezdheti munkáját! - a nagy király szavára egy írnok papírt helyezett maga elé. Egy másik szolga elvette azt, majd a kitaszítottához fordult.

- Ki vagy, kit Triosz az ítések elé hozott?

- A nevem Krall. A táltos rend tagja vagyok! – a kitaszított hangjában a büszkeség és a dölyf érződött.

- Hazug!! – hallatszott az egyik trónusról. – a táltos rend tagja nem lehetsz, különben nem állnál itt!!

- Ki vagy?! – hangzott a szolga ismételt kérdése, most már határozottabban Krall felé.

- A nevem Krall, s a táltosok kitaszítottak. – hangzott a halkabb válasz.

- Miért taszítottak ki? – olvasta a kérdést a szolga. Krall rájött, az előre elkészített kérdések már ismerik az igaz válaszokat. Nincs értelme hazudnia.

- Világi hatalomra vágytam.

- Ki leplezett le?

- Gorda.

- Mikor lettél sámán varázslóvá?

- Egy téllel azután, hogy a rend elküldött.

- Szereztél-e világi hatalmat? – a teremben zúgolódás támadt a trónuson helyet foglalók között.

- Igen.

- Milyen módon?

- A hun királyon, Bledán keresztül. – a teremben most a zúgolódás még hangosabbá vált. Nimród elégedetten dőlt hátra a székében. Elégedett arccal nézett a sötét alakra, aki felállt, majd emelkedett hangon kérdezett:

- Jól gondold meg, mit válaszolsz! A jövőd múlik ezen. Kit szolgáltál sámánként, s táltosként kit?

A teremben most néma csend támadt. A jelenlévők mind feszülten bámulták Krallt, ki ismét megremegett. Lábai megrogytak. A nagy hun király most előre dőlt trónusán.

- Válaszolj a kérdésre kitaszított. – a király nyugodt maradt. – Kit szolgáltál?

- Gordát. Táltosként, sámánként is. Gordát.

A sötét alak most feketébe váltott, majd felállt. Nimróddal szembe állt, úgy szólt:

- Királyok királya. Aki most itt jelen van alátámasztotta szavaival, Bleda most is befolyás alatt áll. Gorda eszerint uralja véredből való földi királyod gondolatait. S itt mind tudja – körbe mutatott a tanácson – Gorda elveszett. Így ez a tanács Bledáról most nem mondhat ítéletet, így nem is mentheti fel. Krall pedig az enyém, ahogy Gorda is.

- Gorda sorsáról itt nem határozhatunk. Az pedig bizonyos ebből a beszédből, Bleda cselvetés áldozata...

- Míg nem szabad akaratából cselekszik majd ...

- Királyként nem tehet mást „,

- Ááá. Így állunk. Ha uralkodik, akkor bármit tehet? – az alak hangneme provokáló volt. Úgy érezte, eléri célját, s Nimród meggyengül. Talán itt az ideje egy újabb alkunak. – Ha óhajtod, királyok királya, segíthetek neked. Közben járhatok érdekedben ...

- Ne fáradj. A tanácskozást berekesztem. Az ítések távozhatnak. Krall sorsa felől sem döntünk, míg a most elhangzottakat nem vizsgáljuk meg. Addig Triosz szolgálatában marad.

A terem lassan kiürült, csak a sötét alak, s a nagy király maradt még. Az eddig láthatatlan most formát

öltött. Aranyos-ezüstös páncéllal borított fiatal férfi állt a királlyal szemben. Beszélgetésüket senki nem hallotta.

## 160. fejezet

A három ruhátlan férfi egy ideje szótlánul ült a kietlen, sivár területen, hova az átjáróból kerültek. Érkezésük után döbbsen vették tudomásul, a hely, ahová érkeztek nem úgy hat testükre, mint a földi viszonyok. Minden ezüstös fényben ragyogott. A levegő hideg volt, s légzésük is nehézkessé vált. A helyszínt, hol ide beléptek nem merték elhagyni. Mikor viszont az eget akarták bámulni, döbbsen hatott rájuk a látványa.

Hatalmas, azürkék gömböt láttak a fejük felett. Így hát leültek, s tátott szájjal bámulták azt. Hátukat a sziklafalnak támasztották, melyen az átjáró látszott hasonlóképp, mint a földön volt, ahonnan jöttek. Csak itt nem voltak éji táltosok. Elsőként Horka szólt:

- Ez szebb, mint azt bármikor is hittem. Sokszor akartam már látni a Földet a magasból, de erre soha nem gondoltam.

- A látvány valóban páratlan. Kicsit sajnálom, hogy el fogjuk felejteni. – Eszka a köveket válogatta maga előtt a porban. – Úgy már láttam, mint a madarak. De ez más.

- Mit csinálsz? – Oguz érdeklődve nézte a főpapot.

- Követ keresek, mellyel feljegyzést készíthetek a testemre. – Eszka tárgyilagos volt.

- Az nem tilos? – értetlenkedett a fiú.

- Igaza van Oguznak. – Horka helyeselt. - Ez sok mindent megváltoztatna, ha később emlékeznénk rá.

- Gorda is valahogy emlékezhetett erre. A könyvében lévő rövások így más értelmet kapnak, s ha elfelejtem ezt a látványt, Gorda mindig előnyben lesz - így érvelt Eszka.

- Mi lenne, ha egyikünk nem felejtene? – Oguz meglepő gondolata felkeltette Eszka figyelmét. Abba is hagyta a kövek válogatását.

A távolból egy gyönyörű szempár figyelte a három alakot, s hallgatta beszélgetésüket. Ezüst haját, mely kibontva körbeölelte csodálatos idomait most lassan hátra simította. Az emberi beszéd hangja hívta ide a nőt. Sok utazót látott már, de emberi beszédet itt még nem hallott. A magányosak soha nem szóltak. De ezek itt hárman voltak.

- Vajon kik lehetnek? – tette fel magának a kérdést, s lassan a férfiak felé indult.

Az éj királynője, ki évezredekkel ezelőtt az állandó földi létét áldozta, hogy testével és tudatával a Holdat szolgálhassa, most leküzdhetetlen vágyat kezdett érezni, s oly erő áradt felé, melyet hosszú élete során még soha nem érzett.

Ahogy közeledett a férfiak felé könnyen, szinte repülve, tekintete összetalálkozott a fiatal fiúéval.

## 161. fejezet

Fiumé ügyesen kapaszkodott át lovának hátáról a díszes szekér ponyvázata alá anélkül, hogy a menetnek meg kellett volna állnia. Nem sokkal előbb küldetett érte Réka, jelezvén, hogy Ura elhagyta a fejedelmi szekérsátrat, s várhatóan testőrségével üti el a nap további részét.

A két nő most leült a padlón elhelyezett puha bőrökre, s párnákra, melyek az utazók kényelmét szolgálták, s lassan a gyümölcöstál tartalmát kezdte, kedvére választva abból.

- Attila jól rám ijesztett. Már azt gondoltam, Filéne tisztasága oda.

- Ha a fejedelem úgy kívánja, semmit sem tehetünk.

- Mintha urad gyanakvása feléledt volna. – Fiumé lassan roppantotta el a szőlőszemet a szájában, s élvezettel választotta a következőt a fürtről.

- Ez volt a cél. Vagy nem? – Réka csak mosolygott.

- Kezdek kicsit félni téled Réka. – a főpapnő mosolygott. – Vajon mire lennél képes az én tudásommal, s hatalmammal?

- Soha nem vágytam ilyesmire Fiumé. Nekem sokkal kényelmesebb, ha ezen terheket te viseled, s nekem nem tépik elmémet olyan gondolatok, melyekkel te viaskodsz.

- Mit tegyünk ha, a fővárosba értünk? – a papnő most leengedte vállairól a vastag medvebőrt, s szabaddá tette gyönyörű ruháját. – Filéne szépsége úgy ragyog, mint csillag az égen. Nem rejthetjük a szemek elől. Hivatalnokok, s főúri méltóságok százai hemzsegnek ott.

- Talán híresztelnünk kellene, hogy Attila sátrába hívta a hazaúton. – Réka éles elméje kereste a lehetőségeket. – ez bírhat visszatartó erővel.

- Lehet, hogy ez jó megoldás lehetne. Így mondhatnánk azt, három teleholdig figyelemmel kell kísérenünk, alakot vált-e. – Fiuménak tetszett a felvetés, s ilyenrel csak Réka álhatott elő.

Ez mindkettőnek jó volt. Hosszan beszéltek még más kérdésekről, s gyermekeik egészségéről, fejlődéséről. Majd az est leszállta előtt a főpapnő elhagyta a szekérsátrat. Ha így haladnak, másnap a hun fővárosba érnek.

## 162. fejezet

Attila, s kísérete előző nap érkezett, míg Eszkam és Horka éjszaka. Most mind pihentek, s az esti mulatságra készültek. Fogadásuk méltó volt, s most is kedvükre kívántak tenni.

Egy valaki hiányzott, kit a felejtés gyökere emésztett el a főpap, s harcos papja tudatában, így nem is keresték még.

Bleda örömmel vette tudomásul, hogy táltos főpapjának jóslata nem vált valóra, s Itlar nem észlelt nagyobb vihart a koporsó hegynél. Legalábbis Itlar így gondolta, s mikor részletesen beszámolt Attilának a történetekről, melyeket a fővárosba történő érkezését követően tapasztalt, ezt is így adta elő. Saját gondolatai szerint:

- S úgy láttad, Bleda mentes minden erőtől, mi nem világi hatalomból származik?

- Úgy! – a hűséges Itlar szemei őszinték voltak.

A teremben még Fiumé, s Réka foglalt helyet az asztal körül. Attila most a főpapnőhöz fordult:

- Mi a meglátásod papnő? Velik milyen kapcsolatban áll a királlyal? – a kérdés határozott volt, s nyugodt.

Miután Fiumé tájékoztatta Rékát, hogy mit látott a fiatal táltos szemében, az asszony azonnal szólt urának. Attila úgy verette vasra Veliket asszonya szavára késedelem nélkül, hogy menekülni sem volt ideje a papnak.

Gork értetlenül nézte, ahogy Velik kezére vaskesztyű kerül, lábára vascizma, hogy egyetlen ujját se tudja mozgatni. Nyakára róvásokkal teli fém kaloda, melyre Fiumé ráolvasta a varázslatokat, s igéket akadályozó zárszöveget. A fiatal táltos szájába pecket raktak, szemét, s fülét lekötötték. Napjában háromszor etették, s ötször itatták. Ki ezt végezte, csak bekötött füllel tehette. Úgyszintén az is, ki ellenőrizte, a fogollyal senki nem lép kapcsolatba a táplálás során. Testét sötét posztóval fedték. A kocsit, melyen szállították, még most is őrizték a királyi udvarban. Attila harminc testőre álruhában védte, s titkolta.

- Még nem tudom Attila. Mikor öltöztettük, Velik hátán furcsa róvásokat láttam, melyek értelmét nem tudom megfejteni. Talán Eszka többet tud majd

mondani róluk. Azt biztosan tudjuk, mielőtt Velik a táborodba ért, innen indult... – a nő érvelését Attila felemelt keze szakította meg.

- Ezt én is tudom Fiumé. Ezt én is tudom. Mielőtt bármiről is elhamarkodottan ítélnék, meg kell tudnom, Bleda valóban feltárta-e a vár alatti barlangokat. Téged bízlak meg ennek kiderítésével papnő. Eszкам pedig jöjjön hozzám, ha kipihente magát. – ezzel Attila befejezettnek tekintette a megbeszélést.

Réka s hatalmas ura egyedül maradtak a szobában. A hálóterem felé vették útjukat, hogy kellemesen töltsék a nap még hátralevő részét.

### 163. fejezet

A hun király aggódva figyelte, ahogy Attila, s annak kísérete megérkezik a várba. Előző este a tizenegyek tájékoztatták, Gorda ereje nagyon lecsökkent. Bizonyos alkalmakkor szinte nem is érzik. Úgy érezték, jobb, ha a király tud arról, lehet, hogy Attila lefogatta a főpapot. Mikor a könyv elszállításáról döntött Bleda, már akkor felhívták a kitaláltatottak a figyelmét arra – kikkel vérszerződése erősebb köteléket képezett, mint Gordával -, hogy ezzel mind meggyengülnek. Erre akkor a király úgy gondolt, csak előnyére válhat. Hát tévedett. Gorda a könyve nélkül gyengének bizonyult, s így még az is lehetséges, hogy a királyt sem védheti meg öccsével szemben.

Aggódott hát Bleda, s milyen jól tette. Testőrségének parancsnoka rövid idő múlva jelentette:

- Attila álmításokkal őriztet egy szekeret, melyet nem lehet észrevétlenül megközelíteni. Azt beszélük, egy varázslót, vagy efélét fogott. Mikor itatták, egy helybéli szolga bepillantott a szekérsátorba, s olyat látott, maga is elámult. Azt beszélte, így még rabot nem látott soha. – a parancsnok a fejét vakargatta, hogy is folytassa.

- Beszélj már! – a király türelmetlensége szóra bírta a katonát.

- Úgy mondta. Szájában pecek volt, mit kivettek, hogy inni tudjon. Fülét, s szemét is bekötötték. Ketten tartották két oldalról a kalodába erősített kezeit, hogy oldalvást se tudjon mozogni, míg ott volt valaki. A lábain vascsizmákat látott. Úgy gondolják az emberek, sötét, gonosz varázsló lehet.

- Veliket láttad? – Bleda már nyugodt volt.

- Nem. – hangzott a rövid válasz.

- Kettőzd meg az őrséget a lakosztályok körül. Indok Attila érkezése legyen. Minden mozdulatát kövessétek. Ne csak az övét, kíséretét is. A barlangbejáratoknál tízszeresd meg az őrköt. Mindenkit állíts szolgálatba. Bizalmasaid öltsenek álruhát.

- Az több mint háromezer testőr királyom. Csak hatszázan vannak őrségben ...

- Ne értetlenkedj! Tedd amit mondtam!

- Ahogy óhajtod! – ezzel a parancsnok távozott.

A hun király a trónteremben lévő áldozati oltár mögé ment, majd a falon az egyik követ könnyedén benyomta. Halk morajlás hallatszott. Bleda visszament az oltár elé, majd a hatalmas kőasztal fedőlapját könnyedén emelte fel.

A lépcsőn, mely az alsóbb barlangok felé vezetett, senki nem figyelte a királyt.

## 164. fejezet

Ahogy Eszka belépett Attila szobájába megállt az ajtóban, majd körülnézett. Láta, hogy ott senki nincs, ezért leült a legközelebbi székre, s várt. Kis idő múlva a terem szemközti oldalán lévő ajtó feltárult, azon Attila lépett be.

- Üdvözöllek Eszka. Fő bizalmasom. – a két alak tért karokkal közelített egymás felé, majd a



helyiség közepénél találkozva összeölelkeztek. – Már nagyon hiányoltam a zsörtölődésedet főpap.

- Nekem is hiányoztak a beszélgetéseink Attila.

- Mesélj! Mi történt veled, míg távol voltál? – a hadvezér közben bort töltött két kupába. Az egyiket a pap felé nyújtotta, aki elvette azt.

- Jó ízű a bor. Kellemes a zamata.

- Valóban az. – most mindketten leültek egymással szembe. Attila arca gondterheltté vált.

- Úgy látom, fontosabb kérdés nyomja most elméd, minthogy az én apró kalandjaimat hallgasd...

- Ez így igaz Eszkam. Te mindig jól ismertél engem. Bledáról híresztelik az emberek, hatalma nem csak világi hatalomból áll.

- Beszélnek olykor ezt-azt. Főleg, ha király valaki. Sokan irigyek a vagyonra, s a kiváltságokra, de a döntés felelősségét nem viselnék akkor sem, ha csak szeretteikről lenne szó.

- Hát ez az Eszkam. Bleda a bátyám. Én is így gondoltam eddig, ahogy te...

- Eddig? S mi zavarta meg elmédet, hogy akár hitelt is adj a szóbeszédnek, mik véred ellen uszítanak? Tudod, ha ok nélkül, ármányra támadsz bátyádra, akkor elbuksz, s hatalmad rövidebb lesz, mint amennyi idő alatt azt megszerzed...

- Tudom főpap. Tudom. – Attila most elkomolyodott. – Lefogtam egy táltost, kiről Fiumé állította, nem az, aki.

- Hogy? – Eszkam érdeklődése feléledt.

Élesen villant elméjébe a harc, melyet Gordával folytatott évekkel ezelőtt a táltosok hegyénél.

## 165. fejezet

Flavius a székében ült hatalmas íróasztala előtt. Sátra pompázatos volt. Abban a tanácsnak kialakított terem mellett több helyiség is kényelmét szolgálta. Minden úgy volt alakítva, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt. A

hölgyek, kik róla voltak hivatottak gondoskodni nem csak szépek, de Róma legjobb iskoláiban tanult középosztálybeliek, vagy magasabban állók voltak.

A pórnép, ki asztala előtt állt egyszerű ruházatot viselő parasztember látszatát keltő fiatal fiú volt. A rá szégyellős pillantást vető hölgy, ki a hadvezér fürdővizével igyekezett a szomszédos helyiségbe ugyancsak felkeltette érdeklődését.

- Azt állítod, hogy ezek az állítások igazak? – Flavius értetlenkedő kérdése meglepte a fiút.

- Azt hadvezérem. A második nehézfegyverzetet szállító szekérkaravánt támadták meg a hun csapatok egy hónap alatt. Úgy számoljuk, hogy a veszteség meghaladja az ötvenezer páncélt, s a hozzá tartozó fegyverzetet.

- Veszteség. Veszteség. Tudni akarom, kik a felelősök ezért. Az előző jelentésekből azt olvasom, Attila nincs a hun sereggel.

- De két hadvezére maradt. Valamint egy főpap.

- Kik ők?

- Az egyik hadvezér neve Jenő. Úgy tudom, Ő Attila tanácsosa is egyben. A másiké Aldar. Ő még fiatal, de lendületes. Azt beszélik, a második szekérkaraván elvesztését neki köszönhetjük. Embereink menekültek előle.

- Ez akkor sem járja. Ezek a barbár népek nem rendelkeznek olyan tudással, melyet mi, rómaiak alkalmazunk.

- A főpapjaik lehetnek azok, kik korábbi csatákat lejegyezték, és stratégiai tanácsokkal ellátják őket.

- Elmehetsz. – a hadvezér intett a fiúnak, ki katonás mozdulatokkal indult a sátorajtó felé.

- Priszkosz! – a fiú hirtelen megállt, s szinte nyelni sem tudott. A hadvezér tudja a nevét – most azonnal menj Migroszhoz! Mond neki, én küldtelek, hogy földművelést tanulj! Egy hétig ott maradsz, mielőtt újra felderítésre mész! Ha így masírozol paraszti ruhában, hamar karón találod magad a hunok

valamelyik falujában. Nem akarok jó katonát veszteni. Ha földművesként öltözől, annak is kell látszanod. Többet ne lássam, hogy ilyen öltözetben egy rangos hölgyre veted a szemed. Válogass a pórnépből. Távozhatsz.

A fiú szó nélkül kiment az ajtón, mely előtt egy vén öregember várakozott. Hosszú fehér szakálla, embernél magasabb görcsös botja, hófehér ruhája volt.

Az ajtónálló belépett a sátorba:

- Trüszkosz van itt uram, s kér bebocsátást.
- Engedd!!

Az öregember hajlott háttal lépett a sátorba. Flavius felállt helyéről, s a teremben lévő étkező asztalhoz intette a jövevényt. Ott helyet, s itallal kínálta.

- Bort, ha lehet, vöröset. – szólt kellemes hangon az öreg.

Flavius töltött neki, majd magának is egy kupába. Apró édességet is az öreg elé tolt az asztalon.

- Miért kérettél hadvezér?
- Kik a táltosok? – a kérdés rövid volt, s Trüszkosz meglepődve nézett a vele szemben ülőre.
- Mi dolgod velük?
- Eddig nem hallottam róluk. Ti sem említettétek, hogy a hunokat ilyen papok segítik. Miért?
- Rájuk nem jellemző a harc Flavius. Ők kerülnek a háborút. Attól mindig távol voltak.
- De most úgy tűnik, hogy mégis itt vannak.
- Annak súlyos oka van hadvezér. Ha ők is hadba mennek Katalaunumiánál, annak súlyos oka van. S azért nagy árat fogsz fizetni. Nem nyerhetsz úgy, hogy Attila táltos főpapokkal vonul háborúba ellened. Még ha túlerőd van, akkor sem.

- Ezt hogy érted? A hunok pogány papjairól köztudott, hogy füvekkel, főzetekkel kábítják elméjüket. Dobolnak, énekelnek, jajveszékelnek. Maszkokkal rémisztgetnek, meséket szönek, ábrákat festenek. Sokszor úgy elkábulnak, hogy világukat nem tudják, nemhogy országukat. Hogy mennének ők hadba?

Láttam olyat, ki menni nem bírt annyi füvet szívott, s mákteát ivott ...

- Tájékozottságod e körben igen csak hiányos hadvezér. Kikről te beszélsz, azok a sámánok Flavius. Ők mindenhol ott vannak. Sokuk kérkedik, hogy hatalmas. Elméjük legtöbbször koruk előrehaladtával összezavarodik. Nem a táltos rendből valók. Az viszont igaz. Bármelyik táltos képes arra, hogy sámánként viselkedjen. Teszik is, hogy megtévesszenek. A sámán viszont nem lehet táltos. Arra nincs mód.

- Sámán! Táltos! Nekem egyre megy.

- Akkor minek hívtál ide? – az öreg mosolygott, s evett az étékből is, melyet a hadvezér korábban elé tolt.

- Ha mégis elfogadnám, hogy aszerint van, ahogy mondd. Mire számíthatok?

- Ha mégis elfogadnád, emlékezz Egyiptomra.

- Az lehetetlen!! – a hadvezér most felpattant a székről, s idegesen járkálni kezdett. – azok az egyiptomi papok ősi tudás ismerői, s alku kellett, hogy seregeink

...

- Így igaz Flavius. A táltosok is ősi tudásból merítenek. Most is ez a helyzet. Beszélned kell egy főtáltossal.

- Igazán? S kit javasolnál? – a hadvezér hangja érdeklődővé vált.

- Úgy hallottam, miután Gorda elbukott, Eszka lett a vezérük. Azt is beszélnek, a főpap most a hun fővárosban van. Mivel Attilát szolgálja, várható az Ő érkezése is. De mást is beszélnek.

- Mit, s ki beszéli ezeket?

- A druidák köreiben van egy szóbeszéd egy fiúról, kinek kék fénnel lángoló kardjai vannak. Látók szerint repülni is tud. S azt is beszélnek, hol Eszka feltűnik, ez a fiú is.

- Túl sok mákteát iszol te is. Vagy tán gombát is eszel. – mosolygott a hadvezér. - Nincsenek lángoló emberek!

A hadvezér, s vendége még sokáig beszélgettek, majd az éj leple alatt a druida eltűnt az erdő sűrűjében.

Még az éjjel Flavius kérette egyik hű szolgáját. Feladatul azt kapta, menjen Rómába, s ott keresse a város főpapját. A szolga kezébe egy saját pecséttel lezárt írást adott, melyet csak a főpapnak adhatott sértetlenül.

Miután a szolga távozott, saját testőrségéből ötöt hivatott álruhában. Ők a szolgát követték, kinél az írás volt. Egyiküknek feladata a válasz átvétele volt Rómában, s az is, hogy a főpap arcáról, s testéről olvasson. Jelentésüket mihamarabb várta a hadvezér.

## 166. fejezet

A hun király tizenegy kitzsítottal állt a föld alatti pompás építmény háromszintű oltára előtt. Olyan rítust próbált, mely az általa feltételezett kaput nyitja.

Sikertelensége dühét fokozta. A feljegyzéseket kezdte újra tanulmányozni, melyeket maga előtt terített szét. Az alakzatban ülő tizenegyek értetlenkedve néztek Bledára, majd egymásra, s közben igyekeztek úgy társalogni, hogy a királyt közben ne zavarják. Már harmadszor próbáltak más-más rítust végrehajtani, hogy a kapu nyíljon.

A király azt sem vette észre, hogy testőrparancsnoka belép a terembe. A férfi szája tátva maradt a látványtól. Soha nem járt még itt:

- Mi ez királyom? – a kérdés akaratlanul hagyta el száját.

- Te mit keresel itt?! Nem mondtam, hogy tiltott terület ez számodra, s mindenki számára is?! – Bleda nem tudta leplezni haragját, ahogy az előtte álló parancsnok reszkető lábait észre vette.

A parancsnok félelme nem volt alap nélkül. Ahogy a király kezdte elveszteni emberi alakját dűhe miatt. Gorda erről nem tett neki említést. Varázslata csak addig védi elméjét, míg a könyv egyben van. Anélkül

Bleda haragja megtöri a védelmet, s a király alakot válthat.

Ahogy Bleda karjai egyre szőrösebbé váltak, s teste kezdett nőni, úgy nőtt a parancsnok félelme. Szinte szoborrá dermedt félelmében. Hangja is alig volt:

- Királyom. A karjaid ... A tested ... - A férfi reszketve mutatott a király kezére. Mikor Bleda lenézett, s nyugalmat erőltetett magára, már késő volt. A parancsnoka elméjét megfertőzte a látvány.

- Ne ezzel foglalkozz most. Mond, miért jöttél ide?!

- Kémet fogtunk. Parancsod volt, hogy azonnal jelentsem. – a testőr nagyon bizonytalan volt már. – A megerősített őrségen nem tudott átjutni. A teljes őrség fegyverben van, ahogy kérted. A kém pedig Attila egyik táltosa. Állítása szerint főpap. Egy nő.

- Hol van? – a király megint idegesebb lett. Tudta, már nem tehet semmit. Meg kell küzdenie Attilával, vagy életének vége.

A testőrparancsnok oldalazva hátra lépett, majd a bejárat felé intett:

- Hozzatok! – kezdte visszanyerni szellemi erejét. Félelme csökkent.

Az ajtóban várakozók belökdösték a terembe a megkötözött kezű Fiumét. Bleda előtt térdre lökték a padlóra. A hatalmas, díszes teremben szinte elveszett az a száz katona, ki oda besorakozott.

- Mit akarsz itt papnő?! – a király kérdése határozott volt.

- Bizonyságot vettem arról, hogy megszegted a törvényt Bleda. – a nő tekintete büszke volt, s kihívó.

A király végignézett a teremben állókon. A katonák arcán félelmet látott. A kitaszítottak közben felálltak a földről. Bleda intett feléjük, hogy vonuljanak el. Azok az oltár mögé sorakoztak s eltűntek egy rejtekajtón. Bleda és a kitaszítottak gondolatai egyek lettek. Érezte, hogy testi ereje egyre nagyobb.

- Most mit akarsz tenni? Sietnél Attilához a hírrel? - a király hangja megvető volt. – Tudod, hogy ezt nem engedem.

Az egyik katona, ki Bledához közelebb állt, most hirtelen eldobta lándzsáját, mit eddig jobb kezében tartott, majd a bejárat felé kezdett rohanni. Tán tizet lépett, mikor a király már vele szemben állt. A katona torka Bleda kinyújtott bal kezének tenyerébe ütközött. Egyetlen mozdulat volt csak, mit egy hangos reccsenés kísért. A testőr holtan rogyott össze.

- Ki van még, ki megszegné esküjét, mivel a királynak tartozik?! – Bleda már Fiumé felé sétált. A nő még mindig kihívóan nézett rá.

- Minek neked testőrség, ha hatalmad, s erőd is megvan, hogy védj magad?! – a kérdés megvető volt. – Csak nem félsz egy nőtől? – összekötözött kezét a királynak mutatta. – Mi kárt tehetnék én benned?

Bleda intett a parancsnoknak, ki elvágta Fiumé kezein a kötelet.

- Valóban nem félek tőled papnő. Sem tőled, se Attilától, se más földi erőtől.

- Azt viszont rosszul teszed Bleda. – Fiumé kimérten közölte-e szavakat. – Csak tested vált erőssé. Elméd erejét tompítja hataloméhséged, melyet most is érzek. Ne hidd, hogy Attila nem tud végezni veled.

- Attila csak egy ember. Ezt ne feledd főpapnő. Csak egy ember. Míg az én hatalmam ennél jóval nagyobb. Fel sem foghatod mekkora.

- Csak nem a fiatal táltostól származik, kit Attila seregéhez küldtél? – Fiumé kérdésével elérte célját. Bleda zavart tekintettel nézett vissza a nőre. Eddig hátat fordított neki.

- Mi van Velikkel? - Bleda most zavart lett. Hát ezért nem érzi Gorda erejét. – Mit tettetek vele? Nem tudjátok, mit tettetek. Ő nem evilági személyekkel kötött alkut ...

Fiumé szeme most a bejáratra meredt. Eddig határozott arcvonásai most meglepődést, s mintha

félelmet is mutattak volna. Bleda észrevette a változást, s ő is abba az irányba nézett, hova a főpapnő.

## 167. fejezet

Az esti mulatság kezdetét vette. Attila, s kísérete az asztalfőnél ült. Bleda még nem érkezett meg. A főtanácsnok szerint kissé fáradt volt az előkészületek miatt, így tovább tart készülődése, de hamarosan érkezik. A hadvezér elégedetten kortyolta kupájából a bort, miközben Bleda üres székét nézte.

Eszkammal úgy beszéltek, nem keltenek riadalmat. Mikor értesült róla, hogy háromezer fős királyi testőrség öltözött fegyverbe, a hadvezér tudta, most a nyugalom lehet legnagyobb erénye.

A fővárosban közel húszezer ember él. Legtöbbjük asszony, s gyermek. Némeg az idősek, kik olyan öregek már, hadra nem foghatók.

Ha nyílt összecsapásba kezdenek Bledával, azzal nem segítik a hun birodalmat, s a főváros utcáit a betegségek, s a halál szaga tölti majd meg. Ezt el akarta kerülni Attila, s így is cselekedett. Most Rékával beszélgetett. Úgy tett, nem zavarja, hogy bátyja még nem érkezett meg. Az ünnepi forgatag látványai szórakoztatták az egybe gyűlteket.

- Csodálatos ez a hely Attila. – a nő szeme csillogott a boldogságtól. – Nagyon ideális lenne a gyerekek felneveléséhez.

- Tudod, hogy én is kedvelem a fővárost, de háború van ... - Attila szabadkozott.

- Erre gondoltam én is uram. Tetszik ez a hely, s biztonságosnak tűnik. Remélem, el tudjátok rendezni dolgaitokat bátyáddal, s nem kell innen menekülnünk, miután te vissza mész a sereghez.

A hadvezér most érdeklődve fürkészte egyasszonya tekintetét. Tudta, hogy Réka okos nő, de erre nem számított. Réka folytatta:



- Igyekezeted hasztalan lesz, ha tetteid nem tudod elfogadtatni a néppel, s a hivatalnokokkal. Legfőbbképp azokkal, kik maradnak, miután te mész. Híveid most is vannak itt, sokan. De egy is elég, hogy véreidet, s azokat, kik magodat hordozzák, vagy sarjadat nevelik ... - a nő nem tudta befejezni szavait. Attila közbevágott.

- Megértettem, mit akarsz mondani kedvesem. Nem kell kimondanod. – Attila az ajtó felé pillantott, mely a nő háta mögött volt. Ott Eszkam aggódó tekintetét látta.

Felállt az asztaltól, majd abba az irányba indult. Közölte, dolga akadt. A mulatozók jókedve nem csökkent, mikor a hadvezér távozott.

## 168. fejezet

A fém kaloda, mely a fiatal táltos kezeit rögzítette már felsértette Velik nyakát. Vére már látható vörös foltot hagyott ruházatán. Ahogy bekísérték a katonák részére kialakított egyik szálláshely kiürített termébe, vascsizmái kopogtak a kőpadlón. Itt ablakok nem voltak. A szellőzést a két ajtón keresztül oldották meg, ha a zsúfoltság miatt a szag elviselhetetlenné vált. Eszkam nyugodtan ült egy széken a terem közepén. Egyedül volt. A foglyot kísérő álruhába öltözött katonáknak intett, hogy kimehetnek.

A főpap és a fogoly maradtak csak a helyiségben. Eszkam odalépett Velikhez, majd szájából kivette a pecket, s szeméről, füléről is levette a kötéseket.

- Ki vagy, ifjú táltos? – a főpap kérdése határozott volt. Velik mögött állt még, hogy tekintetük ne találkozzon.

- Tudod te azt Eszkam. Nagyon is jól ismersz. Jobban is talán, mint önmagadat.

A főpap már hiába igyekezett, hogy visszategye a kötést a fogoly szemére, s fülére. Rövid szavak hagyták el Velik száját. Először a vaskesztyűk pattantak le

kezeiről. Hirtelen a fém kaloda is a földre esett. A két ajtón a hangzavarra betódultak a parasztnak öltözött katonák, de a látványtól az ajtó előtt földre gyökerezett a lábuk.

A fogoly, kinek kezei már szabadok voltak, lassan alakot váltott. Lábáról a csizmák is lekerültek. Eszkam nézte, ahogy a fiatal Gorda ott áll vele szemben. Ereje leírhatatlan volt. Gorda egyre több varázsigét mormolt.

Eszkam felemelte jobb kezét. Nyitott tenyerét Gorda felé fordította, majd szólt:

- Én, mint az élő táltosok jog, s rend szerinti főpapja. A holt táltosok ismerője. Én, Eszkam hívlak téged, s parancsolom neked Gorda, hogy erőd engem szolgáljon.

A fiatal Gorda teste a vele szemben álló főpap szavaira kifeszült. Karjai is kifeszültek, feje kissé hátrabillent. Az így feszül teste lassan, alig arasznyira emelkedett a talajtól, majd szeme fehérje kivillant. A jelenetet tátott szájjal bámulók kicsit hátrább húzódtak, kardjaikat elővették álruhájuk alól.

Ahogy Gorda lábai visszaértek a talajra a táltos dühös tekintettel meredt Eszkamra. Szemei ismét feketébe váltottak. Hangja erőteljes volt, ahogy megszólalt:

- Elméd ösvényei kuszáltabbak, mint jómagamé! Gondolataid mintha a fény és sötétség szolgálai lennének egyszerre! Elmém felett soha nem szerzel uralmat Eszkam!

Ahogy ezt kimondta, azzal fordult meg, s indult az ajtó felé. Az előtte álló katonák kardjai felszegelték a falra birtokosaikat, szinte azzal egyszerre, hogy Gorda az első róvást a levegőbe rajzolta jobb kezével maga előtt. Ahogy a ajtón kilépett, az úgy csapódott be mögötte. A katonákat falhoz szegező kardokat mintha emberi szem számára láthatatlan lények mozgatnák, úgy mutattak azok a levegőben a hegyükkel Eszkamra.

A főpap mögött álló katonák kimeredt szemekkel bámulták a fegyvereket, melyek Eszkam egyetlen intésére csörömpölve hullottak a kőaljzatra.

A főpap csettintett ujjaival, s az emberek mintha ébredtek volna valami különös álomból, azonnal követni kezdték Eszkamot, ki Attilához indult.

A főpap a mulatságra nem ment be. Az ajtóból tekintett a hadvezérre, ki azonnal észrevette, majd indult is felé.

## 169. fejezet

A hun király is meglátta, mi okozta Fiumé illetődését. A bejáratnál Attila állt, mellette Eszkam. Mögöttük annyi katona, hogy Bleda meg sem tudta számolni azokat. A hun király testőrsége most lassan félre állt Attila, s Eszkam elől. Látták, mit Bleda nem titkolt előlük. Tudták, hogy sorsuk most Attila, s Bleda kezében van.

Minden katona tudta, hogy a két hun uralkodói vérből való. Hűségük is aszerint alakul, kinek kell szolgálniuk.

Bleda látta testőrségének mozgását, s aggódó arccal bámult parancsnokára:

- Ti engem szolgáltok! Nekem engedelmeskedtek! – sziszegte.

- Mi a királyt szolgáljuk, s a hun birodalmat Bleda. – a parancsnok hangja kimért volt és hideg, ahogy a falak felé távolodtak. – Azt nem a mi tisztünk eldönteni, hogy ki uralkodjon a birodalom felett.

Attila lassan közeledett bátyja felé. Eszkam tisztas távolból követte. Katonák özönlöttek a hatalmas díszes terembe. A mennyezetet tartó oszlopoknál nem mentek közelebb. Ahogy a katonák hada lassan körbe vette a termet a falaknál, úgy közeledett Attila a testvére, Bleda felé.

- Mi dolgod neked itt bátyám? Mi végre e világi gazdagság itt a föld alatt, hol annyi éven át ember nem járt? – a kérdés érdeklődést, s némi szeretetet is takart.

- Míg te háborúdat vívtad öcsém, én a birodalom megszilárdításán dolgoztam!

- Nem csak az én háborúm ez Bleda. A birodalom háborúja, s a népeké is, kikért vívjuk. Már nem vagyunk messze nagyapánk örökségétől.

- S kinek hódítod e roppant birodalmat öcsém? Tán magadnak? Sarjaidnak? Egyasszonyodnak? Ki kedvéért gyilkolsz embertömegeket?

- Ha nem mi tesszük, akkor minket gyilkolnak. Róma felrúgott minden szerződést. Ezt te is tudod. Császáruk nem csak zavart elméjű, de tehetségtelen is. A szenátus tagjai is elfajultak, s örültek inkább, mint sem emberek. Szerződéseik helyett már nem sarcot, hanem emberáldozatot követelnek. A nőket nem azért vetik szolgaságba, hogy utódaikról, s népük gyarapodásáról gondoskodjanak. Céljuk csak önös. Kedvüket lelik bennük, majd megölik őket. Félnek minden lázadástól. Ki okosabb, mint egy disznó, azt leölik, nehogy eszmét, vagy tudást örökítsen. Tudósaik, s papjaik üzenetére indultunk hadba. Nem emlékszel? Helytartóik sanyargatnak minden népet, s kedvükre ölnek azok is teljhatalommal. Hódító utam során a falvak, s városok jó része harc nélkül adta fel magát, s fogadták el törvényeinket, katonáinkat. Mi lelt téged bátyám? Mi fertőzte elmédet?

- Te elmédet vette a hatalomvágy öcsém. Érzem most is, s éreztem már régóta, minden nap. Király akarsz lenni, ne is tagadd!!

- Miért vágnám hatalmadat? – Attila kérdően nézett bátyjára, ki szemmel láthatóan egyre dühösebb lett. – Tán alkut kötöttél Bleda? – a kérdés rideg volt. – Flaviussal vagy a császárral?

A teremben hirtelen síri csend lett. A katonák még a levegőt is halkabban vették, hogy le ne maradjanak

egyetlen szóról sem. Az oltár mögül Gorda lépett elő, s mögötte a kitaszított tizenegy.

- Hallgass!! – fõrmedt rá a királyra Gorda. – Egyetlen szót se többet Bleda! Tán árulással vádolod a királyt?! – a kérdésre minden tekintet Attilára szegezõdött.

- Szóval igaz! Csapdába csaltatok, s Flavius kedvére híreszteltétek, hogy bátyám idegen hatalmat szolgál. Tehát te voltál Velik, ki meggyõzte Gorkot, hogy a szóbeszédre csak az én szavam hatásos, mi Bleda körül terjed ...

- Elméd éles hadvezér! – Gorda elismerõen szólt. – A cél valóban az volt, hogy seregeidet elhagyd, s azok nélkülüd háborút veszítsenek.

A szavakra Eszkam is elismerõen bólogatott. Közben alaposan körülnézett a gyönyörû, világi pompával díszes, hatalmas csarnokban. Figyelmét a róvások, s a köpadlón látható alakzatok kezdték lekötni.

## 170. fejezet

A római hadvezér elégedetten sétált a gyakorlatozó katonák között. Több sérültet vittek hordágyon az orvosi sátor felé, hol már más sebesüléseket láttak el. A távolból egy lovas közeledett. Tán hírvivõ lehet. Mikor megállította lovát, s leszállt róla, féltérdre ereszkedett, úgy üdvözölte vezérét.

- Beszélj!

- Üzenetet hoztam a hun fővárosból.

- Jöjj velem!! – a két férfi távozott a hadvezéri sátor felé.

Az üzenetet, melyet a hírnök hozott Flavius hosszasan olvasta. Minden szavát értelmezte, majd intett a hírnöknek, hogy távozhat. Haditanácsát kérte az ajtónállókkal. A tanács tagjai röviddel utána érkeztek.

- Bleda elfogadta az alkut. Megelégszik a hun birodalom keleti területeivel. Értesítenem kell a kelet-rómaiakat a fejleményekről. Lassan átirányíthatják a

légiókat keletre, hogy végezzenek a meggyengült Bledával.

- Mi lesz Attilával? Felőle mi hír? – a pretóriánus, ki a császár testőrségéből való, fejét csóválva fejezte ki nemtetszését. – Szerintem elhamarkodottan döntesz Flavius. Attilát nem szabadna alábecsülnöd. A hunok jelenlegi királya valóban ügyes politikus, de nem olyan hadvezér, mint öccse.

- Mit ér a hadvezetés tudománya, ha lefogják a hunok a fővárosukban, távol seregeitől?

- De most Attila háborút vív. Ha pedig ezt tényként fogadjuk el, gondolhatott az ellene irányuló összeesküvéssel is. – az érvelés meggyőzőnek tűnt. – Bizonyosságot kell vennünk afelől, hogy Attila nem jelent veszélyt, s csak aztán mozgatni a légiókat keleten. Hívei megszámlálhatatlanul sokan lettek a római birodalmon belül is. A felderítők ...

- Halálhírét keltjük ...

- Mit ér, ha megjelenik, s ennek ellenkezőjét bizonyítja?

Flavius feltette kezét, s hátat fordított a felszólalónak. Az étkezőasztalhoz lépett, s bort töltött magának, majd íróasztalához ment, s helyet foglalt. Lábait az asztalra tette.

A tanács még soká érvelt, s győzködték egymást a tagok. Nem sokkal azután, hogy a vezérek elhagyták a sátrat, hírnök indult a kelet-római birodalom urához. Az írás, melyet vitt, részletesen tartalmazta, merre mozduljanak a birodalmi légiók.

## 171. fejezet

Fiumé lassan kezdett elsétálni a katonák mellől, kiknek figyelmét a két királyi vérből való közötti beszélgetés kötötte le.

A főpapnő érezte, eljött az idő. A hold már magasan jár az égen. A fal mellett haladt közvetlenül, a katonák mögött. Kezével kereste a helyet, melyet a róvások is

jeleztek. A résen, melyen egy felnőtt férfikéz is kényelmesen be tudott nyúlni egy fogantyút tapintott ki. Azt lassan maga felé húzta.

Eszkam látta, ahogy a mennyezetet fedő mintázatok lassan mozogni kezdenek. Tudta, itt az idő. Szemeit behunyta, majd áhítatba esett. Elméjében a hun királyt szolgáló huszonegyeket hívta.

A táltosok beléptek a terembe a bejáraton keresztül. Gorda figyelme is azonnal feléjük fordult.

- Mit keresnek ezek itt? – Gorda kérdését Bledához intézte. – Te rendelted őket ide?

- Nem. – a király válasza rövid volt.

- Tehát. – folytatta Gorda, visszafordulva Attila felé. – Elméd éles hadvezér, mint már mondtam. de már nem akadályozhatod meg, hogy lemészárolják seregedet.

- Látszik, hogy semmit sem értetek a hadvezetéshez. A hun birodalmat nem egy ellenség fenyegeti. – Attila a fejét csóválta, miközben hátratett kézzel sétált Bleda és Gorda előtt.

- A kelet és nyugat római birodalom között feloldhatatlan ellentét húzódik, a keletiek nem fognak ránk támadni ... - Bleda hangosan, hadonászva magyarázott.

- Az ellentét csak álca. Bleda. A birodalmat azért osztották ketté, mert túl nagy volt a terület, hogy egy központból biztonsággal tudják irányítani. de a parancsokat, ha kell, ugyanúgy Rómából adják, s a keleti birodalomnak is követnie kell a háborúban viselt stratégiát. Ez csak látszat, mit színlelnek Bleda. Ha keletre mész, s felkészületlen vagy lemészárolnak légióik. Ők a hun birodalmat tekintik ellenségnek. Nem számítasz te sem, én sem. A hun birodalom addig él, míg vérünk fenntartja azt.

- Nem fognak százezreket áldozni katonáikból azért, hogy minket legyőzzenek, mikor nem jelentünk rájuk veszélyt. – Gorda ismét úgy érezte, elmésen szólt.

- Te egy pap vagy Gorda. Egy főpap, ki végig élte a római birodalom épülését. Látnod kellett, hogy mivégre cselekedtek. Keleten birodalmi hadvezériként kívül ki még római katona? Mond Gorda? Ki? – Attila most már dühösebb volt. – Válaszolj nekem, hány Római polgárt vesztenek, ha ott vívnak háborút?!

A táltos most fejét csóválva hallgatott, majd halkán megszólalt, s közben tekintetét Attilára szegezte, mely most korom fekete volt:

- Ez nem számít Attila. Csak az fontos, hogy távollétedben a sereged, s a római légiók lemeszárlásával, s Bleda vesztével több millió halott lesz, s azok tudata a másvilágon engem szolgál majd. – Gorda távozni akart, ahogy monológját befejezte. Aztán hatalmas nyomást érzett a tarkóján. Lassan megfordult, majd a terem közepe felé nézett.

Eszkam a kör közepén állt, mely a kupola alakú mennyezet alatt volt. Karjait széttárta, majd maga elé tette. Igét mormolt, ahogy a mennyezeten a növekvő hold képe jelent meg.

- Még nincs itt a kiteljesedett hold ideje. – sziszegte Gorda. Tekintetével pásztázta a katonák tömegeit.

Kereste azt az embert, ki erre képes. Tudta, Eszkam nem a hold gyermeke. Ő égi táltos. Ismeri ugyan az igéket, s olvasta könyvének oldalait is, de Eszkam a hold hatalmával nem bír még akkor sem, ha használta az átjárót. Gorda gyakorlott szeme hamar megtalálta az éj királynőjének szolgáját. Felé vette útját.

## 172. fejezet

Fiumé, miután a kart maga felé húzta, a katonák sorai közé lépett. Arcát a mennyezet felé emelte. Láttá, ahogy azon keresztül lassan beragyog a növekvő hold fénye. Szemét behunyta, majd áhítatba esett. Haja, mely feje tetején fonva látszott, lassan fehéredni kezdett. A



körötte álló katonák észre sem vették a változást, de valaki igen.

A huszonegyek az ellipszisen foglaltak helyet, egymástól egyenlő távolságra, s áhitatban arcukat a mennyezet felé emelték. Lassan dülöngéltek, egyszerre. Minden erejükkel Eszkamot támogatták, ki még mindig áhitatban kilépett a körből, s Gorda felé fordult:

- Hová mész Gorda? Mi dolgoz azzal a nővel? – Eszkam kérdése váratlanul érte a másik főpapot. Megállt, s szembe néztek egymással.

- Fiumé az éji táltos. Ugye? Mit akartok? Tán Bleda átkát kívánjátok eltüntetni? Azért hoztad a nőt ide Eszkam? Te is tudod, hogy az lehetetlen. Bleda az enyém marad. Ha kiteljesedik a hold, vérszomja határtalan lesz, ahogy eddig is. Nem mentheted meg őt, akármennyire is kedveled Bendegúz fiát.

- Te is tudod Gorda, hogy én vagyok az, ki itt eldönti, ki szolgálhat téged. S mivel te is engem szolgálsz, így az is, ki te szolgálád, az enyém. Nekem pedig úgy jó, ha Bleda visszanyeri az elméje felett a hatalmat. Te a Hold fekete oldalát szolgálod, ahogy menekülsz az ég fénye elől is. Elbuktál, s én ezt elfogadtam. Neked is ezt kellene tenned.

- Én nem vagyok a szolgálád Eszkam!! – sziszegett a főpap. – Hatalmamat te sem ismered még, s fel nem érhetsz hozzá. Lássuk hogy védelmezed Attilát, ha Bleda teljes ereje visszatér, s dühe mérhetetlenné válik.

Ezzel Gorda leült. Lábaik összefonta, majd szinte azonnal áhitatba esett. Két kezével alakzatot formált maga előtt, majd mormolni kezdett. Testét azután áttetsző tudata elhagyta. Eszkam először mosolygott a jeleneten. Aztán arca elkomorodott. Ahogy hirtelen megindult Gorda felé, egy számára is láthatatlan energia burokba ütközött, mely a főpapot vette körül. A látvány lenyűgöző volt, egyben félelmetes is. Gorda áttetsző alakja mintha egy hatalmas fém könyv előtt állt volna.

- A könyv! – Eszkam meglepetten nyögte maga elé e szavakat. – Az elméjéből hívja elő a könyvét. – A

főpap azonnal Fiuméhoz indult, aki szintén ámulva nézte a jelentet, ahogy a hatalmas csarnokban Gorda áttetsző alakja a könyve előtt áll.

Az áhitatban lévő, s földön ülő huszonegyek lassú mozdulatokkal levették az övükön lógó alkalmi szemfedőjüket. A katonák, kik körbe álltak, bámulták a történeteket, majd lassan, mintha parancsszóra cselekednének, ruhájukból szinte egyszerre hasítottak csíkokat, mivel a szemüket lekötötték. Tenyerüket fülükhöz szorították. Letérdeltek a kőpadlóra, majd homlokukat a talajra helyezték. Az egész groteszk látvány volt.

Attila tanácstalanul járkált, bámulta a történeteket. Most Eszkamhoz igyekezett, majd figyelmét a huszonegyek által elfoglalt terület keltette fel. A kör, mely az ellipszisen belül volt, most ezüstösen felragyogott. Attila világi gondolataihoz szokott elméjét a látvány, mely a teremtet betöltötte, olyannyira felborzolta, hogy minden, mit eddig gondolt a hatalomról, most kezdett benne szertefoszlani.

- Mi történik itt Eszkam? – Attila kérdése elérte a táltos agyát, aki már Fiumével beszélgetett.

- El kellene hagynod a termet Attila. – hangzott a válasz.

- Nem lehet! – a gyönyörű nő, ki az ezüstsínben ragyogó körből kilépett, határozott volt. Fiumé azonnal felé fordult, s térdre vetette magát a kőpadlóra.

- Királyném!

- Ne most Fiumé. – a nő gyengéden felsegítette a papnőt a padlóról, majd Attila felé fordult.

- A bátyád az életedre tör. Most. Menekülni nem tudsz előle. Teste egy varázslat miatt az ember számára elpusztíthatatlan. De nálad van a kard, mivel életét elveheted. Ha nem harcolsz vele, megöl. S nem csak téged, de szeretteidet is.

Ahogy az éj királynője e szavakat mondta, Bleda örült módjára vetette magát a földre pont abban a pillanatban, mikor nevét Gorda kimondta, majd teste

lassan átalakult. A hatalmas medve éjfekete szőre ragyogott a holdfényben. Attila lassan közeledni kezdett valaha volt bátyja felé.

- Bleda. Bátyám. Mi lett belőled? – a hadvezér még mindig nem hitte, hogy amit lát, az a való. Gondolataival kétségbeesetten küzdött. – Álomkép vagy? Ki ébreszt fel bennünket? – kérdésével Eszka felé fordult. A főpap intett Horkának, ki szinte öt lépésnél távolabb nem engedte magától Attilát, amióta ezt a főpap neki feladatul adta.

Horka most levette a hátára erősített, szarvasbőrbe csomagolt tárgyat, s Attila lába elé helyezte azt, majd távolabb ment. A hatalmas fenevad, kiben valahol belül Bleda is ott volt, most morogva, üvöltve kezdett közeledni Attila felé. A hadvezér felkapta a szarvasbőrt, s elővette belőle kardját. Hagyta, hogy a fegyverről szabadon a padlóra csússzon a kard pengéjének burkolata, s szabaddá váljon a halványkéken ragyogó penge, mely most erőteljes ezüst fénybe burkolózott. A kard arany markolata tökéletesen illett Attila kezébe.

### 173. fejezet

Gorda tudatának áttetsző alakja most olvasni kezdte az előtte látszó, áttetsző, aranyos fényben csillogó könyv fedőlapjának oldalát. Bár a könyv lapjait alkotó fémlapokat Bleda elhordatta már előzőleg keletre, a főpap elméjének ereje szinte határtalan volt. Ezt most Eszka is megtapasztalhatta, de nem érte váratlanul. Attól a pillanattól hatalmas támogatásra volt szüksége a táltosok körében, ahogy eldöntötte, nem enged Gordának. Nem adja saját testét.

A főpapok már előzőleg említették, Gorda bármikor képes a földön arra, hogy könyvét használja. Annak ereje ott őt szolgálja. De segítséggel csökkenteni lehet Gorda hatalmát. Hát így gondolt Eszka, mikor Gorktól értesült arról még a táltosok hegyén - úgy, ahogy a táltosok szoktak -, hogy Velik megérkezett Attila hadi

táborába. Mikor Ő és Fiumé később kapcsolatba léptek, kérte a nőt, jöjjön, ha módja van a hun fővárosba. Miután a táltos főpapnő a Velikkel kapcsolatos gyanújáról is tájékoztatta Eszkamot, a főpap kérte Fiumét, hogy kérje az éji táltosok segítségét.

A főpapnő tájékoztatta az éj királynőjét saját módján Eszkam kéréséről, s most itt van.

A szépséges királynő hosszú, ezüstösen csillogó haja lebegett a lágy fuvallatban, mely a termen áthatolt, s lassan felemelte kezét. A hatalmas, háromszintes oltár felé mutatott, melyen ember nagyságban fehér fény jelent meg.

## 174. fejezet

A hatalmas mancs csapása oly erősen érte a hadvezért, hogy attól más ember azonnal szörnyethalt volna. Attila elemelkedett a földtől, majd teste először a láthatatlan buroknak, majd arról irányt váltva a legközelebbi oszlopnak csapódott, úgy ért talajt.

A fenevad rohanni kezdett felé, s mint állati ösztöneit követve a legrövidebb úton akarta elérni áldozatát.

Hatalmas erővel vágódott így a medve a buroknak. Fejét úgy beverte, hogy üvöltését feledve, kissé szédelegve haladt négy mancsán. Mivel a fenevad az erőteret még mindig nem látta, folyamatosan beleütközött, ahogy Attila felé igyekezett.

A hadvezérnek így volt ideje feltápászkodni. Kardját nem engedte el, s most úgy érezte, mintha a fegyver valami különös erőt adna számára.

Attila agya a fájdalom hatására védeni kezdte a férfit. Az ellenség erejét kezdte felmérni a hadvezér, s már nem látta a bátyját. Emlékei között azonnal megjelent a látvány, hol a medve nem tudott egyenesen felé jönni. Gondolatban kijelölte a csatateret. Felmérte az esélyeket. Gyorsan pillantott körbe, s tudat alatt számolta össze a fegyvereket. A testőrségtől segítséget

most nem várhatott, de fegyvereiket szükség szerint használhatja. Ezt is számításba vette. Az események felgyorsultak. A hadvezér teste mozgásba lendült. Először gyorsan balra mozdult. A medve jobb mellső mancsát hirtelen emelte ütésre, ahogy követte Attila mozdulatait. A hadvezér ekkor már a fenevad bal mellső lába felé gurult a földön, s a támaszkodó mancs mellett érkezett fél térdre.

A táltos harcmodor, melyet itt is alkalmazott, jó szolgálatot tett. Mintha csak egy ember jobb lábát akarta volna megsebezni, úgy vágta el a fenevad támaszkodó mancsának inait, majd szinte ezzel egy időben tovább gurult a földön.

A medve ordítása úgy rázta a termet, hogy a katonák még jobban kezdték magukat a földre szorítani, s fülüket erősebben fogták.

Ahogy a fenevad két hátsó lábára állt, s még épen maradt jobb mellső mancsával ütésre készülődött Eszka már látta, hogy Bleda nem győzhet. Attila háborúban edzett elméje már megvívta a csatát. A főpap gondolatban azt is látta, hogy a hadvezér a kardját a medve megsebzett mancsa mellett, a nyakszirtnél fogja a testbe mártani, hogy annak szívét elérje. De nem csak a főpap látta Bleda végét.

## 175. fejezet

Gorda nyitott szemmel figyelte a küzdelmet. Nem harcolhatott Bleda helyett. Azt is látta, hogy medve alakban hiába a roppant ereje a királynak, ügyessége nem mérhető a táltos harcmodorban küzdő Attilához.

S még valami. A kard felvágta az erős, varázslattal védett bundát. Gorda ezzel nem gondolt. Attila kardja könnyedén sebet ejtett a fenevadon.

A főpap tudta, ha Bleda most veszít, s Attila királlyá lesz, neki is őt kell majd szolgálnia. A hadvezér első dolga közt fogja kivégezni azokat, kik miatt vérét le

kellett ölnie. Így gondolt hát Gorda, s döntött afelől: Bleda nem halhat meg.

A varázsige, mely elhagyta a főpap száját azonnal hatott.

Eszkam oldalvást nézett, mikor észrevette, Gorda könyve nyitva. Annak már nem a fedőlapját olvassa a táltos áttetsző alakja. A csatazajon keresztül is meghallotta Eszkam, hogy a varázsige mi, s azonnal tudta, az milyen változást okoz. Attila felé indult, s közben hangosan próbálta felhívni a hadvezér figyelmét:

- Attila!! Neee!!

Az éj királynője már lassan elérte Gordát. A nő nehézség nélkül sétált át a táltost védelmező láthatatlan energiamezőn.

## 176. fejezet

Ahogy a hadvezér kardját annak hegyével lefelé fordította, szinte abban a pillanatban szaladni kezdet a tőle olyan öt lépésnyire látszó gyönyörű oszlop felé. A medve mancs csapása csak a levegőt kavarta fel ott, ahol pillanattal korábban volt. Már el is érte az oszlopot. Annak faragványára ugrott, mely olyan derékmagasságban lehetett. Arról elrugaskodva két ember magasságba emelkedett testének középvonala, s jóval feljebb látszott már kardjának lefelé fordított hegye, mint a fenevad feje. Még úgy is, hogy az két hátsó lábán ágaskodott.

Attila harci kedve tombolt, s ölni akart. Tisztán, s kivehetően látta, hogy a nála jóval lassabban mozduló fenevad sérült mellső mancsa mellett hová fogja szúrní a pengét annak nyakába. Már azt is érezte, meddig kell döfnie, hogy az állat szívét elérje a hegy, mikor egy hang elérte az agyát.

- Attila!! Neee!! – hallotta valahonnan távolról Eszkaot. Tompa volt a figyelmeztetés, de épp elegendő ahhoz, hogy a hadvezér elvegye a szúrása erejét.

Megállítani már nem tudta a kardot. Ahogy lefelé nézett, már nem egy medve, hanem a bátyja meredt rá kérdően. Bleda arcán tisztán látta a halálfélelmet, de már késő volt. A kard hegye behatolt a király nyakába.

Attila még felhasználta lendületét, s azt, hogy Bleda jó egy méterrel alacsonyabb lett, így át tudott fordulni testvére feje fölött, s a kardot is ki tudta húzni. Így az csak a csontot vághatta meg, legalábbis Attila ezt remélte.

A hadvezér lábai földet értek. Kezében bámulta a véres kardot. Még hallotta, ahogy Bleda teste elvágódik a földön, s feje a köpadlót éri. Aztán örült fájdalomt érzett. Belül. Emlékei vágatni kezdtek. Gyermekkora jutott eszébe, s a másodperc tört része alatt minden, mit bátyjával együtt tett. A gyönyörű emlékek most fájdalmasan hasítottak belé. Ahogy a kardot, mely még mindig jobb kezében volt maga felé fordította, meglátta a hegytől közel arasznyi méretű vörös fémét. A kékes ezüstös fényben csillogó pengén pedig nem saját arcát látta tükröződni. Az úgy tűnt, mintha gyermekkorá eseményeit mutatná neki, s két szemével látta azokat.

A fájdalom most már kívül belül hatni kezdett a hadvezérre, s eldobta a kardot. Két kezét fejéhez szorította. Arcán az örület jelei mutatkoztak. Ajkait néma üvöltés hagyta el.

## 177. fejezet

A teremben síri csend lett. Csak az emberek szuszogása hallatszott. Attila arcának látványa dermesztő volt, ahogy a földön fetrengett, s mintha üvöltene, de hang nem hagyta el a torkát.

Eszka ránézett a főpapnőre, aki bólintott, s a földön mozdulatlanul fekvő Bleda felé indult. Eszka

Attilához ment. Gorda továbbra is a helyén ült, vállát az éj királynője fogta.

- Remélem sikerült Gorda! – a nő hangja aggodalmas volt.

- Úgy érzem igen. A kard hegye elkerülte a szívet.

- Meghalt? – Eszkam kimérten kérdezte Fiumét, miközben egy üvegcséből főzetet kent Attila szájára, ki már kitepte jobb kezével a haját halántékáról, hogy rémképeitől, s fejfájásától szabaduljon.

Attila azonnal érezni kezdte a főzet hatását. Fájdalmai csitulnak, elméje lassult. Tekintete tisztulni kezdett, de ereje még nem tért vissza. Úgy bámult Eszkamra, mint gyermekkorában tette. Nem is érezte magát másként. Mint egy gyermek, ki bajt okozott, s most megoldást vár.

- Még lélegzik. – Fiumé végig húzta kezeit Bleda teste fölött, majd szólt – szívet körbe vette a védőburok. Gorda varázslata hatott, mielőtt a kard a testébe hatolt volna.

- Tehát sikerült. – a királynő elégedetten nézett Gordára, majd elengedte a főpap vállát, aki lassan felkelt a talajról, s Eszkam felé indult, majd megállt a másik főpap mellett, s Attilát bámulta. Az is értetlenül nézte, ahogy Gorda őrá mered. A hadvezér már nem értett semmit.

Az oltár ragyogó fehér fényében egy sötét alak jelent meg. Lassan belépett az átjárón, majd az oltár kölapján megállt.

- Épp időben. Ahogy a halál érkezik. – fordult mosolyogva az alak felé a királynő. – Bleda életben van, úgyhogy nem kell feketében járnod.

Az alak, aki egykor szintén ember volt, lassan emberi testet öltött. Fiumé, Eszkam és Gorda figyelme is felé fordult. A fiatal férfi hullámos barna haja, szép arca csak úgy ragyogott a fehér fényben. Arany és ezüst páncélja alatt fehér ruhát viselt. Jobbján hatalmasnak tűnő kétkezes pallos. Ahogy belépett az oltár első



lépcsőjén, a hátán látszó hatalmas fehér színbe váltó szárnyak élénk narancssárga lánggal égtek le hátáról, majd a lángok a fehér fényen át eltűntek, mintha az beszippantotta volna a lángoló szárnyakat.

- Seruzád. Imádott királyném. Tudod, hogy nekem nem tisztem az ilyesmibe belefolyni. Csak az írást hoztam. – az aranyban-ezüstben pompázó hangja kellemes volt. Tán túlzottan is.

- Engem nem hatnak bájaid, s fondorlatod Gábiel. – a királynő még mindig mosolygott. – Miféle írást hoztál?

A férfi jobb kezében pecsétetes tekercset tartott, melyet átadott a királynőnek, ki olvasni kezdte azt. A férfi körbe sétált a csarnokban. Jól megnézte a katonákat, s minden emberi lényt.

- Jól felkészült testőrség, s alkalmas táltosok vannak itt jelen. A látvány Eszkamot dicséri. – majd Gorda felé fordult, s szólt. – Hiába az igyekezet Gorda. Elbuktál, s már csak idő kérdése, hogy szolgálatod beteljesítsd. – majd a földön fekvő Bledára nézett. – A te sorsod is a bukás. Ha a királyok királya nem támogatna, már teljesen a sötétségé lennél. – tekintete most Attila felé fordult. – Ha így folytatod, frissen szerzett királyságod, s minden alattvalód még életedben szolgálhat engem Attila, mely nagy megtiszteltetés. Haragot, s hataloméhséget érzek benned. Ha akarod, a világ ura lehetsz ...

- Elég legyen angyal! – Eszkam hangja határozott volt. – Evilágban nem tehetsz ajánlatot emberi alakodban az élőnek, ki világi hatalommal bír, s még nem fertőzte magát a ti hatalmatokkal!!

- Főpap. Ne légy ostoba. – az aranyban-ezüstben pompázó alig láthatóan egy váratlan mozdulattal elhúzta nyitott tenyerét Attila szeme előtt, ki követte azt tekintetével. - Miért nem akarsz velem jóban lenni Eszkam? Egyébként honnan jutott eszedbe, hogy a két testvért egymás ellen fordítsd, s felhasználj az Attilánál lévő kard hatalmát? – Gábiel mosolyogva ingatta a

fejét. – Pedig szinte biztosra vettem Bleda halálát, ezzel Attila bukását is. Az a csavaros eszű Nimród. Ha nincs Gorda varázslata, ha Seruzád nem nyitja a kaput, s nem erősíti Gorda erejét, akkor a kard pontosan ...

- Ha, ha és megint csak ha. De mindketten élnek.  
– Eszкам kimért volt.

- Nem szerencsés sokáig itt maradnod Gábrriel. Tudnod kell, hogy az isteneid nem kedvelik, ha itt töltöd az időt. – az éj királynéja bársonyos hangján szólt, s odalépett az angyalhoz, majd finoman karon fogta, s gyengéden az átjáró felé kísérte.

Az angyal elméjében megszólalt a nő:

- *Mit tettél Attilával?*

- *Semmit. – a férfinék még a szeme is mosolygott.*

- *Hazudsz. De milyen jól csinálod.*

- *Ha így gondolod, mi értelme bármit is mondanom?*

Eszkam figyelte, ahogy a Hold királynője, s az angyal lassan sétálnak egymás mellett, s közben egymás arcát nézik. A sokat látott főpap figyelmét ilyesmi nem kerülte el.

Attila értetlensége teljes egészében látszott. Tekintete zavart volt. Közben agya egy távoli zugában felcsendült egy tompa hang: „Ha akarod, a világ ura lehetsz.” ismételte a hang egyre halkabban. Attila a távozó angyal után nézett. Tekintetük találkozott. A hunok új királya óriási erők jelenlétét tapasztalta az eltelt rövid időben.

## 178. fejezet

Seruzád határozott léptekkel sétált vissza az oltártól egészen Eszкамig, majd megállt a főpap mellett, ki még mindig Attila mellett ült, s annak arcvonásait vizsgálta. Utasításokat adott a hadvezérnek, ki követte azokat. Egyszerű vizsgálatokat végzett, melyeket a gyógyítók szoktak.

A királynő a kezében lévő tekercset a főpap felé nyújtotta:

- Mi áll benne? Mi az istenek óhaja?

- Ma reggel kihirdetik, Bleda lemond a trónról a testét fájdalommal sanyargató betegségére hivatkozva öccse javára. Attila holnap megkoronáztatik, s egyben közli, alkirályságot hoz létre keleten, hol Bleda uralkodik majd. Ezzel a hun birodalom is két részre oszlik, mint a római. Így védeni tudják határaikat. Ez Nimród óhaja.

- Remélem hamar felépül majd Attila. Nagy teher kerül a vállára. Mit tudtál még meg tőle, mi engem is érinthet? – Eszka kérdése meglepte a királynőt.

- Te figyeltél engem főpap? – a nő kicsit haragosan szólt. – Nos, nem sokat. Bledáról kérdeztem. – Seruzád szűrés szemeivel nézett Eszkamra. – Okát kerestem, miért nem hatott rá Gorda varázslata, s miért változott át.

- És? Mi volt az ok?

- Vérszerződés.

- Hogy? Te tudtál erről Gorda? – Eszka kérdése élesen hasított a másik főpap elméjébe, s közben gondolatait is átadta Gordának. Mindent, mit akkor látott, mikor Bleda beavatásának helyét vizsgálta Horkával.

- Nem. – Gorda nem titkolta meglepődöttségét, s feje tetejét kezdte vakargatni, ahogy átélte Eszkamtól kapott gondolatokat szinte egy pillanat alatt. Értetlenül fordult a kitalálók felé, akik még mindig az oltár mögött álltak, s terelés képp minden felé néztek, vakaróztak, csak ne kelljen Gorda szemébe nézniük.

- Hiszek neked Gorda. S mit tehetünk a varázslat ellen? – Eszka ismét az éj királynőjéhez fordult, s közben elkapta annak tekintetét, amint az Attila arcát fürkészi. Mintha a nő Attila gondolatai között kutatna. Legalábbis Eszka ezt gondolta. – Van módja?

A nő ismét Eszkamra nézett. Azonnal megérezte a főpap gyanakvását, ezért figyelmét Bleda felé fordította.

Odalépett Fiumé mellé. Kezét elhúzta Bleda teste felett, kinek teste ezüstös fényben kezdett ragyogni. Seruzád még nézte a férfi ezüstösen ragyogó fényét, majd kezét Bleda fejének tetejére tette.

- A Hold hatalma nagy. De nekem nincs erőm, hogy annak sötét varázsát is meg tudjam törni. Kinek véréit itta ez az ember, az már nincs a földön élők sorába. Teste, s vére is szerte foszlott, így nincs normál módja a főzet készítésének, mely a Bleda elméjébe égett varázslat zárát fel tudná törni.

- Tehát menthetetlen? – a főpap csodálkozott a nő szavain.

- Nem teljesen. – a nő róvást rajzolt Bleda homlokára, mely hirtelen vakító ezüst fényben felragyogott, majd mintha beszívna azt a férfi bőre, eltűnt. – Attila kardjának szúrása miatt ez az ezüst róvás engedi, hogy vadállattá csak akkor változzon, ha ő akar. Fájdalmai nem lesznek. Egyéb vágyain, hataloméhségén, paráznaságán nem áll módomban változtatni. – a királynő a tekercsre mutatott. – Az írás szerint lehetőséget kell kapnia, hogy emberként, királyként hagyja el a földi létet. Ez is Nimród óhaja. Ezzel okolják. – Seruzád érdeklődve nézte Eszkam arcát, melyen a gyanakvás vonásait látta egy pillanatra felvillanni. – De van még valami. – A királynőt éles elméje tette azzá évszázadokkal ezelőtt, aki, s tudta ezt a főpap is. - Van egy fiatal férfi, kinek kardjai kéken ragyognak. – Ahogy ezeket a szavakat Seruzád kimondta, elindult a táltosok között ezüst fényben felragyogó fény felé, jobb karját felemelte, s ámulattal bámulta a három főtáltos, ahogy a nyitott kupolába a királynő intésére megjelent ismét a növekvő hold ezüst színben ragyogó képe. – Talán az Ő hatalma megmentheti Bledát. Ha a fiú is akarja. – Ezzel a királynő eltűnt a teremből, ahogy az ezüst szín is, mely eddig beragyogta a díszes csarnokot, s a hold képe is a kupolából.

Az ezüst fényt sötétség váltotta fel a teremben. Gorda azonnal tüzet gyújtott, s a falon kialakított mélyedésbe engedte a lángot. A teremben most arany színben kezdett játszani a fény a falakon. Eszcam kérdőn nézett Fiumére, ki azonnal beszélni kezdett:

- Ne nézz így rám Eszcam. Az éj királynőjének hatalmát nem adja ingyen. Ha nem beszélek neki Oguzról, vajon eljön, segít nekünk? Nélküle mindketten halottak lennének.

Eszcam bólintott, majd közölte:

- Azonnal meg kell keresnem a fiút. Nem emlékszem rá, hol is láttam utoljára. De van egy rossz érzésem.

- Nem hoztad magaddal? – Fiumé kérdése értetlenkedő volt.

- Nem emlékszem papnő. Nem emlékszem.

Ahogy Gorda és Eszcam felsegítette a köpadlóról a huszonegyeket, azok levették alkalmi szemfedelüket, majd segédkeztek abban, hogy a testőrség tagjai is kivonuljanak a csarnokból. Kinek szüksége volt rá, szájába főzetet kentek, hogy elméjük ne háborogjon. Mindnek ellenőrizték tekintetét.

Bleda erőtlén, sebesült testét testőrparancsnoka, s leghűségesebb szolgálói vitték lakrészébe, hol Gorda ápolta.

Aznap éjjel egyetlen ember sem halt meg a díszes teremben. A táltosok elégedettek voltak.

## 179. fejezet

Kora reggel kezdtek készülődni a trónteremben. Attila még mélyen aludt akkor a főzettől, mit Eszcamtól kapott. A nap már az ég tetején járt, mikor a királyi főtanácsos bejelentette, s parancsba adta, vigyék hírül a birodalom minden szegletébe, Bleda teste beteg. Fájdalmai nagyok, s így uralkodói teendőit ellátni nem tudja. Ez okból a királyi címet öccsére, Attilára ruházza a méltóság minden hatalmával még azon a napon. A hír

gyorsan terjed a birodalomban a hunok között. Egyesek a távolabbi részekben már Bleda halálhírét is keltették, s cáfolat erre nem érkezett.

Attila királyi koronáját rövid ceremónia után kapta meg. Az áldást arra Eszka adta. A fővárosba érkező minden főtáltos jelen volt az eseményen. A király személyére ellentmondás nem volt.

Attila röviden ismertette óhaját, mely szerint háborút vívna Róma ellen, s a keleti országrész védelmére Bleda alkirályá neveztetik ki. Ennek hírért írásban keletre vitette, az ottani fővárosba, hova Bleda lakhelyét is kijelölte. Nyugaton is elrendelte a beszédet róla.

Mikor óhaját lejegyezték, s avval a hírnökök ünnepélyesen távoztak, Attila felállt a trónteremből a főváros hatalmas terének díszes fa emelvényére előhozott pompázatos, aranyos, ezüstös trónusáról.

Fején aranyló koronájával tündökölt. Kezéből letette a színarany jogart, s a színarany almát. Oldalán függő, aranymarkolatú kardjához nyúlt, majd előhúzta azt, s feje fölé emelte.

A lába előtt terülő soktízezer fős ember tömeg lábai megrogytak. Az emberek féltérde ereszkedtek. Öregek, fiatalok, asszonyok, gyerekek. A karon ülők egyszerre elhallgattak, sírásuk már nem hallatszott. Hirtelen néma csend lett, még a szél hangját sem lehetett hallani, majd a jelenlévők ajkát egyszerre hagyta el a szó:

- Áldás! – s kik azt mondták, hitték is. Megismételték még háromszor.

Attila a látványtól érzékenyült. Arcán könnycseppek gördültek végig, majd behunyta a szemét, s akkor nagyon meglepődött. Elméjét kellemes bizsergés borzolta, mely máshoz nem volt fogható. Testét könnyűnek érezte, s közben az álmodt látta maga előtt, melyről még nagyon régen Eszkának beszélt.

## 7. rész

### Róma

#### 180. fejezet

Aldar izgatottan ébredt, s most, hogy a hunok királya bármelyik pillanatban megérkezhet, csak még izgatottabb lett. Jenő hiába beszélt a fiatal fiúnak, hogy ne kapkodjon, csak rosszabb lesz, az csak nem bírt nyugodni, s rendre összezavarta a szolgálkat utasításaival, melyek egymásnak ellent mondtak.

- Azt mondtam, hogy úgy tegyétek az asztalt, ha Attila király bejön, az ne akadályozza a mozgásban. Minden vezér itt akar majd állni. Mondtam, hogy tegyétek arrább az asztalt!! – Aldar idegesen lépett a szolgálak felé, mire egyikük szólni volt kénytelen, nehogy Aldar izgalmaiban rá támadjon.

- Tele van már ennivalóval Uram. Így nem bírjuk el. Nagyon nehezek a sültök rajta. Húszan se tudjuk mozdtítani. Ha tönkre tesszük, nincs idő méltót készíteni helyette. – a szolga hebegett-habogott.

- Nincs útban az asztal Aldar. – Jenő hangja kimért volt, s megnyugtató. Közben odalépett a fiúhoz, karjánál fogva a bejárat felé terelte csak úgy, hogy az ne legyen sértő. Ismerte Aldart, s nem volt kedve vele vívni. – Jobb, ha elsőik között fogadod te is. Ürülne látványodnak.

- Igazad lehet Jenő. – Aldar megadta magát, s a tanácsossal ment.

A hatalmas sátor terembe kezdtek érkezni a vezérek, kik leigázott királyok voltak. Most nem a megszokott ruhájukat viselték. Királyi pompájukban kívántak az elé állni, ki hadvezérként ment el, s királyként tért vissza a sereghez.

Attila ezer fős testőrségének előfutárai beérkeztek a had központi táborába. Lassan érkezett a többi is.

A pompázatos királyi harci szekér oly hatalmas volt, hogy nyolc ló húzta. Mérete két szokványos szekérnél is nagyobb volt mind oldalt, mind hátra, mind pedig felfelé. A király így napközben, haladva is alhatott, sátrat nem kellett állítani. Attila ki nem állhatta azt, de Eszka tanácsára most használatba vette. Jól védhető, s messziről látni lehetett. Ezzel is jelezve, a hunok királya érkezik a hadhoz.

## 181. fejezet

A hatalmas sötét barlangban halványan ragyogtak az ezüst színű róvások a falakon, s a kőpadlón. Ennyi fény elegendő volt az itt lakó táltosoknak ahhoz, hogy napi tevékenységüket kényelmesen tudják folytatni.

Valaki éppen étvét fogyasztotta, míg mások róvást készítettek ezüsből. Voltak, kik csak beszélgettek mindennapi dolgokról, míg mások gyermekeiket fegyelmezték, kik frissen szerzett tudásukkal az ezüstöt tették fényesebbé a falakon, s kacarásztak.

Mikor felragyogott a fény, néma csend lett a teremben. Kit eddig a sötétség takart, az is látható lett. Közel háromszor százan voltak.

Az átjáró három, párhuzamos róvásokból álló körének rózsaszín és lila fénye, a vakító körök a kőpadlón hatalmas világosságot hoztak. A gyermekek szemét szüleik eltakarták, s a kijáratok felé terelték őket, miközben ők is behunyták szemüket.

A lila és rózsaszín fényt egy erősen fekete alak vonalai törték meg. Csillogó fekete köpenyének csuklyája fejére volt hajtva. Ahogy az alak átlépett az átjárón, annak fénye halványodni kezdett, majd kihunyott.

Az éji táltosok főpapja, s még vagy húsz harcos táltos pap sietett a jövevény felé, aki a fekete csuklyát letolta fejéről. Értetlenül bámult a fiatal férfi a főpapra. A meglepődés kölcsönös volt:

- Hogy kerültem ide? – értetlenkedett a férfi.
- Oguz? Hogy kerültél ide?



- Ezt kérdeztem. Hol van Eszka és Horka? Vezess hozzájuk. – Oguz indult volna a kijárat felé, mire még emlékezett, de a főpap feltartotta elé nyitott tenyerét, s szólt.

- Innen nem távozhatsz úgy, hogy öltözeted, s elméd tartalmát nem vizsgáltuk át. – a főpap szavai határozottak voltak. Az őket körbe vevő táltosok is közelebb léptek Oguzhoz, így hamar elérték volna, ha nem engedelmeskedik.

A fiú megvonta a vállát, majd kezével a köpenyének bal oldalát a háta mögé lendítette. Most figyelt fel csak a főpap a furcsa öltözékre, s lassan körbe járta a fiút. A köpeny három részből állt. Mindkét oldalon külön látszott. A vállain kissé szélesebb volt a szövet, valamilyen anyaggal kikeményítve, így az alatt szabadon mozoghatott Oguz mindkét karjánál. Ahogy a fiú hátra lebbentette a csillogó fekete anyagot, azok mindkét oldalon könnyedén simultak a hátára, mint valami hatalmas szárnyak. Oda, ahol annak harmadik része volt. A szövet alján pedig apró, háromszög alakban látszó ezüst színű pengék voltak. Egészen parányiak. Oguz kíváncsi volt, miért ment a háta mögé a főpap. Ahogy hirtelen megfordult, a köpenyének szárnyai felemelkedtek. Az éji táltos alig tudott elugrani, nehogy a pengék belemarjanak a nyakába.

- Nem szándékos volt! – hebegte Oguz. – még meg kell szokjam, hogy ilyen.

Ahogy visszafordult a főpap felé, az éji táltos meglátta Oguz fekete testpáncélját, melyen a minta vakítóan ezüstös fényben ragyogott.

A főpap térdre rogyott, s dadogva kezdte mondandóját:

- Ne haragudj éj seregeinek hadvezére. Hold hatalmának ismerője. Nem tudhattam, hogy hatalmat kaptál felettünk ...

- Ne! Állj!! Ne tedd ezt velem táltos! – Oguz oda lépett, s felsegítette a földről a térdeplőt, de ekkor már körötte mind a földön voltak a papok. – Ne csináljátok

ezt velem. Én vagyok. Oguz. Nem emlékeztek? Ti is ettetek a gyökérből? Nem hatalmat kaptam felettetek, csak ezt a ruhát adta nekem egy nő, mert meztelen voltam. Hiszen tudjátok.

A főpap furcsán tekintett a fiúra, majd úgy döntött, hisz neki, s felállt. Intett a többieknek is.

- Most eltekintünk a formaságoktól. – mondta zavartan. A harcos papok egyetértően bólogattak, majd együtt megindultak a kijárat felé. – Lehetőleg ne mutogasd az új ruhád Oguz.

- Miért? Nekem nagyon tetszett.

- Az lehet. Majd Turda elmondja.

- Miért? Eszkam nincs itt? Horka se?

A főpap mosolyogva intette csendre Oguzt, mikor rájött, hogy hol lehetett a fiú. Fejét csóválta, miközben hallgatta a történetet. Miután ketten maradtak a járatban, s úgy haladtak tovább. Oguznak be sem állt a szája, míg egy elágazáshoz nem értek. Ott fáklya fényénél egy fiatal táltos ült, kinek feladatul adta a főpap, kísérje Oguzt Turda elé.

Az éji táltos mosolyogva nézett a fiú után, s eszébe ötlött mit meséltek ősei Gordáról. Mikor egy fiatal táltos, ki harcos papként első éveit az éji táltosok körében őrzőként töltötte, s kíváncsisága hajtotta az átjáróba. Mindenki azt hitte, meghalt. Majd később Ő is maga nyitotta az átjárót, s mikor visszatért ugyanilyen balgaságokat mesélt az őt fogadó főpapoknak. Tündérekről, manókról, álomlényekről, melyek az emberek elméjéből valók. Megtestesült félelmekről, vágyakról, s egy gyönyörű nőről, ki ott vendégül látta. S ugyanígy nem tudta, mennyi időt is töltött ott valójában.

## 182. fejezet

A hatalmas hun király fogadása méltó volt személyéhez, s a birodalomhoz, melynek teljhatalmú ura volt. A szolganépeket, kik a hatalmas sereg

ellátásáról gondoskodtak ugyanolyan ámulat fogta el, mint milliós seregüket.

Mind tudta, Attila elhozta nekik szabadságukat, s vakon követték akár a halálba is. Hát itt voltak. A halál kíméletlen torkában. Nem is sejtették, milyen közel van az.

Öt nappal, s öt éjjel át tartott a multság. Mindenkinél jutott a földi jóból. Kellett is, így csata előtt. A hatodik napon követ érkezett a táborba, mely inkább keltette hosszú ideje már város látszatát.

A követ Flaviustól jött. A hadvezér tárgyalást sürgetett. Csak Attilával. Személyesen. Az előkészületeket a fél nap járásra lévő, kiterjedt pusztá közepén már megkezdte, hol a helyszínt gondolta.

Attila időt akart. Várt még egy hatalmas sereg felett rendelkező királyt, s így még nem érezte alkalmasnak az időt a tárgyalásra.

A követet azzal küldte vissza, embereket küld ő is a hely építéséhez, hol majd tárgyalásuk történhet.

Még aznap este érkezett a király, kit várt. Attila méltó lakomával fogadta pompázatos sátrában.

Az asztalnál kettő híján ötven vezér ült. S mikor az ajtónállók a sátorajtót nyitották, a belépővel, s a trónuson ülővel megvolt az ötven.

- Üdvözöllek ősi népek királya! – Attila szívéjes köszöntése méltó volt az érkezőnek.

- S nem különben én is Attilát, ki nemrég a hunok királyává lett.

Attila mellett álló Jenő, s Gork mélyen meghajoltak az érkező köszöntésére, ahogy a szolgák is, kikre az figyelmet sem vetett. A trón elé lépett, s kezdte:

- Mi okból küldtél értem?

- A hírnök nem adta át üzenetemet? – Attila csodálkozást mímelt.

- Tudod, hogy esküm Rómához köt.

- Te mégis itt vagy. – a válasz éles volt.

- Előttük tárgyaljunk? – a vendég végigmutatott az asztalnál ülőkön.

- Ha elfogadod ajánlatom, mi itt elhangzik, rájuk is ugyanúgy tartozik majd, mint énám. Így egyszerűbb, s szavaid nem másodkézből veszik.

- Mi okból adnám százezer katonám a te kezedbe mond? Mit tudsz feltenni, mit Róma nem? Mennyivel vagy te különb, ha annak tartod magad?

- Szavaidon nem sértődök meg, pedig tehetném. S tudom, katonáid is olyanok, mint te magad. Nem ismeritek a félelmet, s ezt mutatjátok is. – a jelenlévők bólogattak. – Úgy gondolom, semmivel sem tudok többet, vagy kevesebbet ajánlani neked, mint azoknak, kik itt jelen vannak, s szolgálnak.

- Halljam akkor, mi lenne különb, mint Rómát szolgálni.

- Ha vége a háborúnak, országodat saját törvényeiddel uralhatod, saját hited szerint.

- Róma ezt hagyni fogja? Mi biztosítja majd, hogy önkényét nem terjeszti újra?

- Békeidőben tíz ezer fős sereget bocsátasz a hun birodalom rendelkezésére, s annak fenntartására a megfelelő összeget.

- Mi hasznom ebből? – a király végig mutatott az asztalnál ülőkön. – Ha amit mondtál, az a való, egy félmillió katonából álló sereg ura leszel, ha vége a háborúnak!? Önkényedre ki leszünk szolgáltatva.

- Biztosítalak, hogy ...

- Te? – a király hangja kicsit megemelkedett. – Miféle módon viselhetsz felelősséget utódaidért, kik a trónon követnek majd? – a király a fejét csóválta.

Attila előrébb dőlt a trónon, majd mosolyogva folytatta:

- A sereget haditanács vezeti majd, kiket a jelenlévők alkotnak, s azok utódai, ahogy most is. – Attila felállt a trónról, s lesétált lassan az asztalhoz. – A tanács vezetőjét időszakosan, a tagok javaslata alapján választják majd.

- Minek ekkora sereg, ha Róma veszít a háborúban, s elpusztul? – a vendég most nyugodtabb volt.

- Itt senki nem akarja Róma több millió ártatlan polgárának végét. – Attila körbe mutatott a jelenlévőkön, kik határozottan bólogattak. – csak vissza akarjuk szorítani légióit, s földjeinket akarjuk. Ha nem akarsz többé Róma polgáraként tetszelegni néped előtt, s nem akarsz szobrokat állítani városaidban a római isteneknek, s császáraiknak, kik istenként mutogatták magukat még életükben, akkor itt a helyed.

A vendégnek tetszett az ajánlat. Bólogatva kezét rázott Attilával, majd az asztal másik vége felé indult. Mosolyogva nézte, hogy az asztalnál teríték várja. A teremben kötetlen beszélgetés kezdődött, senki nem említette már az újonnan csatlakozott király kétélyeit. Mind emlékeztek arra, hogy fogadták Attila terveit, mikor rajtuk volt a sor.

### 183. fejezet

A nap felkelt már, s ezzel együtt az élet is betöltötte a táltosok hegyének legnagyobb csarnokát, hol mindenkin a boldogság látszott. A gyermekek önfeledten játszadoztak. A felnőttek napi feladataikat látták el, kik nem a kicsikre figyeltek. A nők közül sokan ruhákat vittek a karjukon, s a barlangi patak felé igyekeztek. A látvány örömmel töltötte el Oguz szívét. Úgy érezte, haza jött, ahogy kilépett a barlangbejáratból.

Kísérője azonnal visszafordult, így egyedül maradt.

Turda meglepett arccal nézett a barlangjárat felé, majd felállt, s intett egy közeli ifjú táltosnak, s kérte tőle, szóljon Iblának.

Oguz mosolyogva szaporázta meg lépéseit az ismerős arc láttán, majd ölelve üdvözölték egymást. Turda azonnal vissza takarta Oguz testpáncélját annak köpenyével, ahogy észre vette azon a mintát, s szólt:

- Mi okból tértél vissza ennyi idő után Oguz? S merre jártál? Beszélj fiú.

- Eszkam nincs itt? – Oguz még mindig értetlen volt.

- Nincs. Tudtom szerint rendben megérkezett. Hatszor töltötte ki a hold az eget, mióta elmentetek. Kint a nyár is télbe fordult már, s a táj fehér.

Oguz csodálkozva tekintett Turdára. Ibla jobbról érkezett. A fiú örömteli arccal bámult a nőre. Kereste elméjében, hogy üdvözlje, de az nem válaszolt. Megállt Oguztól pár lépésre, s kíméren üdvözölte a jövevényt. A nő most is gyönyörű volt. A hideg ellen vastag, díszes palástot viselt, mely méltó volt főpapi tisztségéhez.

- Már mindenki azt hitte, meghaltál Oguz! Hatszor töltötte ki a hold az eget, s nem tudtunk rólad semmit!! Kivel voltál?! Tán valami nő vette el az eszed?! – A nő hangja kímért volt, rideg, s szemrehányó. Elvő közvetlenül mellette állt. Ibla ahogy kimondta ezeket a szavakat, mintha kissé megszedült volna. Elvő a hóna alá nyúlt, s megtartotta, nehogy elveszítse egyensúlyát, s elvágódjon a talajon.

- Én nem tudtam, hogy ennyi idő eltelt. – Oguz dadogni kezdett. Még soha nem beszélt vele így Ibla.

- Jól vagyok Elvő. Nem kell aggódnod. – a nő eltolta a segítő kezét.

- Nem izgathatod fel magad ebben a helyzetben Ibla. Pihenned kell most. Gyere. – Elvő tanácsára Ibla bólintott. Megfordult, majd sietve távoztak. Melegség öntötte el szívét. Öröme kezdett határtalanná válni Oguz láttán.

- Ezt meg mi lelte? – Oguz értetlenkedve kérdezte Turdát, ahogy Ibla és a távozó Elvő felé mutatott.

- Női dolgok Oguz. Nehezen értjük ezt mi is, kik már annyit megéltünk. Lehet, hogy magyarázat sincs rá. Jobb, ha hozzászoksz. Gyere Inkább velem. Enned kell, majd közben elmesélsz mindent. Ruhát is kell váltanod,

hogy ne ebben utazz. Nekem is sok a mondandóm. Eszкам arra kért, beszéljek veled, ha itt feltűnnél.

A két férfi lassan eltűnt a végtelennek tűnő csarnok egyik szegletében a nyüzsgő emberek között. Nem sokkal érkezését követően Oguz fekete sörényű Pej lova hátán elhagyta a táltosok faluját. A ló valamilyen különös okból, mintha nem úgy vénült volna, ahogy a lovak szoktak. Pejt örömmel töltötte el, hogy hátán ismét az Ő egyetlennek gondolt lovasa ült.

Rövid idő után a falusiak viharra gondolván visszahúzódtak lakrészeikbe. A távolban egy forgószerű csapott fel. Hatalmas tölcseire mintha felszívta volna a havat.

#### 184. fejezet

Róma sötét utcáin senki nem ismerte a furcsa párost, kik a hatalmas épülethez igyekeztek, mely szinte egyként uralta a város szívnek mondott hét domb egyikét.

A hömpölygő éjszakai emberáradatból, kik a kocsmákból a sötét árnyait kihasználó viadalok látványa miatt az előadásokra siettek, néhányan megfordultak, s csodálkozva méregették a hatalmasnak tűnő medvebőrbe öltözött alakot. S a másikat, ki két lépésnyire követte. Termete a medveszerű emberénél is hatalmasabb volt. Haját fonva viselte, nyaka körül.

A hatalmas épület pompázatos főbejárata oly magas volt, hogy Eszкам számára is meglepetést okozott. Horka tátott szájjal bámulta, s tekintetével a tetejét kereste.

- Mit visznek be ezen? – kérdezte Horka balgán, mire Eszкам csendre intette.

Közben nem került el a főpap figyelmét az az ötven fő, kik eddig követték őket a környező utcákban mellettük, s a hátuk mögött. A császár testőrsége nehezen tudott szabadulni szokásaitól. Álruhában is felfedték magukat balga módon formált alakzatukkal,

melyet szolgálatban oly büszkén viseltek, s masíroztak az utcákon jelezve ezzel, mily hatalmas is Rómában a császár.

Eszkam megemelte a hatalmas ajtóra szerelt, díszes, oroszlánfejet ábrázoló kopogtatót, majd lassan kétszer a tömör fára koppintotta. Mellette a fejmagasságban látszó kémlelő ablaka kinyílt. Azon egy szempár jelent meg.

- Eszkam vagyok, a táltosok főpapja. Róma főpapjához jöttem.

A hatalmas ajtón egy kisebb ajtó feltárult, melyen mindketten kényelmesen befértek Horkával. A harcos pap fejében még mindig az épületet díszítő szárnyas ember alakok, s valaha élt embereket ábrázoló díszes szobrok látványa okozta kábulat járt, mikor ámulata még jobban kiült arcára.

Az épület belsejét egy aprónak tűnő fedetlen udvaron keresztül közelítették meg. Széles, világi pompát hirdető folyosókon jutottak el egy hatalmas ajtóig, bár az nem volt akkora, mint a külső kapu. A terem, ahová beléptek végeláthatatlanul hosszúnak tűnt. Mennyezete oly magas volt, hogy Horka úgy számolt, talán belőle ötven is egymás vállára állhatna, akkor sem érné el. Aranyos, ezüstös színben pompázó, különleges fehér színű oszlopai is hatalmasak voltak. A kupola felső részében mintha árnyakat vélt volna felfedezni. Valamilyen karzatot is látott, de olyan magasan volt, nem tudta jól kivenni.

A teremben hatalmas, kocsikerekekre hasonlító, fém szerkezetek lógtak láncokon a mennyezetről különböző magasságokban. Rengeteg. Azokon apró tálacskák, melyekben illó olaj égett, ezzel kellemes szag áradt a lángok füstjéből. A bal oldali oszlopsornál sok embert látott a távolban, kik a szinte nappali világosságot árasztó tüzek fényénél tevékenykedtek asztaloknál. Minden negyedik oszlop között medence látszott, tele vízzel, melyben a lángok képei tükröződtek.



- Állj meg Eszkam!! – húzta vissza a főpapot Horka. – Itt nem tudlak megvédeni. Két nap múlva vissza kell érnünk Attilához, különben keresni fog. Ha megtudja, hogy itt jártál...

- Maradj itt Horka!! – Eszkam hangja kimért volt, s rideg. – Ami eztán fog következni, elméd úgysem értené!

A harcos pap vonakodva, de mégis ott maradt a szolgálával az ajtóban, ki hellyel kínálta a fal melletti padon. Élelem, s bor is volt ott az asztalon. Horka leült, hátát a falnak szorította. Ébersége hatalmasra nőtt. Eddig ruhája alá rejtett két kardja markolatát kitapintotta, majd bort töltött magának, s falatozni kezdett.

## 185. fejezet

Réka elhúzta a függönyt az ablaknál, s érdeklődve pillantott a vár udvarára. Egy fekete szőrű paripán érkezett fiatal parasztlegény keltette fel érdeklődését. Szokatlan látvány volt a királyi várban egy ilyen legény.

A fiatal fiú leszállt lováról, majd az ajtónállókhöz lépett, kik keresztbe tették előtte lándzsáikat.

- Mit akarsz itt paraszt?! Tágulj innen, vagy halott vagy!!

- Fiumét keresem. A táltosok papnőjét.

- Várj itt!! – hangzott a válasz, s a háttérben álló egyik fegyveres elsietett az épületbe.

A papnő hamar érkezett a hun királynő testőrségének néhány tagjával együtt. Elvették a fiútól lovának vezetőszíját, majd az istállók felé kísérték a lovat. A fiú szívéjesen üdvözölte a szokatlan ruhában megjelenő nőt. Bár hideg volt, Fiumé öltözete így is lengének tűnt, s a nő gyönyörű bájaiból mit sem takart.

- Köszöntelek Fiumé. Szébb vagy, mint ahogy gyermekkoromból emlékeim rólad megmaradtak.

- Te is jól megnőttél Oguz! Bár hallottam, hogy termeted igen daliás lett, de nem gondoltam azzal

komolyan. – a nő érdekes pillantásokat vetett a fiú felé, melyek nem kerültek el annak figyelmét. Mosolyogva haladtak egymás mellett, s beszélgettek.

A papnő étket rendelt a királyi konyhába, hol nem az uralkodó család, hanem a bizalmasaik szokták elfogyasztani azt. Oguz kellemes fürdőt vett, majd utána a szolgák kíséretében az asztalhoz ment. Evés után Fiumé kedvesen szólt a fiúhoz:

- A királynő a trónteremben kíván fogadni még az éj leszállta előtt. Van viseleted, melyben méltón jelenhetsz meg az uralkodó egyasszonya előtt?

- Van másik ruhám, ha erre célzol Fiumé. Azt Turda tanácsára nem viselem. Szerinte háború van, s az felkorbácsolná a katonák elméjét, mely utam során csak felesleges harcba sodort volna.

- A királynő előtt viselhetsz bármit, mi méltó. Öltözz át bátran Oguz, s menjünk a trónterembe. – Fiumé ezzel felállt az asztaltól, majd távozott, s a fiú is elhagyta a konyhát.

Rövid idő volt csak, hogy Oguz eltűnt az ajtó mögött, majd újra előjött. Fekete palástja csillogott a folyosók fáklyáinak fényénél. A trónterem előtt az ajtónállók a fekete palástot viselő fiatal férfi látványa előtt mélyen meghajoltak, majd kérdés nélkül nyitották az ajtót.

A királynő távol volt, az ajtóval szemben. A trónus felé a viszonylag nagy terem mindkét oldalán gyönyörű, faragott kőoszlopok látszottak. Díszítésük arany fényűvé változtatta azokat. A fehéres padló csak úgy ragyogott a rengeteg csiszolástól. Mintha abban tündökölné a rengeteg fáklya fénye. A fiú a trónus elé sétált. Az oszlopok mögül előléptek a királyi táltosok, kik most Rékát szolgálták, míg ura hadban jár. A teremben halk beszéd zaja hallatszott. Fiumé intett a fiúnak, közelebb ne lépjen. Oguz egyetlen mozdulattal hátra lebbentette köpenyét, mely így szabaddá tette testpáncélzatát. Kezével, s meghajlásával alattvalóhoz méltón jelezte, tudja, hogy királynője előtt áll.

A trónterem egyszeriben elhalkult. A táltosok szinte egyként bámultak Fiuméra, ki hirtelen zihálni kezdett. A levegőt kapkodva halkán hagyta el száját a szó:

- Seruzád! – suttogetta, s lábai remegtek. Agya vadul adta ki a parancsot testének, hogy nyugalalmát visszanyerje.

A királyi táltosok egyszerre indultak meg, rendeződtek félkörbe mind a huszonegyek Oguz elé, s ereszkedtek féltérdre. Réka csodálkozva figyelte a jelenetet. Testét újra az a furcsán kellemes érzés kezdte elfogni, mit akkor érzett, mikor először látta ezt a fiút. Csak sokkal erősebben. Akkor még gyermek volt, de most már egy férfi áll előtte. Réka szólt:

- Üdvözöllek Oguz. Te nem tudod, hogy a trónterembe csak uralkodó hordhat uralkodói viseletet? S háború idején csak hadvezér vehet pompázatos öltözképet magára? – a királynő hangja bársonyos volt, szinte simogató. A teremben újra halk zúgás támadt.

- Én említettem Fiuménak, hogy ...

A királyné csendre intette a fiút, majd intett a papnőnek, küldje el a még mindig térdeplő táltosokat, mielőtt még híre menne a várban e közhelyes jelenetnek. Miután a királynő szolgáit is kiküldte, s hárman maradtak a trónteremben, a fiút közelebb szólította magához a papnővel együtt. Részletesen elmesélték Oguznak, mi történt hazaérkezésük óta. Bleda, s Attila történetét is, mit abból Réka ismert. A fiú háborgott kissé a király döntésén, hogy Bleda nemhogy élve megúsza, de még alkirályi címet is viselhet keleten. Azt meg végképp nem értette, Gordát mi okból hagyta életben Eszkam. A gondolattal Rékával osztozott, s Fiumé kezdte bizonygatni, a táltosok főpapja, ki minden élő táltos ura és holt táltos ismerője, mindent okkal tesz. A két nő élvezte Oguz társaságát. Közvetlenségük már-már zavarba ejtette a fiút, s úgy érezte, mintha valami furcsa szópárbaj zajlana a nők között, melynek Ő lenne a nyerevénye.

A beszélgetésük éjszakába nyúlóan zajlott. Egy idősszony nyitott a trónterembe, ki Réka felé fordult:

- Gyermeked már rég alszanak felség. Te óhajtasz még valamit, mielőtt aludni térsz?

- Nem! – a királyné bosszúsan válaszolt, majd felállt trónjáról, s a szolga felé indult. – Nyugovóra térnék én is.

- Felség. – köszönt el Fiumé, s mélyen meghajolt.

- Remélem szép éjszakátok lesz. – Réka hangjából némi megvetés is kihallott.

- Felség. – szólt kedvesen Oguz. – Szép éjszakát neked is.

## 186. fejezet

A táltosok főpapja lassan sétált a végeláthatatlan terem oszlopsorai között a távolban aprónak tűnő emelvény felé, melyen íróasztal mögött egy személy látszott. A bal oldalon lassan láthatóvá vált Eszkam előtt, hogy a sok ember mivel foglalatoskodik asztalaiknál.

Előttük táblára feszített papirusz tekercsek, melyre római nyelven írtak. Jobb kezük mellett állványzaton szintén kifeszített papiruszok látszottak. Azokon tisztán felismerte Eszkam a táltosok által használt róvásokat. A földön szinte megszámlálhatatlan tekercs hevert, melyek már elkészültek, azok szélén tintafoltok látszottak.

A papok csuklyája nem fedte fejük tetejét. Kopasz, fehér fejbőrükön játszott a lángok fénye. Egyikük lassan felnézett Eszkamra. Szája úgy látszott, mintha összevarrták volna. A kitaszított némán bólintott. Ezzel jelezte tiszteletét az érkezőnek. Majd alig észrevehetően fejével a tőle öt sorral arrább foglalatoskodók felé intett.

Eszkam mosollyal jelezte a kitaszítottnak, értette köszöntését, s látja mit az láttatni akart vele. A szerzetes visszatért elfoglaltságához.

Eszkam sokat látott szeme már távolabbról észrevette, amint a messzebb lévő sorokban vagy hús-

szerzetes nem mutatja kopaszra borotvált fejbőrét, arra a csuklya rá van hajtva. Az írást is csak mímelik, tekintetük nem emelik a róvást tartalmazó papiruszokra, ellenben enyhén félre fordított fejük miatt érezte, minden lépését figyelik.

Ahogy Eszka közeledett az emelvény felé, az ott ülő, korosnak tűnő személy felállt. Lassan lesántikált a lépcsőkön, s karjait széttárva öleléssel kívánta üdvözölni a jövevényt:

- Eszka. Öreg barátom. – a szavak, az öröm, őszinték voltak. Ezt érezték egymáson mindketten, s az ölelés kissé hosszúra nyúlt.

- Hát tényleg itt találkozunk. Róma főpapi tisztségét viseled. Mikor először vettem hírért, alig hittem el. – Eszka szavai barátságosak, s elismerőek voltak.

- Menjünk kicsit távolabb. A terem ezen részén túl sok a fül, s mondandóm nem tartozik rájuk. – Róma főpapja a kitaszítottak felé intett fejével.

Eszka követte régi barátját az asztalhoz, mely a jobb oldali oszlopsorok mögött egy nagy terület közepén helyezkedett el. Ott étel, s ital, két szék látszott. Miután mindketten helyet foglaltak, komoran kezdték méregetni egymást. Előbb Eszka szólt. Érezte, meg kell törnie a csendet:

- Mennyi időnk van beszédre négyszemközt? – a kérdés kimért volt.

- Ameddig nem jelzek Eszka. Csak annyi. – a válasz túlzottan fenyegető volt. - Üzentem, ne tedd lábad római földre Attila, s a hadsereg nélkül. Nemhogy Róma városfalai mögé. Vagy tán nem kaptad meg?

- Tudok róla. Saját szememmel kellett látnom, hol tartanak az előkészületek.

- A volt táltosok élvezettel, s gyorsan másolják a hun birodalom működését leíró róvasokat a rómaiak által is értett nyelvre. Munkájuk hibátlan. Rajzaik pontosak. A tervek alapján akadály nélkül felépíthető az

új birodalom. Ők, kik most itt vannak, nagyon művelt emberek Eszkam...

- Tudom. Azért taszítottuk ki őket, mert az volt a vágyuk, melynek megvalósításán most dolgoznak. A hit és a világi hatalom összeér általuk. Hát saját álmukért teszik, mit tesznek. Dolgozzanak is jól. – Eszkam mosolygott.

- De miért jöttél ide szavam ellenére mégis Eszkam? Ez csapda. Élve nem hagyhatod el Rómát. A templomból sem jutsz ki. Lefognak a prétoriánusok.

- A te helyzeted is aggasztó. Flavius köreiből a tervek kiszivárogtak. A szenátus most is kettős játékot űz ...

- Haldoklom Eszkam. – a főpap testének jobb oldalára mutatott. Eszkam bólintott. – A következő telet sem érem már meg. A szegény negyedben pusztító járvány engem is elért. Gyógyító erőm elhagyott.

- Hited hagyott el. Barátom. Az erő benned van, csak nem férsz már hozzá. – Eszkam kimért volt, s rideg.

- Miben legyen még hitem? A tizenhármak visszatértek Eszkam ...

- Tudom. Egyikük Flavius seregében van. – a táltos kimérten közölte, mit igaznak gondolt.

- Hogy? – a rómaiak főpapja elsápadt. - Ők nem emberek. Nem evilágiak. Ellenük minden harc hatástalan. Nem lehet őket elpusztítani, s megint elbukik az emberiség. Hangjuk hazug ...

- De új esélyt kaptunk. A kard a földön van. A tizenhármak élete is múlandó kell legyen. Azért élünk, s tesszük, amit teszünk, hogy az ne fordulhasson elő megint, mit őseink ellen tettek. Az emberiség nem fog elbukni. – Eszkam nyugalma átragadt a másik papra is.

- Tehát még mindig úgy gondolod, az emberek szolgaságáról és pusztulásáról hozott ítéletét a felső hatalom megváltoztatja.

- Gondolom, hiszem, s tudom, hogy pusztulásunkról módunkban állhat dönteni. Ahogy

szolgaságunkról is. Az nem megváltoztathatatlan. Ennek így kell lennie. S valamikor te is hitted, s mindent alá tudtál rendelni-e közös célnak. – a táltos még mindig mosolygott.

- Ha így is van, a te utad itt véget ért Eszksam. Miért kellett a terveinket felfedned a császár előtt?

- Tudod, hogy vélekedem arról, mit itt tesznek ők. A világi hatalom és a ...

- A táltosok főpapja küldte őket ide, s engedélyezte számukra ezt...

- Gorda lehet, hogy ezt akkor így látta jónak. – a táltos a fejét csóválta.

- Mi a szándékod a vallatáson? – a főpap egy fiolát vett elő, s az asztalra tette Eszksam elé. – Gyorsan hat és fájdalommentes.

- Ezt hogy érted? - Eszksam még mindig mosolygott. – Csak nem saját bőrödet félted? Azt mondtad, halálad nem jár messze.

- Saját árulásod vesztet hozta Eszksam. Ámon Ré utolsó ivadékának fénye is kihuny. – a római főpap sajnálkozott.

- Akkor mondj áment rá. – a táltos még mindig mosolygott.

- A nagy táltos vezérek ideje leáldozik. A tizenhármak egyetlen emberöltő alatt is elpusztíthatják emléküket. Ezeröttszáz tél? Eszksam! Ha Attila elbukik, minden elveszhet. Nem csak a táltosokat, de a hunokat, s vele együtt birodalmuk nagy királyát is feledik az emberek. Mi van, ha császárként nem azt teszi, mit kell? A hatalomvágy az ő eszét is elveheti. Egy újabb élő istenség?

- Attila felől ne legyen gondod, s felőlünk se. Az őrzőink felkészültek. Ne aggódj annyit. Tedd, amit tenned kell. - a táltos nyugalma határtalannak tűnt.

- Sajnálom Eszksam! Nagyon sajnálom. - A római főpap bólintott.

Lassan felállt a székéből, s hátat fordított Eszksamnak. A táltos a széken ülve kioldotta a nehéz

medvebőrt tartó fém csatokat, s a palást a támlára ereszkedett. A kikészített fej a padlózaton koppant. Semmilyen akadályt nem akart, mely a mozgását nehezebbé tette volna.

Két rövid pengéjét alkarja felé fordítva lassan felállt, s megfordult. A prétoriánusok díszes egyenruhája csillogott a tüzek fényében. Néhányuk körül szerzetesi csuklyák heverték a földön. Egyre többen lettek a hatalmas csarnokban. Eszkam lassan feléjük indult.

A Horka felől érkező csatazaj szinte elveszett a hatalmas teremben. Üvöltések hangja vízhangzott a falakon. Hosszú idő múlva a prétoriánusok két megkötozött személyt vonszoltak ki a templom főbejáratán, s vették útjukat a császári palota felé.

A halottak kihordása reggelig eltartott.

## 187. fejezet

A nap alig jött fel az égre Attilát szolgálai ébresztették. A tárgyaláshoz minden készen állt. A sereg felvonult már a csataterre, csak a király parancsára vártak. Attila reggelijét sem fogyasztotta el, csak felöltözött, úgy indult el. A mező, hol a római, s hun seregek egymással szemben felsorakoztak oly hatalmas volt, hogy két oldalra nézve úgy tűnt, a katonák a távolban összeérnek az ellenséggel.

Az előre megbeszéltek szerint az indulást Flavius íjásza jelezte. A nyíl Jenő lába előtt tíz lépéssel fűrődött a földbe.

A hun íjász is ellőtte a nyilát, melyen papirusz tartalmazta a négy nevet, kik Attilát kísérik a csatater közepén fából felállított díszes építményhez.

Az épületbe csak a két hadvezér léphet. Így állapodtak meg.

Jenő olvasta a rómaiak által felsorolt neveket, majd szólt:



- Platónius egy császári testőrségi tag Attila. Nem örülök, hogy a neve felkerült a listára. – aggodalmaskodott Jenő.

- Te is királyi tanácsos vagy! – Attila majdnem kacagni kezdett. - Rangod magasabb is, mint azé a Placiúniusé...

- Platónius. Királyom. – Jenő mosolygott.

- Nem érdekes Jenő. Nekem az a fő, téged ismerlek, s te ismered őt. Számomra Ő csak egy katona, míg te egy rangos hun főméltóság vagy. Menjünk!

Attila parancsára megindult a négy lovas.

## 188. fejezet

A hun királynő fel-alá járkált hálótermében egy ideje. A díszes kandallóban égő tűz fénye játszott testén, melynek szépségét áttetsző hálóruhája látni engedte. Hosszú ideje már, hogy királya elhagyta a várat. Elméjét, s vágyait egyetlen férfi sem korbácsolta fel, eddig a napig. A közeli hálóteremből Fiumé alkalmanként feltörő kéjes sikolya tovább szította Réka gondolatainak parazsát. Az ablakon egyre sűrűbben bámulta a hold képét, honnan is látszik. Nem érezte, hogy telne az idő. Egyre jobban zavarta, mit tesz az a kettő, mit Ő mással nem tehet.

Az ágyához ment. Idegesen ledobta magát majd hátára feküdt, s fejére szorította a puha tollakkal kitömött, mintás párnáját. Ekkor olyasmi történt vele, mi eddig soha. Elméjében megjelent egy kép, mintha álmodna. Az ágya előtt látta Oguz áttetszőnek ható alakját. Majd hangját is, mintha meghallotta volna. Nem mintha, tisztán értette. A férfi ezt mondta:

- „*Oly erősek vágyaid irányomban királynőm, hogy gondolataim egy része megtalál téged. Mit kívánsz tőlem?*”

Réka ledobta fejéről a párnát, s arra nézett, hol a férfit látta. Nem volt ott senki.

- Megbolondultam! – suttogta magának. – Ne veszítsd el az eszed, te királynő vagy! Nincs itt senki, hisz te magad is látod! – hagyták el a szavak az ajkát, majd ismét a hátára feküdt, s a párnát megint fejére tette.

Behunyt szeme előtt megint megjelent Oguz a pompázatos ruhájában. Lassan odament mellé az ágyhoz, s annak szélére ült. Jobb kezével megsimogatta karja meztelen bőrét. Mintha érezte volna Réka az érintést. Vágya egyre tüzesebb lett, mikor Oguz hangja megint megszólalt:

- *„Ha készen állsz, így együtt lehetünk büntetlenül, ha a titkot megőrzöd. De emlékeid, s vágyaid nem hozhatod más tudtára. Még Fiuménak sem szólhatsz róla. Az földi életed végét is jelenthetné. Nekem nem tud ártani még a király sem. De a te életed elvehetik árulás okán.”*

A fiú hangja bársonyos volt, de tárgyilagos. Réka azonnal eldobta párnáját, s mikor körülnézett látta, hogy Oguz nincs a szobában. Teste vadul remeget. Az új élmény, mit most tapasztalt először, szinte szétvetette elméjét. Az érintés helyén simogatta karját. Körbeszaladt a szobában. Kilesett az ajtókon, hallhatta, láthatta-e valaki, hogy mi történt most vele. A gyermeki izgalom kezdte boldogsággal eltölteni. Akarta, hogy megtörténjen, de félt, mint mikor gyermekként tiltott dolgot tett. Csak az érzés volt sokkal erősebb. Kellemes borzongás, fájdalmas izgalom. Kíváncsisága feléledt: „Vajon Oguz tényleg itt járt?” – tette fel magának ismét a kérdést szinte megszámlálhatatlanul. „Meg kell tudnom!” – ez a két gondolat járt a fejében, ahogy a történeteket újra és újra felidézte magában. Takaróját magához vette. Az asztal melletti székbe kuporodott, jól betakarózott, s falatozni kezdett az édesből. Szomját vízzel oltotta, hogy elméje ne tompuljon. Mosolyogva hallgatta már Fiumét. Még hosszan elnyúltak kéjes sikolyai az éjszakában.

A hatalmas termetű harcos pap láncai csörögtek, ahogy a hálóterem méretű cellában járkált. Az üvöltések vágták elméjét. Láncait próbálgatta, mind eddig megannyiszor, de azok vastagok voltak, s erősek. Mintha készítőik tudták volna milyen hatalmas erőnek kell ellenállniuk.

Eszkam a mennyezetre erősített láncon lógott. Teste meztelen, mocskos és véres volt már. A hatalmas fém csizmákat a tűzben forrósították. Az előtte álló, fején csuklyát viselő prétoriánus lassan ismételte el újra és újra, mit fognak tenni a főpappal. A terem távolabbi sarkában egy írnok foglalt helyet. Előtte fatáblákra kifeszített papiruszok, hegyes madártoll, s tinta egy üvegben.

- A lábadról vesszük le először ujjaidat. Lassan. Csontig vágjuk azokon a bőrt. Mind a két lábadon. Majd először a bőrt fejtjük le lábujjaidról. Ezekkel. – a prétoriánus bemutatta Eszkamnak az eszközöket, mely a bőr lefejtésére szolgált. – Ha szólni kívánsz tedd, s ez elmarad. De hogy könnyítsük dolgunkat a forró csizmával előbb puhítjuk a lábadat most, majd vissza viszünk celládba és hagyjuk, hogy fájdalmad átjárja elméd. Célnk nem tested halála, hanem kínok közt életben tartása.

- Mi szükség erre prétoriánus. Úgy sem mondok semmit. Kérdéseitek mind arra vezetnek, a táltosokat ki akarjátok pusztítani. Elméd fel nem foghatja, hogy pusztulásunkkal ti is veszni fogtok? – Eszkam kétségbe esetten próbált érvelni, de mit sem értek szavai.

A forró csizmát a segédek kivették a tűzből a hosszú fogókkal. Előbb rövid időre vízbe mártották. Az hatalmas gőzfelhővel sercegett. Ezután Eszkam lábait térd alatt lefoglák, s a nyitott csizmát lábfejére helyezték. Az üvöltés megrázta a börtön falait. A

mélyből senkihez nem jutott el a hang. Az írrok buzgón jegyzetelte a történeteket.

Az iszonyú üvöltés után nem sokkal nyílt Horka cellájának ajtaja. Azon egy eszméletlennek tűnő testet húztak be, kinek nyakán már fémkaloda, kezein fémkesztyűk látszottak. A kalodát két oldalról a falhoz rögzített hatalmas láncokhoz erősítették, s hagyták a földön az eszméletlent tovább heverni.

A rácsos bejárat mellett rongyokat, s tiszta vízzel teli tálát helyeztek el. Olajokat tartalmazó üvegeket. Horka láncait hosszabbra engedték, miután kívülről a vastag rácsokkal készített ajtót bezárták.

- Lásd el a sebeit. – a császári orvos egy távolabbi ponton leült egy székre, onnan figyelt.

Rettegett a fertőzésektől, s ki nem állhatta a császár óhaját, hogy Ő felel a táltos főpap életben tartásáért.

Horka azonnal a vizes tálért ment. Vigyázva, hogy tartalmát ki ne csorgassa, a földön fekvő Eszkam mellé helyezte, majd visszament az olajos üvegekért, s a rongyokért.

A főpap lélegzett, csak ájult lehet. Horka ezzel gondolt, mikor arra lett figyelmes, Eszkam a tálban lévő vizet nézi.

- Térdelj úgy mellém, hogy az orvos ne lásson. – a főtáltos suttogott. Horka engedelmeskedett.

- Mond, mit tegyek még. – Horka azonnal izgalomba jött, hogy látta, a főpap tudata tiszta.

- Semmit. Csak tégy úgy, mintha a lábfejemet gyógyítanád. Húzd kettőnk közé a vizes edényt.

Horka úgy tett, ahogy Eszkam kérte. Csodálkozását nem látta az orvos.

- Ez varázslat. – suttogta Horka. – Még soha nem láttam ehhez foghatót.

A főtáltos halkan mormolta a varázsigéket. A vízfelszínen arany színű róvások jelentek meg.

A tálban a víz fodrozódni kezdett, majd apró, áttetsző emberkék formájában végigmentek Eszkam lábain a lábfejéhez. Ott eltűntek az égett hús, s bőr alatt.

Lassan Eszkam sérült lábfeje éppé változott, majd egy vízbuborék jelent meg jobb lábának nagy ujja mellett. Lassan kirajzolódott egy hatodik ujj a főpap lábfejen, mintha az is ott lett volna előtte. Majd a víz lassan szétfolyt a padlón. Eszkam lábfeje vörössé lett, majd narancssárga hólyagok jelentek meg azon. Olyan látványt keltett, mintha Horka gondoskodásától gyógyulni kezdett volna az égett bőr felület.

## 190. fejezet

A hun király kíséretével érkezett az épülethez, melynek bejárata egyik oldalát Jenő, míg másik oldalát a Flaviusszal érkezett Platoniusz foglalta el egymással szemben. Attila és Flavius az egyességhez méltón, fegyvereiket kísérőiknél hagyták, majd beléptek az épületbe, mit előzőleg átnéztek embereik, s most azok távoztak. A látványra mindketten fel voltak készülve, ezért nem fogyasztottak reggeli étket. A friss sütek, s a finom, mézes bor illata átjárta a díszes termet, mely egy ilyen tárgyaláshoz méltónak tűnt.

A két személy helyet foglalt egymással szemben, majd hozzá láttak a reggelihez. Flavius törte meg a csendet:

- Hallom Bleda belenyugodott alkirályi tisztébe.
- Még életében kell jót cselekednie, mire neked esélyed sincs Flavius. – Attila enyhe mosollyal arcán vágott vissza az élcelődésre.
- Távol álljon tőlem, hogy megsértselek. Csak remélni tudtam, hogy egy ilyen hatalmas birodalom, mint a hunoké, királyi méltóságában jelenik meg egy tárgyaláson.
- Tudtommal a császár óhaját, s akaratát viseled? Vagy tévednék Flavius? Engem nem lep meg, hogy császárod gyáva, s Rómában húzza meg magát, mikor katonái tőle távol fogják vérüket ontani érte.

- Mi a szándékot Attila? Róma pusztulását akarod? Mi célod ezzel? A Római birodalom most hatalmasabb, mint valaha. Nem győzhetsz.

- Tudom, hogy álságos, megtévesztő játékokot miatt más királyok nem látják, kelet és nyugat róma egy, s mindent akartok.

- Elméd fénye most is ragyog. Nem véletlenül tanultál annyit Rómában, s most elpusztítanád a várost, mi annyi tudást adott neked, melyből birodalmad megszervezted, s hatalmas gépezetét működtetted?

- A hun birodalom irányítása ősi hagyományokon alapszik! – Attila hangja kissé ingerültebb lett, mely nem került el Flavius figyelmét. – S jobban működik, mint a tiétek, hol a fertő és ármány lett az úr. Nem bíztok senkiben...

- Pont erről van szó Attila! – Flavius elérkezettnek látta az időt, hogy ajánlatával előálljon. – A Római császár alkalmatlan. Vére fogyatékos, romlott. Még a szolgák sem akarnak tőle utódot. Az emberek nem bíznak magjában! – a hadvezér most hatásszünetet tartott, méregette a királyt. - De a népek látják a te erőd! Róma császáráként a világ ura lehetnél, Attila!!

A hatás elsőprő volt. A hun király arcára értetlenkedés, zavartság, döbbenet ült. Az ételt tologatni kezdte maga előtt. Idegesen a kupa után nyúlt, majd ivást színlelt. Elméjében távolról egy hang ismételtetni kezdte: „Ha akarod, a világ ura lehetsz.” S újra egymás után hallotta a távoli hangot. Elméjében élesen felvillantak az emlékek, mikor Bledába mártotta kardját. Gyermekeként látta ismét önmagát. Majd látta magát kéken ragyogó kardjával a kezében, s lábai előtt arctalan népek milliói térdeltek.

## 191. fejezet

A fiatal férfi nézte, ahogy a mellette fekvő nő teste lágyan ringatózik ütemesen, ahogy az a levegőt veszti.

Fiumé gyönyörű volt, s még mindig ezüstsínű haját kezdte simogatni Oguz.

A papnő lassan felé fordult, majd kinyitotta szemét, s rá nézett. Tekintete pillanat alatt kihűlt. Haja egyszerre besötétedett feje tetejétől annak végéig. Oguz csak némán figyelte, ahogy a nő felkel, s gyönyörű testére ágya mellé készített, frissen mosott ruháját felveszi.

- Miért nem szóltál, hogy feljött a nap? – hangzott kissé szemrehányóan. – Lassan indulnod kéne. Eszka számol veled, ahogy a király is.

- Gyönyörű vagy Fiumé ... - Oguz lágyan kezdte. A nő közbevágtott.

- Ne is folytasd Oguz. Ezt felejtsd el. Nem történt kettőnk közt olyasmi, mit ne akartunk volna mind. De ezzel vége. Én nem igénylem, hogy szépeket mondj nekem. Ha kedved úgy leled, s én is akarom, megtörténik, s meg is történt. Ne képzeld, hogy egyetlen férfi vagy ...

- Jól van. Jól van. – szólt kedvesen Oguz. – Felöltözöm, s indulok. Nem akartam elméd elködösíteni szavakkal.

- A konyhában várlak, s megbeszéljük a továbbiakat.

Ezzel a papnő kivonult a hálóteremből. Ahogy kilépett az ajtón, Réka pár lépésre állt tőle csak, s szemrehányó tekintete azonnal figyelmeztette Fiumét.

- Étkezik, s indul királyod után felség.

- Nem az ágyast szántuk neki papnő? – Réka hangja mindent elárult a királynő érzéseiről. Fiumé ismerte a királynőt. Nem akart idejekorán meghalni, így őszintén válaszolt.

- Még nem tudhat róla. Eszkamnak tervei vannak, melyben Oguz is szerepet kapott. Ha megállapodik, nem tudják harcra fogni. - majd végig simította kezét saját hasán, s szólt ismét. – éjjel olyan erők jártak itt, kiktől eddig távol tartottad magad. Ha kívánod, mindent elmesélhetek neked a Hold hatalmáról. – a főpapnő

mosolygott, s érződött hangján, komolyan gondolja mit szólt.

Réka kételyei a szavak hallatán hirtelen szertefoszlottak. Ahogy fürkészte Fiumé arcát eszébe jutott anyja figyelmeztetése. A királynő ilyen tudásból nem kér. Bölintott, majd mindketten távoztak Oguz ajtaja elől.

Nem sokkal később Oguz lova előtt állt. Háta mögött Fiumé, jobb oldalán Réka, ki tekercest kívánt adni a fiúnak azzal, hogy rajta lévő írással sértetlenül adja azt át urának. Oguz lassan nyúlt a tekercsér, majd alig észrevehetően végighúzta kezét Réka alkarján. Az érintéstől a királyné egy pillanatra megszédült. Ahogy elvesztette egyensúlyát, Fiumé hirtelen odanyúlt, s elkapta Rékát, ki behunyta szemét, s látta Oguzt lova hátán. Hangját is hallotta elméjében. *„Mit kérsz tőlem királynő, beteljesítem.”*

Oguz már lova hátán ült, mikor Réka újra kinyitotta szemét, s visszanyerte egyensúlyát. Oguzra nézett, aki őrá, majd szólt:

- Mit kérsz tőlem királynő, teljesítem. – Réka hirtelen izgalomba jött Oguz szavaira. – Leveled átadom Attilának. Ne legyen gondod semmire.

- Ez nem lehet igaz. – suttogta Réka maga elé. – Ez nem lehet igaz.

Ahogy a férfi fekete palástja lebegett a szélben, s lovával kivágtatott a főkapun, Fiumé gyanakvón még utána nézett, majd Rékára. Kételyei azonnal szertefoszlottak, ahogy az éjszaka történéseit felidézte elméjében. Oguz vele volt kívül, s belül. Efelől nem volt kétsége.

## 192. fejezet

A római császár maga elé dobta az írott szöveget tartalmazó papiruszt, mi egy fatáblára volt kifeszítve. Előtte hevert még három, s a földön is több szerte szét, melyeket a császár dobált oda idegességében. Az előtte



álló, testőrség egyenruháját viselő férfi nyugodtan nézte a számára jelentéktelen császárt. Soha nem kedvelte, s ennek hangot is adott. Vírusz úgy gondolta, nem illik ilyen pompába ez az ember. Néha kételyei voltak azzal kapcsolatban is, nem hamisak-e felmenőiről készített iratok. Ő már csak így gondolkodott, hiszen a részben a császári hatalom alá rendelt, titokban működő szolgálat egyik magas rangú szolgálja volt. Mint ilyen, most épp kedve szerint prétoriánusi egyenruhát viselt, s nem a római papság valamelyik főméltóságának egyenruháját.

A császár forgatta még a fatáblát, majd azt is maga elé dobta az asztalra, s megvető hangon szólt az előtte állóhoz:

- S mi célotok ezzel? – tekintetét a férfira emelte, ki megvonta hanyagul a vállát.

- Meglátjuk.

- Ha elfogadja? Velem mi lesz? Családommal, s véreimmal, kik apám, s nagyapám leszármazottai?! – a császár felpattant székéből, s idegesen járkálni kezdett.

- Ha igaz. Ezt még vizsgáljuk. – a válasz nyugodt volt.

- Ezt hogy érted? Fejed veszem azonnal. – a császár tajtékzott, s intett az ajtónállók felé, majd utasította őket, fogják le a vele szemben állót.

- Te magad? – mosolygott Vírusz. Az ajtónállók mintha meg sem hallották volna a császár parancsát, lassan hátat fordítottak a két személynek. Vírusz szavai közben mélyen meghajolt, ahogy a császárok előtt szoktak. – Nincs fegyverem. Ha gondolod ...

A császár látva a nekik hátat fordító ajtónállókat jobb észre tért, s azonnal hangnemet váltott. Végig gondolta, ha így folytatja, holnap kihirdetik, váratlan betegségben elhunyt.

- Mikor beszél vele Flavius? – a császár visszanyerte nyugalmát.

- Ha minden jól ment, épp most. – Vírusz a teremben lévő napórára mutatott.

- Mit itt leírt Flavius az úgy lesz? – a császár a papírra mutatott, mely az asztalon hevert.

- Úgy. Flavius időt kér a csata előtt, mely arra kell neki, hogy Attila árulásáról a mellette álló királyokat tájékoztassa. Azok átállnak, hisz esküjük előtte is Rómához kötötte őket. Nem akarnak egy ilyen éles elméjű zsarnokot majd, mint Ő. Az igazi hunok minden kém jelentés alapján is csak százötven – kétszázezren lehetnek Attila seregében. Lovasai a tízezret sem érik el. A római had ötszázezer nehézgyalogossal, száz ezer íjással, kétszáz ezer könnyű gyalogossal, s húszezer lovassal áll majd Attila megfogyatkozott seregével szemben.

- Azt mondd, ha Attila alkut köt a császári székre, biztos állítod, közel nyolcszáz ezer katonát veszít a vele szövethető összes királlyal?

- Ez a helyzet. – Vírusz mosolygott. – a királyok, kik eddig támogatták, szembe fordulnak vele.

- Mi történik, ha elutasítja Flavius ajánlatát? – akadékoskodott a császár.

- Azt nem teheti. Látszik, cseppet sem értesz a hadvezetéshez. Attila akkor elfogadta, mit Flavius ajánl most neki, mikor elfogadta a tárgyalási ajánlatot.

- Ezt nem értem.

- Nem is fogod. Ez a te egyik nagy bajod. Nem tudsz uralkodóként előre gondolkodni. Te visszautasítanád?

- Nem. – a császár határozottan válaszolt.

- Na látod. Egyetlen király sem tenné. S ha valakinek ezt az ajánlatot a római birodalom összevont légiónak hadvezére tenné ...

- Egyetlen király sem hinné, hogy az nem fogadta el.

- Ez még inkább igaz akkor, ha a királyok bizalmasai már jelentették azoknak, mi lesz a tárgyalás fő vonala. – a császár most bambán nézett Víruszra, ki önelégülten mosolygott. Szerette ezt az érzést. Látni a másik arcán az elismerést, mellyel ármányait díjazták. –

Mindegy, hogy háború, vagy béke van. A szövetségesek is kémkednek egymás dolgai után. Szeretik, ha több oldalról figyelhetik a másikat - a férfi ezzel az asztalhoz lépett, s annak széléről egy előre szövegezett papiruszt helyezett a szék elé. Intett a császárnak, üljön le. – Add ki a parancsot, s azzal a te dolgoznak vége!

A császár leült a székre, s kezébe vette a tollat. Közben nézte a szöveget, majd felpillantott az előtte állóra.

- A szenátus ezt már jóváhagyta? – a kérdés idegesen hangzott. – Ez mészárlás! Mihez kell a főpap aláírása, s pecsétje? – a császár tovább olvasta a papiruszt. – A táltosok minden ivadékát is?

Vírusz mosolyogva, s gyorsan távozott a császári dolgozószobából. A falat bámuló örök rá sem mertek nézni. Ahogy az kilépett az ajtón az örök is távoztak, s helyüket az ajtó külső oldalán foglalták el. .

### 193. fejezet

Ahogy első megilletődéséből Attila ocsúdni látszott, lassan ismét enni kezdett. Flavius meg volt elégedve a hatással. Ő is falatozott tovább, mintha témájuk a lehető legtermészetesebb lenne, s a gyerekekről, asszonyokról tárgyalmának, mint régi barátok. Nem is várt más reakciót Attilától. Ő is így reagált volna. Legalábbis ezt gondolta. A hun király most már mosolygott, s ivott a kupából, majd szólt:

- Ha nemet mondok? – a kérdés határozott volt.

- Akkor mind itt pusztulunk. Közel kétmillió ember Attila. Királyként ezt te sem akarhatod. – Flavius evés közben beszélt, majd ivott.

Attila figyelmét nem kerülte el a hadvezér magabiztossága. Némán ettek még, ittak, majd Flavius kérdőn a hun királyra nézett, mintha nem értené, min is tétovázik annyit. Attila megtörölte száját, majd teljes nyugalommal, ahogy egy királyhoz méltó, szólt:

- Gondolom elképzelésed is van, hogyan tovább.  
– ismét mézes bort töltött magának, majd érdeklődéssel kezdte méregetni a másik asztalon lévő, gyönyörűen faragott pipát. Kedvére lett volna most a füstje, s lassan afelé fordította figyelmét.

Flavius mosolygott, majd felállt, s hadonászva magyarázni kezdett. Próbált nyugodt maradni. Kissé zavarta, hogy Attila csak nagyon keveset szól, szinte nem is kérdez. Betudta annak, a hun király érdeklődéssel hallgatja a római birodalom legnagyobb hadvezérének terveit. Legalábbis Flavius ezt így gondolta, s hitte is. Részletesen vázolta, mire mennyi idő kell, kinek kell még értesülnie arról, hogy Attila lesz a Római Birodalom császára. Majd mikor a mímelt csata terveinek felvázolásához ért, Attila nyugodtan kérdezett:

- S miért a következő telehold után? Miért nem most?

- Mondtam már Attila. Idő kell, hogy a megfelelő személyek értesüljenek a tervről. Koronázásod előkészületeit meg tudják kezdeni. Minden zökkenőmentesen kell menjen. A város kulcsa Róma főpapjánál van. – Flavius nyugodtan érvelt. Nem akarta felkelteni Attila gyanakvását.

- Az még érdekelne, miért kell tizenötezer áldozat mindkét oldalról? Miért nem elég kevesebb? Az legalább egy hetes harc, ha nem több. S a halottakat is el kell közben takarítani. – Attila kimért volt, s rideg.

- Így hihetőbb lesz győzelmed. Zavar?

- Nem. – a hun király hidegsége kezdte bosszantani Flaviust. Gondolatban feltette magának a kérdést, hogyan juthatnak ilyen gyakorlatias dolgok Attila eszébe. Ő ezekkel nem gondolt, s kezdte zavarni ennek az embernek a körültekintő gondolkodása. – Ennek ellenére számolnunk kell a járvánnyal, mely a kiszolgáló személyzet körében indulhat el a rengeteg tetem miatt. Azzal is, ha szétszélednek, s városaikba

vonulnak, a betegség terjedhet is. De majd táltosaim megoldják.

- Áldozatok mindig voltak, s lesznek is Attila. Főleg, ha ilyen hatalmas birodalmat építünk. – Flavius hangja feszültté vált Attila szavaira, mely nem kerülte el a hun király figyelmét. – Akkor megállapodtunk?

- Meg. – a válasz jéghideg volt. – Megállapodtunk. Elfogadom Róma ajánlatát, s azzal a császári trónt.

- Ezt akkor még írásba kellene adnod király. Látom pecséted is itt van. Így hitelesebb.

Attila bólintott, majd az előkészített asztalhoz ment, hol a fatáblára feszített papiruszra írni kezdett. Felső részén róvásokkal, alatta a rómaiak nyelvén. Aláírta, majd pecsétjét elhelyezte azon. A római hadvezér ismerte a hun róvásokat. Tudta, hogy Attila mit írt. Tetszett neki a szöveg. Ő is aláírta, majd annak alján elhelyezte a Római Birodalom Pecsétjét.

- Neked nem kell egy példány király? – Flavius viccelődni akart kérdésével, hangjából a teljes elégedettség szólt.

- Nem! Nálunk a hun király szava többet ér bármilyen írásnál.

Flavius mosolygott Attila szavain, majd elégedetten ismét olvasni kezdte az írást:

*„Én, Attila a hunok királya elfogadom:*

*Róma vérem jogán – mit a királyok királya adott – felajánlotta a császári trónt.*

*Itt írásban kinyilatkoztatom, mit gondolok, s hiszek teljes szívemből Róma felé:*

*Én Attila, ki a hunoknak királya, a mai naptól Nimród jóvoltából s akaratából is az ismert világ ura vagyok. Ősöm pajzsa védelmez. Kardom sújtsa azt, ki népem ellen fordul.”*

Flavius mosolygott az íráson, s elégedett volt, nagyon. *„Mire buknál nagyobb, ha nem erre? Attila! Pokolra kerülsz ezért, s bizonyítékot is adtál.”* Ezzel

gondolt a római mosolyogva, s mindketten távoztak az épületből. A nap már az égbolt tetején ragyogott.

#### 194. fejezet

A római főpap idegesen kezdte olvasni a következő írott papiruszt maga előtt, mikor az előzőt félre dobta. A táltos a leirat alapján megtört, s beszélni kezdett, amint jobb lábának abnormálisan nőtt ujját lassan megnyúzták, majd levágták. Mintha abban lett volna az ereje. A vallató prétoriánus ezt jegyeztette le, s azt is, hogy a főtáltos is ezt vallotta. S azt is, a legnagyobb táltosok rendelkeznek ilyennel. Vagy fogakkal, vagy több gerinc csonttal, más kinövással. Bármilyen lehet, csak több, mint a rendes embereké. Ebben különböznek a táltosok, ott a varázserejük.

A római papok közül azonnal hívtak még ötöt, s még két írnot is, kik jelen kellett legyenek Eszkam vallatásán. A táltos beszéde, mit a főpap körül tornyosuló papiruszok is mutattak, igen hosszúra nyúlt. Már harmadszor jött fel a nap, s a tekercsek egyre gyűltek. Úgy tűnt, Eszkam mindent elmesélt a táltosokról, mit szinte szó szerint kellett lejegyezni a császár parancsára. Az is látszott, minden igaznak tűnik, mit leírtak. A beszédet már másolni is kezdték. Annyi volt, Róma főpapja csak felületesen tudta őket olvasni. Mintha keresett volna valamit. Mikor meglátta, aggódva vette kezébe azon részeket, hol a táltosok lakhelyéről vallott Eszkam. Homlokán vízcseppek jelentek meg, ahogy a felsorolást olvasta. A rengeteg helyet már harmadszor nézte át, mire elhitte: a hét domb, s még az ő tudása szerint néhány nincs a felsorolásban.

Lassan hátra dőlt hatalmas trónusán, majd félig sírva súgta maga elé könnyes szemekkel, halkán:

- Eszkam. Te vén bolond. Hát igazságod mégis magad gondolata szerint való. Mire készülsz? Halálod előtt is csak jót teszel azokkal is, kik elárultak? – a

főpap halk zokogásban tört ki, majd lassan maga elé vett egy papiruszt, mi előre meg volt írva.

Azon hitelesnek, s teljesnek fogadta el Eszka teljes vallomását. Az iratok másolatának elrejtéséről is rendelkezett.

Rövid ideig még dolgozott, majd az előtte álló szolgára pillantott, ki krákogni kezdett, hogy felhívja magára a főpap figyelmét. Az észrevette, s kérdőn nézett a jövevényre, ki kezdte:

- Főméltóságos Uram. Csak annyit szeretnék – s egy tekercset vett elő, melyet egy táblára kezdett kitekerni -, hogy ezt a rendelkezést alá kellene írnia ...

- Máris? Azt hittem beszélhetek még a táltossal, mielőtt a kivégzési parancsát alá kellene írnom ...

- Óóó! Nem Főméltóságos Uram. Szó sincs ilyesmiről. A táltosok kivégzését a császár már elrendelte előzőleg mondván, nem akar még egyszer félelemben élni, mivel nem mert aludni éjszakánként ... - a főpap intett a szolgának, hogy a lényegét mondja, aki megértette a jelzést. – Ez járványügyi rendelkezés. Az orvosok a császári börtönben kitört járvány miatt kérik az egyház áldását a tömeges halott égetéshez a város külső falánál. A gyilkos kór hamar ölt, s rondán, fekélyesen. Ezért kérnek még egy papot is, kit nem sajnálnak, ha esetleg megfertőződne, hogy segítse a túlvilágra az elhunytak lelkeit. Közel százan haltak ott valami furcsa kórtól, mi a két táltost is megölte, majd ötven prétoriánust, s közel ugyanannyi foglyot. Még szerencse, hogy a táltos végzett beszédével, s azt le tudták mind jegyezni. Az írnokok is meghaltak, no meg az öt pap is, kik még ott voltak. Az Ön gyógyítóinak segítségét is igénybe vennék. A császár ismét retteg. A táltosok átkának tarja a fertőzést, s még jobban halálukat kívánja.

A főpap aláírta a rendelkezést, majd intett a szolgának, hogy távozzon, miután elmondta neki, kit keressen az írással, aki majd kiszolgálja a császári orvosok kéréseit. Miután hátra dőlt hatalmas trónusán,

gondterhelt arccal nézett maga elé. Kezét fertőzött oldalára tette.

## 195. fejezet

- Három napja ki sem teszi a lábát a sátorból! – Jenő fel alá járkált Attila harci sátra előtt, s erősen láttatta indulatait. – A királyok, s hadvezérek között árusását beszélnek. Egyfolytában részeg Gork. Te táltos vagy! Eszkam sehol! Benned is bízok! Tened kell valamit!! – Jenő most elkapta Gork medvebőrét annak nyakánál, s jól megrázta dühében.

Az öreg igyekezett szabadulni, s szót emelt gyorsan, nehogy Jenő rajta töltsen haragját:

- Tegnap voltam nála. Azt mondta, igyak én is, mulassak. Ha nem teszem, takarodjak a sátrából. Mintha elment volna az esze. Talán Réka miatt aggódik. Nem tudhatom. Nem beszél a tárgyalásról sem. Többet én sem tudok annál, mint te. Annyit mondott, a következő tele hold után kezdődik a harc. – Gork igyekezett távolodni Jenőtől.

A tábor vége felől, mintha forgószerű látszott volna. Legalábbis Aldar ezt gondolta, ahogy arra nézett, mivel már unta Jenő és Gork értelmetlen vitáját. Most már nincs forgószerű. De mintha egy lovas látszana. Egy fekete ló, s annak lovasa lassan vált kivehetővé.

- Pej – súgta Aldar, majd következőre már kiabálta. – Oguz megjött! – Aldar nagyon izgatott lett. – Az öcsém itt van!! – sietve indult a lovas felé.

Jenő és Gork érdeklődését is felkeltette a pompázatos ló, ahogy vágtaból lassított, majd a lovas lépésre fogta az állatot, s megállította a felé igyekvő Aldar előtt olyan hűs lépéssel. A fekete alak leszállt a lováról, majd Jenő azt látta távolról, azok összeölelkeznek. Nagyon rég nem látták egymást.



## 196. fejezet

A két lovas erős vágtaból vissza fogta lovát, ahogy elérték az erdőt. Az egyik medvebőr palástja elakadt a fa ágában. Indulatosan szállt le a lóról, majd közölte:

- Keressük meg az ösvényt, mert itt nem tudunk lóháton haladni.

- Szeretném látni az arcukat, mikor a halottaik fele felkel és kimászik a gödörből! – vihogott idétlenül Horka. – Miért nem maradtunk még egy rövid ideig?

- Vissza kell érnünk a sereghez Horka. Így is tovább maradtam egy nappal, ahogy terveztem. – Eszkam kimért volt már, s az ösvényre tértek közben lovaikkal.

A távolból hangos ordítózás hallatszott, mikor hatalmas lángok csaptak fel a városfalak alól. Látszott még, ahogy rohangálnak az emberek távolból kivehető alakjai.

- Több prétoriánust kellett volna megölni Eszkam. – a nagytermetű harcos most sajnálkozva simította hátra megmaradt haját. – Gyerekkorom óta nem vágták le a hajam.

- Majd készíték neked főzetet. – szólt mosolygva Eszkam, mikor mindketten felültek a lóra, s lassú vágására eresztették paripáikat.

- Nem kell!!- Horka kicsit indulatos lett, ami a főpapot mosolygásra készítette. – Majd megnő megint.

A két alak eltűnt a ködbe burkolt erdőben. Ha a megbeszéltek szerint váltó lovaik még ott vannak a legközelebbi táborhelyen, akkor két éjszaka alatt visszaérhetnek a sereghez. Mindketten tudtak lovaglás közben aludni.

## 197. fejezet

A római haditanács tagjai a hatalmas asztal körül ültek, s kézzől kézre adták az írást. Az ajtónálló a római sátorajtót nyitotta, s bejelentette a jövevényeket. Flavius

intett, hogy lépjenek be. A harminc király egymás után sorakozott a helységbe. Részükre előre ki voltak készítve a székek, melyeken helyet foglaltak félkör alakban az asztal körül. A hadvezér nem várt tőlük köszönést. Megvető arcukat, rideg tekintetüket könnyel fogadta. Ki százezer katona részére parancsolt, az szólt először:

- Miért hívtátál bennünket? Ármányt Attila ellen már hallottunk, s döntésünk végleges.

- Úgy hiszitek, jó döntést hoztatok? Attilával is Rómát szolgáljátok majd. Ezt biztos állíthatom. A helyzet annyiban lesz más, Attila rosszabb, mint eddig bárki, ki Rómát vezette. Éles elméje ragyog, s hatalomvágyból már most a világ urának tekinti magát, nemhogy Rómának.

- Szavad hazug hadvezér. – hangzott egy másik király szájából. – Róma ármánya nem téveszt meg bennünket. A hun király nem vágyik a világ urának. Rómát sem elpusztítani, csak megállítani akarja.

Flavius mosolyogva intett az írnok mellett álló szolgának, ki papirusz tekercseket osztott a királyoknak. Azok lassan olvasni kezdték az írást. Ki ismerte a királyok közül a róvást, az ingerültebb lett. Hangos morgolódás, zúgolódás kezdődött, majd a százezernek parancsoló király szólt először:

- Ha ez a való ... – szavára Flavius felemelt maga mellől egy táblára feszített papiruszt, melyen jól kivehető volt Attila pecsétje, s aláírása. – Így más a helyzet. Mond hadvezér, mit kívánsz tőlünk!

Éjszakába nyúló tanácskozás kezdődött. Az új szövetséges királyok maguk is javaslatot tettek csapataik mozgására. Abban mind egyet értettek, Attila maradék seregeivel is hatalmas veszélyt jelent, ha sarokba szorítják.

Aldar és Oguz még rövid időt együtt töltöttek. Beszélgettek, méregették egymást, majd Oguz szólt, neki Attilához kell mennie egy írással. Jenő próbált érvelni, hogy a király nincs abban az állapotban napok óta, mi tiszta gondolkodásra engedné elméjét, de belátta, Réka levelének jótékony hatása lehet az uralkodóra. A szolgák bejelentették Attilának Oguzt, s be is vezették a sátorba engedéllyel. A nagy hun király mindenkit kiküldött. Érdeklődéssel járta körül a földön térdeplőt, ki az üdvözlés után felállt, s arcára nyugalmat erőltetett. A látvány miatt ez nehézkes volt. A bortól dülöngélő, hanyag ruházatú király nem keltette igazán egy hatalmas birodalom urának benyomását:

- Már hallottam rólad Eszkomtól. – a látvány érdekes volt. Attila a fiú ruházatát méregette még mindig. – de nemcsak tőle. Meséket szöttek rólad. A kéken lángoló, repülni is tudó fiatal hadvezér, kinek serege állatok hadából áll. – a király csuklani kezdett, majd leült az asztalnál egy székre, s feltette lábait. Kortyolt borából, majd ismét szólt. – Még jó, hogy én emberek felett uralkodom. – halkan nevetett saját szavain.

- Mi készítetted, hogy idejekorán elélem járulj Oguz? Miért nem vagy bátyáddal? Aldarral? Ő már igazi hadvezér. Tudod? Itt nálam nem állatok felett lett parancsnok, ahogy te Eszkam mellett. Az ő hőstetteit is regélik már.

- Levelet hoztam Rékától. – a fiú igyekezett kimérten lenni, s nem magára haragítani a királyt. Erre már jó előre felkészítették. Lassan elővette ruhája alól a sértetlen tekercset, s alázatosan a király felé nyújtotta.

Attila sietve kapott az írás után, majd olvasni kezdte. Ügyet sem vetve már az ott némán álló Oguzra. Ahogy végzett a levéllel, a fiúra nézett, majd kezdte:

- Gyönyörű asszony. Igaz? – furcsán kezdte méregetni Oguzt. – Válaszolhatsz, ha kérdezek. – hangja bizalmaskodó volt.

- Igaz. Valóban gyönyörű asszony. – Oguz igyekezett kimért lenni. Mosolyogni sem akart.

- Eszкам azt is mesélte rólad, neked nehezen tudnak ellenállni a gyengébbik nem szépségei.

- Eszкам túloz nagy király. – a fiú azonnal értette a szavak mögött húzódo rossz gondolatokat. Az italt ilyen hatásai miatt is kerülnie kellett.

- Ülje le, s igyál te is. Szeretném, ha mindent elmesélnél.

- Még sosem ittam mézes bort királyom. – szabadkozott Oguz.

- Igaz. Te még fiatal vagy. Akkor igyál tejet. – Attila ismét mosolygott saját szavain. – Ül le. Nem mondom megint! Beszédem van veled.

Oguz még bent maradt a király sátrában jó ideig. Kint Aldar, Jenő, Gork idegesen járkáltak a sátor előtt. Mikor a fiú kijött, arca komoly volt. A kérdéseket hárította, majd közölte, a király elbocsátotta azzal, töltse idejét testvérével, beszélgessenek. Ezzel távoztak.

## 199. fejezet

Eszkam aggódva nézett körül a táborban. Két nap és két éjszaka lovagoltak megállás nélkül. Nem ezzel számolt. Sebesültek szinte mindenütt. Karóba húzott képek hullái jelezték, hogy a szövetségesek közül kik álltak római oldalra. Ezrek jajveszékeltek, de a hadi gépezet így is működött. A hun kovácsok patkoltak, fegyvert javítottak.

A főpap leszállt lováról, ahogy Horka is. Gyalogosan indult meg. Az emberekkel beszélve próbált minél többet megtudni. A harc két napja kezdődött napfelkeltekor. A szövetséges királyok közül harminc Attila ellen fordult, így másfél millió katonával kerültek szembe. A király harci kedve örületre hasonlít, mely

áttragadt a hun harcosokra is. Minden nap végén több ezer halott kerül a csatatérre. Eszka idegesen lépett Attila hatalmas sátrába, félre tolva az ajtónállókat, kik döbbsen fordulak utána. Bent épp haditanácsot ültek a megfogytakozott számú vezérek.

- Mit tettél király? – Eszka hangja mint mennydörgés hallatszott. A jelenlévők értetlenül bámultak rá.

- Én is üdvözöllek főpap. – Attila lenézően mondta e szavakat.

- Hatalomvágyad elvette az eszed? Hogy léphettél Flavius kérésére tárgyalásba Rómával a csatatér közepén, ellenőrzés és tanúk nélkül? Az emberek beszélnek, hogy azért fordulak ellened szövetségeseid, mert Róma felajánlotta neked császári trónját. Ármányuk előtted is ismert kellett legyen. – a táltos indulatait nem rejtette el.

- Az emberek igazat szólnak Eszka. – Attila kimért volt.

A főpap most leült az egyik székre, s értetlenül meredt Attilára. A jelenlévők csodálkozva nézték a furcsa jelenetet. Senki sem akart feltenni olyan kérdést, mire nem akartak választ a királytól. Attila ismét megvető pillantást küldött Eszka felé, majd szolt:

- Hallom Rómában múltad az időt, míg itt a hunok vérüket adták.

- Apád óva intett Róma császári trónjától. Vagy nem emlékszel? – Eszka csalódottságát nem rejtette véka alá. – Birodalmuk kétségbe eseten kapálózik, hogy meneküljön a bűn és a fertő szorításából, mit alkalmatlan császári vérük már egy évszázada hordoz. Csak csaléteknek használnak, hogy az erősebb szenátorok közül valaki helyedre üljön ...

- Apám nem kellett ekkora birodalom felett uralkodjon. Terhei jóval kisebbek voltak enyémnél. Tervei sem voltak nagyobbak.

- Akkor miért Attila. Ha terheid így is nagyok. Miért kell még Róma is?

- Pont te beszélsz főpap? Mi dolgod volt neked háború idején ott? Mit tettél, vagy mondtál, hogy meghagyták életed, s itt vagy megint? Te tanítottad. Semmi nincs ok nélkül. – Attila intett kezével az írnök felé, aki bólintott. – Parancsom szerint Eszkam háromezer könnyű fegyverzetű gyalogos irányítását veszi át a nyugati oldalon, hogy e sátrat elhagyja. Még napfelkelte előtt a sereg az Ő vezetésével a hun íjász lovasság elterelő hadmozdulatai után katonáival a csatatérre vonul. – A király ismét intett az írnöknek, ki pecséttel látta el a parancsot, s a szolgának átnyújtotta.

A teremben néma csend lett. Attila egyik hadvezére hátra dőlt, s jól hallhatóan kifújta a levegőt. Mosolyogva hátra simította a haját. Gondolatban hálát adott az ég istenének, hogy maradt még ideje egy kis szórakozásra, s reggel nem ő indul a halálba. A király még a távozó Eszkam után szólt:

- Ezzel bizonyíthatod a királyod és hun táltosaid iránti hűségedet Eszkam. Fiatal pártfogoltad is veled tart. – Attila a távolabb álló Aldar mellett helyet foglaló Oguzre nézett. – két napja bizonyítja rátermettségét a csatákban. Ha te elesnél, helyedre áll. - a szavak megvetésről tanúskodtak. – Most elmehettek. Nincs már dolgok itt, mindent tudtok, mi rátok tartozik. - A király bizalmatlanságát mindenki érezte hangjából.

Az ajtónállók a sátorajtót nyitották. Úgy álltak, míg Eszkam, s Oguz el nem hagyták a tanácsot. Gork sajnálkozva nézett Eszkam után. Nem gondolta, hogy ez a pillanat is eljön, s egyszer így érez majd. Ahogy a főpap és Oguz távoztak a sátorból nyolc szolga haladt el mellettük, kik egy letakart ládát cipeltek hosszú rudakon. Eszkam figyelmét nem kerülte el az őket kísérő díszes öltözetű személy, s az sem, hogy a sátorajtó azonnal nyílt előttük, várniuk sem kellett. A Holdat, s a hatalmas medvét ábrázoló új címert nem sokan ismerték még.

Platoniusz idegesen hadonászott a római haditanács előtt. Már feljött a Hold, s még mindig vitáztak. A prétóriánus szorgalmazta, ne hagyják abba a támadást, sőt, egyesítsék erőiket, majd százezer fővel induljanak. Az érvek kezdték lenyugtatni indulatait. A szövetséges királyok és római hadvezérek nem akarták kiterjeszteni a roppant embertömegre a háború teljes borzalmát. Indokolták is. A morál megromlana, s ha a szörnyűségek láttán a távolabbi csapatok harci kedve megbomlik, az emberek ezerszámra kezdenék elhagyni a táborokat, ami a tömeges levonulással járhatna.

- Attila hogyan tartja fenn a harci kedvet?

- A túlérőnk miatt neki könnyebb dolga van. A seregének maradékát pedig hunok adják, kik vakul hisznek benne.

- Ez így hónapokig eltarthat. A szenátus elégedetlen lesz. Túl sok élelmet fogyaszt a sereg. Róma éhezik. A szövetségeseknek maguk kellene ellátásukat biztosítsák.

A sátorban erre elégedetlen zúgolódás kezdődött. Melyet Flavius tört meg.

- Ellátmányunk még hat hónapig kitart utánpótlás nélkül.

- De seregeink fogynak Flavius, ahogy telik az idő. A morál romlani fog. Haza vágnak az emberek családjaikhoz. Tudnak háromszoros túlérőnkéről, s nem értik, mi végre aprítják egymást. A katonák hamar véget akarnak vetni ennek az egésznek. Igaza van Platoniusznak a tétlenséget illetően. – a felszólaló király elismerően nézett Platoniuszra.

- S a halottakat hogyan takarítjuk el? Járvány törhet ki, ha túl sok a halott. A sebesültek ellátásáról is gondoskodni kell.

- A csatára kijelölt terület hatalmas Flavius, s annak csak egy részét használjuk, itt. – Platoniusz az asztalon lévő térképre mutatott. – Ha megkezdjük a

támadásokat ezeken a pontokon is, Attila hadereje felmorzsolódik túlerőnkkel szemben. Főleg úgy, ha három helyen támadunk egymástól más-más napszakban, s éjszaka is.

- Közel tízezer halott van így is mindkét oldalon, prétóriánus. Majd ötezer sebesült, kik jajveszékelnék éjszakánként. Ha a mező feltelik halottakkal, mert nem mernek sem ők, sem mi kimenni, s összeszedni őket, mi lesz akkor? Ezt hagyja hátra Róma örökül az utókornak?

A hadvezér beszédét egy hírnök törte meg. Zihálva szaladt be a sátorba, s kapkodta a levegőt úgy beszélt:

- Attila egy kisebb, olyan háromezer fős serege felsorakozott tőlünk nem messze. Vezetőjük egy medvebőrbe öltözött alak ide tart. Egy másik, fekete lovas megállt a csatater közepén. Az őrségünk retteg. Katonáinknak riadót fűjtak.

A sátorban tartózkodók döbbenet bámultak egymásra, míg Platoniusz elégedett arccal mosolygott, s ingatta fejét. Az ajtón egy magas, őszes hajú, medvebőrből készült palástot viselő személy lépett be. Mozgása meglepően könnyűnek tűnt korához. Azonnal szólt. Határozottsága még nagyobb megdöbbenést hozott:

- A nevem Eszkam. A táltosok főpapja vagyok. Minden élő táltos ura, s holt táltos ismerője. Melyiktek Flavius? – a kérdésre az asztalnál ülők egy személyre néztek, ki szólt.

- A nevem Aetius Flavius. Mi okból járultál elélem? – a hadvezér csodálkozása őszinte volt.

- Még most éjszaka fogd a hadsereged, s szövetségeseid. Mind vonuljatok vissza Rómához.

A teremben hangos nevetés tört ki. Jókedvük még eltartott egy ideig. Csak egyetlen személy nézte érdeklődve ezt a bátor öregembert. A prétóriánusnak nem volt jókedve a történet hallatán.



Gork röviddel azután kérte távozását a tanácsból, mikor a letakart ládát a szolgák behozták. Attila kérdés nélkül engedte neki, s azonnal mulatságot rendelt el, melyhez mézes bort is hozatott. A tanácsból csak kevesen maradtak. A vezérek értetlenkedve vonultak vissza Attila felhőtlen jókedve láttán.

Eszkam már várta Gorkot. Hosszan beszélni kezdtek egymással. Gork nem értette Attila viselkedését, de Eszkam kérései is összezavarták elméjét. A főpap főzetet adott egy üvegben Gorknak, s meghagyta, keverje háromezer katonájának esti étkébe, s italukba is. Ezután a főpap borivást rendelt el, mondván, sokaknak ez lesz az utolsó. A katonák röviddel utána kábultan meredtek maguk elé, s Gork minden parancsát kérdés nélkül követték. Mintha saját tudatuk elhagyta volna őket. Nem is beszéltek egymással sem.

- Biztos, hogy ezt akarod tenni Eszkam? Ha odamész a római táborba, s felfeded kiléted ...

- A tizenhármak újra itt vannak Gork. – a főpap tárgyilagosan közölte ezt társával, ki bámult a szavakra maga elé meredten.

- Hát mégis újra kezdődik. - motyogta Gork.

- Egyikük Flavius seregében van. Biztos vagyok benne, hogy hadvezérként, nem egyszerű katonaként.

- S mire jó mindez? Ha itt van, elpusztít mindent, mi élő. Nem mocskolja be saját kezét. Újra az embereket uszítja egymásnak, hogy bizonyítsa alkalmatlanságunkat. Kiüresítik, s elveszik testünket. Milliónyi embert visznek el újra ...

- Igazad van Gork. Ha nem teszünk semmit. Ez bekövetkezik. Oguzzel nem gondolnak még. S nem is fognak, ha rajtam múlik.

Gork csodálkozva nézett Eszkamra. Gondolataiba mélyedt kicsit, majd szólt:

- A fiú sem győzheti le őket, ha együtt vannak.

- Ha együtt vannak. Eggyel még elbírhat.

- Ők nem halnak meg úgy, mint mi Eszкам. Nem emberek. Nem a föld szülte azokat. Az istenek azért nem vesznek róluk tudomást, ne kelljen harcolniuk ezekkel. Nem tudod elpusztítani az őket alkotó energiát

...

- Mert nem ismerjük még miből vannak, s mi végre itt, a Földön. Gork. Azért.

- Nem vizsgálhatsz ilyen teremtményt. Nem tudod elfogni. Az őseink is elbuktak ezen ...

- Majd őseink megvizsgálják, s kiismerik természetét, ha harcolnak vele. – Eszкам halványan elmosolyodott.

- Hogy? – Gorda arcán a teljes értetlenség látszott. – A másvilágra akarod küldeni? Oda csak halott test tudata kerülhet, vagy a beavatottak tudati energiája mehet, de test nem.

- Tévedsz Gork. Tévedsz. – Eszкам tárgyilagos volt. - Láttam egy alig tizenegy telet megért fiút, ki nem volt még beavatott sem és saját testével, tudatával lépett be oda. – a főpap Oguzre nézett, majd folytatta. – Vissza is jött, s most is itt van.

Gork már hitte, hogy sikerülhet Eszкам terve. Mindenben követte a táltosok főpapjának utasításait.

## 202. fejezet

A királyi tanácsos érdeklődve figyelte a letakart ládát, s itta mézes borát. Figyelte Attilát, s kezdett sok mindent nem érteni. Gondolatai vadul korbácsolták elméjét. Zavarta a sok titokzatos beszéd, melyek annyira érthetetlenek voltak számára. S most ez is itt. Egy letakart láda, minek érkezésére Attila ismét lerészegedett, vele együtt hadvezéreinek egy része is. Jenő már döntött. Megunta a várakozást Attilára, s megkérdezte:

- Mire ez a nagy jókedv egy letakart láda miatt, míg Eszкамot halálba küldted? Tán siratnod kellene tanácsosodat királyom.

- Mi szíveden, a szádon jó tanácsosom. – Attila kacagott. – Ne fétsd te Eszkamot. Megvan a magához való esze. Élve megússza a holnapot. meglásd. De hogy kíváncsiságod enyhítsem Jenő. Gyere. – a ládához húzta tanácsosát a már kissé borgőzös király, s intett a szolgálknak, tegyék méltó helyre a ládát, mielőtt arról a leplet leveszi.

A szolgák nehezen, de feltették az asztalra, s mikor Attila levette róla az egyszerű lópokrócot, a teremben hirtelen síri csend lett. A király büszkén járkálta körül az asztalt, s hagyta, hadd bámuljanak a balgák.

A láda gyönyörű - smaragdzöld, s kékesen csillogó gyémántkő, ezüst, s arany - díszítései lóról íjázó harcost, a holdat, a napot minden földről látható formájában, s megannyi szimbólumot mutattak. Olvasta Jenő a valaha élt Nimród ősi nevét, s látta vésett alakját. Egy kimunkált, mives kép, ahogy egy hatalmas, kör alakú, különös pajzsot bal kezén az őt bámuló lovak felé tart. A láda hátulján még huszonnégy ezüst hegyű, arany vesszejű nyilat látott, nagyon szépeket.

### 203. fejezet

A medvebőrbe öltözött alak teljes hittel, tiszta szívvel, őszintén mondta gondolatait. Ez még jobban felkorbácsolta a római haditanács tagjainak jókedvét, s felváltva nevetgéltek, egyesek már vihogtak is azon, mit a táltos mondott.

- Meséitek szórakoztatók, ahogyan azt gondoltam. – Flavius is nevetgélt. – Méghogy meneküljünk innen! – a jókedv még hangosabb lett. – s védjük Attilától Rómát. – Flavius is hangos kacagásban tört ki.

- S mond táltosok vezére! – hangzott a hadvezérek soraiból a kérdés. – Miért árulod el a hun király ilyen nagymérvű terveit?! – a felszólaló pukkadozott. – Tán csak nem félsz te is Attilától? –a kacagás ismétlődött.

Eszkamot nem lepte meg a haditanács tagjainak viselkedése. Ki ne derülne jókedvre ilyen hírek hallatán.

- Attila gyengesége csak látszat. – Eszkam hitte is, mit mond.

- Csak nem a sámán varázslóvá lett öccse fogja megtámadni Rómát? - a felszólaló ismét hangos kacagásban tört ki, ahogy a jelenlevők mind.

A főpap most nem szólt, csak azt az egyet figyelte szeme sarkából, ki eddig tartózkodott a nevetéstől, s székében hátra dőlve, minden figyelmét a főpapnak szentelte, itta szavait.

Platoniusz néha a bal kezében lévő apró papirusz tekercset figyelte, miközben székének karfájára jobbajával könyökölt, s annak tenyerével támasztotta fejét. Ujjjaival széthajtotta, röviden tanulmányozta rajta a szöveget, majd ahogy elengedte, az apró tekercs összepöndörödött. Majd kezdte előről a játékot, s közben komoly arccal mérgette Eszkamot. A tekercsen az írás alatt Vírusz neve szerepelt.

- Úgy gondolom, nem először látod ezt a táltost Flavius! – Platoniusz felszólalása meglepett néhány közelebb ülő, jókedvű tanácstagot, s a hirtelen jött figyelem lassan átragadt a többiekre is.

A megszólított hadvezér először nem értette Platoniusz kirohanását, majd észbe kapott, háború idején nem csak neki jelentenek kémek.

- Nem. Egyszer már volt alkalmam beszélni vele prétoriánus! Egy vén druida javasolta, hát hívtam. Mire véljem vádaskodó hangod?! – Flavius érezte, nehéz beszéd előtt áll.

- Egy halott ember nem támadhat fel. Vagy tévednék táltos? – Platoniusz most nagyon komoly arccal kérdezte Eszkamot. – Válaszolj!! Ti fel tudtok támadni?!

- Nem! – a főpap kimért hangja mélyen szólt.

- Akkor mit keresel itt? Úgy értesültem, kínvallatásod meghozta gyümölcsét. Igen terjedelmes vallomásod lejegyzése után halott tested elégették Róma

falainak tövében. – beszéd közben Platoniusz eltette tekercsét ruhája alá. – Hogy lehetsz akkor mégis itt?

Eszkam jobban szemügyre vehette most a vele szemben felszólalót. Platoniusz fel is állt székéről, s közelebb ment Eszkamhoz. Lassan méregetni kezdték egymást. A főpap látta, hogy a férfi szeme megváltozik. Annak fekete része kitágul. Kezét a háta mögé téve sétált körűl a táltost, majd Eszkam kezdte előbb:

- Érzem erőd prétoriánus, mely nem emberi. – a jelenlévők most szótlanná váltak.

- Valóban? – Platoniusz érdeklődése feléledt. – Mit érzel még?

- Halálo! – Eszkam ingerelni akarta ellenfelét. – Félelmed is érzem még.

- Tőled félnék? – Platoniusz bele ment a játékba. Kíváncsisága feléledt.

- Szó sincs róla. Van egy fiatal harcos, kinek kéken lángoló kardjaitól rettegsz. – Ahogy a főpap-e szavakat kimondta, Platoniusz szeme fehérré vált, majd mintha rózsaszín üveggyöngy alakult volna át, miben az égen látszó csillagok megszámlálhatatlanul ragyogtak volna.

A jelenlévőkön néma csend lett úrrá. A döbbenettől szólni sem mertek. Mind érezte, ha szólnak, életük elveszett.

- Itt van?! – hangzott a földöntúlinak ható hangon megszólaló, már mindenkinek idegen hangja.

- Csak rád vár. – Eszkam olyan nyugodt volt, hogy még jobban megdöbbent mindenki.

Platoniusz szeme visszaváltozott, s mintha egy fiatal harcos lenne, lelkesen mondta a főpapnak, s Flaviusznak:

- Akkor menjünk. Hadd találkozzam azzal a mesehőssel, kinek történeteivel igyekeznek megijeszteni a gyermekeket lefekvés előtt. - ezzel Platoniusz megindult az ajtó felé.

Flavius kissé értetlenül nézett Eszkamra, ki gyorsan, de nyugodt hangon szólt:

- Menjünk hát Flavius!  
- Ti maradjatok! – szólt a többi hadvezérnek.  
Tekintetében a félelem, a kétely fénye csillant.

A három személy távozásával a sátorra nyugtalanság telepedett. Halkan tanakodni kezdtek, vajon menjenek-e. A bátrabbak közül néhányan lassan megindultak a sátorajtó felé.

## 204. fejezet

A mezőt a növekvő éji hold fénye jól bevilágította. Minden csillag ragyogott az égbolton. A háromezer katona majdnem körbe vette Oguzt, ki középen állt. A szél lebegtette három részből álló palástját. Annak az aljára erősített pengéken a hold ezüst fénye csillogott.

A távolban, a háromezer katona alkotta hatalmas körtől olyan kétszer száz lépésnyire szintén kör alakban szépen festett testű alakok, kiknek az arcát megismerni az ábráktól nem lehetett. Tizenkétszer heten voltak, s nevüket senki nem ismerte itt. Egymás mögött álltak olyan hét lépésnyire, egyenes vonalban. Előttük tüzek.

Ahogy meglátták Eszkamot leültek, majd áhitatba estek. Mind a másvilágra gondoltak. Tüzeiket fiatal táltosok kezdték szítani.

Eszkam megállt Oguzzal szemben. Mellette Platoniusz. Mögöttük Flavius, s lassan érkeztek a bátrabbak a haditanácsból.

- Ott van. Rád vár. – Eszkam hangja kedvesen csengett. - Tán megijedtél egy fiatal férfitől, kinek híre megelőzte őt?

- Nem! – a válasszal egy időben Platoniusz megindult Oguz felé. – Jól nézd meg táltos. Hamarosan te is sorsára jutsz. Levágott fejét a tiéd mellé tűzőm Róma falaira!

- Mi történik Eszkam? – Flavius kérdése bizonytalan volt.

- Rómát meg kell tisztítani ezektől. De nem csak Rómát Flavius, hanem az egész ismert világot, különben az emberiség pusztulása elkerülhetetlen.

Ami ezután következett, olyat emberi szem még nem látott. Eszkam terve úgy tűnt működik. Platoniusz besétált a nyitott körbe Oguzzel szemben. A táltos kábult katonái Gork parancsára - ki a másik oldalon állt Attila tábora felől – a hatalmas emberek alkotta belső kört bezárták. A hátukra erősített, rómaiaktól zsákmányolt négyzet alakú pajzsukat összeérintették, majd a földre ültek. A hatalmas, pajzsokból készített aréna gyönyörű látvány volt. Hát még ami eztán következett.

Jobb felől már érkezett a háromszáz druida, kik szintén kört alkottak a katonáktól olyan ötvenlépésnyire. Velük egyszerre érkezett balról háromszáz sámán, kik dobjaikat halkan ütötték. Mintha a szívdobogást hallgatná az ember. Ki ezt nézte, s hallgatta, így érezhette.

Fentről a látvány a tizenkétszer hét táltos tűzével úgy hatott, mintha az éjszaka a nap ragyogott volna fel a földön, s sugarai látszanának.

A másvilágon a halott királyok hegyén Nimród nyugodtan nézte az eget, s várt. Mikor meglátta a sötét fellegek közül kivilágló tüzekből álló, tizenkét ágú napot, bólintott. A mellette álló sötét alakra nézett, s szólt:

- Az átjáró készen áll. Nemsokára nyitják. Készüljünk hát. Ha pusztulnunk kell az élőkért, tegyük azt méltósággal, harcban. Ahogy mindig.

A sötét alak bólintott, majd felszállt és a hatalmas csatatér fölé repült. Ott mintha parancsszóra, több fekete szárnyas alak is gyűlni kezdett. A királyok királya sietősre vette lépteit, majd a hatalmas várkapuk előtt lóra ült. Kivonta kardját, s a hatalmas csatatér felé intett vele.

Oguz nézte a felé igyekvő alakot. Nem látott rajta különöset, ahogy Eszkam arra felkészítette. Mintha egyetlen római katona akarna vele leszámolni. Fegyvert sem tartott a kezében. Oguz mosolyogni kezdett.

Platoniusz ahogy közeledett a fekete palástot viselő alak felé látta, hogy a szövet végén apró pengék fénylenek. Elmosolyodott, majd ruhája alá nyúlt, s egy íróeszköznek használt fémes végű tollat vett jobb kezébe. Azt olyan erővel dobta Oguz bal válla felé, hogy a fiú alig tudta elrántani testét. A repülő fehér toll után nézett, s szemével kísérte, ahogy az egy pillanat alatt az egyik távolabb lévő fémpajzsba fúródik. Mire visszafordult, a római már kihúzta Oguz egyik kardját annak derekáról, s szembe fordultak egymással.

- Ez ügyes volt! – Platoniusz elismerően bólintott. – Mi a neved?

- Oguz. – a fiú érdeklődve nézte ellenfelét.

- Te nem félsz tőlem, s ez vesztedet hozza.

- A neved? – Oguz határozottan kérdezett. – Hadd tudjam meg, kit küldök a halálba.

Platoniusz mosolygott Oguzre. Hamar felmérte a fiú mozgása könnyed. Gyorsan mozog, de képzetlen még. Párviadalt nem nagyon vívhatott.

- Itt a földön Platoniuszként ismernek egy ideje. Más nevem számodra nem fontos. Hadd látom erőd, mivel meséidet szövik! – hangja gunyoros volt, mely kezdte ingerelni Oguzt.

A fiú gondolattal hívta kardját, s ellenfelére sújtott vele. Eszkam a távolból figyelte a történeteket. Nem erre számított. Látta már Oguzt harcolni, s haragja most nem látszott. Mintha erejét nem akarná használni.

Platoniusz meglepődve tapasztalta, ahogy ellenfele karjából egy kéken lángoló kard kezd kinőni. A kard változtatta alakját. Mintha olyan csodálatos lett volna, melyet eddig csak képzeletében gondolt magának, mikor saját fegyvereit tervezte, de azokra nem talált sem



fémet, sem mestert, ki el tudta volna készíteni. Teste lendítette jobb karját, s nyitott tenyerét a lángoló kard elé tette. Hatalmas rózsaszín pajzsot eresztett tenyeréből. Ahogy azok találkoztak, mintha villámok szabadultak volna el.

Ezzel egy időben Oguz nyakán hatalmas csattanással tört el a fém penge, melyet előzőleg ellenfele tőle vett el. Oguz nyakából vér nem serkent, de a hatalmas erejű csapás felemelte a földről, s a távolban lévő pajzsok elé repítette. Hosszan csúszott a földön, feltépve a füvet maga alatt.

A római a törött pengére nézett, majd idegesen eldobta azt, s Oguznak annyi ideje sem volt, hogy felkeljen, Platoniusz már ott állt, s a nyakánál fogva a talajtól emelte lábait. A fiú nem kapott levegőt. Erre nem volt felkészülve.

- Ki vagy te? Nem lehetsz ember!! – sziszegte az alak, ki már nem viselte emberi alakját. Mintha több millió, apró rózsaszín villámokból álló arctalan torzszülött szorítaná a torkát kívül, belül. Akárhogy kínlódott, a fiú nem kapott levegőt.

Az földtől idegen természetű lény dühe hatalmas volt, mit eddig csak Oguzre szórt. Lassan kezdte visszanyerni a földön viselt alakját, s körbe nézett. Láta a távolban sereglő embereket, kik már körbe értek a katonák körül teljesen, s egyre közelebb lépnek feléjük, ütemesen.

- Druidák!! – sziszegte most már Platoniuszként ismét.

Jobban kezdte nézni a történeteket a pajzsokon kívül, mely felkeltette figyelmét. Közben hanyagul Oguz testét egyetlen mozdulattal a kör alakú csatatér közepe felé dobta. A fiú, mintha ájult lett volna, esetlenül úszott a levegőben. A római prétoriánus egyenruhában díszelgő emberalak most már teljes figyelmét a körülötte állók felé fordította. Mintha emberi szívdobogást hallana. Így gondolt, mert ebben hasonlított az emberre. Gondolatai voltak, melyeket

ugyanúgy tudott áramoltatni magában, mint az emberek. De mása nem. S most ide jött saját testével. Az helyett, hogy pihenne a fagyos helyen, s itt kiüresített emberi testet használna. Miért is nem hallgatott a többiekre. Mindenkit meg kell ölnie, mit a felsőbb hatalom elől el kell rejtteni.

Ez nem vet rájuk jó fényt. Később visszajön ezért az emberért, s halott testét majd elviszi, s megvizsgálja, honnan volt az ereje. Ezt gondolta. A pajzsok felé indult, közben Eszkam arcát kereste.

Tekintetük összetalálkozott. A főpap már közel volt. Eszkam lassan sétált a körben elhelyezkedő katonák felé. Jobb kezében valami furcsát tartott. Egy hatalmas botot, melynek tetején egy fényes kő ragyogott. A főpap a levegőbe emelte azt. A földtől idegen lény szemébe nézett, s szólt:

- Elkéstél! – ahogy ezt kimondta, a druidák is megemelték botjukat.

A körben elhelyezett pajzsok fehéren felragyogtak, majd tetejükből fehér fénysugár indult ívesen az ég felé.

Platoniusz át akart rajta hatolni, Hatalmasat ugrott a levegőbe felfelé, de kezeit feje felé emelve vissza verődött a földre, oda, ahonnan indult. Lassan a pajzsok felé ment, s kezét az áttetsző fehér fényhez érintette. Mintha kőfalat fogna. Azon nem tudott áthatolni. A másik oldalon Eszkam leengedte botját, s mosolygott.

- Ezt már egyszer megpróbálták őseid évezredekkel ezelőtt Eszkam. Ez is hibátok. Nem tanultok saját balgaságotokból. Nekem nem tudtok ártani. Ennetek is kell. – Platoniusz mosolyogva rázta a fejét. – Ki árulta el, hogy itt vagyok?

- Ti magatok.

- Mi nem mondtuk, hogy hol vagyunk. Ez hazugság Eszkam. Semmit sem tudtok rólunk.

- Most te tévedsz. Mi emberek megtanultuk a leckét. Mindig megjelentek ott, hol háború van. Csak azt kellett mérlegelnünk, hogy melyik oldalon találunk. Király képében tetszelegsz-e, vagy hadvezérként.

- Ha csak katona lettem volna? – nevetett Platoniusz. - Sose találsz rám.

- Háború idején nagyravágásokat úgy is felfelé sodort volna a ranglétrán, s előbb vagy utóbb rád találunk. Csak idő kérdése.

Platoniusz félre billentett fejjel jelezte, a táltos szavai gondolkodóba ejtették, s méltónak tarja őt ellenfélnek.

- Tehát ezért vonultak hadba a táltosok? A tizenhármakat akarjátok? Az emberiség pusztulásáról a felsőbb hatalom által hozott ítélet végleges. Mi teszünk arról, hogy ez ne változzon. Akár mennyire is igyekeztek. Sem engem, sem társaimat ti nem érthetitek. Együtt erősebbek vagyunk, mint az összes élő ember a földön együtt. Mit akartok ti? Táltosok. Kevesen vagytok. Sajátjaitok is üldözni fognak benneteket. Ahhoz, hogy engem itt körbe tudj zárni, elárultad sajátjaidat is. – Platoniusz előhúzta ruhájából Vírusz levelét. – Ez az írás is azt tanúsítja. Áruló vagy Eszkam, s te is elbuzdulsz, mint elődöd. A nagy Gorda.

- Veszteketek is az okozza majd. – mutatott a levélre a főpap. – Túl soká viseltek már emberi alakot, s a tulajdonságaink is átveszitek. Elgyengültök.

- Mi magasabb rendűek vagyunk, mint ti. Csak testetek kell. Az is csak szolgálni.

- Igazán? Akkor miért írtok, mint mi emberek. Miért féltetek attól, hogy ármánykodástokat a felsőbb hatalom megtudja? Ha jól tesztek a félelemmel nem kellene gondolnotok. – Eszkam mosolygott. – Hatalmatok csak annyiban volt felettünk, hogy bármikor leölhettetek bennünket.

- Isteneitek is gyengék. Nincs, ki megvédené benneteket. – Platoniusz kezdett indulatos lenni.

Zavarta, ha bezárják, s tudta, ez is emberi tulajdonságok egyike. Azt is nehezen viselte, ha vizsgálják, s most ez történik. Jobban szeretett Ő maga félelmet kelteni. Érezte, hiba ezzel az éles elméjű táltossal beszélnie. Be akarta fejezni a társalgást.

- Rövid idő Eszkam, s a druidák ereje elfogy. – A pajzsok távolabbi vége felé mutatott, ahol az egyik áttetsző fehér fényoszlop halványulni kezdett. – Balgaságod miatt kell leölnöm mindenkit, ki itt most jelen van. A hunok egyetlen katonája sem menekülhet majd, ezt is megígérem neked. Lehet, hogy téged életben hagylak, hogy emlékezz erre. Azt is állíthatom, a varázsló emberek mind vesznek a következő ezer tél alatt. Mi már rég megfogadtuk, soha nem teszitek meg még egyszer ezt egyikünkkel sem.

- Most mégis itt vagy, s halállal fenyegetsz engem. – Eszkam mosolygott megint. - Ahogy annak idején őseimet.

Platoniusz hátrálni kezdett, majd szeme ismét rózsaszín üveggolyóvá lett. Kezeit megemelte, s azokból olyan színű fénycsóvát eresztett a kupola falára, milyen a szeme színe volt. A druidák kezeiben remegni kezdtek a botok.

- Lassan kijutok innen, s erőm teljesen visszatér. – mondta megváltozott hangon a római.

- Azt mondom, ismerd meg az emberi ellenfeled valódi erejét. – Eszkam a kör közepe felé mutatott szabad kezével.

Ahogy Platoniusz megfordult, hirtelen visszanézett Eszkamra, ki elégedett arccal figyelte Oguzt. A látvány lenyűgöző volt.

A kör alakú aréna közepén a fekete palást is kéken lángolt. Oguz olyan ember magasságban lebegett a föld felett. Karjaiból kinyúló égbélen lángoló kardjai szinte vakították azt, ki azok fényébe nézett.

A prétoriánus lassan megindult Oguz felé. Most már érdekelte, mivel áll szemben. A lény érezte, ha nem pusztítja el a kék lánggal égő ellenfelét, Ő maga veszhet oda. Ezt az érzést eddig nem ismerte. Sem az óvatosságot, mi most feléledt benne. Tudta, hatalmas erőt hozott ide a földre, minek itt nincs ellenfele. Így gondolkodott miközben Oguz felé sétált.

Oguz hallgatta, amint Eszkam, s az idegen lény beszélgetnek, mikor lassan felkelt a földről. Még a torkán érezte annak szorítását. Nem igazán értette, miért nem tudott ellenállni a lény támadásának. Bár a főpap figyelmeztette, a lény elzárja saját gondolataitól, s valamilyen furcsa ereje van, mivel meg tudja bénítani ellenfelét, a fiú nem figyelt a tanácsra. Pedig már rég nem itt harcolnának, ha megszívleli Eszkam tanácsát.

Érezte, hogy kardjainak ereje tombol agyában. Már oda kiáltott volna, mikor figyelmes lett a táltos és a lény beszédére. Elméje egyre vadabb dühét alig tudta fegyelmezni. Távolról Eszkamot figyelte, s közben kék lángja narancssárgába váltott, majd vissza. Körötte a fű lángra kapott. Eszkam a fejét csóválta, jelezvén ne itt. Erre is előre figyelmeztette a főpap. Ha haragját nem tudja fékezni, mindenkit felperzselhet, s hamuvá lehetnek ezek miatta. Azt is mondta, még az sem biztos, hogy a lény halálát okozná ezzel, de az embertársait bizton leölné. Arra is legyen figyelemmel, ha a druidák köre megsérül miatta, a fényburok megtörik, akkor ez a lény azonnal társait hívja, s nem egy lesz az ellenfele belőlük, hanem tizenhárom.

Hát ezzel gondolt Oguz, mikor harcot kezdett vívni ezzel a lénnel, s bizonytalansága miatt támadása is azzá vált.

Most terve kész volt, s várta Platoniuszt, hogy megfelelő helyre érjen.

Ahogy a prétoriánus közeledett Oguz felé, furcsa erőt érzett. Mintha valami idegen, eddig ismeretlen átjáró nyílna valahol a közelükben. Figyelmét az égkéken izzó, lebegő fiú annyira lekötötte, hogy nem látta a feje felett, a fény kupola tetején a még aprónak tűnő, de egyre növvő vakító fehérséget, mely nem volt áttetsző.

Aztán először ismerte meg az emberektől eddig csak hallott szó jelentését. Az emberi alakban csak

Platoniuszként ismert, római katonaruhába öltözött, földtől idegen lényt elfogta a félelem. Megijedt egy embertől, kinek ereje még számára is ismeretlen volt.

Hatalmas, lángoló szárnyakat látott, melyek betöltötték felette a teret. Majd egy ismeretlen erő felragadta, s a kupola teteje felé rántotta, hatalmas fényvillanás kíséretében. Annyira gyorsan, védekezni sem volt ideje.

A fénykupola alól a két alak eltűnt. Eszkam felemelte a botját, s a dobok hangja elhallgatott. Néma csend lett a mezőn. Az éj állatainak hangját tisztán lehetett hallani. A druidák levonták a kupolát, s a tájat már csak a hold fénye világította meg. Szürke felhő kezdett a növekvő hold elé úszni az égbolton, majd csendben eleredt az eső.

## 207. fejezet

- Mi volt ez Eszkam? – Flavius kérdése tiszta elmére utalt, így a táltos válaszolt neki.

- Egy különös háború kezdete, hadvezér.

- Sok ilyen van még?

- Milyen?

- Hát ilyen kéklánggal égő, szárnyas ember, meg ilyen rózsaszín fényű valami.

- A kéken lángolót Oguznek hívják. Fehér hun fiú, kinek anyja Ilda, apja Urkon. A Földön született, s mint ilyen, Ő ember. Egy Ő, s reményeim szerint egy is marad. A másik nem ember. Ők tizenhárman vannak, s évezredekkel ezelőtt érkeztek a földre. Számukra másképp telik az idő. Úgy gondoljuk, azért jöttek, hogy az emberre pusztulást hozzanak.

- Kik gondolják úgy Eszkam? Kik? – Flavius kíváncsi tekintetében a táltos főpap meglátta a fényt.

- Azok, kik úgy érezzük, meg kell vívnunk ezt a különös háborút, melyben visszanyerhetjük az emberiség jogát az élethez. Az ősi tudás ismerői.

Flavius hátra tette a kezét, s fel alá kezdett járkálni. A tőle olyan hűsz lépésre álló hadvezéreit, s királyait kezdte figyelni, kik értelmetlen társalgást folytattak és egymás ujjait vagdosták töreikkel, bizonygatva, abból vér serken, az fáj nekik, s bizton nem álmodnak, hanem ébren vannak. Flavius kérdőn visszanézett Eszkamra.

- Ne aggódj. Nem fognak emlékezni semmire. Ahogy ők sem. – ezzel körbe mutatott a lassan elvonuló háromezer hun katonára.

A druidák és sámánok is eltűntek, ahogy a tüzek is, s az előttük ülő festett testű arctalan alakok.

- Én emlékezni akarok. – Flavius kijelentése határozott volt.

- Ahogy óhajtod. De nem beszélhetsz erről Rómában ...

- Nem akarok kínpadon, vagy az örültek között láncra verve meghalni úgy, ahogy a táltosok és varázslók tetteiről beszélők végzik, főpap. Veszélyes ez most Rómában, s kezdem érteni, mi végre. – rövid csend következett. Eszkam a hadvezérre nézett, s felhúzta szemöldökét.

- Mit gondolsz?

- Több ilyen is lehet Rómában mint Platoniusz? – Flavius elméje éles volt, ahogy ennek már hírért vette korábban Eszkam, ezért is őt választotta.

- Ezt nem tudjuk biztosan, De egy levél volt nála Rómából, mit saját szememmel láttam, mielőtt Oguz elvitte innen. Szavai is azt jelezték, tudta, hogy engem kínoztak ott, s vallottam is.

- Hova vitte?

- A másvilágra, hol halottaink tudata is van. – Eszkam gyorsan, s határozottan válaszolt. Flavius hatalmas szemeket meresztett, de már nem is kételkedett a táltos szavaiban.

- A hunok között vannak?

Eszkamot nem lepte meg a kérdés. Megvonta a vállát, s válaszolt:

- Nem tudom. Előfordulhatnak bárhol, de itt nem érzem más erő jelenlétét, s mióta eltűnt innen, teljesen megszűnt a földtől idegen erő a közelben.

Flavius fejét csóválva kezdett sétálni hátra tett kézzel, majd a táltosra nézett.

- Már kérdés nélkül hiszem szavad Eszkam. Ha Attila azt hiszi, hogy Róma ilyen alakok otthona, Isten sem menti meg a várost, sem a birodalmat.

Eszkam komoly tekintettel nézett Flaviuszra, s elismerően bólintott éles elméje előtt. Mielőtt elköszöntek, a táltos egy üveget adott neki, elmondta az abban lévő főzettel mit tegyen. A hadvezér ezzel sátra felé indult. Még menet közben kiadta a parancsot a hatalmas római sereg indulására.

## 208. fejezet

Gork igyekezett a mezőről levonuló katonákat vonalba rendezni, hogy minél kisebb zajt csapjanak. Várta, hogy a római oldal felől Eszkam érkezen. Kicsit izgult is, nehogy a másik oldalon lefogják. Mikor látta a távolban feltűnni az esőfüggöny mögött a medvebőrt, nyugalma visszatért. Nem messze tőle mintha villám csapott volna a földbe.

A vakító fehér villanás helyén egy fekete alak feküdt a földön.

- Oguz! – suttogta Gork, s az alak felé indult. Mikor odaért döbbsen láta, a fiú alig lélegzik. Testpáncélját vér borítja. Fején, karjain több vágott sebből vérzik. Az érkező Eszkam is leguggolt a fiú mellé.

- Úgy tűnik, teste a másvilágon sebezhető. Nincs magánál. Utolsó erejéből térhetett vissza. – beszéd közben intett két katonának. Pajzsukból alkalmi hordágyat csináltak, s azon vitték a fiút a táborba a táltosok sátrához.

A táltosok egész éjszaka gyógyították Oguz sebeit.



Hajnalba Attila a sátorajtóban állt, s nézte, ahogy az eső feláztatta már a talajt. Hol kisebb, hol nagyobb víztócsát hagyott a felszínen. Szerette az esőt. A friss illatot, mit árasztott. Jenő az asztal mellől nézte királyát, ki most vissza fordult, s mosolygott tanácsadójára:

- Biztos a táltosok csinálták, hogy elmaradjon a csata. Eszkamot nem kell félteni. – hangja kicsit megkönnyebbült volt. Jenő mosolyogva rázta a fejét Attila szavaira. Ő sem halott csatazajt, s gondolatai neki is azok voltak, mint az előtte szólóé.

A két férfi enni kezdett az asztalnál, mikor hírnök érkezett, bebocsátást kért.

- Mond! – szólította Attila a jövevényt.

- A rómaiak levonulnak a csatatérről. – a hírnök nem tudta palástolni örömét. – Úgy hírlik, az éjszaka Eszkam csatát vívott velük a vihar ideje alatt, s megfutamította az egész római sereget.

- Honnan veszed te ezt?! – Attila arca olyan vörös lett, hogy dühe még a balga számára is látható volt. A hírnök félelme úgy feleledt királyának arca láttán, hogy hangja remegni kezdett. Életéért kezdett beszélni.

- Csak beszélnek. Eszkamról a történet lehet, csak mese. – dadogott a hírnök. - Még én sem voltam megnézni, úgy éreztem, előtte neked szólok királyom ...

- Készítsétek lovamat! – intéssel elzavarta a hírnököt, ki hálás volt a mozdulatért. – Te is velem jössz Jenő! Mire visszaérek, Eszkam és a többi táltos is legyen a sátramban!

Attila kilovagolt kíséretével, s amit látott, igen meglepte. A csatatér mögül valóban eltűntek a római sátrak, s a szekerek. De még valami. Mintha a rengeteg holttest között már csak a hunok dolgoznának. A sűrű eső a lankás, de mégis átlátható mezőn a holtak teste között felduzzadt, s vöröslő patakként folyt a hun tábor felé. A látottak azonnali intézkedéseket kívántak,

melyeknek Attila hangot is adott. Hadvezérei röviddel a szemle után már sátrában voltak. Attila sűrű, határozott utasításaival rohantak csapataikhoz, kik örömuket feledve most nem harcolni, hanem dolgozni mentek a rengeteg holtestet bíró csatatérre. Kémeket küldött, kik váltva jelentettek folyamatosan az ellenséges haderő mozgásáról.

- Az eső miatt meg sem tudom őket kergetni!! – Attila szinte őrjöngött, mikor Eszkam, s táltosai beléptek a sátorba.

Jenőn kívül még hat hadvezér volt jelen, a többit Attila feladatokkal elzavarta korábban. Attila feléjük fordult, majd trónusához ment, s intett az írnok felé, hogy figyelmezzon szavára. Az pennát fogott, s tintába mártotta. Eszkam érdeklődve méregette a díszes ládát a terem másik végében. Igyekezett jobban szemügyre venni, de feltűnően sok katona őrizte azt a király testőrségéből, kik takarták.

- Táltosaim! – a király barátságos hangot vett. – Örülök nektek, s főleg neked, Eszkam. – most hangja kissé megvetővé vált. – A szerencse melléd szegődött, ahogy vélem, s a római had levonulásával életed nem került veszélybe, minek igen örülök. Az égiek veled vannak, ha jól sejtem.

- Mi is tábort bonthatnánk királyom. – kezdte Eszkam, mire Attila jobb karját felemelte, ezzel csendre intette tanácsosát. Az írnoakra nézett, ki bólintott, s a papiruszra helyezte íróeszközét.

- A mai naptól táltos tanácsost nem veszek igénybe, míg ellenkező rendelkezést nem hozok. Helyére Aldar lép, ki egyben hadvezérem is, csak úgy mint Jenő. A parancsom érvénye most kezdődik. Hirdessék ki a táborban.

- De Attila. Ez nem csak hagyományainkkal, de törvényeinkkel is ellenkezik... – Gork próbált dadogva érvelni, mire Attila élesen csattant fel.

- A törvény itt én vagyok, s nem csak itt!! Az egész ismert világban az én szavam a törvény, s ki most

nem fogadja el, az majd megteszi, ha megérzi haragom!! – a király tajtékozott. – Semmilyen módon nem kérek tanácsotokból, míg ellenkezőjét nem mondom Gork! Azonnal mássz ki a fejből!! Remélem megértetted! Ne háborgasd elmémet!! – Eszka gyengéden megfogta Gork karját, mire a vén táltos elméje nyugodni kezdett. – A sereggel maradtok. Bármelyik távozása a hun király elleni árulásnak, s így a birodalom elleni árulásnak is minősül. Életetekkel még szolgálhatjátok a hun birodalmat.

A király intett, hogy a táltosok távozhatnak. Azok szóltanul vonultak ki a sátorból. Jenő bambán meredt maga elé, majd nézett királyára. Nem tudta mi vette el Attila eszét. Mi az, mi akkora bizalmat ad neki, hogy úgy érzi, táltosok nélkül is háborút nyerhet.

Gork miközben haladtak sátraik felé nem bírta ki szó nélkül:

- Mi lelte Attilát? Ha így folytatja, hamarabb elbukik, mintsem Róma elé érnénk. Két királyt nem veszíthetünk ilyen hamar.

- Még egyet sem veszítettünk Gork. Ezt ne feledd. Bleda is király maradt keleten. – Eszka szavaira az öreg táltos vakargatni kezdte a fejét.

- Te tudsz valamit megint Eszka, mi az én figyelmemet elkerülte. Mi az oka Attila dőlyfének?

- Láttad a ládát a sátrában? – Eszka gondterhelt arccal nézett társára.

- Csak felületesen. Te tudod mi az? Mi van benne?

- Nem tudom biztosan Gork, csak sejtem. Gorda, mikor könyvét írta, s a tudást gyűjtötte ahhoz, tudomást szerzett egy hatalmas erőről, melyet Nimród még életében bírt, s mit akkor élt ősi táltosok adtak neki.

- Mi lehet, miről mi nem tudunk, s nem szerepel tanaink között?

- Van egy pajzs, mely a huszonnégy hun törzs erejét bírja. – Eszka sejtelmesen mondta-e szavakat.

- Abban a ládában nem fér el egy pajzs Eszka. – Gork a fejét csóválta. – Vagy ha igen, az olyan apró, mint egy alkarpáncél. Az nem pajzs. Szerintem abban az nem lehet. Talán egy könyv, vagy papiruszok. Valami varázsigé. Ilyesmi. Beszélünk kellene Jenővel Eszka. Talán ő tudja mi van benne.

- Csak bajba ne sodord Gork. Fejét ne vetesd a tanácsosnak, ki egyetlen reményünk lehet, ha a hun király eszét elveszi a hatalomvágy.

Szóltanul mentek már sátrukhoz, s mindketten pihenni tértek.

## 210. fejezet

A hun király további munkát rendelt el a csatatéren a halottakkal. Már hatodjára jött fel a nap, hogy az ellenség elvonult. A rómaiak által hátra hagyott, lovaknak szánt zabot, s emberi ételmezt is áthozta az elhagyott táborból a szekerekkel együtt. Minden szabad lovat befogatott, s a szekereket a hun lovas íjászokkal együtt Róma irányába küldte.

Jenő mikor látta, hogy távoznak a lovasok, s a rengeteg ételmezt is viszik zaklatottan ment a királyhoz, hol a hun haditanács összes tagja már gondterhelt, s komoly arccal ült a trónus két oldalán elhelyezett székeken, mint gyermekek tanuláskor. Jenő látta arcukon, egyikük sem érti, mi végre vannak most itt.

- Attila. Védtelenek leszünk, ha megindulunk a szekerekkel, s a rengeteg gyalogsággal Róma ellen. Miért küldted el az összes lovasunkat?

- Innen ez a had már nem vonul Róma elé. – a király hangja kimért volt. – Csak testőrségem, s én. Meg a táltosok, s még a maradék lovasság.

- Neked elment az eszed Attila?! Tényleg azt hiszed, Róma kapui kinyílnak előtted? Azt hiszed, te lehetsz a császár? Beengednek majd, s szavadra átadják trónjukat? – Jenő kétségbeesett hangja mosolygásra készítette a királyt, s aggodalomra a jelenlévőket

- S ha eképpen hinném Jenő? Jó Jenő. Te kételkednél a királyodban, kivel eddig eljutottál? - a király nyugodt hangja Jenőben még jobban szította a gyanú lángját, hogy Attila esze elment.

- Én ép eszedben kételkedem királyom. Ha téged Rómánál leölnek, utána a hunokat is leölik. Elpusztítják emlékünket is. Sarjaidat, s enyémet is, s velünk mindenkiét. – Jenő majdnem zokogott. Meggyőződése volt, Attila addig itta a mézes bort, s oly sokat háborúzott már, hogy józan esze teljesen elhagyta. – Menj haza Rékához Attila. Vonjuk vissza seregeinket, s védjük a fővárost, s a hatalmas vizet, a folyókat. Gyönyörű hazánkat védelmezd, ne álmaidat kergesd. – Jenő könnye végig gördült arcán. Attila odalépett hozzá, s megölelte cimboráját. A közönség is könnyes szemmel bámulta a jelenetet.

A sátorajtó szélesre tárult, ahogy a követ, kit Attila már várt belépett azon. A király leültette Jenőt trónusa melletti székre, s kezébe mézes boros kupát adott mosolyogva. Felült hatalmas, díszes trónusára, s intett Aldarnak is, üljön mellé, másik oldalára. A fiú sietve ment, s helyet foglalt. Tekintete zavart volt, s könnytől fátyolos. Elméje nem értette, mi folyik itt.

A király maga elé intette az érkezőt, ki még a sátorajtó előtt állt, s várt az engedélyre.

A király trónusa elé lépett, majd mélyen meghajolt, s kezdte:

- A hun birodalom hatalmas királya elé azzal járultam, hogy hírért meghozzam az eljövendőnek: Kívánságod szerint a hunok huszonnégyszáz törzse elküldte hozzád nyilainak őrzőit. – a jövevény mélyen meghajolt, s közben Attilára nézett, ki bólintott felé.

A hírnök a sátorajtóhoz ment vissza, mely még mindig szélesre volt tárva. Ott intett a kinn tartózkodóknak, kik lassan bejöttek.

A huszonnégyszáz pompás hun táltos papi díszbe öltözött személy lassan vonult be, s félkörben Attila elé járult.

A haditanács tagjainak szava elakadt. Olyan csend lett a teremben, hogy egymás lélegzetvételét hallották csak, kik ott voltak. A sátorajtóban a két ajtónálló felé mosolyogva intett Attila, kimehetnek. Csak reménykedtek, nem veszik észre őket, s láthatják, mi történik a királyi sátorban. Mintha megmerevedtek volna, majd látva a király jelzését csalódottan távoztak, s leengedték az ajtószárnyakat.

## 211. fejezet

Róma császári tróntermében a rangot viselő férfi idegesen készülődött, majd a szenátusban a rangját jelző ruházatát, s fejdíszét igazgatta. A prétoriánusok kíséretében szinte rohant a tanácsterem felé, hol a szenátorok már gyülekeztek. Mikor belépett senki nem emelte fel a fejét. A középén elhelyezett trónushoz ment, majd leült. Szolgálója hangosan krakogni kezdett. Páran rá néztek, majd a császárra, de ügyet sem akartak venni róla. Fontosabb megbeszélni valójuk akadt.

Ugyanaz foglalkoztatta őket is, miért a császár most iderohant. A szolga végül hangosan ordítózni kezdett, név szerint is megszólítva a szenátorokat, mire lassan elült a zaj, s mindenki leült.

Unottan üdvözölték a császárt, ki a fejét támasztotta. Pontosan tisztába volt vele, itt bármelyik a helyére ülne kérdés nélkül, ha nem félnének annyira egymás gyilkos ármányától. Ez tartotta a fiatal balga császárt még a trónon.

Érezte Ő is, ez nem soká marad így.

- Flavius feladta Attila elleni állásait, s Róma alá vezeti seregeit. – a közleményt felolvasó szavait követően hangos zúgolódás kezdődött, majd újabb felszólaló.

- Róma falai alá csak a szenátus engedélyével vonulhat légio, s csak védelmi céllal. – a felszólalás után egyetértő morgás hallatszott.

- Krasszus szenátor! - A császár most felállt, s vádlón nézett arra, kinek nevét kimondta. A szenátorok elhallgattak, s ők is felé fordultak. – Mi okból jártál háborúnk idején a hun birodalomban úgy, hogy sem a császárnak sem a szenátusnak erről nem szóltál, engedélyt nem kértél?! – a kérdés szokatlanul határozott volt a császár szájából. A prétoriánusok lassan kezdtek gyűlni a nevéen szólított feje felett, elzárva azzal menekülésének útját. Krasszus aggódva pillantott fel többször a lépcsősor tetejére.

- Császárom. – a kérdezett zavarba jött. A körötte ülők lassan elhúzódtak mellőle. - Régi barátomnál jártam, kit hosszú idő óta nem láttam.

- Most láttad érkezettnek az időt a látogatásra? Tudtom szerint Attiláról esett szó társalgások alkalmával.

Krasszus most remegni kezdett, majd elméjében lassan világossá vált, ha nem fedi fel, mit a császár akar, a szenátus előtt, nyilvánosan fogják kivégezni itt és most.

- Szóbeszéd után mentem, mit római papok beszéltek, hogy megtudjak valamit. Az itt ülők mind tudják, hogy a hunok ősi törzsek, s háborút is gyakorta viseltek. Bendegúz előtt nem jegyeztük le viselt dolgaikat. Azóta is csak ritkán, felületesen, mi hiba volt. – a felszólaló most határozottan kezdett beszélni. Szavára figyelmezni kezdtek. – Úgy értesültem, a királyuknak jogában állhat az összes hun törzs hadai felett rendelkezni egészen a keleti határukig, ha úgy kívánja. Nem akartam ezzel itt előhozakodni, míg nem találok megbízható forrást, ki ezt megerősítheti.

- Mire jutott szenátor? – hangzott a kérdés a többi szenátor közül.

- Régi barátom szerint pontosak az értesüléseim. Hatalmas és gyors sereg felett rendelkezhet, mit óhajára küldenek neki, nem kell mennie utána.

- Mesebeszéd. Olyan sereg mely hatalmas, az nem gyors. Semmilyen sereg érkezéséről nincs hír. – az újabb felszólaló után mindenki helyeselt.

- Kivéve a Római légiók hazatéréséről. Attila megfutamította Flaviust, vagy megállapodtak, s a hadvezér elárult bennünket. Egy barbár üljön Róma trónjára?! – szólt még egy szenátor.

Hangos vita kerekedett megint.

- Lehet, hogy Flavius akar a trónra ülni. – a következő bekiabáló szavaira többen helyeselni kezdtek.

- Ki kéne mondani Flavius halálos ítéletét itt és most. – hangzott a másik oldalról is.

- Ki kell adni a parancsot, mielőtt visszatér Róma falai alá. – ismét újabb bekiabálás érkezett középről.

A felvetést már egyre többen helyeselték, s gyors szavazással elfogadták. A császár elégedett arccal ült vissza a trónusára. Számításai helyesnek tűnnek. Még visszatérte előtt a szenátus kimondta Flavius halálos ítéletét. Hát ennyire lehet bízni a szenátorokban.

A szenátusban lassan elhalkultak a felszólalók, ahogy érezni kezdték a remegést. A föld megmozdult a lábuk alatt, s lassan vibrált a testük. A szenátorok kapaszkodni kezdtek a kőlapokba, míg meg nem szokták a rezgést.

Róma városa lassú remegésbe kezdett. A polcokon összekoppantak az edények. Csörömpölő hangjuk félelmet keltett lakóikban. Az emberek rohangálni kezdtek az utcákon. Egyesek világvégét üvöltve, hajukat tépve szaladtak. Mások gyermekeiket terelték a házukba, s kezdődő földrengésre gondolva menedéket kerestek.

Róma templomainak főpapja díszes trónusán ülve kapkodott tekercei után, amik a folyamatos rengés miatt legurultak asztaláról. A terembe papok rohantak vödrökkel, ha az égő olaj tüze terjedni akarna oltani tudjanak a medencék vizével. Gyorsan jött még több pap is, kik leeresztették a padlózatra a hatalmas tüzes



kerekeket. Egyesek letérdeltek, s hangos imát kezdtek az oltárok előtt.

Róma nem tudta, még nem értette, ennél sokkal nagyobb a baj. A félelem, s rettegés lesz az úr az egész birodalomban. A távolban csatakürtök hangja szólalt meg. A városfalakon a katonák rémült arccal kezdtek rohanni. Még semmit nem láttak, de a falak egyre jobban remegtek. A mély hangú kürtök egyre sűrűbben, s egyre közelebből szóltak.

A hun sereg jelezte Rómának, megérkezett. Csak a parancsra vár.

## 212. fejezet

A táltosok gyógyító kezei között Oguz sebei hamar begyógyultak. Többször részletesen elmesélte már Eszkamnak, mi is történt, miután a másvilágba átvitte azt az alakot. Sebeit nem az idegen lény okozta, hanem egy olyan sötét alak, kit még gyermekkorában látott, s vele együtt vagy egy tucat másik is ott volt. Tűzben lángoló hatalmas fém kardjuk volt, amit nagyon gyorsan forgattak. Egyik sem őt akarta bántani, hanem az idegen, rózsaszín fényben ragyogó lényt, de az belé kapaszkodott, ezért találták el kardjukkal, mik megsebezték. A tüzes kardok valahogy átvágták a kék lángjait. Rengetegen elpusztultak. Még a sötét alakok közül is megölt a lény néhányat.

A lángoló kardok csapásaitól a kék tüze kialudt, valamiért kardjai nem bántották a sötét alakokat, de nem is gondolt ilyennel. Ezért a földre esett vérző sebei miatt. Akkor az egyik sötét lény átváltozott, s ember alakot vett magára. Arany és ezüst színben pompázott a páncélja, szárnyai hatalmasak lettek, de fehérek. Kezével intett a levegőbe, kinyitotta az átjárót és már nem emlékszik hogyan, de átdobta őt rajta. Így került vissza a mezőre.

Tüzet okádó, hatalmas, szárnyas lények is voltak még ott. A földön rengeteg seregek. Mind a rózsaszín

alakot támadták, s az őket. Oguz szerint a lény valahogy mégis elmenekülhetett.

Eszkam a történetet hallgatva szerencsésnek tartotta Oguzt. Közben hálát adott az ég istenének, hogy nem szabadította el a fiú haragját, s Evának is köszönetet mondott imájában, hogy tompította a fiú harci kedvét.

Miután a főpap látta, hogy Attila sátrához kik vonulnak, ismét félre vonta Oguzt, s elmondta neki, nemsokára Rómához vonulnak. Részletesen beszélt a fiúnak a tizenhármakról. Arról is, milyen keveset tudnak róluk. Annyit sejtettek eddig is, hogy megjelenésük esélye ott a legnagyobb, hol háború van, de emberek testét is megszállhatják. Még nem tudják pontosan, milyen jelek utalnak rájuk.

- Annyit megértettem Eszkam, hogy ezek a lények nem földi természetűek, hanem valami idegen teremtmények. Azt is, hogy az emberiség pusztulását akarják valamiért, amit még nem tudunk. De mond, Attila miért vonul Rómához?

Oguz kérdően nézett Eszkamra, aki nagyon elcsodálkozott ezen.

- Talán el akarja foglalni. – a főpap meglepett arccal vakargatni kezdte a fejét.

- Minek? Nem elég neki a saját népe? Mit akar ott? Tán császár akar lenni? Ha igen kié? A hunoké, vagy Rómáé?

- Nem ismerem Attila ezen szándékát Oguz. – Eszkam önmagát is meglepte ezzel a válasszal. – Annyi bizonyos, a királyunk hatalma megnőtt. Ősei ereje átjárja elméjét. Már nem csak hadvezérként, de reményeim szerint világi uralkodóként is kezd gondolkodni. – a főpap érezte, Oguz elméje egyre jobban szomjazza a tudást, s gondolatai fonala csavarodni kezd.

Már eddig is meglepte a fiú esze. Ha Urkon öröksége előjön belőle, nem lesz élő hatalom a földön, mi menekülhetne előle.

- S mond Eszkam – Oguz szúrós pillantással nézett a főpra – ha azt tudjátok, mert te mondd, hogy ezek az idegen teremtmények ott vannak, hol a háború. Ott van a hatalom felőli döntés is. Ott melyik oldal az, kit megszállnak? Ki az, kinek elméjét maguk kedvére akarják befolyásolni?

A főpap döbbenete teljes valójában látszott. Bámulta a fiatal harcost, s nem mert elsőre válaszolni, inkább hallgatott. S milyen bölcsen tette.

- Attila elméje nem kíváncsi nekik? Vagy a tied? – Oguz szemében felragyogott a kék fényű láng, ahogy a főpapon a félelmet megérezte, s hirtelen végig kutatta Eszkam elméjét, ki hagyta azt neki.

- Valakiben bíznod kell Oguz. Ha ezt nem teszed, elvesztél. – Eszkam maga elé nézett a földre, s megcsóválta fejét. – Áldás kísérje életed-e földön, s áldás tetteidet. Ezt kérem neked Oguz. S hiszem, hogy meg is kapod. De figyelmezz szavamra most nagyon. A gyanakvás haragot szülhet. Az magában hordozza a tévedést. A te haragod elpusztítja annak tárgyát. S amit egyszer elpusztítasz, legyen az akár élő ember, más teremtmény, vagy tárgy, ugyanazt soha nem hozhatod vissza, ha később belátod, hogy nem volt igazad. Nem minden fekete, vagy fehér. Oguz. A szürkét is meg kell látnod. Ezt csak kevesen képesek felismerni még akkor is, ha tudják, hogy ott van.

Eszkam eldöntötte, míg életben van e földön, s Oguz is akarja, minden tudásba mit ismer, beavatja, s minden helyre elviszi, hogy elméjét csiszolhassa, s tudásszomját csillapíthassa.

Ha túlélük Rómát, s Attila el nem bukik. A hun királyt szemernyi gyanúja, s kételye esetén ez a fiú oly hamar fogja ott elpusztítani, hogy az emberek észre sem veszik azt. Ezt Eszkam biztosra vette.

A trónus előtt félkörben elhelyezkedő táltosok lehajtott fejjel nézték maguk előtt a talajt, nem néztek a királyra.

Attila intett testőreinek, kik elléptek a díszes ládától. Úgy rendeződtek, hogy a méretes, míves doboz teljes pompája láthatóvá váljon a jelen lévők számára. A táltosokat kísérő a láda két oldalánál sorfalat állók elébe ment. Megállt, majd lassan a ládához sétált. Megérintette annak fedelét, majd bölintott. Az ott található, két férfitenyérnél is nagyobb, kör alakzaton huszonnégy egyforma rés látszott. Miután a kísérő ellenőrizte a ládát visszatért a táltosok félkörébe, kik rá emelték tekintetüket:

- A pajzsot őrző láda a hun királynál van. Nyíljon hát, s védelmezze a vért a nemzetből azt, ki arra méltó.

A táltosok köpenyük alá nyúltak, majd szépen kimunkált fém tegezt vettek elő. Attilától balra az első felnyitotta a nála lévő, majd szólt:

- Urunk, ki hun kán, elismeri Nimródtól való véréd. Tízezer lovasának egymillió nyilat adja a hun birodalom, s ezzel az ismert világ urának, Attilának.

Miután a díszes öltözkű táltos elmondta szövegét, kinyitotta a díszes tegezt, s kivette abból a nyilat, melynek ezüstösen ragyogó hegye, arany színű vesszője, s aranyos, ezüstös fényben csillogó, ékes tollazata volt. A nyilat felmutatta, majd átadta a hírnöknek, ki az Attila lábánál az emelvény lépcsőjére terített pompázatos bordó szövetre helyezte azt.

A jelenet megisméltódott szertartásszerűen huszonnégyszer. Mikor a nyilak mind ott heverték már Attila lábánál, Jenőnek eszébe jutott a láda hátán a gyönyörű rajz. Mintha ilyeneket látott volna azon - gondolta magában. Következő pillanatban már szemernyi kétsége nem volt: ezeket látta.

A király intett a testőrségnek, kik a ládát odacipelték a kísérő, s a király közé. Attila bölintott. A táltosok saját nyilaikat egyenként, egymás után a láda tetején található kör alakzaton lévő résekbe illesztették. A hegyek

pontosan illeszkedtek a résekbe. Miután minden táltos ismét a helyén állt, a kísérő oda lépett a huszonnégy vesszőhöz, s azokat különböző sorrendben toltá le, kettesével. Mindkét kezével egyszerre. A láda tetejében lévő zárszerkezet tizenkétszer kattant. A kísérő hátra lépett, s a láda teteje ujjnyira kinyílt. A jelenlévők néma csendben nézték végig az egészet.

Ezután a huszonnégy táltos egyenként, óvatosan kiszedte nyilát a láda tetejéből, majd visszahelyezte a díszes fém tegezébe, s a tegezeket kezükbe fogva visszaálltak a helyükre. A kísérő felnyitotta a ládát, majd abból huszonnégy egyforma, fényesen csillogó körszeletet vett elő, mit a padlóra letéve, egymás mellé helyezett. Az alakzat egy pajzs alakját adta, minek közepe még üres volt. Az utolsó darab egy napot ábrázoló, színarany dísz. A napnak huszonnégy sugara látszott, s közepén Nimród nevének róvással írt kezdőbetűje.

Attila felállt trónusáról, s rövid ideig nézte a talajon heverő összeillesztésre váró darabokat. Lesétált az emelvényről, majd lassan körbe járta a gyönyörű tárgyakat. Még soha nem látott szebbet. A táltosok lehajtott fejjel, egyként mutatták a hun király felé a díszes tegezeket. A király látta, hogy a körszeletekben kialakított mélyedésekben hova illenek a nyilak.

A haditanács tagjai lélegzet visszafojtva nézték az egészet, s közben némelyik szemébe könnycsepp gördült. A táltosok, s a kísérő csak a parancsra vártak, hogy a pajzsot összeilleszthessék.

- Még nincs itt az ideje. – Attila hangja hideg volt, s kimért. – Tegyétek vissza a ládába. Azt vigyétek királyi szekeremre. Ott a huszonnégy táltossal őrizd, míg nem adok jelt, hogy rakjátok össze. Benneteket testőrségem őriz majd.

A kísérő bólintott s megkezdte a tárgyak visszahelyezését a ládába. A táltosok eltették díszes tegezeiket, majd a testőrséggel együtt elvonultak, s a

letakart ládát is vitték. A hun király parancsot adott a táborbontásra.

## 214. fejezet

A szerzetes megvetően nézett a trónusán ülő alakra. Mikor belépett az ajtónállók mellett a császári trónterembe, egy szőlőfürtöt vett kezébe, s most azt eszegette. Az inkább kedvére való volt, mint a trónuson ülő, nyavalygó, siránczó emberrel társalogni. A szerzetes már megszokta a napok óta éjjel nappal tartó ütemes remegést, s a mély csatakürtök hangját.

- Nem bírom már idegekkel. – a császár még a kupát is remegő kézzel emelte a szájához. Ahogy annak talpát visszahelyezte a trónus karfájára, az halkan csörömpölni kezdett. - Senki nem jelentette, hogy már itt vannak. Senki sem tudja, mit akarnak. Flaviusról sincs hír. Ide érhetne már a légiókkal. Mit tudsz te Vírus?

A szerzetes sétálni kezdett a teremben, s közben tovább majszolgatta a szőlőszemeket. Szerette a Róma termőföldjein érett gyümölcsöket is, ahogy minden mást, miből energiát meríthetett. Kedvére való volt ez a hely, s most zavarta, hogy el kell innen mennie. Mióta nem érezte a Platoniuszból áradó erőt, s nem is tudta felvenni vele a kapcsolatot semmilyen módon, mit a gyarló emberek legokosabbja sem értene meg, úgy döntött elmegy, mielőtt Attila ideér. Még nem tudta magában eldönteni, hogy a hun király ennyire okos, vagy a tizenhármak közül fordult ellene valaki. Esetleg Platoniusz. Azt a gondolatsort, hogy a hunok, kik maguk is csak olyan emberek, mint ez a balga császár itt előtte, felismerhették a tizenhármakat, elvetette. Azt meg végképp kizártnak tartotta, hogy Róma és a hunok, meg a táltosaik ellenük bármit is szövetkeznének. Ahogy elhessegette a gondolatsort magától, úgy legyintett szabad kezével, mellyel a szőlőfürtöt csipegette.

- Ti emberek még arra is képtelenek vagytok, hogy emberi ellenségeitek gondolkodását, s tetteit kiismerjétek, nemhogy nálatok kimondhatatlanul hatalmasabb erőket. – mosolygott magában Vírusz, miközben a császárra nézett.

- Miről beszélsz Vírusz?

- Ha tanulmányoztad volna a hun harcmodort, s történelmüket, nem csak a szárazföldi utakon figyelted volna seregük közeledtét. Te, meg a barátaidként szeretett tanácsadóid, meg a hataloméhes szenátoraid. – a szerzetes mosolygott a balga arcú császáron.

- Ezt meg hogy érted? Mit akarsz ezzel? Ők lovasok, s a szárazföldön járnak a lovak.

Vírusz a fejét csóválta, s eszegette a szőlőt tovább.

- Te mivel szállítod a búzát Egyiptomból Rómába?

- Hajóval, mi mással. Csak nem azt akarod mondani, hogy ilyen rengeteg lovat szállítottak a partjainkhoz hajóval?

- Látom kezded érteni, mi is történik itt. Ezért kell nekem most Egyiptomba mennem, majd a Kelet-római birodalom központjába.

- Te tudtad, s nem figyelmeztettél bennünket?

- Nekem és Rómának erős uralkodóra van szükségünk. Jelen állás szerint az nem te vagy. A szenátus sem a legalkalmasabb Attila és táltosai ellen.

- Ennyi? Azt mondod, hogy nincs mit tenni?

A szerzetes mosolygott, s ruhájára nézett, miközben az utolsó szőlőszemet is leette a fürtről, s a szárat a császár lába elé dobta.

- Ha úgy érzed, meggyónhatsz most nekem, s feladhatod életed most. – Vírusz mosolyogva elindult az ajtó felé. – azt tanácsolom neked, míg Attila ideér, tanuld ki a lótakarítást. Közben szép levelet írv neki, miben átadod a trónodat. Szánalmat keltsenek benne könyörgő soraid hitvány életedért, hátha meghagyja azt, ha szépen bánsz a lovakkal. S még valami. – ezt Vírusz már az ajtóból kiáltotta vissza. – úgy számolom, hét nap

még, s itt lesz. Addig tanulj meg térdepelni, s illendően köszönteni a hun szokás szerint azok királyát, hogy jól menjen, mikor irományod személyesen, térden csúszva adod Attilának. A szájalma úgy feléledhet irántad. A legjobban ezt a templomban teheted.

A császár félelemmel teli arccal bámult a nevetve távozó alak után, ki a következő pillanatban eltűnt az ajtóban.

## 215. fejezet

Az irdatlan sereg nyugodtan nézi a vezért. A levegőt is szinte egyszerre veszik, egy emberként, feszülten, csatára várva.

Attila az általa hordatott domb tetejéről nézi, amint Róma városának hatalmas kapui megmozdulnak. Karját nyugodtan lógatja maga mellett. Lováról a többiek fölé magasodik. Kísérete némán figyeli őt. Jobbján Aldar, balján Jenő.

Eszkam a domb alján, a vezér mögött ül lován. Fekete medvebőr palástja végig úszik a ló farán. Arca csatától gyötört, de büszke. Helyét most már egy ideje Aldar vette át a vezér jobbján.

Eszkam mellett fekete palástba öltözött alak fekete paripán. Tartása feszes, tekintélyt parancsoló. Fejére fekete palástjának csuklyája van hajtva. Hosszú, vállig érő sötétbarna haja alatt homlokán fekete pánt. Hatalmas karizmai kivillannak a köpenye alól. Két meztelen alkarján fakókéken izzó egy-egy kard látszik. Fekete bőr mellvértje középen díszes, hatalmas izmai vonalát követi. A vérten két ezüstsínű nyíl, hegyével lefelé keresztezi egymást. Oguz nem néz Attilára, csak a földet kémleli maga előtt.